DEAN R. KOONTZ

Az Odd Thomas sorozat folytatása

VILÁGVÉGE

KÍSÉRT A JÖVŐ

DEAN R. KOONTZ

VILÁGVÉGE

a

animus

Budapest, 2013

A mű eredeti címe: Odd Apocalypse
Copyright © 2012 by Dean R. Koontz

Magyar kiadás © Animus Kiadó, 2013
A fordítás a Bantam Books 2012-es kiadása alapján
készült.

Fordította: Torma Péter

Szerkesztette: Havadi Krisztina
Korrektor: Tóth Beáta

78 963 324 112 7

Kiadta az Animus Kiadó 2013-ben
Felelős kiadó: a kiadó igazgatója
info@animus.hu
www.animus.hu
Az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők
Egyesülésének tagja

Tipográfia, nyomdai előkészítés: Scriptor Kft.
Borítóterv: Beleznai Kornél
A nyomtatás és a kötés a debreceni
ALFÖLDI NYOMDA Zrt. munkája
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Előző kalandjai helyszínéről, Magic Beachről menekülve Odd Thomas, az ifjú halottlátó egy milliárdos birtokán talál menedéket. Vele van különös útitársa, Annamaria is. A biztonság azonban látszólagos csupán: Oddot különös hangok és látomások gyötrik, majd találkozik egy nő szellemével, aki a segítségét kéri, mert a fia bajban van. Odd kutakodni kezd, és hamarosan rettenetes titkok nyomára bukkan. Sem a birtok, sem annak lakói nem azok, aminek látszanak. Senki nincs biztonságban, aki a területükre téved. Ráadásul nem is csak a jelen, hanem a jövő veszedelmeitől is tartani kell, ugyanis a birtok alatt egy egészen különös gépezet működik, amelyet egy szinte elfeledett, zseniális feltaláló tervezett: Nikola Tesla...

Jeff Zaleskinek, hálából éleslátásáért
és becsületességéért

Mindig, már mint apró gyerek
Más voltam, mint más – e szemek
Másként láttak…

(EDGAR ALLAN POE: Egyedül. RADÓ GYÖRGY FORDÍTÁSA)

Egy

Nem sokkal napnyugta előtt történt, második teljes napomon, amelyet vendégként töltöttem Roselanden. Amikor átvágtam a főépületet az eukaliptuszligettől elválasztó tágas pázsiton, egy ösztönös sugallatra megálltam és körülkémleltem. A felém vágtató roppant fekete mén a legnagyobb ló volt, amit valaha láttam. Korábban frízként azonosítottam be egy lófajtákról szóló könyvben. A hátán ülő szőke fehér hálóinget viselt.

Hangtalanul, akár egy kísértet, a nő még gyorsabb vágtára ösztökélte a lovat. Semmilyen zajt nem csapó patáin a mén *keresztülvágtatott* rajtam, anélkül hogy hozzám ért volna.

Vannak bizonyos képességeim. Amellett, hogy elég ügyes gyorskajaszakács is vagyok, időnként jósálmokat szoktam látni. Az álom és ébrenlét határán pedig néha látom a kóbor lelkét azoknak a holtaknak, akik valami okból vonakodnak átlépni a Túloldalra. Ez a régóta halott ló és lovasa, akik már csak szellemek voltak a mi világunkban, tudták, hogy csakis én látom őket, senki más. Miután előző nap kétszer, és egyszer ezen a reggelen is megjelent nekem a távolban, a nő most úgy dönthetett, agresszívabb módon próbálja magára vonni a figyelmemet.

Ló és lovasa széles ívben megkerült. Utánuk fordultam, ők meg újra felém kezdtek ügetni, de aztán megtorpantak. A mén felágaskodott, mellső patáival csendben hasította a levegőt, orrlikai kitágultak, a szeme forgott, az egész

teremtmény olyan erőt sugárzott, hogy hátratántorodtam, noha jól tudtam, hogy anyagtalan, akár egy álom.

Én szilárdnak és melegnek érzem a szellemeket, éppolyan valóságosnak, mint bárki élőt. Nekik azonban én nem vagyok szilárd, és sem a hajamat felborzolni, sem a fejemet beverni nem tudják.

Mivel a hatodik érzékem megbonyolítja az életemet, próbálom azt másképp egyszerűsíteni. Kevesebb a vagyontárgyam, mint egy szerzetesnek. Ahhoz sem időm, sem elég nyugtom nincs, hogy karriert építsek szakácsként, vagy akármi másként. Sosem tervezem a jövőt, csak nekivágok, miközben arcomon mosoly ül, szívemben béke honol, a nyakszirtemen pedig égnek merednek a hajszálak.

A fríz mént szőrén megülő mezítlábas szépség fehér selymet viselt, fehér csipkét, valamint vörös vérszalagokat a hálóingén és a hajában is, noha sebet nem láttam rajta. A hálóingét combig feltűrte, és térdét a mén ziháló oldalába nyomta. Baljával a ló sörényét markolta, mintha még holtában is kapaszkodnia kellene belé, hogy lelkűk együtt maradjon.

Ha ajándékot visszautasítani nem volna hálátlanság, rögvest visszaadnám természetfeletti látásomat. Bőven elég lenne nekem, ha egész életemben omletteket készíthetnék, amelyektől az ember felnyög gyönyörűségében, meg olyan könnyű palacsintákat, amelyeket az első szellő levisz a tányérról.

Tehetségünket azonban nem kiérdemeljük, hanem az kötelez minket arra, hogy a lehető legnagyobb mértékben és bölcsességgel használjuk ki. Ha nem hinnék a tehetség csodás voltában és kedvezményezettjének szent kötelességében, mostanra már annyira eluralkodott volna

rajtam az őrület, hogy akár magas kormányzati posztra is alkalmas volnék.

Míg a mén hátsó lábain táncolt, a nő kinyújtotta jobbját, és lemutatott rám, mintha azt mondaná, tudja, hogy látom, és üzenetet kell átadnia nekem. Csinos arca komor volt és elszánt, búzavirágkék szemében pedig nem fénylett az élet – annál inkább a rettenet.

Mikor leszállt a lóról, nem ugrott, hanem lelebegett a földre, sőt mintha a fölött suhant volna oda hozzám. A vér elfakult ruhájáról és hajáról, olyan külsőt öltött, amilyen halálos sebei előtt volt, mintha aggódna amiatt, hogy elijedek a látványtól. Éreztem az érintését, amikor arcomra tette a kezét, mintha csak neki, a szellemnek nehezebb volna hinnie bennem, mint nekem őbenne.

A nő háta mögött a nap beleolvadt a távoli tengerbe, és az a néhány bizonytalan alakú felhő úgy ragyogott, akár egy flottányi lángban álló ősi csatahajó.

Látva, hogy félelme óvatos reménykedéssé oldódik, így szóltam:

– Igen, látlak. És ha megengeded, segítek átkelni.

Hevesen megrázta a fejét, és hátrált egy lépést, mintha attól félt volna, hogy az érintésemmel vagy valami varázsigével útnak eresztem ebből a világból. De ilyesmire nem vagyok képes.

Úgy gondoltam, értem reakciója okát:

– Meggyilkoltak téged, és mielőtt távozol ebből a világból, szeretnéd, ha valaki igazságot tenne.

Bólogatott, de aztán megrázta a fejét, mintha azt mondaná: „Igen, de nem csak ennyi.”

Mivel jobban ismerem az eltávozottakat, mint szeretném, jókora tapasztalatból állíthatom, hogy a holtak kóborló lelke nem beszél. Nem tudom, miért nem. Még ha

brutálisan meggyilkolták is őket, és mindennél jobban szeretnék, ha a gyilkosuk megbűnhődne, akkor sem tudják átadni nekem a szükséges információkat, sem személyesen, sem telefonon. De még SMS-ben sem. Talán azért nem, mert ha lehetőségük adódna, esetleg olyasmit árulnának el a halálról, és az azon túli világról, amit nekünk, élőknek nem szabad tudnunk.

Lényeg, hogy a holtak sokkal idegesítőbbek tudnak lenni az élőknél, ami meglepő lehet, ha meggondoljuk, hogy a Gépjármű-nyilvántartó Hivatalt élők igazgatják.

Nem vetve árnyékot a lenyugvó nap utolsó sugarainak fényében, a fríz mén fejét felszegve állt, büszkén, mint egy igazi hazafi nemzete zászlaja előtt. Az ő zászlaja azonban gazdája arany haja volt. Már nem legelt, étvágyát az elíziumi mezőkre tartogatta.

A szőke nő ismét közelebb jött, és olyan átható tekintettel nézett, hogy már én is éreztem az elkeseredését. Karjából bölcsőt formált, és ide-oda ringatta.

– Kisbaba? – kérdeztem.

Igen.

– A te kisbabád?

Megint bólintott, de utána megrázta a fejét.

Összevonta szemöldökét, beharapta ajkát, kicsit habozott, aztán tenyérrel lefelé kinyújtotta az egyik kezét, úgy száznegyven centire a talaj fölé.

Játszottam már elég *Most mutasd meg!-et* a szellemekkel, így kitaláltam, hogy az illető kisbaba jelenlegi magasságát mutatja, ő tehát már nem újszülött, hanem talán kilenc-tíz éves lehet.

– Szóval már nem kisbaba, de a te gyereked.

Heves bólogatás.

– Még él?

Igen.

– Itt, Roselanden?

Igen, igen, igen.

A nyugati égbolton lángoló felhő-csatahajók színe tüzes narancsról vérvörösre váltott, ahogy az ég lassan lilásra sötétedett.

Amikor megkérdeztem őt, lány vagy fiú-e a gyerek, az utóbbit jelezte.

Bár nem tudtam róla, hogy ezen a birtokon bármilyen gyerek élne, figyelembe vettem az arcára vésett rémületet, és feltettem a legkézenfekvőbb kérdést:

– És a fiad… bajban van itt?

Igen, igen, igen!

Messze keletre a roselandi főépülettől, egy kis tölgyes takarásában egy gazverte lovaglópálya volt. Félig összeomlott fakerítés övezte. Az istállók ellenben úgy néztek ki, mintha csak a múlt héten épültek volna. Furcsamód az összes boksz makulátlan tiszta volt: egy szalmaszálat, egyetlen pókhálót nem lehetett felfedezni, még csak port sem, mintha a helyet rendszeresen takarítanák. A tisztaságból és az illatból ítélve, amely olyan friss és üde volt, akár egy téli napé havazás után, évtizedek óta nem tarthattak itt lovakat; a fehérbe öltözött nő nyilván jó ideje halott volt már.

Na de akkor hogy lehet csupán kilenc-tíz éves a gyereke?

Egyes szellemeket kimerít, vagy legalábbis nagyon igénybe vesz a hosszas kapcsolat, és órákra vagy napokra is eltűnnek, amíg összeszedik az erejüket, hogy újra testet öltsenek. Úgy látszott, ennek a nőnek elég erős az akarata ahhoz, hogy fenntartsa a jelenést. Hirtelen azonban megremegett a levegő, furcsa, epesárga szín ömlött szét a

tájon, ő pedig a lovával együtt – amely valószínűleg ugyanabban az eseményben vesztette életét, mint a gazdája – eltűnt. Nem halványultak el, és nem hullámoztak bele a semmibe, ahogy néha más bolyongó lelkek tették, hanem egyszerűen nyomuk veszett abban a pillanatban, ahogy megváltozott a fény.

És pontosan akkor, amikor a vörös alkonyatból sárga lett, hirtelen szél támadt nyugat felől, végigostorozva messze mögöttem az eukaliptuszligetet, majd átsöpört dél felé az örökzöld tölgyeken, szemembe fújva a hajamat.

Az égre pillantottam, amelyen most még nem bukott a horizont alá teljesen a nap, mintha valami mennyei időellenőr néhány perccel visszaállította volna a kozmikus órát.

De ezt a lehetetlenséget is felülmúlta a következő. A láthatártól láthatárig sárga, tökéletesen felhőtlen eget nagy magasságban áramló füst- vagy koromfolyamok hálózták be. Feketével csíkozott szürke áramlatok. Elképesztő sebességgel mozogtak. Kiszélesedtek, összeszűkültek, kígyóztak, néha egymásba olvadtak, aztán szétváltak megint.

Sejtelmem sem volt, miféle folyamok lehetnek ezek, de a látvány hatására felvinnyogott bennem a megérzés sötét akkordja. Azt kezdtem gyanítani, hogy hamu, korom és finom törmelék örvénylik fölöttem, városok, metropoliszok maradványa, melyeket soha nem látott erejű és számú robbanás zúzott porrá, majd okádott ki magasan a légkörbe, és légáramlatok sokasága tart pályán a háború átformálta troposzférában.

Éber látomásaim még a jósálmoknál is ritkábbak. Amikor bekövetkezik egy, tisztában vagyok vele, hogy ez belügy: csak a fejemben játszódik le. Ez a szélből, baljós

fényből és rettenetes égi mintákból összeálló jelenség azonban nem látomás volt. Valódi volt, akár egy ágyékon rúgás.

A szívem ökölbe szorulva zakatolt, mert a sárga égbolton olyan teremtmények serege közeledett, amilyeneket még sosem láttam a levegőben. Nehéz volt megállapítani, mik is valójában. Nagyobbak voltak, mint a sasok, mégis inkább denevérre hasonlítottak, sok száz denevérre. Északnyugat felől közeledtek, és egyre ereszkedtek közben. A szívem úgy dörömbölt, mintha a józan eszem próbálna kiszabadulni belőlem, hogy egészen eltölthessen ez az őrület.

Megnyugtatnám önöket, hogy nem vagyok őrült – sem úgy, mint egy sorozatgyilkos, sem úgy, mint az, aki tésztaszűrőt hord a fején, hogy a CIA ne tudja irányítani az agyát. Lehetőleg egyáltalán semmit sem hordok a fejemen, viszont a rendeltetésszerűen használt tésztaszűrők ellen semmi kifogásom.

Ölni ugyan többször is öltem már, de mindig a magam vagy az ártatlanok védelmében. Ezt nem lehet gyilkosságnak nevezni. Ha önök úgy gondolják, ez gyilkosság, akkor burokban éltek mostanáig, és én irigylem önöket.

Mivel nem volt fegyverem, és egyébként is jelentős túlerőben voltak a felém rajzó lények, amelyekről azt sem tudtam, hogy kifejezetten az elpusztításomra érkeztek-e, vagy nem is tudnak a létezésemről, nem áltattam magam azzal, hogy az önvédelem egyáltalán szóba jöhet. Sarkon fordultam, és futásnak eredtem a hosszú lejtőn az eukaliptuszliget felé, mely a vendégházat védelmezte, ahol megszálltam.

A lehetetlen helyzet dacára egy pillanatig sem tétováztam. Életem eddigi – szűk két hónap híján – huszonkét évének jó részét a lehetetlenbe pácolódva töltöttem, és tudtam, hogy a világ valódi természete sokkal bizarrabb annál, mint amit bárkinek az elvetemült elméje szőhetne a képzelet szövőszékén.

Ahogy kelet felé rohantam, a félelemtől és a megerőltetéstől egyaránt izzadva, mögöttem felhangzottak a repülő lények éles hangú kiáltásai és a szárnyak bőrszerű suhogása. Megkockáztattam egy hátrapillantást, és láttam, hogy bukdácsolnak a kavargó szélben, szemük pedig ugyanolyan gonosz sárga színű, mint az ég. Úgy özönlöttek felém, mintha valami őket irányító gazda megígérte volna nekik, hogy véghezviszi rajtam a kenyér és hal csodájának sötét változatát, és az egész sokaság számára elegendő táplálékká változtat.

Amikor a levegő újra megremegett, és a sárga fény helyét átvette a vörös, megbotlottam, elestem és a hátamra hengeredtem. Felemeltem a kezemet, hogy védjem magam a kiéhezett seregtől – megint az ismerős égbolt borult felém, és csupán a távolban szárnyalt egypár madár.

Újra azon a Roselanden voltam, ahol már lement a nap, az ég nagy része lilába hajlott, és a nemrég még lángoló felhőgályák is csak tompa vörösben izzottak már.

Levegőért kapkodva feltápászkodtam, és egy pillanatig néztem, ahogy az égi tenger feketévé válik, és a hajók utolsó üszkei is alámerülnek, ahogy előtűnnek a csillagok.

Habár nem féltem az éjszakától, az óvatosság arra intett, hogy nem lenne bölcs dolog csavarogni. Folytattam utamat az eukaliptuszliget felé.

Hála az átváltozott égnek, a szárnyas siserahadnak, na meg a nő és a ló szellemének, jócskán volt min

gondolkodnom. És figyelembe véve életem szokatlan jellegét, nem fenyeget a veszély, hogy valaha is szűkében leszek a töprengenivalónak.

Kettő

A nő, a ló meg a sárga égbolt után nem is számítottam arra, hogy el tudok aludni. Ébren feküdtem a derengő lámpafényben, és egyszer csak azon kaptam magam, hogy a gondolataim meglehetősen morbid irányt vesznek.

Eltemetnek, amint megszületünk. A világ tele van sírhelyekkel: egy részük már foglalt, más részük lakójára vár. Az élet pedig nem más, mint ami addig történik, amíg az időpontunkra várunk a temetkezési vállalatnál.

Noha e tétel igazsága könnyen bizonyítható, ugyanúgy nem olvashatjuk egy starbucksos poháron, mint ahogy azt a figyelmeztetést, hogy „A kávé halált okozhat”.

Már Roselandre érkezésem előtt sem volt valami túl jó kedvem. De biztosra vettem, hogy hamarosan felvidulok. Mindig így szokott lenni. Akármilyen szörnyűség történik is velem, kis idő, és újra vidáman csapongok, akár egy kismadár.

Fogalmam sincs, honnan ez a vidámság. De rá akarok jönni, mert lehet, hogy fontos része az életcélomnak. Talán ha megértem, hogyan találok rá a humorra a legsötétebb sötétségben is, rögtön hívnak a temetkezési vállalattól, és már mehetek is koporsót választani magamnak.

Bár valójában nem gondolom, hogy lesz majd koporsóm. Az Életutak Mennyei Hivatalában – vagy ahogy hívják úgy tűnik, eldöntötték, hogy az én utazásomat ebben a világban alaposan felforgatja az abszurditás és az erőszak, amire oly büszke tud lenni az emberi faj. Minden

bizonnyal béketüntetők felbőszült csőcseléke szaggat majd ízekre, és tűzre vet. Vagy elüt egy Rolls-Royce, amelyet egy szegények ügyvédje vezet.

Teljesen biztosan abban, hogy nem fogok tudni elaludni, elnyomott az álom.

Azon a februári hajnalon négy óra tájban Auschwitzról szóló zaklatott álmokba merültem alá.

A rám jellemző vidám csapongás csak nem akart visszatérni.

A roselandi vendégházban lévő lakosztályom félig nyitott ablakain beszűrődő ismerős kiáltásra ébredtem. A zokogó hang, mely ezüstös volt, akár a duda hangja a kelta dalokban, a bánat és vágyakozás cérnáit fűzte át az erdőn és az éjszakán. Újra felhangzott, közelebbről, aztán harmadszorra is, távolról.

Mindig rövid ideig tartott, de az előző két hajnalon, amikor felébresztett, nem tudtam már visszaaludni. Olyan volt, akár egy belém húzott drót, amely minden véreremb áramot vezet. Sosem hallottam még magányosabb hangot, és valami megmagyarázhatatlan félelem járt át tőle.

Ebben a pillanatban ébredtem fel a náci haláltáborból. Igaziból nem vagyok zsidó, de rémálmomban az voltam, és attól rettegtem, hogy kétszer halok meg. Ennek csak ébren nincs értelme, álmomban tökéletesen logikus volt; a kísérteties hajnali kiáltás azonban rögtön kiszúrta az élethű álmot, amely leeresztett és eltűnt.

Roseland jelenlegi gazdája és minden alkalmazottja szerint az idegborzoló kiáltozás egy búvármadártól eredt. Vagy tudatlanok voltak, vagy pedig hazudtak.

Nem szeretném ezzel megbántani házigazdámat és a személyzetet. Elvégre én magam is sok téren tudatlan vagyok, mert muszáj szűk látókörűnek lennem. Mivel

folyamatosan növekedni látszik azoknak a száma, akiknek szándékában áll megölni engem, arra kell koncentrálnom, hogy életben maradjak.

De még a sivatagban, ahol születtem és felnőttem, még ott is vannak kis tavacskák, mesterségesek ugyan, de búvármadaraknak épp megfelelők. Az ő kiáltozásuk bánatos volt, de sosem annyira vigasztalan, mint ez – inkább kíváncsian reményteljes, míg ez végképp elkeseredett.

A Roseland-birtok egy mérföldnyire volt a kaliforniai tengerparttól. A búvármadarak azonban búvármadarak maradnak, akárhol raknak is fészket; nem alakítják a hangjukat a környéknek megfelelően. Madarak, nem politikusok.

Ráadásul a búvármadarak nem kakasok, amiknek minden nap dolguk van. Ez a kiáltás viszont mindig éjfél és hajnal között hangzott fel, napközben soha. És az is feltűnt, hogy minél korábban kezdődött, annál többször ismétlődött a sötétség hátralevő óráiban.

Lerúgtam a takarót, az ágy szélére ültem, és azt mormogtam: „Óvj meg, hogy szolgálhassalak.” Ez egy reggeli ima, amit még Sugars nagyi tanított nekem kisfiú koromban.

Pearl Sugars profi pókerjátékos volt, aki gyakorta nálánál kétszer nagyobb zsugásokkal ült le játszani, méghozzá olyanokkal, akik nemigen tudtak mosolyogva veszíteni. Sőt még győzni sem tudtak mosolyogva. A nagymamám nagyivó volt. Emellett különböző formákban egy hajórakomány disznózsírt fogyasztott el. Viszont csak józanon hajtott olyan sebességgel, hogy a rendőrség több délnyugati államban is Padlógáz Pearl néven ismerte. Mégis sokáig élt, és álmában hunyt el.

Remélem, nekem is úgy használ ez az ima, mint neki; ugyanakkor újabban ehhez a kívánsághoz hozzáfűztem egy másikat is. Ezen a reggelen ezt: „Kérlek, ne hagyd, hogy bárki úgy öljön meg, hogy lenyom egy dühös gyíkot a torkomon.”

Úgy tűnhet, mintha gúnyolódnék Istennel, de egyszer egy elmebeteg, és igencsak nagydarab ember tényleg megfenyegetett azzal, hogy megetet velem egy egzotikus, nem mellesleg igen éles fogú gyíkot, amely ráadásul őrjöngött, mert kapott egy adag metamfetamint. Sikerrel is járt volna, ha éppen nem egy építkezési területen vagyunk, és nem találom meg a módját a purhabszóró palack fegyverként való használatának. De azért megígérte, hogy ha kijött a sittről, megkeres, és egy másik gyíkkal befejezi, amit elkezdett.

Máskor olyanokat kértem Istentől, hogy kíméljen meg a roncstelepi autózúzó vagy a szögbelövő általi haláltól, esetleg attól, hogy egy hullához láncolva a tóba dobjanak… Ezek mind olyan megpróbáltatások voltak, amelyeket elvileg nem lett volna szabad túlélnem, és úgy éreztem, ha még egyszer szembesülnöm kell velük, nem leszek olyan szerencsés, hogy másodszor is megszökjek ugyanazon sors elől.

Nem Szerencsés Thomas a nevem. Hanem Odd Thomas.

Tényleg. Odd.

Gyönyörű, de zavart elméjű édesanyám azt állítja, hogy eredetileg Toddnak akartak nevezni, csak elírták. Édesapám, aki tizenéves lányokat hajszol, és telkeket árul a holdon – igaz, egy kényelmes földi irodából –, néha azt mondja, eleve Oddnak szántak.

Ebben a témában hajlamos vagyok inkább apámnak hinni. Azzal együtt, hogy ha nem hazudik ebben, akkor ez az egyetlen teljesen őszinte állítás, amelyet valaha is hozzám intézett.

Mivel este, mielőtt visszavonultam volna, zuhanyoztam, most késlekedés nélkül felöltöztem, hogy készen álljak… akármire.

Napról napra erősödött bennem az érzés, hogy Roseland egy csapda. Mindenütt kelepcéket érzékeltem, rejtett súlyokat, melyek az első rossz lépésre a fejemre szakadnak.

El akartam menni innen, de visszatartott a kötelesség a Harangos Hölgy iránt. Velem jött Magic Beachből, amely kissé északabbra feküdt a parton, és ahol már több ízben kis híján megöltek a legváltozatosabb módokon.

A kötelességnek nem kell hangosan szólítania; suttognia is elég. De ha egyszer engedelmeskedtünk a hívásának, mindegy, mi történik, nincs okunk megbánni.

Stormy Llewellyn, akit szerettem és elveszítettem, hitt abban, hogy ez a küzdelmes világ csupán edzőtábor, felkészülés a nagy kalandra, mely az első és az örökkévaló életünk között vár ránk. Azt mondta, csakis akkor járunk rossz úton, ha süketek maradunk a kötelesség szavára.

Mind sebesültek vagyunk e világban, ebben a háborús övezetben. Mindentől, amit szeretünk, meg- fosztatunk, mindentől – és legeslegvégül magától az élettől is.

Mégis, bárhová nézek, megtalálom a szépséget ezen a csatatéren, megtalálom a bájt és az öröm ígéretét.

A kőtorony az eukaliptuszligetben, ahol most megszálltam, afféle durva szépség volt, részben a komor tömege és a környező fák zöldezüst leveleinek törékenysége közti ellentét miatt.

A nem hengeres, hanem négyzet alapú, tíz méter élhosszúságú torony mintegy húszméternyire magasodott, ha hozzászámoltuk a bronzkupolát, ellenben nem számoltuk hozzá a különös tetődíszt, amely úgy festett, akár egy régi zsebóra óriásira nagyított felhúzója, füle és fedele.

A tornyot vendégháznak nevezték, de egész biztosan nem mindig volt ez a funkciója. A keskeny ablakok befelé nyílva engedték be a friss levegőt, a kifelé nyílásban ugyanis függőleges vasrácsok akadályozták meg őket.

A rácsos ablak börtönre vagy erődre utal. De mindenképpen ellenségre.

A kapu vaspánttal összefogott rönkökből készült, és úgy festett, mintha arra tervezték volna, hogy egy faltörő kosnak, ha ugyan nem rögtön ágyúgolyónak is ellenálljon. Kőfalú előcsarnokba nyílt.

Odabent bal kéz felé lépcsők indultak a fenti lakosztályba. Ott szállt meg Annamária, a Harangos Hölgy.

Az előcsarnok belső ajtaja pedig, épp szemben a kifelé vezetővel, a földszinti lakosztályba vezetett, ahol Roseland jelenlegi tulajdonosa, Noah Wolflaw, engem szállásolt el.

Lakrészem egy mahagónilambéria borította komfortos nappaliból és kisebb hálószobából állt, valamint egy gyönyörű mozaikokkal díszített, a húszas évekből származó fürdőszobából. A századforduló kedvelt amerikai stílusában volt berendezve: súlyos, párnázott fa karosszékekkel, csapokkal összeillesztett és szegecsekkel díszített kecskelábú asztalokkal.

Azt nem tudom, hogy a festett üveg lámpaburák eredeti Tiffanyk voltak-e, de akár azok is lehettek. Talán még akkor vásárolták őket, amikor nem számítottak felbecsülhetetlen értékű múzeumi ritkaságnak, és

egyszerűen azért álltak itt ebben a világvégi toronyban, mert mindig is itt voltak. Roseland jellemző módon egyfajta hanyag közömbösséget mutatott az érték iránt, amelyet képviselt.

Minden vendéglakosztályhoz tartozott egy-egy konyhácska is, amelyekben a kamra és a hűtő tömve volt a legszükségesebbekkel. Én magam is főzhettem egyszerű ételeket, vagy bármely ésszerű kívánságomat teljesítette a birtok szakácsa, Mr. Shilshom, aki a fogásokat tálcán küldte át a főépületből.

Így, több mint egy órával napkelte előtt még nem igazán volt kedvem reggelizni. Úgy éreztem volna magam, mint egy halálraítélt, aki utolsó napján minél több étkezést próbál végigenni, mielőtt megkapná a méreginjekciót.

Házigazdánk figyelmeztetett, hogy napnyugta és napkelte között maradjak bent a házban. Állítása szerint egy vagy több puma garázdálkodott mostanában a környékbeli birtokokon, és már két kutya, egy ló meg több házi kedvencként tartott páva esett áldozatul. Esetleg ahhoz is elég merészek lehetnek, hogy Roseland egyik bóklászó vendégét próbálják meg felfalni, ha lehetőségük adódik rá.

Elég tájékozott voltam a pumákat illetően ahhoz, hogy tudjam: nappal ugyanolyan eséllyel vadászhatnak, mint éjjel. Arra gyanakodtam, hogy Noah Wolflaw figyelmeztetése inkább attól igyekezett visszatartani, hogy a „búvármadár”, valamint Roseland egyéb éjszakai furcsaságai után szimatolgassak.

Így aztán azon a februári hétfő hajnalon elhagytam a vendégtornyot, és bezártam magam után a vaspántos ajtót.

Annamária és én is kaptunk kulcsot, és mellé a szigorú intést, hogy a tornyot mindig tartsuk zárva.

Amikor megjegyeztem, hogy a puma nem tudja elforgatni a nyitógombot és kinyitni az ajtót, akár be van az zárva, akár nincs, Mr. Wolflaw kifejtette, hogy egy új sötét kor hajnalán élünk, amikor a fallal körülvett birtokok és a gazdagok őrzött erődítményei sem biztonságosak többé, és a „merészebb tolvajok, erőszaktevők, újságírók, gyilkos forradalmárok és még sokkal rosszabbak" bárhol felbukkanhatnak.

Sem a szemgolyója nem pörgött, mint a papírforgó, sem a füléből nem szállt fel füst, miközben ezt előadta, szigorú arca és vészjósló hangja mégis rajzfilmfigurára emlékeztetett. Először azt hittem, viccel – mindaddig, amíg elég sokáig nem néztem a szemébe ahhoz, hogy megállapítsam: olyan paranoiás, akár egy farkasoktól körülvett háromlábú macska.

Akár jogos volt a paranoiája, akár nem, úgy sejtettem, nem a tolvajok, sem az erőszaktevők, de még csak nem is az újságírók és forradalmárok aggasztják. Félelmét annak a közelebbről meg nem határozott „sokkal rosszabbaknak" tartogatta.

A tornyot elhagyva követtem a kövezett ösvényt. Ez az illatozó eukaliptuszligeten át a szelíd emelkedő aljához vezetett, amelynek tetején a főépület állt. A gondosan ápolt pázsit szőnyegként simult a talpamhoz.

A birtok szélén elterülő vad mezőkön, ahol korábban már kalandoztam, havasi perjeszittyó, pántlikafű és tollborzfű burjánzott a fenséges örökzöld kaliforniai tölgyek között, melyeket mintha rejtélyes, de harmonikus minta szerint ültettek volna.

Sosem jártam még olyan szép helyen, mint Roseland, de ilyen gonosznak sem éreztem más helyet.

Egyesek erre azt mondhatják, hogy egy hely csak egy hely, nem lehet jó vagy gonosz. Mások meg azt, hogy a gonosz mint valódi erő vagy entitás gondolata reménytelenül elavult, és az emberek gonosztetteit egyik vagy másik pszichológiai elmélettel lehet megmagyarázni.

Na, az ilyenekre én nem hallgatok. Ha úgy tettem volna, már nem élnék.

Akármilyen idő volt, Roselanden a napfény mintha egy másik napból érkezett volna, nem abból, amelyik a világ többi részére sütött. Itt különösnek tetszett az ismerős, és a legszilárdabb, legjobban megvilágított tárgy is olybá tűnt, mint egy délibáb.

Ezért az éjszakában sétálva sosem éreztem úgy, hogy magam vagyok. Olyan volt, mintha valaki követne, figyelne engem.

Néha mintha zörgést hallottam volna, amit nem okozhatott a szél, mivel nem fújt, és egy-két fojtott, érthetetlen szót, sietős lépteket. Követőmet, ha volt egyáltalán, elrejtette a bozót vagy az árnyékok, vagy mindig egy sarok mögül figyelt.

Az emberölés gyanúja sarkallt arra, hogy gyalog járjam be Roselandet. A lóháton ülő nő valakinek az áldozata volt, és azért kísértett itt, mert igazságot keresett magának és a fiának.

Roseland huszonegy hektárt foglalt el Montecito területéből. Ez a Santa Barbara mellett elhelyezkedő gazdag település maga is körülbelül annyira hasonlított egy nyomortelepre, mint bármely Ritz-Carlton szálló a *Psycho* Bates-moteljére.

Az eredeti házat más épületekkel együtt 1922-23-ban építtette Constantine Cloyce médiamogul, aki a filmipar egyik legendás stúdiójának is társalapítója volt. Alapvetően a malibui palotájában élt, de Roseland volt az ő kis búvóhelye, egy eldugott zug, ahol hódolhatott az olyan férfias passzióknak, mint a lovak, az agyaggalamblövészet, a vadászat, az egész éjszakán át tartó kártyapartik, meg még esetleg a részeg lefejelőversenyek.

Cloyce emellett lelkes hódolója volt a szokatlan – sőt néha bizarr – elméleteknek, melyek forrásai a híres médiumtól és látnoktól, Madame Helena Petrovna Blavatskytól a világhírű fizikus és feltaláló Nikola Tesláig terjedtek.

Egyesek úgy hitték, hogy Cloyce itt Roselanden titkon olyan kutatásokat pénzelt, mint a halálsugár, az alkímia kortárs változata vagy a halottakkal való beszélgetést lehetővé tevő telefon. De hát egyesek meg úgy hiszik, hogy a Társadalombiztosítási Intézet fizetőképes.

Az eukaliptuszliget széléről felpillantottam a szelíden lejtő domb tetején álló főépületre, ahol Constantine Cloyce álmában halt meg 1948-ban, hetvenévesen. A hullámos cseréptetőn foszforeszkáló zuzmó foltjai derengtek a holdfényben.

Roselandet még 1948-ban teljes bútorzatával együtt megvásárolta egy dél-amerikai bányabirodalom egyetlen örököse, aki negyven évvel később ugyancsak bútorozva túladott rajta. Igazi remeteéletet élt, senki nem tudott róla sokat.

Pillanatnyilag csupán néhány emeleti ablakot melengetett fény. Ezek Noah Wolflaw lakosztályának helyét jelezték, aki egy hedge fund alapítójaként és menedzsereként tett szert jelentős vagyonra, bármi legyen

is az.[1] De abban elég biztos vagyok, hogy sokkal több köze van a Wall Streethez, mint a sövényekhez, amit a *hedge* eredetileg jelent.

Mr. Wolflaw most, ötvenéves korára már nyugdíjas volt. Állítja, hogy agyának az alvásközpontja sérült, és az elmúlt kilenc évben egy szemhunyásnyit sem aludt.

Nem tudtam eldönteni, hogy ez a szélsőséges insomnia vajon igaz-e, vagy hazugság, esetleg valami zavart elmeállapot bizonyítéka.

Mr. Wolflaw a visszavonult bányaörököstől vásárolta meg a birtokot. Felújíttatta és kibővíttette a házat, amely Addison Mizner építészeti iskolájának jegyeit viselte magán, és érdekesen keveredett rajta a spanyol, a mór, a gótikus, a görög, a római, valamint a reneszánsz befolyás. A pázsitokra és kertecskékbe tágas, mellvéddel ellátott mészkő teraszok vezettek.

Ebben a kora hajnali órában, miközben átvágtam a füvön a főépület felé, már nem hallatszott a prérifarkasok vonítása a dombok közül, mert mostanra belakmároztak vadnyúlból, és aludni tértek. Órákig tartó dalolás után a békák hangja is elfáradt, a tücsköket pedig felfalták a békák. Békés, noha ideiglenes csend borult a világra.

Az volt a szándékom, hogy pihenek egyet a déli terasz egyik karosszékében, amíg fény nem gyullad a konyhában. Shilshom séf mindig már napkelte előtt nekilátott a munkának.

Az előző két reggelt is a séffel kezdtem. Nemcsak azért, mert elképesztő péksütiket alkotott reggelire, de azért is, mert gyanítottam, hogy ő esetleg képes elkottyantani valamit a Roselanden rejtőző igazságból. Azzal hárította el

---

1 *Hedge fund:* Zártkörű befektetési alap, melyben a befektetők a fix díjon felül gyakran sikerdíjat is fizetnek a menedzsereknek.

a kérdezősködést, hogy úgy viselkedett, mint egy szórakozott professzor, de olyan nehéz volt fenntartania ezt az álcát, hogy úgy sejtettem, előbb-utóbb megtörik.

Vendégként szabad bejárásom volt mindenhová a ház földszintjén: a konyhába, a társalgóba, a könyvtárba, a biliárdszobába, és egyáltalán mindenhová. Mr. Wolflaw és a személyzet nagyon ügyeltek arra, hogy úgy tegyenek, mintha hétköznapi emberek lennének, rejtegetnivaló nélkül, Roseland pedig egy bájos kis ékszerdoboz, ahol semmi titok nem lappang.

Én azonban különleges tehetségemnek, megérzésemnek és beépített hazugságdetektoromnak köszönhetően tudtam, hogy nem így van – ráadásul a tegnapi alkonyat is megmutatta nekem a végcélt, amely vagy száz megállóra lehetett Óz után a Tornádó Expresszel.

Amikor azt mondom, hogy Roseland gonosz hely, azt nem úgy értem, hogy feltételezésem szerint ott mindenki – vagy akár egyvalaki – gonosz. Szórakoztatóan különcök voltak mind; a különcség azonban a legtöbb esetben egyet jelent az erénnyel, vagy legalábbis a velőig ható gonoszság hiányával.

Az ördög és démonai ostobák és kiszámíthatóak, mert lázadásuk az igazság ellen egyszerű, mint a faék. A bűn – felderítésével ellentétben – unalmas az összetett elmének, még ha az egyszerű számára végtelenül lenyűgöző is. Egy film Hannibál Lecterről még érdekes, de egy második már elkerülhetetlenül agyzsibbasztó. Egy sorozat főhősét imádjuk, a főgonosz azonban nagyon gyorsan idiótává válik, ahogy egyre csak sokkolni próbál minket. Az erény fantáziadús, míg a bűn csak önmagát ismétli.

Roselanden titkokat őriztek, aminek számtalan oka lehet. És ezeknek csupán egy töredéke fakad rossz szándékból.

Amikor leültem az egyik kerti székbe, arra várva, hogy Shilshom séf villanyt gyújtson a konyhában, az éjszaka különös fordulatot vett. Azt nem mondom, hogy váratlan fordulatot, mert engem már gyakorlatilag semmi sem ér váratlanul.

A terasztól délre széles lépcsősor vezetett fel egy kör alakú szökőkúthoz, amelyet majd két méter magas olasz reneszánsz urnák fogtak közre. A szökőkúton túl egy másik lépcső kis füves emelkedőre vitt, amelyet sövény vett körbe, végig mellette a ciprusfák alatt lágyan csörgedező patakocskával. Mindez a szűk száz méterre lévő dombtetőig tartott, egy másik teraszig, amelyen mívesen díszített, ablaktalan, tizenkétszer tizenkét méteres mészkő mauzóleum állt.

A mauzóleum 1922-ben épült, amikor a törvény még nem tiltotta a lakóhely területén való temetkezést. A pompás sírboltot nem oszladozó hullák töltötték meg. Hamvakkal teli urnákat tartottak a falba vájt üregekben. Itt nyugodott Constantine Cloyce, a felesége, Madra, valamint fiatalon elhunyt egyetlen gyermekük is.

Egyszer csak az egész mauzóleum ragyogni kezdett, mint egy üvegből készült, aranyszínű fénnyel lüktető hatalmas olajlámpa. A mögötte sorakozó datolyapálmák visszaverték a ragyogását, leveleik, mint a tűzijátékok húzta tollas farkak.

Hollócsapat rebbent fel a pálmákról; túl döbbentek voltak a károgáshoz, csak szárnyaik csattogtak a levegőben. Aztán belevesztek a sötét égboltba.

Riadtan ugrottam talpra, ami szokásom, ha egy épület megmagyarázhatatlan módon fényleni kezd.

Nem emlékszem arra, hogy felmentem az első lépcsőn, megkerültem a szökőkutat, és felmásztam a második lépcsőn. Mintha rövid időre elvarázsoltak volna, egyszer csak a füves emelkedőn találtam magam, félúton a mauzóleum felé.

Meglátogattam már a kriptát. Tudtam, hogy olyan szilárd, akár egy bunker.

Most úgy nézett ki, mint egy óriási üvegkalicka, amelyben világító tündérkék hada lakik.

Noha hang nem kísérte a kísérteties fényt, mintha lökéshullám söpört volna végig rajtam. Olyan volt, akár egy szinesztétikus roham, valósággal éreztem a csend hangját.

Épp ezek a lökéshullámok csalogattak ki a székből, majd fel a lépcsőn, ki a fűre. Éreztem, ahogy körülöttem kavarognak, és lüktető örvényként rántanak bele valamiféle transzállapotba. Amikor észrevettem, hogy már megint mozgásban vagyok, és mászom felfelé a domboldalon, megpróbáltam legyűrni a késztetést, hogy megközelítsem a mauzóleumot – és képes voltam ellenállni az engem felfelé rángató erőnek. Megálltam, és megvetettem a lábam.

Mégis, ahogy a hullámok végigsöpörtek rajtam, elöntött a vágyakozás valami után, amit nem tudtam megnevezni. Úgy éreztem, mintha valami óriási díj várna rám a különös fényben fürdő, áttetsző falú mauzóleumban. Ám ahogy továbbra is ellenálltam a hívásnak, a vonzerő fokozatosan elenyészett, a ragyogással együtt.

A hátam mögött, egész közel megszólalt egy mély férfihang, olyan akcentussal, amelyet nem tudtam azonosítani:

– Láttalak téged…

Meglepetten fordultam hátra – de senki nem állt a füves lejtőn köztem és a bugyogó szökőkút között.

Mögöttem, lágyabban, mint az imént, és olyan közelről, mintha a szavakat formáló száj csupán centikre volna a bal fülemtől, tovább beszélt a férfihang:

– …ott, ahol még nem jártál.

Visszafordultam, de még mindig magam voltam.

Ahogy a fény végképp kihunyt a dombtetőn álló mauzóleumban, a hang is suttogássá fakult:

– Tőled függök én is.

Minden szó halkabb volt az előzőnél. Visszatért a csend, ahogy az aranyfény is visszavonult a kripta mészkőfalai közé.

Láttalak téged ott, ahol még nem jártál. Tőled függök én is.

Akárki mondta ezt, nem kísértet volt. A kóborló lelkeket ugyanis látom, ez az ember azonban láthatatlan maradt. Meg a holtak mellesleg nem is beszélnek.

Az elhunytak alkalmanként nemcsak bólogatással és gesztusokkal próbálnak kommunikálni velem, hanem valódi pantomimet is bevetnek, ami elég idegesítő tud lenni. Mint minden egészséges lelkületű polgár, valahányszor meglátok egy pantomimest szerepelni, én is szinte ellenállhatatlan kényszert érzek, hogy azonnal megfojtsam: de hát egy eleve halott pantomimest nyilván nem riaszt vissza ez a veszély.

Körbefordultam, és szemmel látható magányom ellenére azért így kiáltottam:

– Halló!

Az egyetlen hang, amely válaszolt, egy tücsöké volt, amelyik valahogyan meglógott a békák elől.

HÁROM

A főépület konyhája nem volt olyan óriási, hogy teniszezni lehessen benne, pingpongozásra azonban a közepén álló két konyhaasztal bármelyike megfelelt volna.

Egyes munkapultok fekete gránitból, mások rozsdamentes acélból készültek. Mahagóniszekrények. Fehér csempepadló.

Egyetlen sarkot sem vidítottak fel macis sütitartók, kerámiagyümölcsök vagy színes konyharuhák.

A meleg levegő a reggeli croissant-ok, valamint mindennapi kenyerünk illatától volt súlyos. Shilshom séf arca és egész termete az sugallta, hogy minden vétkének az ételhez volt köze. Tiszta fehér tornacipőbe bújtatott lábfejét mintha egy balerina lábáról ültették volna át egy szumóbirkózóéra. Felsőtestének elképesztő méretű alapzatáról tokák egész lépcsősora vezetett fel vidám arcáig, felfelé görbülő szájához, harangszerű orrához és szeméhez, amely olyan kék volt, akár a Télapóé.

Míg elhelyezkedtem egy sámlin az egyik konyhaasztal mellett, a séf két reteszt tolt rá az ajtóra, amelyen beengedett. Napközben az ajtók nyitva voltak, de alkonyaitól pirkadatig Wolflaw és személyzete bezárkózva élt, és erre kötelezte Annamáriát és engem is.

Shilshom séf szemmel látható büszkeséggel tett le elém egy kistányért, rajta a sütőből kikerült első pufók croissant-nal. A levegőben vajas tészta és meleg marcipán

illata szállongott, mintha a kulináris élvezetek istenének felajánlott áldozat füstje volna.

Élvezgetve az illatot, elmerülve a beteljesülés pillanatnyi késleltetésének örömében, így szóltam:

– Hát én csak egy sima serpenyőhuszár vagyok. De ez valami elképesztő!

– Kóstoltam én a maga palacsintáját, meg a tócsniját is. Próbáljon meg egyszer sütőben is sütni.

– Azt már nem, kedves uram! Ha nem szerepel a műveletben spatula, akkor az már nem az én asztalom.

Méretei ellenére Shilshom séf egy táncos kecsességével mozgott, a keze pedig olyan ügyes volt, akár egy sebészé. Ebből a szempontból száznyolcvan kilós barátomra és mesteremre, a thrilleríró Ozzie Boone-ra emlékeztetett, aki pár száz kilométerre élt ettől a helytől, a szülővárosomban, Pico Mundóban.

Egyéb tekintetben viszont a kerekded szakácsnak semmi közös vonása nem volt Ozzie-val. A páratlan Mr. Boone bőbeszédű volt, a legtöbb témában tájékozott, és minden iránt érdeklődő. Ozzie annyi energiát fektetett az írásba, az evésbe és minden egyes beszélgetésbe, akárcsak David Beckham a futballba, csak ő nem izzadt annyit, mint Beckham.

Shilshom séfnek ugyanakkor egyetlen szenvedélye a sütés-főzés volt. Munka közben olyan – valódi vagy színlelt – szórakozottsággal beszélgetett velem, hogy válaszainak néha közük sem volt ahhoz, amit én mondtam vagy kérdeztem.

Abban a reményben jöttem a konyhába, hogy majd elhullajt valami igazgyöngymorzsát, egy értékes nyomot a roselandi igazsághoz, észre sem véve, hogy felfeszegettem a kagyló héját.

Először megettem az ízletes croissant felét, de csak a felét. Ezzel az önmegtartóztatással bebizonyítottam magamnak, hogy a rendkívüli nyomás és megpróbáltatások ellenére, amelyekben részem volt, megbízhatóan fegyelmezett maradtam. Ezután felfaltam a másik felét.

A séf egy szokatlanul éles késsel épp aszalt sárgabarackot aprított, amikor megnyaltam a számat, és így szóltam:

– Itt nincs rács az ablakokon, mint a vendégtoronyban.

– A főépületet kicsit átalakították.

– Szóval régen itt is voltak?

– Lehet. Még az én időm előtt.

– Mikor volt az átalakítás?

– Régen.

– Mikor régen?

– Mmmmm.

– Ön mióta dolgozik itt?

– Ősidők óta.

– Micsoda memóriája van.

– Mmmmm.

Ennyit sikerült megtudnom a roselandi rácsos ablakok történetéről. A séf úgy koncentrált az aszalt- barack-aprításra, mintha épp bombát hatástalanítana.

– Mr. Wolflaw nem tart lovat, igaz? – kérdeztem.

– Lovat nem – felelte a baracktranszban lévő séf.

– A lovarda csupa gaz.

– Gazos – értett egyet a séf.

– De az istállók patyolattiszták, uram!

– Patyolat.

– Majdnem, mint egy műtő.

– Tiszták bizony, tiszták.

– Na de ki takarítja őket?

– Valaki.

– Mintha mindent frissen festettek és políroztak volna.

– Políroztak.

– De minek, ha egyszer nincsenek lovak?

– Tényleg, minek? – kérdezte a séf is.

– Lehet, hogy akar venni lovakat.

– Az lesz az.

– Lovakat akar venni?

– Mmmmm.

Egy tálba kanalazta a barackdarabkákat.

Egy zacskóból fél pekándiókat pakolt a vágódeszkára.

– Mikor voltak Roselanden legutóbb lovak? – érdeklődtem.

– Régen, nagyon régen.

– Akkor, gondolom, az a ló, amit itt látok néha csámborogni, valamelyik szomszédé lehet.

– Az lehet – mondta, és elkezdte megfelezni a fél pekánokat.

– Ön nem látta, uram? – kérdeztem.

– Régen, nagyon régen.

– Egy fekete mén, vagy százhetven centi magas.

– Mmmmm.

– Sok könyv van itt a könyvtárban a lovakról.

– A könyvtárban, igen.

– Megnéztem ezt a lovat. Szerintem fríz.

– Az lesz az.

Olyan éles volt a kése, hogy a pekándió egyáltalán nem morzsált, amikor félbevágta.

– Uram, nem látott az előbb valami fura fényt odakint? – kérdeztem.

– Láttam?

– Fenn a mauzóleumnál.

– Mmmmm.

– Aranyszínű fényt.

– Mmmmm.

– Mmmmm? – kérdeztem.

– Mmmmm – válaszolta.

Az igazság kedvéért azért jegyezzük meg, hogy azt a fényt csak olyasvalaki láthatta, aki rendelkezik azzal a hatodik érzékkel, amellyel én. Gyanítottam azonban, hogy Shilshom séf afféle közmondásos alamuszi nyuszi lehet.

A séf a vágódeszka felé görnyedt, és olyan közelről és erőlködve vizsgálgatta a pekándiókat, mintha egy rövidlátó akarná elolvasni a gyógyszeres üveg címkéjén az apró betűs részt.

Hogy próbára tegyem, megkérdeztem:

– Az ott egy egér a hűtőnél?

– Mmmmm.

– Ja, nem, bocs, az egy nagy randa patkány.

– Mmmmm.

Ha nem merült bele tényleg egészen a munkájába, akkor remek színész volt.

Felkeltem a sámliról.

– Na, nem is tudom, miért, de szerintem most megyek felgyújtani a hajamat.

– Tényleg, miért?

Már háttal a séfnek, kifelé menet így válaszoltam:

– Hát, talán dúsabban nő vissza, ha néha-néha leégeti az ember.

– Mmmmm.

A pekánokat daraboló kés pengése elhallgatott.

A konyhaajtó felső részén lévő négy üvegtábla egyikében megpillantottam Shilshom séf tükörképét.

Engem nézett, és holdvilágképe éppoly fehér volt, mint szakácsruhája.

Kinyitottam az ajtót, és így szóltam:

– Még nem pirkad. Lehet, hogy kint ólálkodik egy-két puma.

– Mmmmm – felelte a séf szórakozottan, mintha olyannyira lekötné a munkája, hogy alig bír rám figyelni.

Kiléptem az ajtón, becsuktam magam után, és átvágtam a teraszon az első lépcsősorhoz. Ott álltam a mauzóleumot bámulva, míg meg nem hallottam, hogy a séf mindkét reteszt bezárja.

Mikor a hajnal már csak percekre volt a keleti hegyek csúcsától, még egyszer utoljára felkiáltott a birtok egyik bozótos szegletéből a nem-búvármadár.

A gyászos hang visszahozott egy képet, amely az auschwitzes álmomhoz tartozott, amelyből az első kiáltás vert fel: *Éhezem, gyönge vagyok, kényszermunkát végzek. Rettegek attól, hogy kétszer halok meg, akármit jelent is ez. Az őr szerint nem ások elég gyorsan, ezért kirúgja az ásót a kezemből. Bakancsának vasalt orra felsebzi a jobb kezemet, amelyből azonban nem vér folyik, hanem legnagyobb rémületemre porszem szürke hamu, semmi parázs, csak hideg, szürke hamu ömlik belőlem, és egyre csak folyik, folyik…*

Amíg visszafelé sétáltam az eukaliptuszligetbe, keleten elhalványultak a csillagok, és az égen felvöröslött a hajnal első gyengécske fénye.

Annamária, a Harangos Hölgy, és jómagam három éjszaka és két nap óta vendégeskedtünk Roselanden, és én sejtettem, hogy hamarosan végéhez ér itt az időnk, hogy harmadik napunk már erőszakkal fog végződni.

NÉGY

Születésünk és temetésünk között rejtélyekkel teli komédiában veszünk részt.

Ha önök nem hiszik, hogy az élet rejtélyes, ha úgy hiszik, teljesen feltérképezték, akkor vagy nem figyeltek, vagy elkábították magukat itallal, droggal, esetleg egy kényelmes ideológiával.

És ha nem hiszik, hogy az élet egy komédia – nos, barátaim, akkor jó lesz sietni arra a temetésre. Nekünk, többieknek olyan emberekre van szükségünk, akikkel együtt nevethetünk.

Visszaérve a vendégtoronyba, miközben kivirágzott a hajnal, felmásztam a kő csigalépcsőn az emeletre, ahol Annamária várt rám.

A Harangos Hölgynek megvan a maga száraz humora, de azért ő inkább rejtélyes, mint komikus.

Amikor bezörgettem a lakosztályába, úgy tárult ki az ajtó, mintha kezem könnyed koppantása elég erős lett volna ahhoz, hogy kinyissa a zárat, és mozgásba lendítse a zsanérokat.

A két keskeny, mély, középkori ablak ugyanolyan volt, mint amelyen át Aranyhaj lógathatta le hosszú haját. Alig engedtek be valamit a kora reggeli napfényből.

Annamária kezét egy bögrére kulcsolva ült az aprócska étkezőasztalnál, a bronz állólámpa fényében, melynek festett üvegburáját bonyolult sárga-rózsavörös minta díszítette.

Egy másik bögrére mutatva, melyből gőz kanyargott fel, így szólt:

– Töltöttem neked is teát, Oddie. – Mintha pontosan tudta volna, mikor érkezem, pedig nekem is csak most jutott eszembe, hogy felnézek.

Noah Wolflaw azt állította, kilenc éve nem aludt, ami nagy valószínűséggel kitaláció volt. Annamária viszont a megismerkedésünk óta eltelt négy napban mindig ébren volt, amikor beszélnem kellett vele.

A kanapén két kutya hevert, egyikük egy golden retriever, akit Raphaelnek neveztem el. Jó fiú volt, Magic Beachben csatlakozott hozzám.

A fehér németjuhász-keverék, Boo, kísértet volt, az egyetlen kóborló kutyalélek, akit valaha láttam. Azóta szegődött hozzám, hogy egy darabig a Szent Bertalan kolostorban vendégeskedtem, mielőtt Magic Beachbe költöztem volna.

Ahhoz képest, hogy olyan fiú vagyok, aki imádja a szülővárosát, Pico Mundót, értékeli az egyszerűséget, állandóságot és hagyományt, valamint mindennél többre becsüli a barátait, akikkel együtt nőtt fel, most valóságos cigányéletet éltem.

Nem az enyém volt a döntés. Meghozták helyettem az események.

Próbálom megtalálni az utat valamihez, ami értelmet ad az életemnek, és úgy tanulok, hogy odamegyek, ahová mennem kell, olyan útitársakkal, akikkel megáld az ég.

Legalábbis ezt mondogatom magamnak. De elég biztos vagyok abban, hogy ez nem csak egy kifogás, hogy ne kelljen továbbtanulnom.

Sok mindenben nem vagyok biztos ebben a bizonytalan világban, de azt tudom, hogy Boo nemcsak azért van itt,

mert fél attól, ami az élet után következik – mint egyes emberi lelkek hanem azért, mert utazásom egy kritikus pontján majd szükségem lesz rá. Olyan messzire nem mennék, hogy az őrangyalomnak vagy őrakármimnek nevezzem, de azért megnyugtat a jelenléte.

Ahogy meglátott, mindkét kutya csóválni kezdte a farkát. De csak Raphaelé puffogott hallhatóan a kanapén.

Boo gyakran kísérgetett engem a múltban. Roselanden azonban mindkét kutya e mellett a nő mellett maradt, mintha aggódnának a biztonsága miatt.

Raphael érzékelte Boot, Boo pedig néha olyasmit is látott, amit én nem, ami arra utalt, hogy a kutyák, ártatlanságuknak köszönhetően, a maga teljes valójában látják a létezést, amire mi vakká tettük magunkat.

Leültem az asztalhoz Annamáriával szemben, s belekóstoltam a teába, melyet őszibaracklével édesített meg.

– Shilshom séf sumákol.

– Jó szakács – mondta.

– Szakácsnak remek, csak nem olyan ártatlan, amilyennek mutatja magát.

– Senki sem az – felelte olyan aprócska, finom mosollyal, amelyhez képest Mona Lisa teli szájjal hahotázik.

Attól a pillanattól fogva, hogy megláttam Annamáriát a Magic Beach-i mólón, tudtam, hogy barátra van szüksége, és hogy más, mint a többi ember. Nem úgy más, ahogy én, a jósálmaimmal meg a halottlátással, hanem a maga módján.

Nem sokat tudtam erről a nőről. Amikor megkérdeztem tőle, honnan származik, azt válaszolta: „Messziről”. A

hangsúly és a kedves nézés közben azt sugallta, hogy még nagyon is finoman fogalmazott.

Ő viszont kimondottan sokat tudott énrólam. Tudta a nevemet, mielőtt megmondtam volna neki. Tudta, hogy látom a holtak kóbor lelkét, pedig ezt a képességemet csak a legközelebbi barátaim némelyikének árultam el.

Mostanra megértettem, hogy nem csak egyszerűen más. Annyira összetett rejtvény volt, hogy csak akkor ismerhettem meg a titkait, ha ő maga adja a kezembe a kulcsot.

Tizennyolc éves volt, és hét hónapos terhesnek látszott. Mielőtt egyesítettük volna erőinket, egy ideig egyedül volt a világon, de nem támadták meg a helyzetében lévő lányok kétségei és aggályai.

Noha vagyona nem volt, sosem szenvedett szükséget. Azt mondta, az emberek megadják neki, amire szüksége van – pénzt, szállást, ilyesmit –, pedig ő sosem kér semmit. Ezen állítás igazságának magam is tanúja voltam.

Magic Beachből egy Mercedesszel érkeztünk ide, amelyet kölcsönbe kaptunk Lawrence Hutchisontól, aki ötven éve híres filmszínész volt, most, nyolcvannyolc évesen pedig gyerekkönyveket írt. Hutchcsal megegyeztünk, hogy a kocsit majd unokaöccsénél, Grovernél hagyjuk, aki ügyvéd volt Santa Barbarában.

Grover irodájának recepcióján összefutottunk Noah Wolflaw-val, az ügyvéd egyik kliensével, aki épp távozóban volt. Wolflaw első látásra vonzalmat érzett Annamária iránt, és rövid csevegés után, mely éppoly zavarba ejtő volt, mint a lánnyal folytatott legtöbb beszélgetés, meghívott bennünket Roselandre.

Annamária vonzereje nem szexuális természetű volt. Különösebben sem szép, sem csúnya nem volt, de

ugyanakkor jellegtelen sem. Karcsú, de nem törékeny, arcbőre tökéletes, de kissé sápadt, és egyáltalán, ellenállhatatlan összessége olyan okoknak, amelyeket elkeseredetten, de sikertelenül próbáltam megérteni.

Akármi volt is köztünk, a romantika nem tartozott hozzá. A rám – és másokra – gyakorolt hatása jóval mélyebb volt a vágynál: valami különös behódolás.

Egy évszázaddal ezelőtt a *karizmatikus* jelzőt használták volna rá. Abban a korban azonban, amikor a mozisztárokról meg a valóságshow-ivadékok legújabb fészekaljáról mondják, hogy van karizmájuk, ez a szó már nem jelent semmit sem.

Akárhogy is, Annamária sosem kért senkit arra, hogy kövesse, mint valami szektavezér. Csak valahogy vágyat ébresztett az emberekben arra, hogy védelmezzék őt.

Azt mondta, nincs vezetékneve, és bár nem tudtam, hogy úszhatta meg, hogy legyen neki, nem kételkedtem ebben. Gyakran volt kifürkészhetetlenül rejtélyes; ugyanakkor, ahogy valaki jobban hisz abban, ami erős hitet igényel, mint a bizonyítékokban, én is hittem, hogy Annamária sosem hazudik.

– Azt hiszem, ebben a pillanatban el kellene mennünk Roselandről – jelentettem ki.

– A teámat sem ihatom meg? Most pattanjak fel, és rohanjak a kapuhoz?

– Komolyan beszélek. Valami nagyon nincs itt rendben.

– Akárhova megyünk, sehol sem lesz minden rendben.

– De azért inkább, mint itt.

– Na és hova mennénk? – kérdezte.

– Akárhova.

Gyengéd hangjában sosem csendült tudálékosság, mégis általában úgy éreztem, kedves és türelmes kioktatás alanya vagyok.

– Az akárhovában benne van minden. Ha nem számít, hová megyünk, akkor biztos, hogy semmi értelme elmenni.

A szeme olyan sötét volt, hogy nem láttam különbséget szembogara és pupillája között.

– Egy időben csak egy helyen lehetsz, fura fiú. Úgyhogy nagyon fontos, hogy a megfelelő okból legyél a megfelelő helyen.

Annamária előtt csak Stormy Llewellyn nevezett fura fiúnak.

– Legtöbbször – mondtam – úgy érzem, rébuszok- ban beszélsz.

A tekintete éppoly rezzenéstelen volt, mint amilyen sötét a szeme.

– Az én küldetésem és a te hatodik érzéked hozott ide minket. Roseland úgy vonzott ide, mint egy mágnes. Sehova máshova nem mehettünk volna.

– A te küldetésed. Mi a küldetésed?

– Időben meg fogod tudni.

– Holnap? A jövő héten? Húsz év múlva?

– A maga idejében.

Belélegeztem a tea barackos illatát, aztán sóhajtva kifújtam.

– Amikor Magic Beachben találkoztunk, azt mondtad, számtalan ember akar megölni téged.

– Meg lettek számlálva – de olyan sokan vannak, hogy szükségtelen a pontos számukat ismerned. A hajszálaid számát sem kell tudnod ahhoz, hogy megfésülködj.

Edzőcipőt viselt, keki nadrágot és bő, bézs színű kardigánt, amelynek az ujja túl hosszú volt neki. A

visszatűrt ujjak vastagsága csak hangsúlyozta vékony csuklóját. Amikor Annamária elhagyta Magic Beachet, semmi nem volt nála, csak a ruha, amit viselt. De még csak egy napja volt Roselanden, amikor a házvezetőnő, Mrs. Tameed telepakolt egy bőröndöt ruhával, és a vendégházban hagyta, noha Annnamaria sosem kérte ilyesmire.

Én is csak azt a ruhát hoztam magammal, ami épp rajtam volt. Nekem egy pár zoknit nem adott senki. Néhány órára el is kellett hagynom a birtokot, hogy vegyek pár farmert és pulóvert, meg némi alsóneműt.

– Négy napja megkérdezted, vigyázok-e rád, hogy életben maradj – mondtam. – De alaposan megnehezíted a feladatomat.

– Roselanden nem akar megölni senki.

– Hogy lehetsz ilyen biztos benne?

– Ők nem ismerik fel, mi vagyok én. Ha megölnek, a gyilkosaim olyanok lesznek, akik tisztában vannak ezzel.

– És mi vagy te? – kérdeztem.

– A szíveddel már tudod.

– És az agyammal mikor fogom tudni?

– Azóta tudod, hogy megláttál ott a mólón.

– Hátha nem vagyok olyan okos, mint hiszed.

– Te több vagy mint okos, Oddie. Bölcs vagy. De félsz tőlem.

Ezen meglepődtem.

– Elég sok mindentől félek, de tőled pont nem.

Mulatott rajtam, de gyengéden, minden leereszkedés nélkül.

– Eljön az idő, fiatalember, amikor beismered a félelmedet, és akkor majd megtudod, mi vagyok én.

Néha fiatalembernek nevezett, pedig ő csak tizennyolc éves volt, én meg majdnem huszonkettő. Furán kellett volna hangoznia – és mégsem hangzott úgy.

– Én most biztonságban vagyok itt Roselanden – mondta –, de valaki nagy veszélyben forog itt, és óriási szüksége van rád.

– Kicsoda?

– Bízd az adottságodra, hogy vezessen.

– Emlékszel a lovagló nőre, akiről meséltem? Este közelebbi találkozóm is volt vele, a rémisztőbbik fajtából. El tudta magyarázni, hogy itt van a fia. Kilenc- vagy tízéves. És veszélyben van, csak azt nem tudom, milyenben és miért. Rajta kéne segítenem?

Vállat vont.

– Mindent nem tudhatok.

Megittam a teámat.

– Nem hiszem, hogy valaha is hazudnál nekem, de egyenesen se válaszolsz soha.

– Ha túl sokáig nézel a napba, megvakulhatsz.

– Megint egy rébusz.

– Ez nem rébusz, ez metafora. Közvetetten mondom el az igazságot, mert ha közvetlenül közölném veled, az úgy hasítana beléd, ahogy a retinádat égetheti ki a nap.

Hátratoltam a székemet.

– Remélem, nem az derül ki, hogy ilyen üresfejű New Age-es vagy.

Lágyan nevetett. Soha nem hallottam ennél dallamosabb hangot.

Nevetésének szépségétől megjegyzésem gorombának tűnt, ezért hozzátettem:

– Nem bántásból mondtam.

– Nem is bántottál meg. Mindig a szívedből beszélsz, és abban semmi rossz nincsen.

Amikor felálltam a székről, a kutyák újra csóválni kezdték a farkukat, de egyikük sem mozdult, hogy elkísérjen.

– Egyébként nem kell attól félned, hogy kétszer halsz meg – mondta Annamária.

Ha nem az Auschwitzban játszódó álmomra utalt ezzel, akkor ugyancsak érdekes volt az egybeesés.

– Honnan tudhatsz te az álmaimról? – kérdeztem.

– Rémálmaidban kísért a félelem a kétszeri haláltól? – kérdezett vissza, ismét csak kikerülve az egyenes választ. – Ha így van, hát nem kell így lennie.

– Egyáltalán mi az a kétszeri halál?

– Majd idejében megérted. De minden ember közül itt Roselanden, a városban, az államban, sőt az országban valószínűleg neked kell a legkevésbé aggódnod miatta. Te egyszer, és csakis egyszer fogsz meghalni, és az a halál lesz az, amelyik nem is fog számítani.

– Minden halál számít.

– Csak az élőknek.

Értik már, miért ügyködöm egyre azon, hogy egyszerűsítsem az életemet? Ha mondjuk, könyvelő lennék, és fejben kellene tartanom minden ügyfelem részletes pénzügyeit, *plusz még* látnám a halottak kóborló szellemét, *plusz még* meg kellene próbálnom megérteni, amiket Annamária mond, hát jó eséllyel eldurranna a fejem.

A lámpa sárga-vörös mintái szirmokat rajzoltak az arcára.

– Csak az élőknek – ismételte meg.

Néha, amikor a szemébe néztem, muszáj volt elkapnom a tekintetem, és a szívem sebesebben kezdett verni a félelemtől. De nem tőle féltem. Hanem… valamitől, amit nem tudtam megnevezni. Valami reménytelen kétségbeesést éreztem.

Annamáriáról a kanapén heverésző kutyákra esett a pillantásom.

– Én egyelőre biztonságban vagyok – mondta –, de te nem. Ha kételkedsz tetteid igazságosságában, meg is halhatsz Roselanden, eljöhet egyetlen és egyszeri halálod.

Öntudatlanul mellemhez emeltem a kezem, hogy megtapintsam a harang alakú medált a pulóverem alatt.

Amikor először találkoztunk a Magic Beach-i mólón, Annamária csodálatosan megmunkált, gyűszű nagyságú ezüstharangocskát viselt a nyakában. Azon a szürke, naptalan napon az volt az egyetlen fényes dolog.

Négy nappal Roselandre érkezésünk előtt – és ez volt a legfurcsább pillanatom mind közül ezzel a nővel – levette a harangot a nyakából, felém nyújtotta, és azt kérdezte: „Képes lennél meghalni értem?”

És az igazán furcsa az volt, hogy bár alig ismertem, igent mondtam, és elvettem tőle a medált.

Több mint tizennyolc hónappal korábban, még Pico Mundóban szintén az életemet adtam volna, hogy megmentsem a kedvesemet, Stormy Llewellynt. Habozás nélkül vállaltam volna én a golyókat, amelyek őt érték, a sors azonban nem adott lehetőséget arra, hogy meghozzam ezt az áldozatot.

Azóta sokszor kívántam, hogy bárcsak én is meghaltam volna vele.

Imádom az életet, imádom a világ szépségét, de így, hogy nem oszthatom meg Stormyval, a világ minden csodájával együtt sem lesz számomra kerek egész.

Mégsem leszek öngyilkos, és mással sem öletem meg magam, mivel az önmegsemmisítés az élet adományának végső megtagadása lenne, valami megbocsáthatatlan hálátlanság.

Éppen a Stormyval töltött évek miatt vigyázok annyira az életemre. Abban reménykedem tántoríthalatlanul, hogyha hozzá méltó módon élem le hátralevő napjaimat, akkor végül majd újra együtt leszünk.

Talán ezért egyeztem bele olyan készségesen, hogy megvédem Annamáriát az ellenségeitől, akiket még mindig nem ismertem. Minden megmentett élettel olyasvalakit mentek meg, aki éppoly drága valakinek, amilyen Stormy volt nekem.

A kutyák a szemüket forgatva összepillantottak, majd úgy néztek rám, mintha ők szégyellnék magukat, amiért képtelen voltam állni Annamária pillantását.

Összeszedtem a bátorságomat, és megint a szemébe néztem, ő pedig így szólt:

– Az elkövetkező órák próbára teszik majd az akaraterőd, és megtörhetik a szívedet.

Habár ez a lány arra ösztönzött engem – és másokat –, hogy oltalmazzam őt, néha olyan volt, mintha ő kínálna védelmet nekem. A harmadik trimeszternek megfelelő méretű pocakjával is olyan volt, mint egy kis lelencgyerek, és talán épp azért keltette azt a benyomást, hogy sebezhető, hogy együttérzésemet kiváltva odavonzzon engem magához, és a szárnyai alá vehessen.

– Érzed, ahogy rohan feléd, fiatalember? – kérdezte. – Ahogy rohan feléd a világvége, a roselandi apokalipszis?

Erősen a mellemhez szorítottam a harangocskát, és azt feleltem:

– Igen.

Öt

Ha valakit Roselanden tényleg nagy veszély fenyegetett, és a segítségemre volt szüksége, ahogy Annamária mondta, az a lovon ülő, régóta halott nő fia lehetett, aki viszont biztosan nem volt már olyan fiatal, amilyennek az anyja szelleme képzelte. De ha esetleg nem is a fia lett volna a veszélybe került illető, azt gyanítottam, hogy valami köze akkor is van hozzá annak a valakinek. A megérzés azt súgta nekem, hogy a lovas nő meggyilkolása az a rejtély, amelynek felderítésével meghúznám azt a bizonyos laza szálat, és ezzel felfejteném a roselandi titkok egész szövetét. Ha a gyilkos még mindig él, az illető, akin segítenem kell, minden bizonnyal az, akit következő áldozatául szemelt ki.

A két istálló nem volt sem olyan óriási, sem olyan díszes, mint a versailles-i palota istállói, sem olyan feltűnően lenyűgöző, hogy miattuk felajzott tömegek hagyják ott a *Szombat esti láz* ismétlését a tévében, és ízekre szedjék Roseland minden egyes lakóját, de azért sima deszkatákolmányoknak sem nevezhetők. A barna téglás, palatetős épületeket mészkő keretű ólomüveg ablakok díszítették, jelezve, hogy itt csak jobbfajta lovakra tartanak igényt.

Egyik boksz sem nyílt közvetlenül a szabadba. Mindkét épület mindkét végén egy-egy széles bronzajtó volt, amelyeket síneken lehetett betolni a fal résébe. Az ajtók darabja nyomhatott vagy két tonnát, de olyan remekül

kiegyensúlyozták őket, és olyan gondosan kenték a kerekeiket, hogy nyitásuk és csukásuk alig igényelt erőfeszítést. Az ajtók mindegyikén domormű díszelgett, amely három, art deco stílusban megrajzolt, balról jobb felé vágtató lovat ábrázolt. A lovak alá oda volt írva, hogy Roseland.

A derékig érő gaz az első istálló közelében már alacsonyabb lett. Aztán az épülettől körülbelül háromméternyire teljesen kihalt.

Ha gazban gázolok, és nem a puszta földön állok, talán észre sem veszem, hogy valami nem stimmel ezzel a hellyel. Így azonban úgy két méterrel az ajtó előtt megtorpantam.

Még mielőtt a nem-búvármadár első kiáltása belehasított első itt töltött éjszakámba, mielőtt megpillantottam a szellemlovat és csinos lovasát, és jóval azelőtt, hogy megláttam azokat a lényeket a sárga égbolton, az volt a benyomásom, hogy Roseland az, aminek látszik, és mégsem az. Nagyszerű volt, az igaz, de nem nemes. Fényűző, de nem kényelmes. Elegáns, de túlzásaival hivalkodó.

Mintha minden gyönyörű homlokzat rothadást és romlást takart volna, amit majdnem sikerült is megpillantanom. A birtok és lakói egyre bizonygatták, hogy Roseland normális hely, én azonban minden kis szegletben, minden találkozáskor éreztem a színlelést, az otrombaságot és valami felderítésre váró mélységes titkot.

Az istálló ajtaja előtti puszta földfolton állva hirtelen újabb bizonyítékát pillantottam meg Roseland végletesen természetellenes jellegének. A nap már úgy félórája fent volt a keleti égen, tőlem balra, árnyékom ennek folytán hosszan, karcsún nyúlt el jobbra, nyugat felé. Az istálló

viszont *két* árnyékot vetett. Az első szintén nyugat felé mutatott, de nem volt olyan sötét, mint az enyém, inkább szürke, mint fekete. Az épület másik árnyéka rövidebb volt, fekete, akár az enyém, de ez kelet felé nézett, mintha a nap már néhány fokkal túl lenne pályája csúcspontján, és az idő körülbelül délután egy órára járna.

A poros talajon egy kő és egy összegyűrt kólásdoboz ugyanúgy csak nyugat felé vetette az árnyékát, mint én.

A két istálló közt mintegy tizenkét méter széles gyakorlótér terült el, ahol burjánzott a gaz és az ősszel megbarnult fű. Átmentem a másik istállóhoz, és láttam, hogy annak is ugyanúgy két árnyéka van: egy hosszabb, halványabb, nyugat felé mutató és egy rövidebb, fekete, keletre futó.

Egyetlen magyarázatot tudtam elképzelni arra, hogy az épületek két ellentétes irányú árnyékot vetnek, melyek közül az egyik halványabb a másiknál: hogy két nap süt az égen; egy gyengébb fényű, amelyik csak most kelt fel, és egy ragyogóbb, amelyik nemrég már megkezdte ereszkedő pályáját a nyugati láthatár felé.

Odafent persze csak egyetlen nap sütött.

A gyakorlótér közepén egy majd húsz méter magas magnóliafa állt, amely csupasz volt az évnek ebben a szakában. A fa ágai tintafekete árnyak hálóját vetették ki nyugat felé, az első istálló falára és tetejére, ahogy annak ezen a korai órán lennie is kellett.

Kizárólag a két épületre hatott az a nap is, amelyiket láttam, meg a szellemnap is, amelyiket nem.

Csavargásaim során korábban kétszer is ide vetődtem. Teljesen biztos voltam benne, hogy akkor nem szimplán elkerülte a figyelmemet ez a jelenség. A két ellentétes árnyék kifejezetten ehhez a pillanathoz tartozott.

Azon töprengtem, hogy ha az épületek külseje ilyen lehetetlen módon bírt megmutatkozni előttem, vajon miféle meglepetések várhatnak odabent. Nem éppen hétköznapi életemben a meglepetések csak ritkán lottó ötös típusúak – sokkal gyakrabban van közük éles fogakhoz, akár átvitt, akár szó szerinti értelemben.

Ezzel együtt félrehúztam az ajtót annyira, hogy be tudjak csusszanni rajta. Gyorsan léptem egyet balra, hogy a hátam mögött a bronz legyen, és ne a sziluettemet kivetítő napfény.

Öt tágas boksz állt a keleti, öt meg a nyugati fal mentén; derékig érő ajtajuk mahagóniból vagy tikfából készülhetett. A közöttük húzódó járás mintegy négy méter széles lehetett, és ugyanúgy le volt kövezve, ahogy a bokszok padlózata.

Az istálló túlsó végén baloldalt egy lószerszámkamra, vele szemben pedig egy takarmánytároló helyiség nyílt. Most mindkettő üresen állt.

Az általam korábban látott istállóknak mind földpadlójuk volt. De akadt itt más különös részlet is a kövezeten kívül.

Minden boksz végében egyszer másfél méteres ablak nyílt. Az ólomüveg-darabkák legtöbbje hét-nyolc centi élű négyzet volt, kivéve azokat, amelyek ovális táblát formáztak az ablak közepén. A táblába összefont rézdrótokból formázott fekvő nyolcast ágyaztak bele.

Maga az üveg rezes árnyalatú volt, és vöröses színt adott a beömlő napfénynek. Egyesek úgy érezhették volna, hogy ez a viktoriánus megoldás meghitté teszi az istálló belterét, az én képzeletemben azonban Nemo kapitány ötlött fel, mintha az istálló a vér- és tűztenger mélyén úszó *Nautilus* lenne. De hát ez csak én vagyok.

Nem kapcsoltam fel azonnal az istálló gyertyatartó alakú sárgaréz lámpáit, melyek a bokszok ajtajának oszlopain álltak. Először csak füleltem mozdulatlanul a rézszínű fény és a vassötét árnyak közepette; hallgatóztam és vártam, nem is tudtam, mire.

Egy perc múltán úgy döntöttem, hogy a kinti kettős árnyék ellenére idebent az épület olyan, amilyen mindig is lenni szokott. A hőmérsékletet a megszokott, kellemes tizenhárom fokosnak éreztem, és biztos voltam benne, hogy a lószerszámkamra falán lógó jókora hőmérő majd megerősít ebben. A levegőben az a teljesen szagtalan, hóvihar utáni tisztaság uralkodott. Szinte hátborzongató volt a csend: semmi zaj nem hallatszott, sem rohanó egérlábak nesze, sem a külvilág hangjai, mintha a falakon túl sivár, időjárás nélküli világ húzódott volna.

Felkattintottam a kapcsolót, és a gyertyatartók kigyulladtak: az istálló pont olyan érintetlen volt, amilyennek a szagtalan levegő sugallta.

Noha nehezemre esett elhinni, hogy itt valaha lovakat tartottak, a főépület folyosóinak falait még mindig a Constantine Cloyce kedvenceiről készült festmények és fotók díszítették. Mr. Wolflaw úgy érezte, ezek fontos részét képezik Roseland történetének.

Viszont eddig még egy olyan festményt vagy fényképet sem láttam, amelyen a fehér hálóinges, vérben ázó nő lett volna látható. Pedig szerintem ő legalább olyan fontos részét képezte Roseland történetének, mint a lovak. De hát nem mindenki tartja olyan nagy ügynek a gyilkosságot, mint én.

Persze akármikor belefuthattam volna egy olyan folyosóba, amelynek a fala teli van különböző ruhákba öltözött, véráztatta fiatal nők képeivel, akik a halálos

sebeiket mutogatják. Minthogy Roselandet a rózsáról nevezték el, viszont eddig még egy fia rózsabokrot nem láttam a birtokon, azt sem zárhattam ki, hogy amolyan női virágszálakról van szó, akiket itt szakasztottak le és temettek el.

Már megint mozgolódni kezdtek azok a fránya hajszálak a nyakszirtemen.

Ahogy korábbi látogatásaim alkalmával, most is végigsétáltam az istállón, szemügyre véve a kvarcit járólapok közé itt-ott beágyazott, két-három centi átmérőjű rézkorongokat. Fénylő szinuszgörbét formáztak, amely végighúzódott az egész épületen. Attól függően, honnan néztem, mindegyikre vagy álló nyolcas volt vésve, vagy ugyanolyan lustán elfekvő, amilyet az ablaküvegeken is láttam.

Nem tudtam elképzelni, mi célt szolgálhatnak ezek a korongok, de nem tűnt valószínűnek, hogy akár egy olyan sajtómágnás és filmmogul, mint a néhai Constantine Cloyce, csupán díszítési célzattal pakoltatna teli velük egy istállót.

– Te meg ki a fene vagy?

Meglepődve fordultam hátra, csak hogy igazán megdöbbenjek a tar fejű óriás láttán, akinek vöröses heg húzódott a jobb fülétől a szája sarkáig, meg egy másik a homloka tetejétől az orrnyergéig, a fogai olyan sárgásak és kuszák voltak, hogy egyetlen komoly tévécsatorna sem vette volna fel bemondónak, a felső ajkán herpesz éktelenkedett, és akinek egyik csípőjén tokba bújtatott revolver lógott, a másikon tokba bújtatott pisztoly, két kezében pedig egy-egy gépkarabélyt, talán Uzit szorongatott.

Lehetett vagy százkilencvenöt centi és száztíz kiló, és úgy nézett ki, mint a nagy mennyiségű szteroidfogyasztásért indított mozgalom szószólója. Fekete pólóján nagy fehér betűkkel az virított, hogy a halál gyógyít. A behemót bicepszére és alkarjára mintha kacagó hiénák lettek volna rátetoválva, a csuklója meg olyan vastag lehetett, mint a nyakam.

Számos cipzározható zsebbel ellátott katonai nadrágját fekete-vörös bőr cowboycsizmába tűrte, amitől azonban nem keltett valami könnyeden lezser benyomást. Olyan fegyveröv volt rajta, mint a rendőrökön, rekeszei telis-tele gyorstöltőkkel a revolverhez, és tartalék tárakkal a pisztolyhoz. A zsebek némelyike is dagadozott, talán további lőszerektől, esetleg emberi orroktól, fülektől és egyéb trófeáktól.

– Szép időnk van februárhoz képest – jegyeztem meg.

Az *Othellóban* a féltékenységet zöld szemű szörnynek nevezik. Shakespeare vagy ezerszer okosabb volt nálam. Sosem kérdőjelezném meg szóképei zsenialitását. Ez a zöld szemű szörny viszont nem úgy nézett ki, mint akinek van türelme olyan piti érzelmekre, mint holmi féltékenység vagy kedvesség, mivel teljesen lefoglalta a gyűlölet, az őrjöngés és a vérszomj. Még ahhoz is ronda volt, hogy a *Macbethben* szerepet kapjon.

Újabb lépést tett befelé a istállóba, rám szegezve az Uzikat.

– Mi az, hogy szép időnk van februárhoz képest?

Mielőtt válaszolhattam volna, folytatta:

– Mi a – itt képzeljenek el egy csúnya szót a férfi nemi szervre – akarsz ezzel, te baromarcú?

– Nem akarok én semmit, uram. Csak azért mondtam, hogy megtörjem a jeget, tudja, olyan társalgásindítónak.

Annyira összevonta a szemöldökét, hogy a kettő közül eltűnt a félcentis távolság, és összeértek középen.

– Mi vagy te, gyagyás, vagy mi a fene?

Meleg szituációkban néha bölcs ötletnek tartottam, ha intellektuálisan egy kissé hátrányos helyzetűnek tettetem magam. Egyrészt jól lehet vele húzni az időt. Másrészt elég természetesen tudom alakítani.

Ennek az izomagyúnak is folytattam volna a gyagyás alakítását, ha erre vágyik, de mielőtt eljátszhattam volna neki Lennie-t az *Egerek és emberekből,* már beszélt is tovább:

– Az a baj ezzel a világgal, hogy tele van idióta – itt az ondóra képzeljenek el egy nagyon csúnya kifejezést akik keresztbe tesznek másoknak. Sokkal jobb hely lenne ez a világ, ha minden hülyét kiirtanánk belőle!

Azt akartam, hogy lássa, túl okos vagyok ahhoz, hogy a világ boldogulni tudjon nélkülem, ezért így szóltam:

– Shakespeare VI. Henrikjének második részében a lázadó Dick azt mondja: „Az első tennivaló: öljünk meg minden törvénytudót.”[2]

A két szemöldök most már egymásba fonódott, és a zöld szem úgy izzott, akár a metánláng.

– Mi vagy te, valami okostojás?

Itt egyszerűen nem győzhettem.

Átvágott a minket elválasztó téren, és mellkasomat az egyik Uzi csövével böködve így szólt:

– Egy okot mondjál, te birtokháborító okostojás, amiért ne lőjelek most azonnal széjjel.

---

2 Németh László fordítása.

HAT

Amikor egy csávónak pisztolya van, nekem meg nincsen, és ő arra kér, mondjak egy okot, miért ne öljön meg, akkor azt szoktam feltételezni, hogy valójában nem szándékozik agyonlőni, mert akkor simán csak megtenné. Vagy arra akar okot, hogy lehiggadjon, vagy annyira fantáziátlan, hogy úgy játssza el a jelenetet, ahogy a moziban és a tévében látta.

A Zöldszemű viszont valahogy más kaliberű gengszternek tűnt. Viselkedése arra engedett következtetni, hogy nemigen van szüksége indokra az öléshez, csupán erős akaratra, a megjelenéséből pedig az sugárzott, hogy tucatnyi véres befejezését tudja elképzelni a jelenetnek.

Egyszerre fájdalmasan tudatában voltam annak, milyen messze is vannak az istállók Roseland lakott épületeitől.

Remélve, hogy ebben a hat szóban semmi vérlázítót nem fog találni, így válaszoltam:

– Meghívott vendég vagyok, uram, nem birtokháborító.

Nem úgy nézett ki, mint akit sikerült meggyőznöm.

– Meghívott vendég? Mióta engednek be ide ilyen buzeráns kis nyúlbélákat?

Úgy döntöttem, inkább nem sértődöm meg ettől a barátságtalan jellemzéstől.

– A toronyban lakom, az eukaliptuszligetben. Két napja és három éjszakája.

Mellembe nyomta az Uzi csövét.

– Három napja, és nekem meg nem szólt senki? Mit képzelsz te rólam, hogy hülye vagyok, mint a segg?

– Nem, uram. Annyira nem.

Orrlyukai annyira kitágultak, hogy már attól tartottam, valamelyiken kiesik az agya.

– Ezt hogy érted, te buzeráns?

– Hát hogy nálam például sokkal okosabb, különben nem én állnék a fegyvernek ezen a végén. De hát ez az igazság. Már majdnem három napja itt vagyok. Na persze nem az én személyes varázsom miatt hívtak meg ide, hanem a kislány miatt, akivel vagyok. Neki nem lehet nemet mondani.

Mintha valami halvány jóindulat suhant volna át az arcán a „kislány" szó hallatán. Talán azt hitte, egy gyerekről beszélek. A gyerekek iránt még a legkeményebb nehézfiúk szíve is meg tud lágyulni.

– Na, így már érthető – mondta. – Valami jó kis bulát hoztál, és senki nem akarja, hogy Kenny tudjon róla.

Sajnos Kenny agyának nem a részvétközpontját indítottam be, hanem egyéb központokat, amelyeket jobb lett volna inkább békén hagyni.

– Nos hát, uram, nem. Nem egészen ez a helyzet.

– Hát?

– Igazi kis drága, de olyan spirituális értelemben, egyáltalán nem az a dögös fajta. Elég slampos is, meg hét hónapos terhes, szóval külsőre nem egy nagy szám, de azért mindenki szereti, mert hát, tudja, ez olyan szomorú dolog, hogy egy kislány egyedül van a születendő babájával, megindítja az ember szívét.

Kenny úgy bámult rám, mintha hirtelen valami más nyelven kezdtem volna el beszélni. Méghozzá olyan

nyelven, amely annyira dühítette, hogy le is lőtt volna, csak hogy elhallgattasson.

Gyorsan témát váltva mutatóujjamat felső ajkamnak arra a pontjára tettem, ahol Kennyén a herpesz terpeszkedett.

– Ez biztos fáj.

Nem hittem, hogy tovább lehetne bőszíteni, de most még jobban felfújta magát, úgy megsértődött.

– Azt mondod, beteg vagyok?

– Nem, nem, dehogyis! Egészséges, akár egy ló! Sőt, ezt egy ló is megirigyelné! Csak annyit mondtam, hogy az a kis izé biztos fáj.

Egy kicsikét leeresztett.

– Mint az állat, úgy.

– És mit csinál vele?

– Egy ilyen tetű fekéllyel nem lehet mit csinálni. Majd meggyógyul magától a rohadék.

– De hát ez nem fekély, hanem herpesz.

– Mindenki azt mondja, fekély.

– Az benne van a szájban. Meg máshogy is néz ki. Mióta van ez?

– Már hat napja. Néha vonítani tudnék a rohadéktól.

Együttérzésem kifejezéseképpen összerándítottam az arcomat.

– Volt előtte ilyen zsibbadó érzés az ajkában, ott, ahol utána megjelent?

– Az, pont az volt! – kerekedett el Kenny szeme, mintha valami látnok lennék. – Zsibbadt!

Laza mozdulattal félretolva magam elől az Uzi csövét így szóltam:

– A zsibbadás előtt huszonnégy órán belül érte erős napsütés vagy szél?

– Szél. Múlt hét előtti héten hidegfront volt. Úgy fújt északnyugatról a szél, mint az állat.

– Akkor ez igazából leégés. A heves szél fel tudja erősíteni a napfény hatását. Kenjen rá egy kis vazelint, és ne menjen a napra meg a szélbe. Ha nem piszkálja, gyorsan elmúlik.

Kenny nyelvével megérintette a herpeszét, látta, hogy helytelenítem, és megkérdezte:

– Te valami doki vagy?

– Nem, de elég jól ismertem többet is. Ön, gondolom, a biztonsági személyzet tagja.

– Úgy nézek ki, mint egy cirkuszigazgató?

Kihasználtam, hogy már eléggé összemelegedtünk ahhoz, hogy barátságosan nevessek, majd így válaszoltam:

– Biztos vagyok benne, hogy pár sör után jó kis cirkuszt tudna rendezni.

Sárga fogú, herpeszes vigyora körülbelül annyira volt vonzó, mint egy traktor által elütött oposszum.

– Mindenki azt mondja, hogy az öreg Kenny a legjobb arc, ha beletöltenek pár sört! Az a baj, hogy olyan tíz után elmúlik a jókedvem, és elkezdem szétkapni a helyet.

– Én is – jelentettem ki, pedig egy nap két sörnél többet még sosem ittam. – De szomorúan meg kell állapítanom: nem valószínű, hogy én is akkora kárt tudnék okozni a helyben, mint ön.

Na, ez aztán jólesett a büszkeségének.

– Hát véghezvittem már egy-két emlékezetes rombolást – mondta már választékosabban, és félelmetes sebhelyei még vörösebbek lettek, mintha múltbeli pusztításainak emlékétől megemelkedett volna a testhőmérséklete.

Fokozatosan a tudatára ébredtem annak, hogy az istállóban megváltoznak a fényviszonyok. Jobbra pillantva

láttam, hogy a keleti ablakok még mindig az ólomüveg festette napsütésben fürdenek, de már nem olyan fényesek, mint eddig voltak.

Az Uzit a padló vagy esetleg a lábam felé irányítva Kenny megkérdezte:

– Tényleg, gyerek, mi a neved?

Kissé feszültebben szenteltem újra teljes figyelmemet az óriásnak, akit még messze nem sikerült teljesen megszelídítenem.

– Ide figyeljen – mondtam. – Kérem, higgye el, hogy nem viccelődöm, furcsa nevem van, de tényleg így hívnak. Odd a nevem. Odd Thomas.

– A Thomasszal semmi gáz.

– Köszönöm, uram.

– És az Odd sem olyan rossz, mint amit egyes szülők adni tudnak. A szülők ki tudják csinálni a gyereküket, ember. Az enyémek például a legaljasabb…

Kenny szüleiről tartott beszámolójának kiegészítéséhez képzeljenek el néhány olyan kifejezést, amelyet jól nevelt ember sosem ejt ki, de amelyek vérfertőzésre, önkielégítésre, az állatokat a perverz emberi lényektől védő törvények durva megszegésére, egy nagy müzli gyártó cég termékei iránti erotikus vonzalomra, valamint a nyelv elgondolható legbizarrabb használatára vonatkoznak…

De jobban belegondolva, inkább hagyjuk. Ahogy Kenny a szüleit jellemezte, az egyedülálló esemény volt az útszéli beszéd tarka történetében. Akármennyit töprengenek is az imént feladott rejtvényemen, megoldásuk csupán halvány közelítése lesz annak, amit valójában mondott.

Aztán így folytatta:

– Az eredeti vezetéknevem meg Keister. Tudod, mit jelent az, hogy *Keister*?

Noha épp egy barátság alapjait raktuk le, sejtettem, hogy egy pillanat alatt Kenny A *listájáról* a halállistára kerülhetek. És attól tartottam, hogy ha beismerem, hogy tudom, mit jelent ez a szó, azzal kiverem nála a biztosítékot.

De hát megkérdezte. Ezért aztán így válaszoltam:

– Hát, uram, ez egy múlt századi angol szlengszó, egyesek így nevezték az ember ülepét, szóval azt, amin ülünk, meg a nadrág fenekét is, szóval hát, izé, a popsit.

– Segg! – pontosított Kenny, akinek sikerült egyszerre sziszegve és hörögve kiejtenie ezt a szót, és közben olyan hangosan mennydörögnie, hogy beleremegtek az istálló ablakai.

– Keister azt jelenti, hogy „segg”!

Megkockáztattam egy pillantást balra, és azt láttam, hogy a nyugati ablakok viszont jóval több színezett fényt engednek be, mint néhány perccel korábban.

– Azt tudod, mi volt eredetileg a keresztnevem? – kérdezte Kenny, vagy inkább követelte tőlem a választ.

Újra a szemébe néztem, és semmivel nem találtam megnyugtatóbbnak a tekintetét.

– Gondolom, nem Kenny.

Lehunyta a szemét, nagy levegőt vett, és az arca megvonaglott, mintha valami nagyon nehéz vallomást készülne tenni.

Egy pillanatra eszembe jutott, hogy eliramodom a közelebbi ajtó felé, de attól tartottam, ezzel leleplezném, hogy csak színleltem a barátkozást, és arra ösztönözném a csalódott Kennyt, hogy hátba lőjön.

Habár kisebb vagy nagyobb mértékben valamennyien különcök voltak, Roselanden mindenki más próbálta fenntartani a normalitásnak legalább a látszatát. Ez a

tiritarka óriás, ez a két lábon járó fegyverszekrény, masszív karján a tetovált hiénákkal, kísérletet sem tett ilyesmire. Egyszerűen lehetetlennek tűnt, hogy ez az ember együtt dolgozzon a biztonsági személyzetnek azokkal a tagjaival, akikkel találkoztam. A legbiztonságosabbnak tűnt azt feltételezni, hogy mégsem roselandi őr, és egyetlen pillanatig sem bízni benne.

Újabb nagy levegőt vett, kifújta, majd kinyitotta a szemét, és megmondta:

– Az eredeti keresztnevem Jack volt. Jack Keisternek neveztek el.

– Ez már aztán kegyetlenség, uram.

– A rohadt, mocsok patkányok! – mondta, és arra következtettem, hogy ez a szüleire lehet egy kevésbé dühös hivatkozás. – Már az óvodában az első naptól kezdve csúfoltak, azok a kis szemétládák még az általánost sem tudták kivárni! Abban a percben, hogy tizennyolc lettem, már változtattam is meg!

Majdnem megkérdeztem, hogy „Kenny Keisterre?”, de szerencsére visszafogtam magam.

– Kenneth Randolph Fitzgerald Mountbatten – szavalta, a legjobb brit színészek fensőbbségével görgetve nyelvén a neveket.

– Lenyűgöző! – kiáltottam. – És ha szabad ilyet mondanom, tökéletesen passzol.

Már-már elpirult, olyan jólesett neki.

– Mindig szerettem ezeket a neveket, hát összefűztem őket.

Sajnos semmi más nem jutott eszembe, amit hozzáfűzhettem volna. Hacsak Kenny Mountbatten nem bizonyul tehetségesebb adomázónak, mint amit az eddigi jelek mutattak, végére értünk a társalgásnak.

Nem lettem volna meglepve, ha azzal zárja le a beszélgetést, hogy hasba lő.

Ehelyett balra, majd jobbra pillantott, mivel hirtelen ő is észrevette a fény változását az ablakokban. Olyan riadalom ült ki az arcára, hogy brutális sebhelyei, ocsmány fogai és krokodilszeme dacára megláttam benne a sokat gyötört kisfiút, aki valaha volt.

– Elkések – mondta kétségbeesetten remegő hangon. – Elkések, elkések, elkések!

Hátat fordított nekem, és az ajtóhoz rohant, amelyen mindketten bejöttünk. Ugyanezt a szót ismételgetve elloholt – nem olyan Terminátor-szerűen, ahogy érkezett, inkább úgy, mint a Fehér Nyuszi, aki attól fél, vajon miféle büntetés vár rá, ha elkésik a Kalapos teadélutánjáról.

Az istálló keleti oldalán az ablakokon sokkal kevesebb fény érkezett, mint az a csaknem felhőtlen kora reggeltől elvárható lett volna. Nyugaton azonban valamennyi ablaktábla rubinkőként ragyogott.

A hirtelen felhősödés még magyarázhatta volna a keleti oldal elsötétülését, a nyugatról érkező fényárt azonban nem. Eszembe ötlött az erdőtűz lehetősége is, keleten sűrű füstfelhőkkel, nyugaton tomboló lángokkal, de nem éreztem füstszagot, és abban is biztos voltam, hogy mindössze néhány perc alatt semmilyen tűz nem fejlődik a gyújtogató gyufájától a lángoló pokolig.

Mivel nem akartam Kenny sarkára taposni, sőt jobban szerettem volna, ha teljesen elfeledkezik rólam, vártam egy kicsit, mielőtt odamentem volna az ajtóhoz, amelyen át távozott. Most úgy egyméternyire nyitva állt.

Aztán a küszöbön megtorpantam – a kinti világ egyáltalán nem olyan volt, amilyennek lennie kellett volna.

A háromméteres sugarú puszta földkör ugyanúgy ott volt, mint azelőtt, a kő és a kólásdoboz viszont, amelyeknek korábban ugyanúgy egyetlen árnyékuk volt, mint nekem, már nem. A kiégett zónán túl továbbra is nőtt a gyom, kissé távolabb pedig az ismerős tölgyes fekete ágai látszottak.

Csakhogy mindez abban a vészjósló fényben úszott, amelyből a sasnál nagyobb pokoli denevérek is előrajzottak. Épp a fejem fölött, valamint nyugat felé, hamu- és koromfolyók tekergőztek a sárga égbolton. A keleti egek sötét mustárszínben játszottak, amely feketébe veszett. A hegyek és dombok mögött felgyűlt az éjszaka, készen arra, hogy ráömöljön a világra úgy, hogy a sötét masszán egyetlen csillag fénye sem törhet át.

Percekkel korábban még épp csak megvirradt, most meg nyughelye felé araszolt a nap, bele a távoli Csendes-óceánba. A két istálló rejtélyes, kettős árnyéka most is megvolt, én azonban nem voltam elég jó detektív ahhoz, hogy megértsem a jelentését, vagy megjósolhassam a felém vágtató végkifejletet.

A megérzésem azonban azt súgta, hogy veszélyes, ha ugyan nem egyenesen öngyilkos dolog lenne kimerészkedni a hirtelen támadt sárga alkonyatba. Odaát egy olyan Roseland terült el, amely valahogy rémisztően különbözött attól a birtoktól, amelyet ismertem. És bármilyen természetű lett légyen a különbség, biztos nem valami olyan szelíd dolog volt, mint például, hogy ezen a Roselanden vannak rózsák.

Behúztam a bronzajtót, de zárat nem találtam rajta. Talán egy esetleges tűztől félve a lovakat nem zárták be. És a húszas években, amikor Roseland épült, Kaliforniát

már nem járták lótolvajbandák, amelyeket ki kellett volna zárni.

Ahogy visszavonultam a kővel és rézzel díszített járás közepe felé, az oszlopokon álló lámpák fénye halványodni kezdett. Azután kihunyt.

HÉT

A keleti ablakokon túl az éjszaka közeledett, a nyugatra néző rézszínű ólomüveg táblákon át pedig mintha tüzes kemencébe pillantottam volna bele. Az istálló belseje szénfekete volt, leszámítva a hamis tűz narancsvörös visszfényét az oszlopokon és az ajtókon.

A félhomályban nem tudtam megállapítani, működik-e még idebent a természetnek az egyetlen árnyékra vonatkozó törvénye, vagy megmagyarázhatatlan további árnyékok terjednek mindenből mindenfelé.

Az eddig furcsán szagmentes istállóban most ózonillat terjengett, az a fehérítőre emlékeztető szag, amelyet a villámcsapás szakít fel a levegőből, és ami néha még órákkal a zivatar elülte után is érezhető. Ezen a napon azonban nem esett, és nem is fenyegetett vihar.

Nem tudtam, mire is várok, de abban biztos voltam, hogy nem a helyi kereskedők küldenek majd nekem kóstolót. Visszagondolva, Kenny váratlan távozása – „Elkések, elkések, elkések!” – nem úgy tűnt, mintha attól félne, hogy valami találkozóra érkezik későn, hanem inkább attól, hogy sötétedés után itt érik. Egy tagbaszakadt, izmos, állig felfegyverzett férfiról beszélünk. Aki úgy megrémült, akár egy kisfiú.

A nem menetrend szerint, kevéssel hajnal után érkező alkonyat olyan kozmikus összefüggésekre utalt, hogy a szívem szinte összeaszott ijedtemben. Közben olyan

sebesen vert, mint a békés kis nyuszié, amikor megpillantja az éjszakában portyázó farkast.

A rémület gyorsabban megrészegít, mint a whiskey. Én vagy két felest is bedobtam belőle, kísérővel, és most össze kellett szednem magam, hogy józan és higgadt maradjak.

A keleti ólomüveg ablakok már megteltek az éjszakával – kivéve a beléjük ágyazott fekvő nyolcast. A rézdíszek ragyogtak, fényük azonban nem áradt szét a sötét üvegen, és nem gondoltam, hogy csak a nyugati ablakok vörös – és egyre baljósabb – fényét verik vissza.

Miután Kenny olyan sietősen meglépett, először csönd telepedett az istállóra. Azután hirtelen valami dörömbölést hallottam a nyugati falon. Nem csak egyvalami csinálta. Több helyről hallatszott, végig az épület hosszában, különböző pontokról.

Egy alak bukkant fel az egyik vöröslő ablakban, de a részleteit nem lehetett kivenni, csak a sziluettje látszott a fuldokló nap háttere előtt. Mintha egy fejet, egy vadul csépelő kart és egy markolászó kezet láttam volna.

Először azt feltételeztem, hogy egy ember az. Habár a fej, kar és kéz elég ormótlannak látszott, úgy gondoltam, ezt okozhatja a különös szögben beeső fény, illetve a vastag üveg tökéletlensége is.

Ahogy a skarlátvörös naplemente lilába váltott, a többi ablakban is árnyak jelentek meg, még kevésbé kivehetők, még eltorzultabbak, úgy fél tucat. Egy pillanattal később már jóval kevésbé hittem abban, hogy azok, akik az istálló falát döngetik és kaparásszák, emberek.

Először is, mintha nem nagyon érdekelte volna őket a zaj, amit csaptak, bár a hangját egyikük sem hallatta. Az ember, még ha el is tökélte, hogy csendben marad, ilyenkor nagyon ritkán tudja megállni, hogy elejtsen

legalább néhány fojtott szitkot; locsogó egy faj vagyunk, ez az igazság.

Ezenkívül, azok odakint nem a fal szilárdságát próbálgatták, és nem is az érkezésüket jelentették be. Kétségkívül a bejáratot keresték, de nem úgy, ahogy egy átlagember tenné. Az éjszaka még nem szállt le egészen. Elég volt a fény ahhoz, hogy egy ember megtalálja a befelé vezető utat. Ez a bizonytalan tapogatózás arra utalt, hogy ha ezek emberek, akkor vagy vakok, vagy bénák, vagy mindkettő.

Azt viszont nem tudtam elhinni, hogy egy légiónyi fogyatékkal élő vágott át Roseland mezein, hogy felfedezzék az istállót, vagy találkozzanak velem – ugyan miért? –, aki ott kuporogtam benn.

Akármilyen teremtmények vetették is kicsavarodott árnyékukat az ablakra, és csapkodták végtagjaikkal a falat, jobban szerettem volna nem találkozni velük. És akármit akartak is tőlem, nem álltam készen arra, hogy odaadjam nekik.

Az első megkerülte a sarkot, és rátalált az északi ajtóra, amelyen át Kenny elmenekült. Megütögette a bronzot, de nem ám udvarias kopogás gyanánt, hanem hogy megállapítsa az akadály jellegét.

A dörömbölés mellett kutakodó zajok hallatszottak kilincs környékéről is.

Most először gondolkodtam el rajta, vajon hogyan szerezte Kenny a hegeit, és az istálló közepéről a déli ajtóhoz siettem. Nem akartam megkockáztatni, hogy a rémek járta éjszakában visszamegyek az eukaliptuszligetben álló kőtoronyba. Viszont még kevésbé vonzott az a gondolat, hogy itt maradok a látogatók által szervezett mulatságra.

Ahogy közeledtem a déli ajtó felé, a hatalmas bronztömbön felzendültek az ütései valakinek, aki bejáratot keresett. Sima halottlátó szakács lévén, aki nem képes teleportálni, most már semerre sem juthattam ki.

A bal kéz felé eső lószerszámkamrát nem lehetett zárni. Bútor sem volt benne, amivel eltorlaszolhattam volna az ajtót.

A mögöttem álló tíz üres boksz reményt sem kínált az elrejtőzésre.

Jobboldalt nyílt a takarmánytároló, amely úgy négyszer négyméteres lehetett. Ablaka nem lévén, olyan sötét volt odabenn, akár egy katakombában.

Egy korábbi látogatásom alkalmával már felderítettem ezt a helyiséget. Tudtam, hogy a jobb oldali fal mentén üres polcok állnak, velük szemben meg van két üres etetőláda, egyenként úgy százötven centi hosszúak, százhúsz centi szélesek és százharminc centi mélyek.

Az ajtóhoz közelebbi ládának három, zsanéron mozgó fedele volt, mivel a belsejét is három rekeszre osztották. Hacsak fel nem darabolom magam, ide nem férhettem be.

A másiknak két fedele volt, de rekeszei nem. Súlyos deszkákból illesztették össze nagy pontossággal, és rozsdamentes acéllal bélelték ki. Mindkét fedélen kis nyelv illeszkedett a láda peremének résébe, így tökéletesen zárt, talán azért, hogy ne tudjanak belemászni az egerek.

Ha bármi más lehetőségem van, én be nem mászom a ládába, amely kényelmetlenül emlékeztetett egy koporsóra. Ha azonban az ajtón kitartóan dörömbölő látogatóim ellenségesek, akkor a láda mellett még az jöhetett szóba, hogy meghalok a lószerszámkamrában, meghalok a középső járásban, vagy meghalok valamelyik bokszban. Valamiért egyik megoldás sem volt ínyemre.

Akár rendelkeztek ismeretlen ellenségeim a látás áldásával, akár nem, én magam megvakultam, amint becsuktam magam mögött a takarmánytároló ajtaját – zár persze nem volt rajta –, és odatapogatóztam a ládához. Felemeltem az egyik fedelét, és addig toltam hátra, amíg a zsanér automatikusan bekattanó retesze meg nem tartotta.

Nem volt szükség arra, hogy csendben legyek, mivel azok, akik mindenáron az istállóban óhajtottak bulizni, vagy mit, valóságos harangjátékot rendeztek a bronzajtókon.

A fedél alján volt egy körülbelül tizenöt centis kar, a végén egy gombbal. Az ember a láda előtt állva ezt húzhatta meg, hogy kioldja a reteszt, és a fedél visszacsukódjon.

Amint meghallottam, hogy az északi ajtó kerekei feldübörögnek, már vetettem is be magam ebbe a legkevésbé sem megfelelő rejtekodúba, és magamra csuktam a fedelét. Bezártam magam az etetőládába, és nagyon reméltem, hogy az nem fog most rászolgálni a nevére.

A láda fenekén ücsörögve előrefordultam, és erősen megmarkoltam a fedelekhez hegesztett karokat, abban a reményben, hogy ha bárki bejön, és megpróbálja kinyitni a ládát, azt fogja majd hinni, hogy a fedél megvetemedett és beszorult.

A déli ajtó is félregördült, különösen hangosan, mivel a rés, ahová betolták, a takarmánytároló mögött húzódott.

Amint az ajtók elég tágra nyíltak, hogy a látogatók beférjenek rajtuk, minden elhallgatott, mintha csak állingálnának ott. De mit csinálhattak?

Valószínűleg füleltek, hogy hallanak-e valami zajt – ahogy én is. De mivel ők sokan voltak, én meg egyedül, ennél azért kereshettek volna kicsit magabiztosabban és agresszívabban is.

Eltelt egy újabb perc. Azon kezdtem tűnődni, vajon bejöttek-e ezek egyáltalán az istállóba, vagy még mindig ott ácsorognak a küszöbön.

Gondolhattam volna arra, hogy esetleg az etetőláda elszigeteltsége miatt nem hallom őket, de a láda elején két sorban öt-öt lyuk sorakozott, egymás felett úgy harminc centire. A mintegy tízcentis lyukakat, amelyeket talán azért fúrtak, hogy levegőt engedjenek be a ládába, és ne dohosodjon meg a takarmány, finom háló fedte. A leghalkabb neszeket kivéve mindent hallanom kellett volna.

Az ózon klórszerű illata annyira felerősödött, hogy attól féltem, tüsszenteni fogok.

Ha nincs elég hite, hogy szabályozza, az ember elméje valódi halálfélelem-generátor, a balsejtelmek igazi dinamója. És mivel sorsunk alakítói mi magunk vagyunk, ha túlságosan aggódunk túl sok minden miatt, és ha nem bízunk a gondviselésben, gyakran bekövetkezik az, amitől félünk. Az esetek nagy részében mi keverjük magunknak a bajt, az apró pechtől a katasztrófáig bezárólag azzal, hogy addig rágódunk valaminek a lehetőségén, amíg a lehetséges elkerülhetetlenné válik.

Ezért aztán ráparancsoltam magamra, hogy ne aggódjak a tüsszentés miatt, hanem helyezzem magam a gondviselés kegyeibe. Itt és most, bárhol, bármikor, a tökéletes jámborság állapotában (ahogy a költő mondja[3]) a

---

3 *A tökéletes jámborság állapota* Rowan Williams angol költő, teológus, volt canterburyi érsek egyik kötetének címe.

remény és a hit sokkal megbízhatóbban fenntartja az embert, míg a félelem sokkal nagyobb eséllyel süllyeszti el.

Csendre csend… Aztán épp, amikor már kezdtem azt hinni, hogy a látogatók eltűntek, kinyílt a takarmánytároló ajtaja.

Akárki jött be, nem volt nála elemlámpa. Az éjszaka szemlátomást már teljesen elnyelte a nappalt, mert a behálózott lyukakon át szemernyi alkonyi fényt sem láttam beszüremleni az istálló főhelyiségéből.

A falka legalább egy tagja átóvakodott a küszöbön. Nagy lehetett és súlyos, mert volt a mozgásában valami ormótlanság.

A mellettem lévő etetőláda egyik fedele halk zörgéssel és nyikorgással felemelkedett. Aztán lecsapódott. Majd jött a második. A harmadik.

A kereső a fénytelen helyiségben bekukucskált a láda három koromsötét rekeszébe, és üresnek ítélte őket. Hacsak nem volt felszerelve a legeslegmodernebb éjjellátó optikával, eleve látott a sötétben, akár a macska.

Még erősebben markoltam rejtekhelyem mindkét fedelének karját, és felkészültem arra, hogy valaki mindjárt megkísérli feltépni a fedeleket.

A kereső odacsoszogott a ládához, de nem próbálta meg azonnal kinyitni, hanem előbb megbirizgálta néhány szellőzőnyílás fémhálóját az orrom előtt.

Ha a sötétség nem is vakította el a vadászt olyan tökéletesen, ahogy engem, a finom fémháló miatt biztosan nem láthatott rendesen, de az is lehet, hogy egyáltalán nem látott. Így is nyugtalanított azonban a gondolat, hogy esetleg farkasszemet nézünk.

Veszélyes lett volna, ha elterelődik a figyelmem. Koncentrálnom kellett arra, hogy teljes erőmmel lehúzzam

a fedeleket, hogy amikor ellenfelem felrántja őket, ne mozduljanak, mintha be lennének ragadva.

A vadász újra a drótházókat birizgálta, mintha tudná, hol vagyok, és kicsit még táncolni akarna az idegeimen, talán azért, hogy a rémület verítékével sózza meg, és így ízletesebbé tegye a húsomat.

Most meg szimatolt. Szimatolt a drótházón át, akár a nyomot kereső véreb.

E pillanatban hálát adtam azért, hogy a levegő ennyire telített az ózonillattal, ami biztosan megnehezítette, hogy kiszagoljon.

Majd a szimatolás ütemes röfögéssé erősödött, az orrcimpák zajos csapkodásává: sem emberre, sem kutyára nem emlékeztetett, inkább valami ragadozóra.

A hipószagú ózon a homlokürегemet csiklandozta, de én a gondviselésre bíztam, hogy megakadályozza a tüsszentést, ezért nem aggódtam; nem voltam hajlandó negatív lehetőségeken töprengeni, nem tüsszentettem, nem tüsszentettem, nem tüsszentettem… viszont elfingtam magam.

NYOLC

Az acéllal bélelt ládában szerencsétlen kitörésem úgy visszhangzott, hogy komoly megaláztatást éreztem volna, ha éppen érdekel a társadalmi megítélésem. Most viszont a túlélés volt a fő gondom. Nem maradt hely bennem a szégyenkezésnek, mert teljesen eltöltött a rémület.

Az önimádatnak ebben az érett korában mindenütt akadnak narcisztikus emberek, ami őszintén elképeszt, hisz annyi minden van az életben, ami sokkal inkább alázatosságra adna okot. Mindannyian a nevetségesség potenciális forrásai vagyunk, és mindnyájunknak viselnünk kell mások bolondságának következményeit, ráadásul mindennek a tetejébe még a természet is egyfolytában azon ügyködik, hogy szembesítsen minket önnön abszurditásunkkal, ily módon emlékeztetve arra, hogy nem vagyunk a világegyetem urai, akiknek hisszük magunkat.

Én már az előtt is, hogy lelepleztem volna magam azzal a bárdolatlan hanghatással – és itt szeretném megjegyezni, hogy *csak* hangos volt –, tudtam, hogy nem én vagyok a világegyetem ura. Csak abban reménykedtem, hogy legalább az etetőláda ura, mégpedig lehetőleg titkos ura, én maradok.

De ez a szerény kívánságom sem teljesült, mivel a kereső kitapogatta a fedelet a sötétben, és megpróbálta feltépni előbb az egyik felét, majd a másikat, aztán egyszerre mindkettőt.

Kétségbeesetten kapaszkodtam a két karba, amelyeket egyszerűbb volt megmarkolni, mint a fedél peremét, amellyel az ellenfelem küzdött.

Ahogy igyekezett hozzám férni, már nemcsak röfögött, hanem acsargott, hörgött, morgott, néha még visított is, amiből arra következtettem, hogy jól sejtettem, és tényleg nem emberrel van dolgom – hiszen azt, hogy „te rohadék”, például egyszer sem mondta.

A fajtájából többen is benyomultak a sötét helyiségbe. Bestiális, gonosz hangjuk nem hasonlított a majmokéra, mégis összességében egy majomház hangzavarára emlékeztetett, tomboló vihar idején.

Az első behatoló eszeveszetten feszegette a fedeleket, mások közben vadul döngették őket is, és a láda oldalát is. Közben ide-oda döntögették menedékemet, pedig túlságosan nagy volt, a hely pedig túlságosan kicsi ahhoz, hogy az oldalára fordítsák.

Úgy éreztem magam, mint a konzervdobozba zárt egér, amellyel épp egy csapat vásott kölyök játszadozik.

Mivel eddig életem meglehetősen nagy részét töltötte ki a harc, az üldözés és az üldöztetés, valamint jóval kevesebb gyorskaját fogyasztottam, mint amennyit másoknak készítettem, meglehetősen jó erőben vagyok. De már az én karom is kezdett belefájdulni abba, hogy folyamatosan lefelé húztam a fedeleket.

Percről percre nehezebb volt megőrizni az optimizmusomat.

A kiéhezett sereg egy-két tagja – már ha valóban a vacsora, és nem valami még elgondolhatatlanabb dolog ígérete vonzotta ide őket vadul kaparászta a szellőzőnyílások drótháló́ját. És aztán a kaparászásnál tovább is jutott. A finom háló aprócska cipzárra

emlékeztető hanggal hasadt szét, ami azt jelentette, hogy vagy kés van náluk, vagy a karmaik élesek rendkívüli módon.

A tízcentis réseken át megragadni nem tudtak ugyan, de pengékkel, botokkal vagy egyebekkel böködni igen, és én éppen erre számítottam. Ha valamennyire is láttak a sötétben, most, hogy a háló már nem akadályozta őket, pontosan tudhatták, hova kell szúrniuk.

Kutatva meredtem magam elé a sötétbe, és valami állati szem csillogását kerestem, de hiába. Ha nem éreztették volna dühüket és sóvárgásukat, azt hihettem volna róluk, hogy gyilkos robotok, halottfekete pillantással, mert szemeik kamerák, amelyek a fény teljes spektrumát felfogják, ki viszont nem bocsátanak belőle semmit sem.

Tenyerem síkos volt a verítéktől, és kezdett lecsúszni a karokról. Első számú ellenfelem azonnal reagált a pillanatnyi gyengülésre, és még dühödtebben kezdte rángatni a fedeleket.

A szívem olyan erősen vert, hogy őrült ritmusa tamtamdobként lüktetett a fülemben, és még a láda ostromának hangzavarán át is hallottam szaggatott légzésemet.

Amióta elveszítettem Stormyt, nincs szükségem az életemre. Ha fiatalon ragadna el valami isteni beavatkozás, netán egy baleset vagy az agyembólia, nem izgatna. De ahogy a legtöbben azok közül, akik kapcsolgatás közben belepillantottak *A texasi láncfűrészes mészárlás* legújabb remake-jébe, vagy rossz helyen ütöttek fel egy Stieg Larsson-regényt, attól azért félek, hogy lassú, gusztustalan halált halok, amelynek velejárója a kínzás vagy élve felfalás.

Most, hogy már mindegy volt, tüsszentek-e vagy sem, a brutális ózonillat persze rögtön enyhült, és megéreztem a zombik vagy dühödt fekete medvék vagy akármicsodák hordájának szagát. A bűzüket testszagnak nevezni körülbelül olyan lett volna, mintha a rothadó káposztára azt mondanánk, hogy a rózsánál valamivel kevésbé illatos.

Öklendezni kezdtem, mert a bűz annyira tömény volt, hogy az ízét is éreztem. Ha ezt így folytatom, rám jön a hányás, és akkor nem leszek képes elég erősen húzni a fedelet. Aztán már a hányás puszta gondolatára is majdnem elhánytam magam. Keserű massza emelkedett a torkomban, valahogy visszanyeltem, de tudtam, hogy nem leszek képes lent tartani.

Hirtelen a falka elhallgatott, és beszüntette az ostromot. Szaguk gyorsan halványodott, majd egészen elenyészett, ahogy az ózonillat is.

A szakadt hálójú szellőzőnyílásokon túl az istálló lámpáinak – és esetleg a napnak – a fénye szivárgott be az ajtón, de úgy, mintha nem is igazi fény volna, csak foszforeszkáló hideg pára, amely szürkén és egyenetlenül csapódott le a durva deszkafalakra.

Hozzászoktam már, hogy erőszakos cselekedetek célpontja vagyok. Olyan rosszfiúkhoz viszont, akik az ostrom csúcspontján, kezükben a győzelemmel egyszer csak megbékélnek, és elmennek inkább meditálni, nem voltam hozzászokva.

Akármik is voltak, biztosan nem a hirtelen lelkiismeret-furdalás vagy a könyörület késztette őket visszavonulásra.

Egyesek félreértik a gonoszt, és azt hiszik, majd enged a jónak, és mivel csalfa reményeik még sötétebb álmokra ragadtatják a sötét szíveket, valójában ők minden háború szülői. A gonosz nem enged; a gonoszt le kell győzni. És ha

legyőzik, gyökerestül kigyomlálják és tűzzel tisztítják is meg, a gonosz elmenekül egy magocska mögé bújva, mely aztán kicsírázik, és virágában majd ugyanúgy félreértetik.

Én nem győztem le semmit. Azt egy pillanatig sem hittem, hogy rejtélyes támadóim nem fognak visszatérni. Csak az volt a kérdés, mikor térnek vissza.

A fedelek aljába kapaszkodva füleltem, de csak saját ziháló légzésemet hallottam, és néha egy-egy pendülést, ahogy áthelyeztem a testsúlyomat, és a láda acélbélése meghajlott egy kissé.

Úgy egy perc után a halvány fényből, az ózonillat hiányából és a csendből arra következtettem, hogy a vicsorgó falka nem saját akaratából távozott, hanem valahogy elsöpörte valami, amikor a korai éjszakának varázsütésre vége lett, és újra visszatért a reggel.

Nem értettem, hogy lett a hajnalból ilyen gyorsan éjszaka, és hogy tűnt el ismét, mintha az idő nem egy irányba hömpölygő folyam lenne, hanem változékony szél, ami hol erre, hol arra fúj.

Nem mindennapi életem teli volt természetfölötti eseményekkel, de ilyet még nem tapasztaltam.

Lehetne érvelni azzal, hogy sok furcsaság, amit látok és tapasztalok, valójában természetes jelenség, mint a nap és a hold, csak az ember öt érzéke még nem szokott hozzá egészen a világ teljes valójához.

Ez az elmélet azt feltételezné, hogy én különleges vagyok, jobb, mint a többiek; de én tudom, hogy ez nem igaz. Adottságom ellenére nem vagyok jobb a többi megváltást kereső léleknél, ahogyan egy tehetséges zenész sem jobb annál, aki nem tud zenélni – sőt vannak, akiknél rosszabb is vagyok.

Mivel most már hajlottam arra a lehetőségre, hogy esetleg mégsem tépnek szét és esznek meg, ha előmerészkedem, elengedtem az egyik fedelet, felemeltem a másikat és kikecmeregtem az etetőládából.

Úgy gondoltam, most már tudom, mit érez a homár az éttermi akváriumban kornyadozva, miközben az asztalukra váró éhes vendégek az üveget tapogatják, és a méretét meg a lédússágát vitatják meg.

A takarmánytárolóból kilépve láttam, hogy az istálló déli ajtaja csukva, az északi meg pontosan annyira van kinyitva, ahogy én hagytam, amikor először bejöttem. A lámpák, amelyek nemrég kialudtak, most újra fénylettek. Az ablakokon át a napfény úgy áradt be, ahogy kellett: rengeteg nyugatról, és csak úgy özönlött keletről.

Óvatosan araszoltam oda a nyitott ajtóhoz, de nem öltött testet semmiféle veszély.

Amikor leoltottam a lámpát, és kiléptem, a reggel világos volt, enyhe és teljességgel helyénvaló. Az egyetlen nap ecsete bearanyozta a fákat, a füvet és a lankákat, csak a távoli óceánt hagyta félig sötéten, szürkén, akár a pala, melybe lágyabb erei keveredtek az agyagnak, amelyből kialakult. Az istálló egyetlen árnyékot vetett, nyugat felé, ahogyan én is. Újra megjelent a kő és az összegyűrt kólásdoboz; ezek is, ahogy körülöttem minden, csakis nyugat felé vetették árnyukat a normális napfényben.

Valami hatalom egy pillanatra káoszt támasztott, majd elpihent. Ez a hús világa volt, férfiaké és nőké, akik gyakran lázadnak a rend ellen, élvezve a részleges káosz látszólagos szabadságát. A félig szabadjára engedett káoszt azonban nem lehet sokáig uralni; vagy mindent, vagy semmit. Rövid lesz a pihenő.

Akármi történt is Roselanden, azt félreértelmezték a hatalomra vágyók. Mert a hatalom – bármilyen természetű – utáni sóvárgás remeg minden alapvető emberi vágy gyökerénél. Éreztem, hogy nem csupán a talaj lejt keletről nyugatra; a birtok falain belül maga a valóság is kibillent a helyéből, egyre nagyobb szögben térve el attól, mígnem Roseland az összeomlásba csúszik, a józan ész a tébolyba, és itt mindenki a halálba zuhan.

Épphogy felkelt a nap, de már fogytán is volt az idő.

KILENC

Ha az éjszaka oly korai beálltát, majd éppoly megdöbbentő elmúltát más is észlelte Roselanden, akkor azt feltűnően nem hatotta meg. Ahogy átvágtam a birtokon, arra számítottam, hogy legalább néhány embert látok a pázsiton vagy a teraszokon ácsorogni, és csodálkozva, esetleg rémülten figyelni az eget. De nem volt ott senki. Bár nem értettem, hogy egy ilyen elképesztő csillagászati esemény hogyan korlátozódhatott kizárólag az istállóra, úgy tűnt, csakis én voltam tanúja.

A holtak lelkét látom, de hallucinálni nem szoktam. És azt sem gondoltam, hogy Shilshom séf egy kis peyotéval[4] bolondította volna meg a mandulás croissantomat. Ha az őr a főkapunál, ahová tartottam, nem látott napfogyatkozást, akkor a nappalnak éjszakára, majd ismét nappalra változása meglepően kis területen ment csak végbe.

A Roseland huszonegy hektárját körülvevő, három méter magas és egy méter vastag fal betonból épült, és a birtokon talált terméskövekkel rakták ki. Egyetlen nyílásán a kocsifelhajtót lezáró kapu nem rácsokból készült, hogy bárki bekukucskálhasson rajta, hanem tömör bronzpanelekből, amelyeket ugyanolyan rézkorongok borítottak, amilyenek az istállók padlóját.

Az őrház ugyanolyan kőből épült, mint a fal. Ahogy az eukaliptuszligetben álló vendégtoronynak, ennek az

4 Hallucinogén anyagokat, elsősorban meszkalint tartalmazó kaktusz.

ablakai is keskenyek és rácsozottak voltak, vaspántos tölgyfa ajtaját pedig mintha barbár seregek visszatartására tervezték volna.

A mintegy négyszer négy méteres épület elég nagy volt funkciójához képest, mivel tartalmazott egy irodát, egy főzőfülkét és egy fürdőszobát is. Csupán egy pillantást vethettem rá a nyitott ajtón át második napunkon. De nem tudtam nem észrevenni a szemközti falnál álló fegyverállványt: két vadászpuska – az egyik pisztolymarkolatú –, valamint két gépkarabély volt rajta.

Láthatóan semmi kétséget nem hagytak a házaló ügynökökben azt illetően, hogy amikor nemet mondanak, azt komolyan is gondolják.

Az épület északi, a felhajtóra néző oldalán a sátortető meghosszabbítása, négy oszloppal támogatva, mintegy két méter mély menedéket kínált az őrnek, hogy rossz idő esetén is ki tudjon állni, és beszélni az érkező vendégekkel. Ennek árnyékában üldögélt most az ajtótól jobbra egy párnázott forgószékben Henry Lolam.

Harmincéves lehetett, és olyan kisfiúsan jóképű, hogy első pillantásra igazi zöldfülűnek látszott. Arcán nyoma sem volt ráncnak, szája olyan ártatlan, akár egy kisgyereké, aki még egyetlen csúnya szót sem ejtett ki, orcája az a rózsaszín, amely néha barackszínűre pirul, szóval úgy nézett ki, mint akinek még életében nem akadt dolga nehézséggel, mintha csak átlebegne az életen, akár a langy szellő fútta pitypangpihe.

Zöld szeme idegen test volt kisfiús arcában, teli gyásszal, szenvedéssel és néha rémülettel.

Ahogy az előző két alkalommal, amikor felkerestem, Henry most is egy verseskötetet olvasott. A széke mellett álló kisasztalon összevissza hevertek Emerson, Whitman,

Wallace Stevens és hasonlók, szóval egy elég veszélyes bagázs kötetei.

Egyesek kétkedve fogadhatják az állítást, hogy egy biztonsági őrt – avagy korunk gúnyolódó hollywoodi argójában „bérzsarut” – leköthet a költészet. Minden lélek egyediségének gondolata nem olyasmi, amit a mi csoportidentitás-fixált kultúránk befogadna. Henry azonban Henry volt, és nem más, és abból ítélve, amilyen erősen a költeményekre koncentrált, valami nagyon mélyet kereshetett bennük.

Az egyik oszlopnak támaszkodva megvártam, amíg kimerengi magát az egyik vers utolsó strófáján. Nem volt goromba, csak nagyon lekötötte a figyelmét az olvasás.

Azért jöttem, hogy kérdezősködjek tőle Kenny Randolph Fitzgerald Mountbattenről, aki azt állította, hogy Roseland egyik biztonsági őre, noha nem viselt egyenruhát – szürke nadrágot, fehér inget és kék zubbonyt –, mint a többi őr, és sokkal lobbanékonyabb is volt, mint Henry és a kollégái.

Várakozás közben egy madarat figyeltem, amely szárnyfesztávolsága és szárnya alsó részének mintázata alapján vándorsólyom lehetett. Ezek sokkal inkább kisebb madarakra, mintsem rágcsálókra vadásznak, és zsákmányukat káprázatos ügyességgel lecsapva, a levegőben ragadják meg.

Amikor Henry becsukta a könyvet, és felnézett, olyasfajta elveszettség ült a tekintetében, mintha sem azt nem tudná, én ki vagyok, sem azt, hogy ő hol van.

– Elnézést a zavarásért, uram – mondtam.

Zavara, vagy minek is nevezzem, csillapodott, és csillapodtában mosolyt rajzolt tükörsima arcára. Olyan kisfiús volt, mint Norman Rockwell festményeinek

kiskamaszai – egész addig, amíg az ember nem figyelt meg egyebet is a szemén azonkívül, hogy zöld.

– Nem, nem! – mondta. – Szeretek veled dumálni. Ülj le, ülj csak le!

Az ajtó bal oldalára már előre odakészített egy széket, nyilván számított az érkezésemre. Letelepedtem rá, és úgy döntöttem, nincs értelme a sötétedésről kérdezősködni.

– Műveltem magam ufóügyekben – közölte Henry.

Imádta a földönkívüliek által elrabolt emberekről és a Hold túloldalán épült idegen bázisokról szóló történeteket. Nem tudtam megmondani, miért gondoltam így, de gyanítottam, hogy ugyanazt keresi bennük, amit a költészetben.

Éreztem az iróniát abban, hogy egy halottlátó ellenkezik az űrből jött látogatók elméletével, mégis így válaszoltam:

– Ne haragudjon, uram, de én nem tudom elhinni az ilyen repülő csészealjakat meg efféléket.

– Több elrabolt átment a hazugságvizsgálós teszten is. Dokumentálva van.

– Jó, csak nekem akkor sem stimmel, hogy egy szuperintelligens faj csak azért szeli át a galaxist, hogy itt embereket raboljon, és szondát dugjon a végbelükbe.

– De nem csak ezt csinálják, amikor megvizsgálnak.

– De úgy tűnik, hogy mindig ez az első és legfontosabb dolguk.

– Szerinted nem ajánlott olykor egy vastagbéltükrözés?

– Azt lehet az orvosnál is.

– Az nem olyan alapos, mint amilyet az idegenek csinálnak.

– De uram, hát miért érdekelné az idegeneket, hogy van-e nekem vastagbél rákom?

– Talán mert törődnek velünk – mondta Henry.

Már megtanultam, hogy ha rá akarok térni arra a tárgyra, amit én szeretnék megbeszélni, előtte bele kell mennem Henry vad fejtegetéseibe a más világokból érkezett proktológusokról. Ez azonban nem jelentette azt, hogy nekem is meg kell őrülnöm, úgyhogy továbbra is szkeptikus maradtam.

– Szerintem nagyon gondoskodók – erősködött Henry.

– Ha valaki olyan gondoskodó, hogy ötven fényévet utazik, hogy megtükrözze a vastagbelemet, az már kifejezetten ijesztő.

– De nem, Odd, nekik az ötven fényév az olyan, mint nekünk ötven kilométer!

– Aki ötven kilométert utazik azért, hogy az engedélyem nélkül szondát nyomjon fel a fenekembe, az is megfelel a „perverz” definíciójának.

Henry arca ragyogott az űrlények iránt érzett áhítattól, de látszott rajta a csibész öröme is, aki lehetőséget kap arra, hogy legálisan beszélhessen fenekekről, meg ilyesmiről.

– Valószínűleg DNS-mintát is vesznek.

– Hát adok nekik egy hajtincset – vontam meg a vállam.

Álmodozó mosollyal, ugyanakkor izgatottan lapozgatva a kezében tartott verseskötetet, így szólt:

– Egyes ufószakértők szerint az idegenek legyőzték a halált, és minket is meg akarnak ajándékozni a halhatatlansággal.

– Mindenkit?

– Olyan könyörületesek.

– Lady Gaga elég menő – mondtam. – De azért nem szeretném, ha ezer év múlva a hétszázadik lemezét kellene hallgatnom.

– Nem ilyen unalmas lesz. Ha halhatatlan leszel, újra meg újra állást változtathatsz. Lehetsz te is énekes, meg Lady Gaga is lehet szakács.

Grimaszoltam egyet.

– Nem tudok énekelni, és van egy olyan érzésem, hogy ő sem tud főzni.

Egyre csak lapozgatott a könyvben, anélkül hogy olvasta volna, ami olyan hangot adott, mintha kártyát keverne.

– Az idegen technológiával megerősítve mindent tökéletesen tudunk majd csinálni!

– Akkor minek bármit is csinálni?

– Ezt hogy érted?

– Ha nincs mit tanulni, mert már mindent tudunk, akkor hol a kihívás, minek törjük magunkat, mi értelme volna?

Egy pillanatig még lapozgatta a verseskötetet, de aztán megállt a keze, és a mosolya kilapult. Vártam, hogy válaszoljon, de nem tette. Egy idő után megszólalt:

– Nekem most szabin kéne lennem. Nyolc hét Hawaiin.

Noah Wolflaw nem olyan embernek látszott, aki Télapót játszik az alkalmazottaival, de inkább nem tettem semmilyen megjegyzést a két hónapos vakációval kapcsolatban.

Most már Henry is a sólymot nézte, amely lustán körözött, türelmesen kutatva préda után. Az enyhe, de nyilvánvaló csüggedés annyira nem illett kisfiús arcához, hogy arra gyanakodtam, valamiféle érzelmi válságba

kerülhetett, és ha nem szólok közbe, esetleg elkottyanthat valamit, ami hasznos lehet a számomra.

– Már voltam ott, de nem bírtam két hétnél tovább. Elmentem onnan egy hétre San Franciscóba, de ott se volt jobb.

A vándorsólyom némán lebegett. Én is valami ragadozó madárnak éreztem magam: lélekben ott köröztem az őr feje felett, türelmesen várva, hogy elejt néhány szót, amikre lecsaphatok.

– Nem a helyekkel volt a baj – folytatta Henry. - Mostanában mindenhol rossz, nem igaz? Nem tudom, miért, de így van.

Nem gondoltam, hogy választ várna tőlem. Úgy tűnt, csupán hangosan gondolkodik.

– Olyan mások lettek az emberek, mint régen. És olyan gyorsan változtak meg. Vég nélkül nyílnak az új lehetőségek.

Attól félve, hogy ő is olyan rejtvényekben kezd beszélni, mint Annamária, gyorsan megpróbáltam tisztázni:

– Mármint az internet, a technika meg ezek?

– A technika nem változtat semmin. Az emberek ugyanúgy emberek voltak a gőzgép meg a repülő előtt is, meg utána is. De… most nem annyira. A falak. Ez a gond. A falakkal van a baj.

Vártam, de nem mondott többet, így némileg ingerülten, amire nem vagyok büszke, így kiáltottam fel:

– A falak! Hogyne! Milyen igaz! Szükségünk van falakra! Vagy mégsem? A fal csak a kezdet, utána már mindjárt plafon is kell! Meg padló! Meg ajtó! Sosincs vége! Sátor! Az a megoldás!

Ha hallotta is, mit mondok, a gúnyt nem érzékelte.

– Még öt hét lenne a szabimból, de már nem bírtam odakint maradni. Gyűlölöm a Roselandet bekerítő falat, de a kapuja meg a semmibe nyílik.

Megint elhallgatott egy időre, úgyhogy megpróbáltam kicsit ösztökélni:

– Szerintem meg éppen, hogy a mindenbe nyílik. Túl a kapun ott az egész világ.

Azt hittem, bölcs megjegyzésemen rágódik, de nem így volt. Másik gondolatmenet mentén indult el:

– „Széthull minden; már nem tart a közép”.[5]

A szavakat felismertem, de nem ugrott be azonnal, honnan idéz.

Mielőtt megkérdezhettem volna, Henry elszavalta a híres sorokat a sólyomról és solymárról, ember és Isten metaforáját, amikor is az előbbi egyre távolabb repül az utóbbitól, vagyis az emberi szív pogány kegyetlensége elszakad a civilizáló hagyománytól.

– Yeats – ugrott be végre a költő neve, és nagyon büszke lettem volna magamra, ha értettem volna, hogy mi a fenéről beszél.

– Gyűlölöm ezt a rózsák nélküli Roselandet, de legalább itt van egy fal, és ha az van, akkor talán mégis képes tartani a közép.

Nem volt hisztérikus, csak nagyon rejtélyes, én mégis szívesen addig pofoztam volna, míg észhez nem tér, ahogy a filmekben szokta tenni néha a főhős azokkal, akik hisztérikus rohamot kapnak. De akármilyen ideges vagyok, sosem ütnék meg egy embert, aki pisztolyt hord a hóna alatti tokban, és a zubbonyát is direkt úgy szabták, hogy könnyebben ránthasson fegyvert.

---

[5] Ferencz Győző fordítása.

Henry a sólyomról felém fordította tekintetét. Huckleberry Finnre emlékeztető arcában Hamlet üres szemei ültek.

Nyilvánvalóvá vált, mennyire sebezhető. Megéreztem, hogy felém mutatott nyíltságával jelezni akarja, hogy nincs barátja, és barátságot keres, amely odáig mélyülhet, hogy még Roseland néhány titkát is felkelné, amiből esetleg kideríthetném, miért vagyok én itt, és mit kell tennem.

Az igaz barátság azonban szent kötelék, még ha hivatalos esküvel nem is kell megpecsételni. A Pico Mundóban – és a távozásom óta mindenhol másutt – kötött barátságok óvtak meg a kétségbeeséstől, és táplálták bennem a reményt. Amikor azt fontolgattam, meddig mélyülhet a barátságunk Henryvel, arra gondoltam, mennyire manipulálhatom őt. Semmi rossz nincs abban, ha rossz embereket manipulálunk jó céllal, viszont azt nem gondoltam, hogy Henry Lolam rossz ember volna, vagy megérdemelné azt a lenézést, amelyet a manipulálás képvisel. Ha itt barátságot színlelek, azzal minden valódi baráti kapcsolatomat lealacsonyítottam volna.

Addig haboztam, amíg elszalasztottam a pillanatot, és Henry így szólt:

– Ritkák itt Roselanden a vendégek.

– A hölgy, akivel utazom, úgy tűnik… elbűvölte Mr. Wolflaw-t.

– Pedig nem az esete. Nem egy kicsicsázott olcsó liba.

Munkaadója sértegetésével Henry felélesztette bennem a reményt, hogy talán nem is kell barátságot színlelnem ahhoz, hogy a bizalmába avasson.

Úgy tűnt, a hallgatás a legjobb taktika, és Henry kisvártatva folytatta is:

– De te se a szeretője vagy.

– Nem.

– Hát mije?

– A barátja. Egyedül van. Meg kell védeni.

Merőn nézett a szemembe, mintha ezzel akarta volna elérni, hogy a következő szavai igazán mélyre hassanak:

– Nem őt akarja. Lehet, hogy a babát.

– Mr. Wolflaw? Mire kellene neki a baba?

Bár ő hozta fel a témát, most mégis visszakozott:

– Ki tudhatja azt? Lehet, hogy valami… új kell neki.

Azt láttam, hogy nem valami ártatlan dologra gondolt, úgyhogy megkérdeztem:

– Új mi?

– Élmény – felelte, és megint a kék égen lebegő vadászt nézte. – Izgalom.

Ez a két szó a szörnyűséges lehetőségek olyan tárházát vetette fel, hogy most már mindenképpen ki akartam szedni belőle a magyarázatot.

De mielőtt megszólalhattam volna, feltette a kezét.

– Túl sokat mondtam, és mégsem eleget. Ha meg akarod őt védeni, most menjetek el. Ez a hely… nem egészséges.

Azt nem árulhattam el neki, hogy természetfeletti képességem és Annamária küldetése – bármi legyen is az – hozott minket ide. Ha régi barátokon kívül bárkinek is felfedem a hatodik érzékemet, az jókora bajt okozhatott volna.

Annamária szerint Roselanden nagy veszélyben volt valaki, talán a fiú, akiért a halott szőke aggódott.

Nem éreztem úgy, hogy Henryt fenyegetné veszedelem. Kereshettem tovább, hogy kinek van rám szüksége.

– Ma nem tudunk elmenni – mondtam. – De remélem, hamarosan.

– Ha a pénz a gond, azt adhatok.

– Nagyon kedves, uram. De nem az a gond.

– Azt mondtam, nem egészséges ez a hely, és te meg se lepődtél.

– Kicsit azért igen.

– Dehogyis. Kicsoda vagy te mégis?

– Csak egy szakács.

– De melód, az nincsen.

Vállat vontam.

– Ez a rohadt gazdasági helyzet.

Elnézett, és megcsóválta a fejét.

Akár egy égből letaszított angyal, akinek csak az utolsó pillanatban jut eszébe, hogy van szárnya, a vándorsólyom lecsapott, félelmetes karmaival röptében megragadott egy kisebb madarat, majd felfelé lendült, egy fa irányába, hogy arra telepedjen le tollas pompájában, és lakmározhasson a zsákmányból.

Henry jelentőségteljesen nézett rám, mintha azt kérdezné, fel merem-e ismerni, hogy a sólyom az én sorsomat jövendöli meg arra az esetre, ha túl sokáig maradnék Roselanden.

– Tudom, hogy nem vagy ostoba, Odd Thomas. Hát bolond vagy-e?

– Kevésbé, mint egyesek, uram, de azért inkább, mint mások.

– A haláltól csak félsz.

– Nem igazán. Nem a haláltól. Csak attól, ahogy megtörténik. Mondjuk attól, hogy összezárnak egy garázsban egy éhes krokodillal, és az élve felfal. Vagy egy hullához láncolva a tóba dobnak. Vagy valaki lyukat fúr a

koponyámba, és bedob rajta egy csomó tűzhangyát az agyamba.

Nem tudom, vajon Henry minden beszélgetését meg-megszakította-e csendes töprengéssel, vagy ezt csak én váltottam ki belőle.

Nyugtalanul izgett-mozgott a székében, és az eget fürkészte, mintha újabb jelet keresne, amely meggyőz engem, hogy végre elhúzzak Roselandről.

Végül rátértem a tárgyra, amiért felkerestem őt:

– Uram, van az őrszemélyzetnek egy Kenny nevű tagja?

– Nem, Kenny, az nincs.

– Magas, izmos csávó, csúnya hegekkel az arcán, és a pólójára az van írva, hogy A HALÁL GYÓGYÍT.

Ahogy Henry lassan felém fordult, és hosszasan bámult rám, mielőtt válaszolt volna, az elárulta, hogy Kennyt mégiscsak ismerik itt, ha esetleg nem is névről.

– Meg lett nektek mondva, hogy napnyugtától napkeltéig maradjatok bezárkózva.

– Igen, de arról volt szó, hogy csak a pumák miatt. Egyébként sem éjszaka futottam össze vele, hanem ma reggel.

– Biztos, hogy nem napkelte után.

– Több mint fél órával utána. Az istállóknál. Kicsoda ő, hogyha nem biztonsági őr?

Henry felállt a székből, az őrház ajtajához ment, kinyitotta, és visszanézett rám.

– Fogd a lányt, és menjetek innen. Nem tudjátok, miféle hely ez.

Én is talpra álltam.

– Hát árulja el.

Bement, és becsukta maga után az ajtót.

Az ablakon át láttam, hogy felemeli a telefonkagylót.

Ha egyedül vagyok itt Roselanden, talán el is mehettem volna, ahogy Henry tanácsolta. Annamária azonban titokzatos küldetése miatt egy tapodtat sem mozdult volna innen, én pedig nem hagyhattam magára a… ki tudja, mivel?

Tíz

A dongók dongásától, az ide-oda röpködő ökörszemek bonyolult trilláitól, a látszólag esztelenül csapongó pillangóktól és egy darabig egy szaladgáló mókuspártól kísérve úgy éreztem magam, mintha valami Disney-rajzfilmben szerepelnék, és félig-meddig számítottam is rá, hogy a mókusok beszélni kezdenek hozzám, ahogy tovább ballagtam dél felé a birtokhatár mentén.

Mindez nem vidított fel. Egy csomó Walt Disney-filmben rossz dolgok történnek jó állatokkal. Itt van mindjárt Bambi anyukája, vagy gondoljunk csak Betyárra, a hűséges tolvajra: az előbbit a saját kicsinye szeme láttára lövik le, a másik elkapja a veszettséget, és a fiú végez vele, aki annyira szereti őt. Az emberek sem mindig járnak jobban. Még a legédesebb hercegnőt is megmérgezheti egy boszorkány. Walt bácsiban azért volt némi Quentin Tarantinó-s beütés is.

Henry Lolam azt mondta, gyűlöli Roselandet, mégis mindig visszatér ide, mert a birtokot övező kőfal miatt úgy érzi, „talán mégis képes tartani a közép”. Azt értettem, hogy Yeats, a költő mit akart mondani a soraival, de azt nem, hogy mit akart velük mondani a biztonsági őr.

A magas, vastag építmény eléggé erődszerű volt, de azért nem a kínai nagy fal. Mongol hordákat vagy azokkal egyenértékű támadót nem tartott volna vissza. Egy elszántabb ember könnyedén át is mászhatott rajta, akár befelé, akár kifelé.

Ilyen nagymérvű építkezés már a húszas évek elején is költséges dolog lehetett. A jövedelemadó még új és alacsony volt akkoriban, Constantine Cloyce pedig hihetetlenül gazdag. De ha csak az lett volna a célja, hogy behatárolja a maga huszonegy hektárját, arra egy kétharmad ilyen magas és fele ilyen vastag fal – amely ennek a töredékébe kerül – ugyanúgy megfelelt volna.

Mindeddig nem is gondolkodtam ezen az erődítményen. A Henryvel folytatott beszélgetés azonban felpiszkálta a kíváncsiságomat.

Noha követtem a birtok határvonalát, nem mutattam jelét annak, hogy a fal érdekelne. Roselanden mindig is úgy éreztem, hogy figyelnek, de most különösen. Mondjuk, Henry nyilván figyelt is az őrházból. Úgy tűnt, jót akar nekem; talán még mindig így volt. De megváltozott a viselkedése, amikor megemlítettem neki a sebhelyes óriást.

Úgy száz méter után a gondozott pázsit és a virágágyak helyét átvette a vad fű, újabb kétszáz méter múlva pedig felsétáltam egy enyhe emelkedőn, átvágtam egy csoport örökzöld tölgy között. A vadvilág már magamra hagyott, csak a csuszkák fütyörésztek a húsz-harminc méter magas, fekete törzsű fák fenséges ágai közt.

Most, hogy az őrházból és a főépületből már nem lehetett látni, odaléptem a falhoz. A terméskövek kezemnek-lábamnak kínáltak kapaszkodót, úgyhogy fürgén leküzdöttem a három métert.

A fal tetején négykézláb állva felfedeztem azt, amire tudat alatt számítottam is. A kövek közti habarcsba kígyózó mintákat raktak ki apró rézkorongokból, melyek mindegyikébe az a kissé elnyújtott forma volt belevésve, amelyet már máshol is láttam.

A fal napfénytől és a tölgyágak árnyaitól pettyezett teteje ugyanolyan anyagból készült, mint maga a fal, csak lapokra vágva, és szabálytalan, de szoros mintázatba rendezve. Tenyeremet a hűvös kőre helyezve egészen enyhe vibrálást éreztem, mintha a masszív fal belsejében valamiféle gépezet működne.

Előrehajoltam, és a fülemet is a kőre nyomtam, de semmilyen hangot nem hallottam a falból.

Ha ezek az apró, fürge rezgések hangot adnak, az nem valami súlyos lüktetés vagy dobogás lett volna, hanem magas hangú zümmögés, esetleg vinnyogás.

Minél többet törtem a fejem ezen a vibráláson, annál kevésbé tűnt egy dolgozó gépezettől eredőnek, és annál inkább gyanítottam, hogy a forrása elektromos lehet.

Feltérdeltem, beletúrtam a zsebembe és előkapartam egy bicskát, amit a városban vettem akkor, amikor a ruhákat is. Kifejezetten azért szereztem be a kiskést, hogy kifeszegessek a helyéből egy rézkorongot, de az istállóban vagy a mauzóleumban – amelynek a padlózata szintén tele volt velük – nem mertem, mert úgy gondoltam, ha fény derül a vandalizmusra, én leszek az első számú gyanúsított.

Sőt, mi több, rájönnének, hogy a hiányzó korongot nem vandalizmusból, hanem egy nyomozás folytán távolítottam el. Attól tartottam, ha gyanút fognak, hogy netán nem csak azért vagyok itt, hogy Roseland örömeit élvezzem, esetleg nagyon hamar és igen erőszakos formában értem majd meg ennek a helynek a titkait.

De egy három méter magas fal tetejéről hiányzó korongot csak nem vesznek észre egyhamar. Aztán ahogy elkezdtem kikaparni a habarcsot a bicskával, felmértem, hogy egyhamar kibányászni sem fogom innen. Mikor vagy

két centire leástam, és a kés pengéje elpattant, rájöttem, hogy ezek nem pénzérme vastagságú korongok, hanem két-három centi vastag rézrudak végei. Akár a fal betonalapjáig is lenyúlhattak.

A réz túl lágy és túl drága is ahhoz, hogy a szerkezetet akarták volna megerősíteni vele. Acélrudak sokkal alkalmasabbak volnának erre. A réznek valami más funkciója volt itt. Abból, hogy ilyen sok rudat ágyaztak egy ilyen hosszú falba, arra következtettem, hogy legalább ugyanolyan fontos szerepet játszanak, mint a fal szilárdságát növelő acélszerkezet.

A bicska darabjait a birtokon kívüli magas fűbe dobtam, és négykézláb előrearaszoltam, amíg ki nem értem a tölgyek lelógó ágai alól. Ott felálltam, és sétálni kezdtem a méter vastag fal tetején, mintha újra – vagy még mindig – kalandvágyó kisfiú lennék.

Az emelkedő miatt nem láthattam a főépületet és a többi házat – és onnan sem láthattak engem.

Vagy tizenöt métert megtéve rábukkantam valamire, ami úgy nézett ki, mintha egy harminc centi átmérőjű sekély tálat építettek volna a fal tetejébe, lefele fordítva. Amikor újra letérdeltem, láttam, hogy tízcentis acélcsapok tartják, és egy tizenötször tizenöt centis szellőzőrácsot véd az esőtől.

Bedugtam az egyik kezemet a tál alá, és enyhe, meleg huzatot éreztem. Amikor oda is hajoltam, az illat, amelyet belélegeztem, egyszerre emlékeztetett a frissen kiserkent tavaszi és az érett nyári fűre, valamint az erdei szamócára, pedig igazából egyikre sem hasonlított, teljesen egyedi volt. A légáram egyszer csak hidegre váltott, és a vele érkező illat, noha szintén nem hasonlított semmire, ugyancsak felidézett bennem dolgokat: a száraz leveleket, de a

penésztől nedves avart is, meg a repedező jég alig érezhető, mégis létező illatát.

Húsz másodpercenként váltakozva érkezett a meleg és a hideg levegő – de hogy mi okból, és mi céllal, arra tippem sem volt. Elképzelni sem tudtam, minek egy falat szellőztetni, vagy hogy miért nem egyenletes a légáramlás és az illat.

Felálltam, és mentem tovább, majd úgy százhúsz méter után újabb esővédővel fedett szellőzőnyílásra bukkantam. Itt is ugyanolyanok voltak a körülmények.

Közvetlenül előttem újabb tölgyfacsoport állt. Néhány ág alacsonyan lógott a fal fölött. Fontolóra vettem, hogy esetleg leugrom, de nem tudtam, milyen bokatörő kő vagy gödör rejtőzhet a magas fűben, úgyhogy inkább háttal leereszkedtem, majd a kezemmel kapaszkodva lógtam, és így alig egyméternyit kellett esnem.

Elhátráltam a faltól, és kerestem a szellőzőrács fölé hajló esővédőt. De túl magasan volt, az íve túl lapos, a színe meg matt fekete, úgyhogy nehéz volt kiszúrni. Mikor már olyan messzire hátráltam, hogy láthatóvá vált, még akkor is alig lehetett észrevenni, nemhogy bárki érdeklődését is felkelthette volna, aki arra járt.

Felfedezéseimtől összezavarodva elfordultam a faltól, és bal szememmel pont belenéztem egy pisztoly csövébe.

TIZENEGY

A pisztolyt tartó kézen nagy virsliujjak nőttek, bütykeik között meg drótszerű fekete szőr burjánzott; a kézhez tartozó fickó arca pedig nagyon is passzolt az ökléhez: kemény, feszült vonások és olyan borosta, hogy gyaluval sem lehetett volna leborotválni.

Paulie Sempiterno a roselandi biztonsági személyzet főnöke volt, és csinos, vasalt szürke nadrágjában, fehér pólóingében és kék zubbonyában is úgy festett, mint aki élete nagy részét sikátorokban töltötte azzal, hogy mások lábát tördelte el baseballütővel, meg a képüket dekorálta ki hintalánccal.

– Nem tetszel te nekem, szépfiú – mondta, és durva hangja még a háta mögött fütyörésző csuszkákat is elhallgattatta.

Habár eleddig csupán egyszer találkoztunk, és semmit nem tettem, amivel megsérthettem volna, elhittem neki, hogy valóban őszintén, és nem is kis mértékben utál engem. Akkor ugyan egy szót sem szólt, de láttam a megvetést abból, ahogy húsos lila ajkát visszahúzta rettenetes fogsoráról, amellyel valószínűleg képes volt csontostul zabálni a sült oldalast. További ráutaló jel volt a képembe nyomott pisztoly.

– Wolflaw egy idióta – mondta. – Mindig is jó nagy istenbarma volt, de azért ezt még tőle se vártam. Vendégek! És nem is csak egy éjszakára! Hogy a hétszentségbe gondolta ezt? De miért is álljunk itt meg?

Miért ne szervezzünk rögtön egy esküvőt is neked, meg a kis felcsinált lotyódnak? Meghívunk vagy százat az egymást közt házasodó fogyatékos rokonaitokból, szerzünk zenekart, sőt megkérjük a kormányzót is, hogy két kenőpénz elfogadása között ugorjon már ide Sacramentóból, és adjon össze titeket ő!

A zömök, hordómellű, bikanyakú, antiszociális Sempiterno a klasszikus erős, de hallgatag típus lehetett volna, ha egy percre is képes befogni az arcát. Csakhogy dühös volt, és azt akarta, hogy ezt tudjam is, és szemlátomást úgy gondolta, annyira lomha agyú vagyok, hogy meg sem érteném a helyzetet, ha nem írná le legalább ezer szóval.

Folytatta is azonnal:

– De te nem is vagy sima vendég, szépfiú. Itt nézelődsz, ott nézelődsz, szimatolgatsz, az istállóknál őgyelegsz, valami lóról makogsz Shilshom séfnek, pedig itt nincs is semmilyen ló, és nem is volt már jó ideje, most meg a falon kóricálsz. Ki az isten sétálgat egy háromméteres fal tetején? Hát senki. Csak te. Mi az istent kerestél te a falon?

Mikor egy gyors lélegzetvételnél hosszabb időre hallgatott el, rájöttem, hogy fel lettem szólítva válaszadásra.

– Hát, tudja, uram, nagyon szép onnan a kilátás. Sokkal messzebbre ellátni.

Közelebb tolta a pisztolyt a képemhez, hátha esetleg elfeledkeztem róla.

– Ez milyen kilátás, mi? Hogy tetszik? Drámaibb, mint a Grand Canyon! Nem tudom, miben sántikálsz, te kis falmászó, de valamiben sántikálsz! És én nagyon nem

szeretem az ilyen sántikáló fajtákat! Tudod, mennyire bírom én azokat, akik sántikálnak valamiben?

– Semennyire? – találgattam, és biztos voltam benne, hogy ha lenne valami díj, ez díjnyertes válasz volna.

– Még annyira sem! Miben sántikálsz?

– Nem sántikálok én semmiben se, uram. Igazság szerint csak potyázgatok itt Mr. Wolflaw rovására. Őt a kislány bűvölte el, akivel vagyok, én csak beleültem a jóba. Nem tenné el azt a pisztolyt? Ártalmatlan vagyok ám. De tényleg.

Rám meredt. Tekintete egy jegesmedve heréit is megolvasztotta volna.

Lett volna csak egy kis herpesze, már össze is barátkoztunk volna.

– Nagyon nagy bajba fogsz te kerülni – mondta. – De szívesen pofán lőnélek itt helyben!

– Abban biztos vagyok, uram. És értékelem is. De igazán semmi oka nincs arra a pofán lövésre.

– Csak annyi, hogy nem bírom a pofádat.

– Meg aztán, ha megöl engem, a lány, akivel jöttem, szomorú lesz, Mr. Wolflaw meg annyira odavan érte, hogy ő is szomorú lesz, és hipp-hopp, már fuccs is az ön állásának. És akkor még nem is említettem, hogy börtönbe kerül, ahol partiba dobják, plusz még a szavazati jogát is elveszti.

Még az a lehetőség sem ijesztette meg, hogy esetleg nem járulhat majd az urnához.

– Nem az esete a csaj. Senkinek se az esete. A frász kitör tőle.

– Nahát, uram, ez azért gonosz volt. Nem egy topmodell, az igaz, de azért a maga módján nagyon is csinos.

– Nem arról beszélek, hogy néz ki. Viccelődnék ezzel a pofával azon, hogy mások hogy néznek ki?

– Ebben azért van valami.

Végre leeresztette a pisztolyt.

– Arról van szó, ahogy nézett rám, amikor először megláttam. Mintha valami gyorsolvasó lenne, úgy futott át az egész életemen, mintha csak egy müzlisdoboz feliratát olvasná!

Bólogattam.

– Olyan, mintha egyenesen az ember szívébe látna.

– Nem ilyen lányregényes dolog volt! – tiltakozott Sempiterno. – Olyan volt, mintha a reptéren a biztonságiak tíz másodperc alatt levetkőztetnének, és kívül-belül megmotoznának!

Aki nyitott rá, arra a legváratlanabb pillanatokban is rátalálhat a mosolygás.

– Tetszik, ahogy kifejezi magát, uram.

Megint azt a medvekasztráló pillantását vetette rám.

– Ezzel meg mi a francot akarsz mondani?

– Semmit. Csak azt, hogy tetszik.

– Mondok, amit mondok. Teszek rá, hogy mit gondolsz róla. – Eltette a pisztolyát. – Ha Noah Wolflaw, az a barom, azt akarja, hogy itt legyetek, én nem dobhatlak ki. De azt jobb, ha felfogod, szépfiú, hogy nem a lányba esett bele, és téged sem szeret, csakis saját magát. És akármit is akar tőletek, miután megkapta, baromira azt fogjátok majd kívánni, hogy bárcsak hallgattatok volna rám, és már rég eltakarodtatok volna innen.

Ahogy elfordult, utánaszóltam:

– Szerintem holnap reggel valószínűleg megyünk is.

Még csak két lépést távolodott. Most visszafordult felém.

– Ma menjetek. Ne maradjatok itt éjszakára. Menjetek el most!

– Talán majd ebéd után.

Úgy nézett rám, mintha a puszta akaratával lángra akarna lobbantani. Némi hallgatás után azt mondta:

– Azt hiszem, mégis tudom, miért akarja Wolflaw, hogy itt legyetek.

– És miért?

Ahelyett, hogy a kérdésre válaszolt volna, így szólt:

– Akármit keresel Roselanden, az ellentétét fogod megtalálni. Ha élni akarsz, keresd a halált.

Újra sarkon fordult, és eltrappolt egy vastag tölgyekből álló liget felé. Közeledtére ott is elhallgattak a csuszkák. Amikor a fák közé ért, a madarak felrebbentek, nagy szárnycsattogtatással áttörték az ovális levelek fátylait, és kilőttek az égre, kockáztatva, hogy meglátja őket egy sólyom.

A fák közt megpillantottam egy elektromos kisautót, olyat, amilyet a tájépítészek szoktak használni: hosszabb volt egy golfautónál, de egy kisteherautónál kisebb, és nem volt teteje, csak két ülése és nyitott csomagtartója. A vastag gumiknak és néhány egyéb változtatásnak köszönhetően gyakorlatilag terepjárónak lehetett mondani.

Paulie Sempiterno beszállt a volán mögé. A halkan doromboló kisautó mintha lebegett volna a fák közt, majd kiért az aranyló mezőre, és a kis emelkedő felé indult, amely mögött a főépület állt.

Sosem szoktam megbántódni, ha csúfnevekkel illetnek. A „szépfiú”-t viszont kicsit szomorúnak találtam, mert ugyanolyan hétköznapi külsőm van, mint Tom Cruise akármelyik partnerének, akinek az a fő feladata, hogy nagyon hétköznapi legyen, és ettől a színész a filmvásznon

még kevésbé látszódjon hétköznapinak, mint amilyen valójában.

Ezzel a szóval Mr. Sempiterno nem engem gúnyolt, mert a sikeres gúnyolódáshoz szükségeltetik az igazságnak legalább a szikrája. A biztonsági főnök csak saját magához képest látott engem szépfiúnak, mivel túlságosan szigorúan ítélte meg saját, valóban kissé hátrányos külsejét. És ez volt az, ami elszomorított.

Ebben az esetben a „szépfiú” elnevezés egyebet is jelenthetett a nyilvánvalón kívül. Az ember néha kódolva beszél, gyakran úgy, hogy észre sem veszi. Átlagos külsőmet figyelembe véve, talán valami más áldást is élveztem, amit Mr. Sempiterno észrevett, de amelyben ő maga nem részesült – és emiatt irigykedett. Ha ki tudtam volna okoskodni, mi lehet az, talán értékes nyomra bukkantam volna, ami segít Roseland titkainak megfejtésében.

Miközben a biztonsági főnök átvágott a mezőn, én úgy döntöttem, folytatom utamat a birtokhatár mentén, de közben alávetem magam különös hatodik érzékem harmadik aspektusának.

Amellett, hogy néha jósálmaim vannak, és látom a holtak kóborló lelkét, van egy olyan képességem is, amelyet Stormy Llewellyn pszichikai magnetizmusnak nevezett. Ha meg kell találnom valakit, akinek a tartózkodási helyét nem ismerem, a nevére vagy az arcára koncentrálok, átadom magam a benyomásoknak és megérzéseknek, és megyek, amerre az ösztön visz – gyalog, gördeszkán, kocsival, akármivel –, amíg rá nem lelek. Ami általában fél órán belül megtörténik.

A kutatás rendszerint eredményes, de nem mindig, és sem befolyásolni, sem megjósolni nem tudom, hol és

mikor következik be a találkozás. Ha boltban vettem volna a paranormális képességeimet, minden bizonnyal egydolláros bolt lett volna, és nem egy luxusáruház.

Ebben az esetben ráadásul sem név, sem arc nem állt rendelkezésemre, amelyre összpontosíthattam volna. Csak Annamária szavait tudtam újra és újra átfuttatni az agyamon – *valaki nagy veszélyben van itt, és óriási szüksége van rád* –, és reménykedni, hogy előbb-utóbb odavonzódom ehhez az illetőhöz.

Mivel mindenki óva intett attól, hogy a birtokon maradjak, meg olyan jópofa tanácsokkal láttak el, hogy keressem a halált, ha élni akarok, gyanítottam, hogy akár törött homokórából a homok, oly gyorsan fogy az időm e névtelen-arctalan valaki megtalálására. A múltban már többeket is cserbenhagytam, köztük azt, akit az életemnél is jobban szerettem. Ilyenkor mindig egy kicsivel jobban kiürül a szívem, és ezt az űrt később már semmilyen siker nem képes újra betölteni. Kevésbé tűnik valószínűnek, hogy valami gazember kezétől halok meg, mint az, hogy a szívem roskad majd bele önnön belsejének ürességébe. Nem bírtam volna még egy kudarcot elviselni, úgy éreztem tehát, ha fogytán az idő, nekem valahogy még gyorsabbnak kell lennem.

Valaki nagy veszélyben van itt, és óriási szüksége van rád…

Visszatértem a birtok határához, és oda tartottam, ahol a tölgyek ágai átlógtak a fal fölött.

A fák árnyékából váratlanul elővágtatott a fekete mén, és felágaskodott előttem, patái a levegőt kaparták.

A mezítlábas szőke a hátáról lemutatott rám, ahogyan előző este is. Arcát most nem a kín, hanem a félelem torzította el.

Akármennyire félt is átkelni a Túloldalra, ezen a világon már nem volt mitől tartania. Ebből tudtam, hogy engem félt, és azért jött, hogy valami veszélyre figyelmeztessen, amely sokkal közelebb van, mint amiről Henry Lolam és Paulie Sempiterno beszélt olyan titokzatosan.

Amikor a tintafekete mén újra négy lábra ereszkedett, és hangtalanul csapkodott hosszú farkával, a nő figyelme rólam valami másra terelődött, ami a hátam mögött volt. Arcán most már inkább undor ült, mint rémület, és a szája néma, iszonyodó sikolyra nyílt.

Hátranéztem, de nem láttam mást, csak a térdig érő füvet, amely a napfényben fürödve éppolyan aranyszínben ragyogott, mint a nő haja, az északra lejtő domboldalt, valamint az első facsoportot, amelynek innenső oldalán az imént felmásztam a falra.

De engem is szörnyű előérzet fogott el, ahhoz hasonló, ami akkor borzong végig az emberen, amikor levelet kap az adóhivataltól. Meg voltam győződve arról, hogy ha csak a helyes szögben dönteném a fejem, vagy volna nálam egy megfelelő szemüveg, keresztüllátnék a napfényen, megpillantanám mögötte a még órákra lévő alkonyatot, és látnám azt is, amit a szellem lát.

Mire visszafordultam ló és lovasa felé, már nem mellettem álltak, hanem úgy hat méterrel odébb, az erdő szélén. A nő visszapillantott rám, és intett nekem a jobbjával, szemlátomást sürgetően.

Nálam jobban senki sem tudja, hogy a valóság összetettebb annál, amit öt érzékünkkel felfedünk belőle. Rejtélyes világunk csupán a holdja egy nagyobb, még titokzatosabb, láthatatlan világnak, mely körül kering, olyan közel, hogy néha egyikük íve áthalad a másikén,

sérülést nem okozva, de annál különösebb hatásokat váltva ki.

Nem mertem megint hátranézni, hanem odarohantam a nőhöz.

TIZENKETTŐ

A tölgyek katedrálisának boltozatos mennyezete templomablakra emlékeztetett, noha több volt benne az ólom, mint a festett üveg, több a sötét, mint a fény, és a napsárga és levélzöld mintázat mintha az éden- kert absztrakt ábrázolása lett volna.

Az óriási fák között szinte eltűnt az előttem ügető hatalmas fekete ló, csak a szőrén meg-megcsillanó fényt lehetett látni. A nőt, akit követtem, nem lehetett szem elől téveszteni, fehér selyem hálóinge vakítóan ragyogott a napon, és ott is lágyan fénylett, ahol a homály volt az úr.

Nem tudom, miért fedi fel és rejti el a szellemeket a fény és az árnyék ugyanúgy, ahogyan az élőket is. A kísérteteknek nincs anyagi testük, amely visszaverné a fényt, vagy amelyre árnyék vetülhetne.

Egy pszichiáter azt mondhatná, éppen ez mutatja, hogy a látomásaim nem túlvilágiak. Valószínűleg azt feltételezné, hogy pusztán pszichotikus tévképzetek, csak nincs annyi eszem, hogy úgy képzeljem el őket, mint akikre nincs hatással a fény és az árnyék, mint ahogy a valódi kísértetekre – ha léteznének olyanok – nem is volna.

Néha eltűnődöm, hogy azok, akik az emberi elméről gyártanak elméleteket, miért hisznek olyan dolgok létezésében, amiket nem látnak, és nem tudnak megmérni – mint amilyen, mondjuk, az identitás, az ego vagy a tudattalan –, és bélyegzik ugyanakkor babonásnak azokat, akik hisznek abban, hogy a testnek lelke is van.

A nő egy fa mellett állította meg a lovat. Amikor utolértem, a terebélyes tölgy létraszerű ágaira mutatott, nyilvánvalóan azt kérve, hogy másszak fel.

Az arcán ülő félelem – énértem – ugyanolyan jól látszott ebben a nap és árnyék foltozta birodalomban is.

Olyan rosszindulatú szellemekkel már találkoztam a múltban, akik bevadultak, és bútordaraboktól kezdve fagyasztott pulykákig mindenfélével dobálóztak, de olyanra nem emlékszem, hogy egy kóborló lélek megpróbált volna félrevezetni. Úgy tűnik, a csalást a testükkel együtt vedlik le.

Szemernyi kétségem sem volt afelől, hogy a nő tud valami szörnyűséges dologról, ami rám leselkedik, úgyhogy felhúzódzkodtam a fára, és mászni kezdtem. Egyik durva kérgű ágról a másikra kapaszkodva végül feljutottam a fa első elágazásáig, jó négy méter magasra.

Az ágak között lekukucskálva láttam azt a földdarabot, amelyen korábban a ló és lovasa állt. Már nem voltak ott.

Szellemekként persze megvolt a lehetőségük, hogy akkor legyenek, illetve ne legyenek, amikor csak akarnak, és mivel beszélni egyikük sem tudott, nyilván nem fontolgathatták hosszas, hangos monológban, hogy most éppen melyik legyen.

Az ágvillában ücsörögve kezdtem kicsit hülyén érezni magam. Az emberi faj igazolt tagjaként bennem is megvan az ostobaság feneketlen kútja, az iránta érzett perverz szomjúsággal egyetemben. Csak azért, mert eddig még egy szellem sem vezetett félre, még nem biztos, hogy életem végéig az összes képtelen lesz rá.

A kóborló lelkek elég elkenődött egy társaság, ráadásul gyakran oda vannak béklyózva a helyhez, ahol meghaltak. Nem képesek elugrani a moziba, hogy megnézzék a

legújabb beteg lelkületű hollywoodi vígjátékot egy vödör harmincdolláros, a kormány által engedélyezett halolajban sütött pattogatott kukorica mellett. Miután már több éve attól rettegnek, hogy mi vár rájuk a Túloldalon, miután annyi ideje kapaszkodnak ebbe a világba, reménykedve, hogy gyilkosaikat utoléri az igazság, igazán szükségük lehet egy kis szórakozásra.

Láttam is magam előtt a ló és a nő szellemét, amint keresztülgaloppoznak Roselanden, és teli szájjal – de hang nélkül – kacarásznak, milyen könnyedén rávették azt a marha Odd Thomast arra, hogy felkepesszen a fára, és reszketve várja a nem létező mumust, amikor a legrosszabb, amitől félnie kell, az, hogy a magasabb ágakról lekakkantja őt egy madár.

Aztán megjött a mumus.

Vagyishogy mumusok.

Az első jele annak, hogy a szellem mégsem ültetett fel (csak a fára), a lombok közt átszűrődő enyhe hipószag volt, amely kiélesítette a tölgy kérgének, leveleinek és már kinyílt, de törött karácsonyfadíszként még mindig ott lógó makkjainak lágy illatát.

Az ózonillat kevésbé volt átható, mint az istállóban, de semmivel sem érződött természetesebbnek. A szabad levegőn nem is nagyon volt esély arra, hogy annyira felerősödik, mint zárt térben. Abban viszont most sem kételkedtem, hogy ez a szag valami olyasmi jöttét jelzi, ami sokkalta különösebb és veszélyesebb a holtak kóborló lelkénél.

A fény jellegének gyors elváltozása megerősített abban, hogy újra találkozom a bűzlő csürhével, akik a sötétben is látnak. A levelek közti réseken betündöklő aranyszínű

reggeli napfény sárgás-narancsosra vált, és már nem kelet, hanem nyugat felől érkezett.

Lehet, hogy nem vagyok képes felfogni azt az érthetetlen zagyválást, amit az emberek fele mond nekem, viszont nagyon is megbízhatóan meg tudom érezni a kitörni készülő káoszt. Ha rendeznének országos bajnokságot zavarodott, paranoiás elmebetegek számára, simán megnyerném, és rögtön utána visszavonulnék.

Az erdő száraz levelekkel borított talaján senki élő nem közlekedhetett zajtalanul. A falkát viszont, amely nemrég megpróbált eltávolítani engem az etetőládából, nem is nagyon izgatta a lopakodás lehetősége. Rohanvást érkeztek, olyan zajosan taposva az avart, hogy a recsegés-ropogástól azt sem lehetett hallani, morognak és acsarognak-e.

Ide-oda hunyorogva fürkésztem a lombokat, de nagyon behatárolt volt a látóterem, és semmit sem láttam az érkezőkből. A tölgyek még nagyobb sötétségbe borítottak mindent, mint eddig, a halvány fény pedig nem tört át sugarakban a levelek közt, mint a reggeli napé, hanem lustán imbolygott, mintha csak valami szellő, amit nem éreztem, pislogó lángokat lobogtatna, amiket nem láttam, és azoknak a fénye tükröződne a fák közt.

A falkából csupán sötét alakokat lehetett kivenni, egyesek fürgén, mások tántorogva mozogtak, de mindegyikük izgatottnak látszott, és mintha lázasan kerestek volna valamit. Valószínűleg nem jó házból származó szűzlányokat, akikkel frigyre léphetnek, gyerekeket nemzhetnek, és akikkel később együtt muzsikálva töltik a hosszú téli estéket meghitt családi körben.

A fürgék és az esetlenek is ugyanazon a szeszélyes útvonalon haladtak, akár az őrültek, előbb keletre, majd északra, aztán délre. Eszelős mozgásukat könnyű volt követni a milliónyi száraz tölgyfalevél zörgése miatt.

Amikor közeledtek, mindig újra hallatszott a hörgés és a morgás, ami az istállóban is. Ezek a torokhangok azonban mintha más jellegűek lettek volna, mint amiket az etetőláda szellőzőnyílásán keresztül érzékeltem.

Még mindig állati hangoknak tűntek, de mintha nem kizárólag állati természetűek lettek volna. Itt-ott valami emberi is kihallatszott belőlük: szavak nélkül kifejezett kétségbeesés, szánalmas vinnyogás, amit nagy veszély esetén öntudatlanul akár én magam is hallathattam volna, valamint elkínzott, haragos acsargás, amely nem pusztán állati dühből fakadt, hanem valami mélyről jövő, keserű neheztelést fejezett ki, olyan érzelmeket, amelyeket csak az intelligencia adhat.

Nem volt hűvös. A vékony pulóver és a farmer eléggé melegített. Ennek ellenére megborzongtam.

Nem is falka volt ez, inkább csőcselék.

Egy állatfalka egyedei mind nagyjából a fajtájukra jellemző személyiséget birtokolják, és az annak megfelelő ösztönök és szokások parancsára cselekszenek.

Az emberi csőcselék azonban nem ismer rendet és törvényt. Nem a vadászat izgalma tüzeli fel őket, mint az állatot, nem a táplálékvágy, hanem egy eszme, amely vagy igaz, vagy hamis – de leggyakrabban az utóbbi. Ha ez az eszme gonosz, márpedig a hazugság mindig az, azok, akiket magával ragad, sokkalta veszedelmesebbek, mint bármely állat, amely története során a földet tapodta. A hazugságtól vezérelt csőcselék tagjai mindannyian egyedi vadak, kegyetlenek, és olyan erőszakra képesek, ami elől

az oroszlán is elszaladna, a krokodil pedig a mocsárban keresne menedéket.

A zajokból ítélve sokkal többen voltak, mint az istállóban – legalább húszan, de lehet, hogy kétszer annyian is.

Ráadásul ezúttal még türelmetlenebbek és vérszomjasabbak voltak. A hangjukból ítélve sikerült annyira felhergelniük magukat és egymást, hogy csupán a vér, méghozzá rengeteg vér csillapíthatta volna őket.

Háromszor dübörögtek el a fa alatt, amelyiken megbújtam, de a szimatuk – vagy amilyen érzékükre hagyatkoztak – cserbenhagyta őket. Amikor negyedszerre özönlöttek tova alattam, még mindig csak elképesztő torz formákat sejtető árnyakat tudtam kivenni, amint ide-oda taszigálják egymást, miközben engem igyekeznek megtalálni.

A sötétsárga napfény kezdett mély narancsszínt ölteni. Nem sok esélyem volt arra, hogy alaposabban is szemügyre vehetem a lényeket – hacsak el nem kezdenek függőleges irányba is kutakodni, és ily módon szemtől szembe kerülnek velem a tölgyfa menedékében.

Ha túlságosan félünk valamitől, gyakran előidézzük a bekövetkezését.

Már épp távozóban voltak észak felé, amikor váratlanul visszafordultak. A baljós, kivehetetlen árnyak úgy vették körbe a fát hirtelen, ahogy a part menti kőszirtet folyják körül a dagály hullámai.

Amint az utolsó is elfoglalta a helyét, a levelek ropogása abbamaradt. Ők is elhallgattak, teljesen elnémultak, akárcsak a gyermek ágya alatt rejtőző szörnyeteg, amely hallgatásával arra csábítja a kicsit, hogy

biztonságban érezze magát, felemelje a lepedőt, és belessen az ágy alá.

Hát engem semmi sem csábított arra, hogy biztonságban érezzem magam. Rám találtak.

TIZENHÁROM

Az, hogy a fán rekedtem, korántsem tűnt olyan reménytelen helyzetnek, mint az etetőládában ücsörögni a fedélbe kapaszkodva. Miután ez utóbbi szituációból sikerült megmenekülnöm, úgy véltem, a tölgyfán ragadás veszélyét is ép bőrrel megúszom.

Tekintve, hogy amióta elhagytam Pico Mundót, jobbára munkanélküli voltam, egészségbiztosítással sem rendelkeztem. Így aztán nem pusztán a túlélés volt a célom, hanem lehetőleg elkerültem volna a rémületes látványt nyújtó súlyosabb testi torzulásokat is, hisz a koldusszegény állam nem lenne képes saját zsebéből állni a rendbehozatalom, úgyhogy költözhetnék egy operaház mélypincéjébe a világ szeme elől. Nem mintha annyira érdekelne az opera, de a dzsesszkluboknak általában nincs mélypincéjük.

A szabad levegőn a tölgy körül tolongó horda bűze nem okozott azonnali hányingert, mint az istállóban, de azért befogtam az orromat, és a számon keresztül lélegeztem. Az áporodott veríték és a rothadó fogak és száj szaga kellemes illatnak tűnt e mellett; arra gondoltam, biztosan ezeknek is bűzmirigyük van, akár a görénynek. Csak hát a görény elég visszafogott ahhoz, hogy kizárólag vészhelyzetben fecskendezze ki bűzét, ezeknek meg mintha minden pórusából szakadatlanul áradt volna.

Akárhogy hunyorogtam, sem az arcát, sem az alakját nem tudtam kivenni az odalent csoportosuló – és

feltehetőleg rám bámuló – lényeknek. Megint korán, még jóval dél előtt leszállt az alkonyat. Az imbolygó fény vörösesre sötétült. Ahol derengő porrétegként a tölgy tövénél csoportosuló alakokra vetült, nem fedett fel semmit, mintha csak egy olyan éjjellátón keresztül figyelném őket, amelyben már majdnem lemerült az elem.

És ahogy a sötétség lassan mélyült, a szemük izzani kezdett. Először rózsaszínű ragyogással, már-már bájosan, mint megannyi aprócska tündérlámpás, de aztán gyorsan vörösre váltott, amilyennek a farkasok szemét képzeltem éjszaka, de ezek a legkevésbé sem voltak olyan vonzók, mint a farkasok.

Életem során szembekerültem már gyilkosokkal, sorozatgyilkosokkal, drogdílerekkel, mocskos zsarukkal, egy félrevezetett, volt milliárdos szerzetessel, emberrablókkal, terroristákkal és másokkal, akik életük egy adott pontján átcsúsztak – vagy átrángatták őket, esetleg átzuhantak – a sötét oldalra. Vámpírokkal és farkasemberekkel csupán abból az egyszerű okból nem harcolok, hogy ilyenek nem léteznek.

Ezzel együtt, amikor lenéztem az ágakról a vörös szemű tömegre, hajlottam arra az elképzelésre, hogy több tucat ilyen lény szökött meg egy ifjúsági regényből, akik most vérre és új barátnőre áhítoznak. De akármik is voltak, azt azért éreztem, hogy egy randihoz messze nem elég jóképűek.

Elég jó esély volt arra, hogy ezek a fenevadak nem tudnak fára mászni. A puma képes, a prérifarkas nem. A medve képes, a farkas nem. A mókus remekül csinálja, a patkány csak égeti magát, ha megpróbálkozik vele. Lehet, hogy csak ki kell várnom, amíg véget ér a különös alkonyat, mint legutóbb.

Az egyik elkezdett mászni felfelé.

Olyan sebesen kapaszkodtam tovább az ágvillából, akár egy majmot majmoló kisfiú.

Letekintve kissé fellelkesültem, amikor láttam, hogy üldözőm – nem több holmi sötét alaknál – csak nehézkesen halad. Morgásából, dühös szűkéléséből és abból, ahogy a lombokat csépelte, úgy tűnt, tudattal bíró ellenségnek tekinti a fát, amely szándékosan akadályozza őt, és ezt az ágak tördelésével, valamint a levelek rázásával próbálta megtorolni.

Minél magasabbra másztam, minél kevesebb lomb volt köztem és az ég között, annál inkább kellett volna erősödnie a fénynek. Ez a nap azonban olyan gyorsan tartott a tenger mélye felé, akár egy ágyúgolyóktól lyuggatott, égő hajó.

Már csak pár perc maradt, amíg teljesen elenyészik a világosság. Vakon tapogatózni az ágak közt, magasan a föld fölött, eléggé biztos halálnak tűnt.

Ám mielőtt elfogyott volna a fény, a fa kezdett elfogyni. A felső ágak már nem voltak olyan vastagok, mint az alsók, és ijesztően imbolyogtak. A lábam folyton megcsúszott, a kezem pedig már fájt a kapaszkodástól.

Megálltam, és hátamat az itt fent már sokkal vékonyabb törzsnek támasztottam. Elhelyezkedtem egy ágon, meglehetősen kényelmetlenül ülve, de ha csak egy kicsit is áthelyezem a súlyomat, minden bizonnyal azonnal visszanyertem volna a fiúkórusbeli hangomat.

A lihegésemen át is hallottam lentről a csapkodást, ahogy a felbőszült lény próbálta addig ütni a fát, amíg az behódol és felengedi. Kicsit megnyugtatott, hogy az IQ-ja, bár ahhoz kétségtelenül elég magas, hogy köztisztviselő legyen belőle, az enyémnek csupán a töredéke.

Az ózonillat alig érezhetően, de kitartóan terjengett körülöttem. A lent tolongó csőcselék bűzét viszont innen, nagyjából húsz méter magasból már nem éreztem.

Egy-két perccel később azonban megint utolért a szag, és rádöbbentem, hogy a felfelé mászó lény azért mégiscsak haladt valamit.

A sötétség teljesen eluralkodott az égen, és egy rövid ideig csak érezni és elképzelni tudtam a tölgyfa fekete ágait, látni már nem láttam őket.

A lényt odalent nem állította meg a fény eltűnése. Továbbra is dühösen tört át az ellenkező faágakon, olyan zajt csapva, amire csak egy szélvihar lenne képes. Az elégedett morgások azt jelezték, amikor biztos támaszt talált a lába, a dühös nyüszítés és vicsorgás pedig nyilván azt, amikor nehezebb volt az út felfelé. Két ízben undorító, nyálas, elnyújtott röhögés adta tudtomra, milyen örömmel tölti el őt a kilátás, hogy letépi az arcomat, beleteszi egy zsömlébe, megkeni mustárral és elfogyasztja.

Ahogy a teremtmény bűze egyre erősödött, kezdtem magam Jean Valjeannak érezni a *Nyomorultak*ból, csak épp engem nem a kérlelhetetlen Javert felügyelő üldözött, hanem egy vörös szemű, démoni, mutáns izé.

Aztán a tökéletes sötétséget oldotta valami fény, úgy tűnt, hogy a felkelő, sárgás holdé. Körülöttem újra megjelent a tölgyfa, bár inkább csak sejtésként, mintha csak álmomban képzelném el nagyvonalakban. A fölfele mászó lényt továbbra sem láttam.

Nem várhattam tovább arra, hogy a téves időpontban bekövetkezett éjszaka egyszer csak magától elmúlik, és magával viszi a titokzatos teremtményeket, ahogy az istállóban is történt. Ez az esemény már most tovább tartott, mint az előző, és semmi okom nem volt

reménykedni, hogy egy percen belül megmenekülök ebből a rémálomból, és a kedvesebb, szelídebb Roseland napsütésében találom magam.

Ahogy egyre erősebb lett a bűz, óvatosan felemelkedtem, hátamat a fatörzsnek vetettem, és megragadtam a fejem fölötti ágat, előbb egy, majd mindkét kézzel. Aztán vetettem egy pillantást arrafelé, amerről a lény mászott felém.

Az, amire készültem, azt is eredményezhette volna, hogy megcsúszik a lábam, vagy kicsúszik a kezemből az ág, és leesem, felnyársalva és összetörve magam az ágakon, Tarzanénál jóval kevésbé diadalittas üvöltést hallatva. De semmi más ötletem nem volt, mint hogy megvárom, míg a fenevad megjelenik alattam, és amikor megpróbál elérni, addig rugdosom az arcát, amíg el nem ereszti az ágat – vagy le nem harapja a lábam.

Néha azt kívánom, bárcsak szeretném a lőfegyvereket.

Volt már, hogy hozzájuk kellett folyamodnom, de sose tettem szívesen. A szörnyűséges játékok, amelyeket zavart elméjű anyám játszott egy pisztollyal kisfiú koromban, tartós ódzkodást alakítottak ki bennem a lőfegyverektől, úgyhogy inkább az egyszerűbb eszközöket – mint jelen esetben a lábam – részesítem előnyben. Egyszer ez fog még a sírba vinni.

A büdösség már olyan szintet ért el, hogy a szemem is könnybe lábadt tőle, maga a mászó azonban még nem jelent meg, pedig az őt kísérő zajok-hangok egyre közelebbről hallatszottak már.

Csak amikor valami átlendült a fa túloldaláról az én ágamra, akkor vettem észre, hogy legalább még egy lény mászik felfelé azon kívül, amelyiket szemmel tartottam. Ez egyik kegyetlen mancsával megragadta a jobb vállamat, és

tudtam, hogy most vagy harapás, vagy csapás következik. Mielőtt a fogak vagy karmok a véremet onthatták volna, egész testemmel hátravetődtem. Lábam lecsúszott a fakéregről – és üres levegőt taposott. Lefelé lógtam a fölöttem lévő ágról, de ezzel a hirtelen mozdulattal le is löktem támadómat a fáról. Egyetlen reménye az volt, hogy a vállamba kapaszkodik, de olyan rettenetes volt a súlya, hogy úgy éreztem, letépi az izmot a csontjaimról. Fájdalom nyilallt a jobb karomba és a kezembe, amely lecsúszott a faágról.

Most már csak a balomon lógtam, de a testhelyzetemben bekövetkezett hirtelen változás olyat rántott a rajtam csimpaszkodó lényen, hogy keze – amely nem tűnt különösebben ügyesnek – eleresztette a vállamat. Vonítva zuhant le, de gyorsan elcsendesedett, miután nekiütődött a tölgyágak könyörtelen szerkezetének. A fenevad, amelyet egy pillanatig sem láttam, biztosan becsapódott az odalent várakozó hordába, mert fájdalmas és dühös ordítások hangzottak fel.

Ahogy a lenti üvöltés kezdett elhalni, ezernyi hosszú, bőrhártyás szárny csattogása verte fel a vaksötét erdőt. A raj, valószínűleg ugyanaz, amelyiket előző este láttam, átzubogott a fák közt, és a lenti fenevadakra támadt, amelyek rémülten visítoztak.

Újra két kézzel kapaszkodtam, és finoman hintáztam előre-hátra, abban a reményben, hogy lábam is visszatalál a támaszra. Mindeközben felkészültem a lehetőségre, hogy az egyik óriási denevér – ha azok voltak egyáltalán – felröppen az ágak közé, és kiszakít egy darabot belőlem. Aztán, mikor megkóstolt, leszól a többieknek, és kezdetét veszi az Odd-lakoma.

Sikerült a lábam az ágra tennem, de nem számítottam rá, hogy sokáig ott is marad. Ám ahogy remegve hallgattam a lenti sikoltozást és ordítozást, lassan mertem azt remélni, hogy odalent elég bőséges a zsákmány, és a raj vagy kolónia vagy akármi megelégszik azzal, amit ott elejt.

Egy természetfilmből emlékeztem rá, hogy egyes denevéreknek borotvaéles ívelt metszőfoguk van, másoknak meg olyan hegyes és olyan tökéletesen hajlított karmuk, hogy kikapják velük a vízből a hatat, aztán tovaszállnak. A természetfilmek is képesek olyan rémálmokat okozni, mint akármelyik horror.

Váratlanul vége szakadt a sötétségnek, és megint reggeli fény ömlött le rám, valamint az ágak közt az erdő talajára. A napsugarak árja elmosta a természetellenes éjszaka teremtményeit, mintha sosem léteztek volna. Amennyire láttam, sem élő, sem holt nem várt rám az avarszőnyegen.

TIZENNÉGY

Shilshom séf fehér volt és hatalmas, akár egy teljes kifeszített vitorlázat, és úgy tűnt, el is lebeg arra, amerre a szél fújja őt. De a konyhában persze nem fújt a szél, úgyhogy a séf a mosogató mellett horgonyzott, és épp a csírákat kapta le néhány kiló krumpliról, mielőtt megpucolta volna őket.

Elég kimerítő reggelem volt, különösen úgy, hogy a mandulás croissanton kívül nem ettem semmit, ezért úgy éreztem, ideje feltankolni.

– Nem akarom zavarni, uram, de Roseland sokat kivesz ma belőlem. Jól jönne egy kis fehérje.

– Mmmmm – mondta, és egy meleg lepényre mutatott, valamint egy friss túrótortára, amelyre nemrég vitte fel a citromos mázt.

Mint a konyha kitüntetett vendége, összedobhattam volna magamnak egy sonkás szendvicset, vagy kereshettem volna valami maradék csirkemellet. De inkább levágtam egy szeletet a lepényből és a túrótortából, tányérra tettem, és öntöttem magamnak egy pohár tejet is.

Nem nagyon izgat a koleszterin. Figyelembe véve különleges képességemet és a behatárolt élettartamot, amelyet szinte teljes biztonsággal garantál, amikor meghalok, az artériáim olyan tiszták lesznek, akár egy csecsemőéi, még akkor is, ha többé semmi mást nem eszem, csakis fagyit.

Leültem egy hokedlire a séfhez legközelebbi konyhaasztal mellé, és figyeltem, ahogy kissé már nyugtalanító sebességgel vagdossa ki a hibás részeket a

krumplikból. Nyelve hegyét a fogai közé csippentette, pufók arca a szokásosnál is pirospozsgásabb volt, szemét összehúzta, mintha megvetően nézné a krumplit, homlokára pedig apró verejtékgyöngyök gyűltek, egyszóval úgy festett, mintha a burgonyánál jóval érzőbb élőlényt kaszabolna.

Mióta Roselandre érkeztem, aránylag finoman és burkoltan próbáltam információt kicsikarni Shilshom séfből. Ezzel a világon semmit sem értem el. Korábban, a croissant fölött kissé merészebb voltam, és bár annyira nem tudtam őt megszorongatni, hogy akár egyetlen titkot is elkottyantson, azt elértem, hogy felfedje leplezett ellenségességét: az ablaküveg tükrében láthattam, milyen haragos tekintetet küld utánam.

A lepényszelet felénél járva megkérdeztem:

– Uram, emlékszik, hogy meséltem egy lóról, amit látok itt néha?

– Mmmmm.

– Egy fekete mén, fríz.

– Ha maga mondja.

– És mivel Mr. Wolflaw nem tart lovat, gondoltam, egy szomszédé lehet, és ön is azt mondta, hogy talán igen.

– Az lesz az.

– Csak hát azon tűnődtem, uram, hogy jutott be az a ló a kapun, ha egyszer ott az őr, meg minden?

– Tényleg, hogy?

– Talán átmászott a falon.

A séf elég nehezen tudta színlelni a szórakozottságot, amikor ilyen marhaságokkal idegesítettem. Rám pillantott, de aztán mégis a krumplihoz beszélt, amelyet épp csonkolt:

– Itt már sok éve nem voltak lovak.

– Akkor mit láttam?

– Jó kérdés.

Végeztem a lepénnyel, majd folytattam:

– Uram, látott az előbb napfogyatkozást?

Már pucolta a krumplit.

– Napfogyatkozást?

– Éjszaka lett a nappalból. Pár ezer éve még az emberek azt hitték, Isten büntetésből oltja ki a napot, úgyhogy totál megőrültek a félelemtől, tépték a hajukat, csecsemőket áldoztak, szederindával ostorozták magukat, megígérték, hogy többé sosem paráználkodnak. Mert tudatlanok voltak, bár erről ugye nem igazán ők tehettek, mert hát akkor még nem volt sem History Channel, sem NatGeo, páran esetleg megpróbáltak ráguglizni arra, hogy „kialszik a nap", de ők messze megelőzték a korukat.

Shilshom séf elszántan pucolta tovább a krumplit.

– Nem egészen értem magát, Mr. Thomas.

– Nem ön az első – nyugtattam meg.

Megkóstoltam a túrótortát. Mennyei volt.

– Uram! – folytattam. – Most a titokzatos lovat egy percre félretéve, ismer errefelé olyan állatot, ami legalább akkora, vagy még nagyobb, mint egy ember, vörös szeme van, ami világít a sötétben, és valami förtelmesen büdös?

A séf egyetlen hosszú szalagban szedte le a krumpliról a héját, mintha gyűjtené őket, ahogy azok, akik madzagokat gyűjtenek autó nagyságú gombolyagokba. De miközben feltettem a kérdést, megremegett a keze, és egy idő előtt levágott héjdarab pottyant a mosogatóba.

Kétlem, hogy Sherlock Holmes lett volna az üknagyapám, de ebből arra következtettem, hogy Shilshom séf ismeri a bűzlő lényeket, amelyekről

beszéltem. Riadalom látszott rajta – és nagy igyekezet, hogy palástolja azt.

Azonnal folytatta tovább a pucolást, de olyan sokat gondolkozott a válaszán, hogy még nyilvánvalóbbá vált az idegessége. Végül azt kérdezte:

– Förtelmesen büdös?

– Nagyon is, uram.

– Akkora, mint egy ember?

– Igen, uram. Ha nem nagyobb.

– Hogy néztek ki?

– Csak sötétben futottam össze velük.

– De valamit akkor is csak látott belőlük.

– Nem, uram. Nagyon sötét volt.

Kicsit megnyugodott.

– Nincsen errefelé akkora állat.

– És a medve?

– Hát.

– A kaliforniai fekete medve?

– Mmmmm – mondta.

– Lehet, hogy a medvék bemásztak a falon, hogy megegyék a pumákat.

A síkos krumpli kicsúszott a kezéből, és nagy puffogással pattogott ide-oda az acélmosogatóban.

– Lehettek medvék? – szorongattam tovább, noha tudtam, hogy messze nem olyan imádnivaló állatkákkal találkoztam, mint a vérszomjas medve.

A séf kivette a krumplit a mosogatóból, és pucolta tovább, de már egyáltalán nem volt olyan összeszedett, mint amikor elkezdte a munkát. Olyan ügyetlenül farigcsálta Idaho büszkeségét, hogy már én szégyelltem magam helyette.

– Szerintem ne járkáljon ki éjszaka, Mr. Thomas.

Miután egy sor szerencsétlenkedés után inkább csak megnyúzta a krumplit, a séf egy vízzel félig teli nagy fazékba dobta.

– Először az istállóban találkoztam velük ma reggel, vagy félórával napkelte után – jelentettem ki.

Felvett egy újabb krumplit, és úgy esett neki, mintha mindent gyűlölne, ami idahói, de különösen a burgonyát.

– Másodszor meg – folytattam – olyan húsz perce, a tölgyesben, és olyan sötét volt, hogy csak napfogyatkozás lehetett.

– Ennek így semmi értelme, Mr. Thomas.

– Nem is úgy tűnt, mintha volna.

– Nem volt napfogyatkozás.

– Nem, uram, azt én sem hiszem. De valami volt.

Őt néztem, amíg eltüntettem a túrótortát.

Shilshom séf a második krumplit is a fazékba dobta, és letette a hámozót.

– A gyógyszerem!

– Parancsol?

– Elfelejtettem bevenni – mondta, és a folyosóra nyíló ajtón át elhagyta a konyhát.

A hátsó csapnál elöblítettem a tányért, villát és poharat, majd beraktam őket a mosogatógépbe.

Súlyosan nyomta a gyomromat az étel, és olyan érzésem volt, mintha ez lett volna az utolsó étkezésem.

Valaki nagy veszélyben van itt, és óriási szüksége van rád…

Felidéztem magamban Annamária szavait, abban a reményben, hogy beindítják a pszichikai magnetizmusomat, ahogy korábban is próbálkoztam már, mielőtt riasztott a néma lovas és a szellemló; majd

átsétáltam a konyhán, és kimentem a kamrából nyíló két lengőajtó egyikén.

Átvágtam a ridegen hivatalos külsejű ebédlőn, egy barátságos kis társalgón, amely egészen eltörpült a nagyszalonhoz képest, valamint egy faburkolatú folyosón. Elhaladtam néhány csukott ajtó előtt, és nem éreztem semmilyen késztetést, hogy bármelyiket is kinyissam.

A nagy ház alaprajza többször is összezavart már az elmúlt napokban, nem is csupán a méretével, hanem a tervezője mintha újfajta geometriát talált volna fel, egy eddig ismeretlen dimenzióval, amely teljesen kikezdte a memóriámat. A helyiségek olyan sorrendben következtek egymás után, ami újra és újra meglepett.

Mire megérkeztem a könyvtárba, egy olyan útvonalon, amelyen nem juthattam volna el oda, két másik dolog is megdöbbentett: a mélységes csend a főépületben és a személyzet teljes hiánya. Nem hallatszott a porszívózás hangja egy távoli szobából. És egyáltalán semmi sem hallatszott. Senki nem mosta fel a kőpadlót, senki sem vikszolta a mahagóniparkettát, vagy törölte a port a bútorokról.

Előző nap, amikor első alkalommal használtam ki az invitálást, hogy érezzem magam otthon a ház földszintjén, eltöltöttem némi időt a kártyaszobában, valamint a tökéletesen felszerelt konditeremben is. Akkor csupán a házvezetőnővel, Mrs. Tameeddal és egy Victoria Mors nevű szobalánnyal találkoztam.

Most, ahogy a ház némaságán tűnődve a könyvtár küszöbén álltam, egyszerre rádöbbentem, hogy akkor sem a házvezetőnő, sem a szobalány nem volt semmiféle munkával elfoglalva, amikor beléjük botlottam. A kártyaszoba közepén álltak, és élénken beszélgettek

egymással. Elnézést kértem, hogy megzavarom őket a munkában, és indulni akartam, de megnyugtattak, hogy már végeztek, és most másutt van dolguk. Azzal mentek is, de nekem mostanáig eszembe sem jutott, hogy nem volt náluk semmilyen tisztítószer, még egy árva porrongy sem.

Egy ekkora ház – díszes szegélyléceivel, márványkandallóival, részletesen kidolgozott építészeti megoldásokkal és antik bútorokkal teli szobáival – reggeltől estig le kellett volna, hogy foglalja Mrs. Tameedot és vagy fél tucat szobalányt. Mégis, noha a ház makulátlanul tiszta volt, csupán kettejükkel találkoztam, és dolgozni pláne nem láttam egyiküket sem.

A küszöböt átlépve a könyvtárat üresen találtam. A nagy, téglalap alakú terem összes falát – kivéve, ahol a súlyos brokátfüggönnyel takart ablakok voltak – teljesen beborították a roskadásig telt könyvespolcok. Nem álltam le böngészgetni a többezernyi kötet gerincét, és nem is telepedtem le valamelyik karosszékbe. A pszichikai magnetizmustól vezérelve egyenesen a terem közepén emelkedő lépcsőhöz mentem.

A kazettás mahagónimennyezet mintegy hat méterrel magasodott fölém. Körülbelül négy méter magasban másfél méter széles galéria futott körbe a fal mentén.

A bronz csigalépcső korlátja – gyönyörűen kovácsolt, összefonódó indáival, aranyozott leveleivel – talán a tudás fáját volt hivatott jelképezni.

A lépcső tetejétől indulva híd kötötte össze a galéria két hosszabbik oldalát. Tétovázás nélkül balra fordultam. Aztán a hídon átérve jobbra.

A galéria délnyugati sarkában, két polc között súlyos faajtó nyílt egy timpanon alatt, amelyet arany lánggal égő

bronzfáklya díszített. Kiléptem rajta két emeleti folyosó kereszteződésébe.

A közös helyiségekbe szóló meghívás az emeletre nem vonatkozott. Visszaéltem a kapott előjogokkal. Méghozzá habozás nélkül. Nem gondolom, hogy rossz lennék, de rosszalkodni azért szoktam.

Tekintettel arra, hogy a biztonsági főnök Paulie Sempiterno milyen őszintén fejezte ki vágyát, hogy pofán lőhessen, Mr. Wolflaw szabályainak megszegése súlyosabb következményekkel is járhatott, mint egy szigorú kioktatás a jó modorról. Elengedhetetlen volt az óvatosság.

Mintha azzal, hogy Sempiternóra gondoltam, megidéztem volna őt: egyszer csak felharsant durva hangja a nyugati szárny egyik csukott ajtaja mögül, jobb kéz felől.

A másik, aggodalmasabb, viszont kevésbé mérges hang egyértelműen Shilshom séfé volt. Azaz nyilvánvalóan nem az elfelejtett gyógyszeréért ment kis lakásába, a földszinten lévő személyzeti lakrészbe.

A harmadik, a másik kettőnél halkabb hang Noah Wolflaw-é lehetett. Az ő lakosztálya a nyugati szárnyban volt.

Csak a hangosabb szavakat hallottam, de a beszélgetésüknek eléggé vitatkozás jellege volt. Úgy képzeltem, hogy Sempiterno a szecskagépbe akar beledobni, Shilshom inkább hagymával és répával sütne össze, mielőtt békeajándékként felszolgál a Roselanden portyázó vörös szemű lényeknek, Mr. Wolflaw viszont képtelen rászánni magát, hogy beleegyezzen akár a felszecskázásomba, akár a megfőzésembe, mert még mindig el van bűvölve Annamáriától, noha maga sem tudja, miért.

Kísértést éreztem, hogy hallgatózzak, az óvatosság és a pszichikai magnetizmus azonban elterelt a hangoktól. A déli folyosón haladtam tovább, melynek első felében minden ajtó a jobb oldalon nyílt. A futószőnyegen maradtam, csendben lépdeltem, és hálát adtam azért, hogy a lábamat irányító erő sosem akarja, hogy táncra perdüljek.

Épp mielőtt a déli szárny belefutott volna a keleti szárny déli végébe, a megérzés egy ajtóhoz kényszerített, a jobb oldalra. Kezemet a nyitógombra téve megálltam és füleltem, de semmit sem hallottam odabentről.

Belépve egy lakosztály szalonjában találtam magam. Egy fiú bámult rám egy öblös karosszékből. Elkerekedve előremeredő szeme teljesen fehér volt, mintha vastag hályog fedné.

TIZENÖT

Miután a gyerek semmilyen módon nem reagált a megjelenésemre, becsuktam az ajtót, és beljebb léptem a szobába.

A fiú keze az ölében hevert, tenyérrel felfelé. Szája kissé nyitva volt. Csendben és mozdulatlanul ült, mintha meghalt, vagy kómába esett volna.

A szalont és a hozzá tartozó hálószobát, amelybe a nyitott ajtón át bepillanthattam, nem egy nyolc-kilenc éves gyerek ízlése szerint rendezték be. A mennyezet nyílkötegeket ábrázoló stukkói, a faliszőnyegeken látható, bonyolult mintákkal keretezett szarvasvadász-jelenetek, az angol bútorok egy olyan korszakból, amelyet nem sikerült azonosítanom, az asztalokon és szekrényeken álló bronz vadászkutyaszobrok, valamint az arany, vörös és barna árnyalataiban pompázó perzsaszőnyeg kétségkívül férfias berendezést alkottak, de sokkal jobban illettek volna egy több évtizedes sportolói múlttal rendelkező meglett férfihoz, mint egy kisfiúhoz.

A szalon függönyei be voltak húzva, a fényt a kanapé melletti asztali, illetve a karosszék melletti állólámpa adta, amelyeket egyaránt redőzött selyem lámpaernyő borított. A sarkokban összegyűltek az árnyak, de azért biztos voltam abban, hogy a gyerek egyedül van.

Odamentem hozzá, anélkül hogy bármilyen reakciót kiváltottam volna belőle, megálltam mellette, és töprengve néztem őt, hogy vajon mi lehet vele.

Szörnyű, üres szemén a fehér hályogtól nyoma sem látszott a szembogárnak és a pupillának. Úgy tűnt, teljesen vak.

Nem hallottam a légzését, de a melle enyhén emelkedett és süllyedt. Lélegzett, csak lassan és gyengén.

Kísérteties szemétől eltekintve nagyon is jó külsejű kisfiú volt halvány, tiszta bőrével, finom vonásaival, amelyek azt jövendölték, hogy kimondottan jóképű lesz, ha felnő, és sűrű, sötét hajával. Kicsit talán aprócska volt a korához képest; valósággal eltörpült a karosszékben, és a lába nem ért le a földre.

Arcvonásai mintha emlékeztettek volna a lovagló nőére, de ebben nem voltam egészen biztos.

Valaki nagy veszélyben van itt, és óriási szüksége van rád…

Úgy gondoltam, rátaláltam az illetőre, akiről Annamária beszélt – és egyben a szellemlovas fiára. Azt viszont még mindig nem tudtam, miféle veszély fenyegeti, és mit tehetnék érte én.

Felfelé fordított bal keze megrándult, és bal cipőjének sarka kettőt koppant a karosszék elején, mintha az orvos koppintott volna a térdére, hogy megvizsgálja a reflexeit.

– Hallasz engem? – szólítottam meg.

Nem válaszolt, úgyhogy leültem a puffra a széke elé. Bámultam egy ideig, aztán megfogtam a jobb csuklóját, hogy megnézzem a pulzusát.

Noha teljesen mozdulatlan volt, és lassan lélegzett, a szíve csak úgy zakatolt: száztízet vert percenként. Ritmusában azonban nem volt semmi szabálytalan, és az sem látszott, hogy a fiú komolyan szenvedne.

Olyan hideg volt a bőre, hogy jobbját a két kezembe fogtam, és melengetni kezdtem.

Először erre sem reagált semmit, de aztán hirtelen megmarkolta a kezemet, és erősen szorította. Halk zihálást hallatott, és megborzongott.

Nem is volt hályogos a szeme. Csak jobban befordult a fejébe, mint amit eddig lehetségesnek hittem. Most előbukkant a szembogara. Világosbarna volt, és tiszta.

Először mintha átnézett volna rajtam, valami olyasmire, ami messze túl van a szobán. Aztán lassan fókuszálódott a látása, és rám tekintett, de minden csodálkozás nélkül, mintha ismernénk egymást, vagy mintha zsenge kora és tapasztalatlansága ellenére semmi sem tudná meglepni őt.

Szorítása lazult a kezemen, majd el is engedte. Holtsápadt bőre lassanként kezdett színt kapni, akár ha lángok fénye táncolna rajta, pedig a kandalló sötét volt és hideg.

– Jól vagy? – kérdeztem.

Pislogott néhányat, és körülnézett a szobában. Úgy tűnt, emlékeztetni akarja magát arra, hogy hol is van.

– A nevem Odd Thomas. A vendégházban lakom.

Megint rám figyelt. Nyugtalanítóan határozott volt a tekintete, főleg egy gyerekhez képest.

– Tudom.

– Téged hogy hívnak?

– Azt mondták, maradjak a szobámban, amíg itt vagytok – közölte válasz helyett.

– Ki mondta?

– Mindenki.

– Miért?

Felkelt a karosszékből, én meg a puffról. A kandallóhoz lépett, és annak rácsán át nézte a sárgaréz bakokon felhalmozott fahasábokat.

Úgy láttam, noszogatás nélkül semmi mást nem fog mondani, úgyhogy megkérdeztem újra:

– Hogy hívnak?

– Az arcuk leolvad a koponyájukról. A koponyájuk megfeketedik, amikor levegő éri, megfeketedik minden csontjuk. Aztán elfújja őket a szél, mint a pernyét, nem marad belőlük semmi sem.

A hangja kisfiúhang volt, de gyereket én még ilyen komor ünnepélyességgel nem hallottam beszélni. Több volt ez komor ünnepélyességnél: olyan mély bánat csendült a hangjából, amitől meghűlt bennem a vér. Mint aki annyira csüggedt, hogy már képtelen reménykedni, s akit jó esetben is csak egy hajszál választ el a végső kétségbeeséstől.

– Talán húsz lány, egyenruhában és térdzokniban – folytatta. – Iskolába mennek. Aztán egy pillanat alatt felgyullad a ruhájuk és a hajuk, és amikor sikoltanának, láng tör elő a szájukból.

Odaléptem hozzá, és vékonyka vállára tettem a kezem.

– Rosszat álmodtál?

Úgy bámult a hideg kandallóba, mintha fahasábok helyett lángoló iskoláslányokat látna benne, és megrázta a fejét.

– Nem.

– Akkor olvastál egy könyvet, vagy láttál egy filmet? – próbáltam megérteni.

Felnézett rám. Sötéten csillogott a szeme – és ugyanúgy kísértett benne valami, mint Roselanden a szellemlovas.

– Bújj el – mondta.

– Minek?

– Mindjárt kilenc óra. Akkor jön vissza.

– Kicsoda?

– Mrs. Tameed. Kilenckor jön vissza, hogy elvigye a reggelizőtálcát.

Az ajtó felé pillantottam, és valami zajt hallottam a folyosóról.

– Bújj el – ismételte a kisfiú. – Ha megtudják, hogy láttál, megölnek téged.

TIZENHAT

Paulie Sempiterno azt mondta, szívesen belelőne a pofámba, mert nem tetszik neki. Mivel elég gyakran nézek tükörbe, ezt meg is tudtam érteni. Azt viszont elképzelni sem tudtam, miért szolgálnék rá a halálos ítéletre pusztán azzal, hogy láttam a kisfiút az emeleti szobában. Viszont akármilyen fura kölyök is volt, rögtön hittem baljós intésének.

A szalonból a hálószobába menekülve láttam, hogy az ágy be van vetve, tehát Mrs. Tameed ide már valószínűleg nem fog bejönni. Csakhogy aztán megpillantottam a fiú reggelizőtálcáját is egy kisasztalon, egy kupac könyv mellett.

A következő ajtó mögött egy fürdőszobát vettem észre. A fürdőszobák ablakai általában túlságosan szűkek vészkijáratnak, ahogy a lefolyók is.

A gardróbba belesve megállapítottam, hogy az sem biztonságosabb a fürdőszobánál. Mivel azonban hallottam, hogy a szalonban Mrs. Tameed megkérdezi a kisfiút, végzett-e már a reggelivel, mégiscsak beslisszoltam erre az utolsó lehetséges rejtekhelyre, és résnyire nyitva hagytam az ajtaját.

A *Manderley-ház asszonyá*ban, a könyvben és a filmben is, Mrs. Danvers, a házvezetőnő lényegében egy két lábon járó, hosszú, fekete ruhába bújtatott balta, akiről színre lépésének pillanatában tudni lehet, hogy a végén vagy feldarabol valakit, vagy felgyújtja a házat.

Mrs. Tameed a háztartási alkalmazotti szakmának nem ezt a mogorva, titokzatoskodó irányzatát képviselte. Több mint száznyolcvan centi magas volt, szőke, erőteljes, de nem kövér, a keze Kobe marhák masszírozására is alkalmasnak látszott, és mindig kedvesen mosolygott nyílt, skandináv arcával, ami egyszerűen alkalmatlannak tűnt hamis érzelmek kifejezésére. Nem látszott olyan asszonynak, aki szörnyű titkokat őriz, de az ember, ahogy én is, felfedezhette benne az amazont, aki ha pallost és tőrt kap a kezébe, nagyon jól tudja, hogyan öljön velük.

Belépve a hálószobába nem egyszerűen odament, hanem *odamenetelt* a kisasztalhoz a tálcáért, vállát hátrafeszítve, fejét felszegve, mintha ez az egyszerű feladat is végtelenül nagy jelentőséggel bírna.

A háta mögött megszólalt az ajtóban a kisfiú:

– Szeretnék beszélni vele, több engedményt akarok.

– Most nincs olyan hangulatban – felelte Mrs. Tameed hűvösen, nem elutasítóan, de határozottan, a tisztelet legkisebb jele nélkül, mintha a fiú nála sokkal lejjebb helyezkedne el Roseland hierarchiájában.

A kóristafiúra emlékeztető édes hang egy nemzedékkel fiatalabb volt, mint a szavak, amelyeket kiejtett:

– Kötelességei vannak, felelősséggel tartozik. Azt hiszi, rá nem vonatkozik semmilyen szabály, de senki sem áll mindenek felett.

– Hallgasd magadat, és rájössz, miért nem akar beszélni veled – mondta, már a tálcával a kezében, a házvezetőnő.

– Ő hozott ide. Ha többé nem akar velem szóba állni, akkor legalább vigyen vissza.

– Tudod, hogy az mivel járna. Azt csak nem akarhatod.

– És ha igen? Miért ne akarnám?

– Ha beszélni akarsz vele, más taktikát kell választanod. Sose fogja elhinni, hogy azt akarod, hogy visszavigyenek.

Folytatta útját, a fiú pedig hátrált, majd mindketten eltűntek a szalonban.

Közelebb lopóztam a szekrényajtóhoz, és hallottam, amint Mrs. Tameed ezt mondja:

– Ne feledd, a függöny maradjon behúzva, és ne menj közel az ablakhoz!

– Mit számítana, ha meglátna a vendég?

– Lehet, hogy nem számítana, de nem kockáztathatunk – mondta Mrs. Tameed. – Te beszéltél felelősségről. Ha meg kellene ölnünk őt meg a lányt, akkor te lennél a felelős a halálukért.

– S miért kéne ez engem érdekeljen? – kérdezte a kisfiú durcásan, jóval gyerekesebben, mint ahogy az imént beszélt.

– Nem kéne. Sőt, felül kellene emelkedned azon, hogy egyáltalán érdekeljen a fajtájuk sorsa, ahogy mi is tettük. De te talán nem teszel így. Végül is te… más vagy.

– Ha ilyen kockázatos, hogy itt vannak, akkor minek hívta meg őket? – kérdezte a kisfiú, és most már biztosan tudtam, hogy Noah Wolflaw-ról beszélnek.

– A jó ég tudja – válaszolta Mrs. Tameed. – Egyikünk sem érti. Azt mondja, érdekli a nő.

– Mit akar vele csinálni? – faggatózott tovább a fiú, olyan buja hangon, mintha korához képest túlságosan is jól értene a témához.

– Nem tudom, akar-e vele csinálni bármit is – mondta Mrs. Tameed. – De azt csinálhat a kis ribanccal, amit csak akar, ahogy én is, meg mi mindannyian, és ehhez neked semmi közöd, te kis tökmag.

– Te mindig ilyen kígyó voltál, vagy ezt tanultad?

– Te kis gané! Ha sokat szemtelenkedsz, egyszer kiviszlek éjjel a mezőre, hadd tegyék veled a rémek azt, amit úgy akarnak!

Ettől a fenyegetéstől a kisfiú elhallgatott, én meg rájöttem, hogy a rémek azok a teremtmények lesznek, amelyek valamilyen mágikus módon mindent beborító sötétséget hurcolnak magukkal, ahová csak mennek.

Ha már úgyis kígyónak nevezték, a házvezetőnő még köpött egy kis mérget, mielőtt távozott:

– Talán lesz egy kis ungabunga is, mielőtt lerágják a kis pofikádat.

Ha létezett Mr. Tameed, és hasonlított a feleségéhez, hitvesi ágyukat körülbelül annyi szeretet tölthette meg, mint egy kutyaviadal arénáját.

Azután Mrs. Tameed döfött még egy utolsót, jóval rejtélyesebbet, mint az eddigiek voltak:

– Te csak egy halott kisfiú vagy. Nem vagy közülünk való, és nem is leszel soha, *halott fiú!*

A szalonból a folyosóra vezető ajtó becsapódott, de én azért nem jöttem elő azonnal a gardróbból. Vártam, mikor szól nekem a kisfiú, hogy Mrs. Tameed most már tényleg elment.

Amikor pár perc múlva még mindig nem bukkant fel, mégiscsak visszaóvakodtam a szalonba.

Dacára a házvezetőnő parancsának, a kisfiú széthúzta a függönyöket, és a déli kilátást nézte, vagyis a mauzóleumhoz vezető, patakokkal övezett kerteket. Nem reagált a visszatérésemre. Arcáról megint eltűnt minden szín, ugyanolyan sápadt volt, mint amikor fennakadt szemmel, valamiféle transzba esve rátaláltam.

– Hogy értette azt, hogy halott vagy?

Nem válaszolt.

– Ez valami fenyegetés? Meg akarnak ölni?

– Nem. Ő ilyen. Nem értette sehogy.

– Szerintem meg igen. És szerintem ezt te is tudod. Segíteni jöttem. Mi a neved?

Megrázta a fejét.

– Segíthetek neked.

– Senki nem segíthet.

– El akarsz menni innen – mondtam.

Csak bámulta tovább a távoli mauzóleumot.

– Ki tudlak juttatni Roselandről, és elviszlek a hatóságokhoz.

– Lehetetlen.

– Csak át kell mászni a falon. Könnyű.

Felém fordította a fejét. A szemében nemcsak hogy felgyűlt a bánat, hanem sugárzott is belőle, annyira, hogy amikor ránéztem, az én szívem is nehéz lett.

– Mindig tudják, hol vagyok – mondta a kisfiú, azzal felhúzta pulóvere bal ujját, felfedve valamit, ami inkább hasonlított egy bilincsre, mint egy karórára.

Amikor közelebb mentem, és megvizsgáltam, láttam, hogy rá van zárva a csuklójára, és még a kulcslyuk is olyan rajta, mint egy bilincsé. A szerkezet nagyobb volt egy karóránál. Figyelembe véve a csukló vékonyságát, amelyre zárult, az acélbéklyó kegyetlennek tűnt, noha nem sértette fel a bőrt.

– GPS-nyomkövető – mondta. – Ha kilépek a lakosztályból, rögtön megszólal a riasztó, amit az egész házban lehet hallani. Meg az őrházban is. Meg a biztonságiak walkie-talkie-jában is. Ha lemegyek az emeletről, megszólal egy másik hang, ha kimegyek a házból, akkor egy harmadik.

– De miért tartanak itt?

Nem válaszolt a kérdésemre, úgy folytatta:

– És a mobiljuk kijelzőjén ott van a ház és a birtok térképe, amin követhetik a mozgásomat. Ahogy elhagyom az emeletet, megjelenik valaki, és nem tágít mellőlem, akárhova megyek.

Közelebbről is szemügyre vettem a nyomkövetőt.

– Aha, tényleg olyan a zárja, mint egy sima bilincsé. Azokról tudok egyet-mást. Valószínűleg ki tudom nyitni egy gemkapoccsal.

– Ha megpróbálod, ugyanúgy riaszt, mintha kimennék.

Amikor felemeltem a fejem, és a szemébe néztem, el nem hullajtott könnyein át nézett vissza rám.

– Nem hagylak cserben – mondtam, de az ígéret arrogánsán hangzott, mintha a sorsot kísérteném, és úgy éreztem, nagyobb eséllyel fogom cserbenhagyni, mint megmenteni őt.

TIZENHÉT

Attól tartottam, hogy a fiút még nehezebb lesz megmenteni, ha fogvatartói felfedezik, hogy nem engedelmeskedett az utasításuknak, ezért behúztam a függönyt.

– Nem muszáj téged kivinni Roselandről. Elég, ha a rendőrséget hozzuk be. Lehet, hogy sült bolondnak fognak nézni, viszont a Pico Mundó-i rendőrfőnök jó barátom. Ő hinni fog nekem, és ráveszi az itteni hatóságokat, hogy idejöjjenek.

– Nem. Őket ne. Akkor… vége lesz mindennek. Te nem érted, ki vagyok én.

– Hát mondd el.

Megrázta a fejét.

– Ha megtudnád, az itteniek… halálnak halálával ölnének meg.

– Keményebb vagyok ám, mint ahogy kinézek.

Talán a képembe akart nevetni, de inkább visszaült a karosszékbe, amelyikben rátaláltam.

Én is visszatelepedtem a puffra.

– Azt mondtad Mrs. Tameednak, hogy valaki idehozott, és vissza kellene vinnie. Kiről beszéltél?

– Róla. Ki másról? Miatta van minden.

– Noah Wolflaw?

– *Wolflaw!* – mondta, és ebben az egy szóban annyi megvetés csapódott le, amennyi egy ilyen kisfiúban egész eddigi élete során nem gyűlhetne fel.

– Idehozott. Ezt úgy érted, elrabolt?

– Annál rosszabb.

Mintha Annamáriától vett volna leckéket érthetetlen beszédből.

Túlságosan jól tudtam, milyen mélységeibe tud lesüllyedni az ember a gonoszságnak, úgyhogy mielőtt feltettem volna a kérdést, próbáltam erőt gyűjteni a válasz befogadásához:

– Miért akarja Wolflaw, hogy itt legyél? Mit… akar tőled?

– A játékszere vagyok. Neki mindenki a játékszere.

Remegett a hangja, és a megvetés mellett érződött benne egy másik érzelem folyama is, amely sokkal közelebb volt a bánathoz, mint a haraghoz, valami tragikus veszteségé.

Visszaemlékeztem Henry Lolam szavaira, aki szerint Annamária babája az „élmény” és az „izgalom” miatt kellett Wolflaw-nak.

A mellkasom összeszorult, a torkom meg mintha megtelt volna slejmmel, de valójában az undor fojtogatott, és az iszony, hogy a fiút ilyen ocsmányságról hallottam beszélni.

– Én tudom, mi a pokol – tette hozzá, és mintha összezsugorodott volna a karosszék mélyén. – A pokol neve Roseland.

Némi habozás után megkérdeztem:

– Hozzád szokott… nyúlni?

– Nem. Nem ilyesmit akar tőlem.

Egyfelől megnyugodtam kissé, másfelől viszont kénytelen voltam végiggondolni, mi lehet rosszabb, mint a legrosszabb, amitől féltem.

– Azért vagyok itt, mert egy pillanatra feltámadt a lelkiismerete – mondta a kisfiú.

Ez elég váratlan volt egy gyerektől, és nem kevésbé titokzatos.

Eddigi társalgásunkból ítélve kétségesnek tartottam, hogy bármiféle magyarázatot húzhatok ki belőle.

Mielőtt akár csak megpróbálhattam volna, folytatta magától:

– Most azért tart itt, mert ezzel nyugtatja meg magát, hogy korlát nélkül tehet, amit akar.

Meglehetősen ingerült voltam, és nem csak azért, mert korlátozta őt – és engem – a GPS-nyomkövető, hanem azért is, mert benne sem láttam sok készséget, hogy felvilágosítson.

– Csak segíteni akarok neked – mondtam.

– Bár tudnál.

– Akkor segíts, hogy segíthessek. Honnan hozott el? Mióta tart itt? Mi a neved? Emlékszel a szüleidre, a nevükre, a címetekre?

Abban a pillanatban világosbarna szeme valami olyan mélységet kapott, amilyen addig nem volt benne, de más szemben sem, amit addig láttam; belenézni is veszélyesnek tűnt ebbe a feneketlen, magányos mélységbe, mintha olyan kétségbeesést láthatnék benne, amely kővé dermeszt, akár a gorgók tekintete.

– A te hajad sötét, de anyád szőke volt.

Rám meredt, de nem mondott semmit.

– És volt egy nagy, fekete fríz lova, amit imádott. És ügyesen ülte meg.

– Akárki is vagy te, lehet, hogy már most túlságosan sokat tudsz – mondta a fiú, amivel, úgy tűnt, megerősítette, amit a szellem közölt velem. – Jobb, ha

közülük senkinek nem beszélsz róla. Menjetek el innen, amíg még hagyja. Mert nem sokáig fogja hagyni. Ha azt hiszed, rád nem leselkedik veszély… akkor menj a mauzóleumba. Nyomd meg a mozaikon a pajzsot, amit az őrangyal felemel.

A szeme újból befordult, míg megint olyan vak nem lett, mint egy fehér márványszoboré. Keze lecsúszott a szék karfájáról, és tenyérrel felfelé megpihent az ölében. Talán képes volt akaratlagosan transzba hozni magát, talán úgy tört rá, mint az epilepsziásokra a roham. De inkább azt gyanítottam, ő választotta a belső utazást – ha az történt vele –, és bocsátott el egyúttal engem.

Egy ideig még elnéztem őt. De láttam, hogy magától nem fog visszatérni; felrázni őt és kényszeríteni, hogy együttműködjön velem, pedig nem volna értelme.

Nem egészen úgy képzeltem, hogy amikor végre rátalálok az illetőre, akinek a segítségemre van szüksége, ő vissza fogja utasítani azt.

Távozás előtt alaposabban is átvizsgáltam a hálószobát. A szalonhoz hasonlóan ezt is egy felnőtt férfi ízlése szerint rendezték be. A téma a vadászat és a kutyák voltak. Játékok sehol. Képregények sem. Videojáték-konzol sem. Se tévé.

Nemcsak a reggelizőasztalon hevertek kemény- táblás könyvek, ahonnan a házvezetőnő elvitte a tálcát, hanem az éjjeliszekrényen és a komódon is. Nem olyan művek voltak, amelyekbe egy kilencéves belefeledkezne: Faulkner, Balzac, Dickens, Hemingway, Graham Greene, Somerset Maugham…

Az első tippem az volt, hogy a kisfiú nem egyedül, hanem valakivel együtt lakik itt. A gardróbban és a komódban azonban kizárólag csak gyerekruhákat láttam.

A fürdőszobában is csupán egyetlen fogkefét találtam, borotvát, és egyéb felnőtt piperecikkeket viszont nem, ami alátámasztotta azt, amit a hálószobában tapasztaltam.

A szalonba visszatérve megálltam a fiú mellett, ugyanolyan tanácstalanul, mint amennyire féltve őt. Annyira sebezhetőnek látszott, és tudtam, hogy segítenem kell rajta. De úgy tűnt, ő is ugyanolyan féltékenyen őrizte a titkait, mint mindenki más itt, Roselanden.

De hogy a mielőbbi távozásra biztasson engem és Annamáriát, azért adott nekem egy nyomot, amelyen elindulhattam a mauzóleumnál.

Egyszerre eszembe villant, mit mondott Paulie Sempiterno, miután eldöntötte, hogy mégsem lő pofán: *Akármit keresel Roselatiden, az ellentétét fogod megtalálni. Ha élni akarsz, keresd a halált.*

Így hát egyenesen a mauzóleumhoz szándékoztam menni, ahol a holtak szép rendben, urnákba csomagolva pihentek. Legalábbis így gondoltam.

TIZENNYOLC

Óvatosan lopakodtam vissza a konyhába, de akár dalolászva is végigtáncolhattam volna a házon, mert látszólag egy lélek sem tartózkodott benne. Shilshom séf sem tért még vissza a krumplijaihoz, úgyhogy eltűnődtem, vajon tart-e még a megbeszélés Noah Wolflaw lakosztályában.

Odakint, miközben átvágtam a déli teraszon a szökőkúthoz vezető lépcső felé, megpillantottam a birtok gondnokát, Mr. Jam Diut, odafent a vízesések közötti pázsiton. A köpcös férfi – kisimult, derűs arca akár Buddháé –, talán vietnámi volt, de biztosan nem tudtam, mivel csak egyszer és csak röviden beszéltünk, amikor is én megdicsértem, amiért ilyen remek tájépítész, ő meg engem, amiért ilyen remek ízlésem van, hogy értékelni tudom az ő tökéletes munkáját.

Mr. Diu talán az egyedüli volt Roseland lakói közül, aki humorérzékkel is rendelkezett, és ha a nap még gyászosabbra fordulna – amire jó esély ígérkezett –, gondoltam, később esetleg érdemes lenne felkeresnem őt, hátha megnevettet.

Épp nem volt nála talicska, sem kerti szerszámok. Úgy tűnt, a biliárdasztal simaságú gyepet vizslatja, talán megsemmisítendő muharcsomókat keresve.

Szabad volt meglátogatnom a mauzóleumot, és már meg is tettem korábban, de most nem akartam, hogy Mr. Diu beszélgetésbe elegyedjen velem, és esetleg kövessen

oda. Ha ő is ott van, nem nyomhatom meg az angyal pajzsát az üvegmozaikon, ahogy a fiú javasolta.

Ezért a teraszt elhagyva előbb keletre fordultam, és csak akkor változtattam irányt, amikor már sem a gondnok nem láthatott, sem senki a házból.

Csak ekkor jutott eszembe, hogy az elmúlt két nap folyamán, de még ezen a napon sem láttam Mr. Diut semmilyen kerti munkát végezni. Emellett rajta kívül egyetlen tagjával sem találkoztam a táj rendező brigádnak, amely becslésem szerint legalább hat-hét teljes munkaidős tagból kellett hogy álljon.

Meg aztán sose hallottam fűnyíró hangját. Sem avarfúvóét.

Eszembe jutott a ház tökéletes tisztasága; látszólag csak Mrs. Tameed és Victoria Mors volt háztartási alkalmazott, de őket sem láttam még házimunkát végezni.

Ezek a dolgok összefüggtek egymással. És jelentettek valamit. Ez a jelentés azonban e pillanatban semmivel nem volt érthetőbb a számomra, mint egy Braille-írással írt dokumentum.

Előttem, tölgyek karéjában, hosszúkás alakú füves térség nyílt. Ennek közepén Enkeladosznak, a klasszikus mitológia egyik gigászának ólomszobra állt. Az égre nézett, és dacosan rázta felé az öklét.

A gigászok harcra keltek az istenek ellen. Végül a kövek alá temették őket, amelyeket felhalmoztak, hogy elérjék az eget.

A nagyravágyás és az ostobaság együtt veszélyes kombináció.

Észrevettem valamit Enkeladoszon, ami nem stimmelt. Közelebb érve felfedeztem, hogy két árnyéka van, az egyik sötétebb és rövidebb, mint a másik.

Nem jó. Amikor legutóbb az istállóban bekövetkezett ez a megmagyarázhatatlan jelenség, lehetetlen éjszaka szállt le, és hozott magával egy hordányit azokból a lényekből, amelyeket Mrs. Tameed rémeknek nevezett.

Sötét felhők hajóhada közeledett észak felől, de az ég nagy része tiszta volt. A nap még messze járt delelőpontjától.

Egyik kezemmel a szememet ernyőzve figyeltem a környező fák közötti árnyakat, valami különös alakra és ellenséges szándékra számítva. Mint rendesen, most is úgy éreztem, hogy figyelnek. De ha így is volt, a megfigyelő rejtve maradt előttem.

Míg nézelődtem, a keletre nyúló árnyék visszahátrált a gigászba, és csak a rövidebb, sötétebb maradt. A természet rendbe szedte magát, még mielőtt belecsúszott volna a káoszba.

A kóborló holtakkal együtt tudok élni, ha nem hoznak kínos helyzetbe a fürdőszobában. Sokkal jobban zavar, ha olyan, látszólag természetfeletti eseménynek vagyok a tanúja, amit addig nem tapasztaltam, mert attól tartok, hogy a további életemnek már állandó része lesz. Ha nem bízhatom abban, hogy a napkelte és napnyugta normális ritmusban követi egymást, ha bármi is két ellentétes árnyékot vet, akkor megtörténhet, hogy holnaptól majd a madarak ugatnak és a kutyák röpködnek, én meg egy héten belül zakkant szakács leszek, aki beszél az éppen sülő palacsintákhoz, és még válaszra is számít tőlük.

Magára hagyva Enkeladoszt, a gigászt, aki olyan halált halt, mintha elütötték volna a mennybe vezető sztrádán, folytattam utamat a pázsitot zsákutca-szerűen lezáró tölgyek felé.

Mielőtt beléptem volna a fák közé, körülnéztem, hátha megjelenik a szellemlovas, és vagy megnyugtat, hogy biztonságban vagyok, vagy figyelmeztet a veszélyre. Őrszellememből azonban hiányzott Tonto, az indián megbízhatósága, ahogyan én sem rendelkeztem a magányos lovas lenyűgöző ruhatárával és szexi álarcával[6].

Besétáltam a sűrű tölgyesbe, ahol olyan mély volt a homály, hogy semmilyen aljnövényzet nem nőtt, még fű sem. A napfény aranyérméi hevertek szanaszét a puha talajon, amelyen majdnem olyan zajtalanul haladhattam, akár egy besurranó tolvaj.

Megtorpanásra kényszerített a csend. Összezavart a puszta föld látványa. A napfénydukátok láttán rádöbbentem, hogy hiszen itt vastag rétegben kellene heverniük a száraz leveleknek!

Eszembe jutott a recsegés-ropogás, amely a horda rohangálását kísérte a másik tölgyesben.

A kaliforniai tölgyek örökzöldek, de azért egész éven át bőségesen szórják apró, tojásdad leveleiket. Még ha Mr. Diu egy tündérbrigád segítségével felgereblyézte, bezsákolta és elhordta is ma reggel az összes levelet, néhánynak már azóta is le kellett volna hullania. De egy sem roppant a lábam alatt. Tündérek meg egyébként sem léteznek. És az eddig látottak alapján az sem tűnt valószínűnek, hogy Jam Diu akár két szalmaszálat is keresztbe tett már itt gondnoki pályafutása során.

Ez a tölgyes Roseland mesterségesen kialakított részéhez tartozott, amely nyolchektárnyit sem foglalt el a huszonegyből, a másik viszont természetesen burjánzó

---

6 Utalás *A magányos lovas* című amerikai akciófilmre.

erdő volt. Nem láttam köztük más különbséget, ami megmagyarázhatta volna az avar teljes hiányát.

Mindazonáltal a legfőbb gondom most nem az volt, hogyan tudja a gondnok ilyen tisztán tartani ezt a kiserdőt, vagy miért érzi feltétlenül szükségesnek, hogy ezt tegye. Elsősorban a fogva tartott kisfiú problémáját kellett szem előtt tartanom.

A tölgyeken túl egy mezőn kapaszkodtam fel, ahol helyenként derékig ért a vad fű, melyet majdnem fehérre szívott az elmúlt nyár heve. Ráadásul eddig az esős évszak is száraz maradt, egyetlen vihar sem áztatta a merevre égett füvet, vagy hozta elő a friss, zöld hajtásokat.

A dombtetőre érve megálltam, és tekintetemmel megkerestem a néhány száz méterre, délnyugatra álló mauzóleumot. Pillanatnyi pihenő után el is indultam volna arra, ha nem kelti fel a figyelmemet valami mozgás, amit a szemem sarkából érzékeltem.

A dombtetőtől alapvetően lejtett a terep. De azért akadtak rajta kisebb emelkedők is, hullámzott az egész, mintha egy aranytenger fagyott volna meg valamikor vihar után, amikor a legerősebb szélrohamok már elültek, de azért még felmagasodnak a hullámhegyek, és mélyek a hullámvölgyek.

Félig elrejtette őket a derékig érő fű, a látószög miatt rövidülésben is láttam őket, ráadásul megvolt az az előnyük, hogy pajorfehérek voltak az aranyosfehér környezetben – de mindenesetre két földhullámmal alattam közeledtek a domboldalon. Legalább húszan, de legfeljebb harmincan lehettek, és nagyon különösen, fürgén, mégis csoszogva közlekedtek.

Egyesek púposak voltak, előreszegett fejük látszólag torz, bár ilyen messziről nem lehetett megmondani, hogy

koponyájuk aszimmetriája valódi-e, vagy csak a fény és árnyék játéka. Karjuk, amelyben mintha nem rendesen helyezkedtek volna el az ízületek, szinte görcsösen kaszált a magas fűben, akár a felzaklatott orangutáné.

A többség azonban felegyenesedve, fejét magasra emelve járt, és a koponyájuk is simább volt esetlenebb társaikénál. Ezek jóval kecsesebben mozogtak, és gyorsabban is haladtak volna, ha nem botladoznak ott közöttük a torzszülöttek, akik már a puszta jelenlétükkel is hátráltatták őket.

A legtöbbjük jó száznyolcvan centi magas lehetett, egyesek még magasabbak, mások alacsonyabbak. Innen nézve izmosnak és vadállatiasnak látszottak, és nem volt kétségem, hogy halálos ellenfelek lehetnek.

Ezúttal nem hozták magukkal az alkonyt, de úgy tűnt, éppolyan jól látnak a napfényben, mint a vaksötétben. Biztos voltam benne, hogy ezek ugyanazok a lények, amelyek elől az etetőládába, majd a tölgyfa ágai közé rejtőztem. Ilyen messziről még nem hallottam őket, de pont úgy néztek ki, ahogy a korábbi morgások, horkantások és szűkölések alapján elképzeltem.

Aztán tőlem távolodva eltűntek egy mélyedésben, én pedig eleresztettem egy megkönnyebbült sóhajt, kissé megnyugodva, hogy nem vettek észre. Le kellett volna hátrálnom a legmagasabb dombtetőről, ahol álltam, ehelyett azonban földbe gyökerezett lábbal vártam, hogy újra felbukkanjanak.

A gerincemet jégrétegként vonta be a félelem. Mintha az agyam is megfagyott volna, úgy megdöbbentett a látvány, és a falka emléke miatt még a gondolataim is képtelenek voltak továbbmozdulni.

Megint megjelentek az egyik kiemelkedésen, egy másik domboldal felé tartva. Már elég messze jártak ahhoz, hogy olybá tűnjenek, mint valami délibáb; az is lehet, hogy valójában nem is tűntek el, csak a még magasabb fű nyelte el őket.

Habár olyan közel nem jöttek, hogy teljesen biztos legyek a külső megjelenésükben, azért voltak bizonyos benyomásaim, amelyekre támaszkodhattam. Hosszú, lapos fejeket láttam és kerekded, húsos pofákat. Olyan karokat és kezeket, amiket eddig még soha. Két lábon jártak, sőt futottak, de egész biztosan nem olyan állatfajhoz tartoztak, amelyik négynél kevesebb lábon képes volna közlekedni. Ilyen egyenesen csak a főemlősök állnak – az emberek és a majmok… De egész biztosan nem voltak sem emberek, sem majmok. Mintha rövid, hegyes agyarakat is láttam volna sötétleni fehér pofájuk előtt, sebzésre, zsigerelésre való agyarakat, amelyekről a vaddisznó jutott eszembe. Olyan vaddisznók, amelyeknek a testét durván főemlősszerűvé formálták át, pofájukat pedig eltorzította és betegessé tette az erőszak. A görnyedt hátú egyedeket kétségkívül ugyanúgy elfogadták, mert a törzs minden tagja, akár egyenes, akár görbe hátú, maga volt a förtelem.

Nem jelentek meg újra a távoli lejtőn, mintha csak szertefoszlottak volna, mint olykor a kísértetek szoktak. Akár őshonosak voltak Roselanden, akár valamiféle fátylon át közlekedtek e világ, valamint egy számomra felfoghatatlan birodalom között, abban egészen biztos voltam, hogy mindenáron el kell kerülnöm őket. Úgy tűnt, szakadatlanul mozognak és táplálkoznak, akár a cápák, és talán akkor is megérzik a vér szagát, amikor az még vidáman kering áldozatuk ereiben.

TIZENKILENC

Úgy határoztam, elhalasztom a mauzóleum meglátogatását. Visszaereszkedtem a lejtős réten, majd át a tölgyesen, ahol nem voltak lehullott levelek, aztán végig a hosszú pázsiton, el a még össze nem zúzott Enkeladosz mellett.

Arra az esetre, ha meghalnék ezen a napon, ami egyre valószínűbbnek látszott, volt valami a szobámban, amit magammal kellett vinnem a halálba.

Végigsiettem az eukaliptuszliget kövezett ösvényén, és épp akkor értem a toronyhoz, amikor Noah Wolflaw kilépett onnan. Azt nem tudnám megmondani, melyikünk látszott zaklatottabbnak, de mindenesetre kettőnk közül csak nála volt puska.

Normális esetben, ha egyáltalán létezett Roselanden ilyesmi, Wolflaw a nyugvó Vezúv volt, szilárd és nyugodt, és ez az állapota éppoly tartósnak tűnt, mint bármely felhősapkás gránittömbé. Eközben azonban érezni lehetett benne a kitörni készülő erőt, az energiát, amely sikeres és gazdag emberré tette.

Magas volt és erős csontú, húsát pedig mintha egy páncélkovács kalapálta volna ki, így akkor is tiszteletet parancsolt, ha éppen nem hordott magával egy rövid csövű, pisztolymarkolatú, 12-es kaliberű sörétes puskát. Arcának geometriája határozott volt, szürke szeme mélyen ült tökéletes ellipszis alakú üregében, orra egyenlő szárú háromszög, álla, mint egy épület talapzata, melyből két támpillérként nyúlt szét az állkapcsa. Dús, sötét sörényét bármelyik paripa vagy oroszlán megirigyelhette volna.

Csupán telt, mégis a kelleténél kisebbnek tűnő szája sugallta, hogy az erős emberben lakozhat egy gyenge is.

– Thomas! – kiáltott oda, amikor észrevett.

Nem gőgből hagyta el a *mistert*, azért szólított a vezetéknevemen, mert a keresztnevemet olyan furcsának találta, hogy kényelmetlen volt használnia. Amikor megismerkedtünk, közölte, hogy így fog hívni, mert „ha azt mondom, hogy 'Odd', az olyan, mintha leköpném magát." Nem olyan embernek tűnt, aki sokat foglalkozna ilyen csip-csup érzelmi dolgokkal, de lehet, hogy szokatlanul lovagias és udvarias lett Annamária társaságában, aki mindenkit elvarázsolt.

Wolflaw puskája majdnem annyira megrémített, mint iménti találkozásom a majomdisznókkal. De nem fogta rám a fegyvert, pedig félig-meddig erre számítottam.

Ehelyett ezt kérdezte:

– Hogy csinálja, amit csinál? Egyáltalán mit csinál? Mindig úgy szólok hozzá, hogy tudom, mit akarok, ő meg a lehető legkedvesebben válaszol, és mégis teljesen összezavarodom, mintha elfelejteném, mit akartam, vagy meggondoltam volna magam.

Természetesen Annamáriáról beszélt, én meg csak ezt tudtam válaszolni:

– Együtt érzek önnel, uram. De nekem mindig az az érzésem, hogy a szavaiban ott rejlik az igazság, és majd meg is értem, ha eljön az ideje. Lehet, hogy nem holnap, jövő héten vagy jövőre, de majd valamikor biztosan.

– Olyan hercegnői modora van, mint Grace Kellynek, csak mondjuk, Grace Kelly remekül is nézett ki. Maga olyan fiatal, hogy biztos nem is hallott róla.

– Színésznő volt. *Gyilkosság telefonhívásra, Hátsó ablak, Fogjunk tolvajt!* És a monacói herceghez ment feleségül.

– Maga nem is olyan üresfejű tacskó, amilyennek kinéz.

Így beszélt velem – és nagyjából mindenkivel –, amikor Annamária nem volt jelen.

– Köszönöm, uram.

Beszéd közben az eukaliptuszligetet fürkészte, amelyet mintha álcaruhába öltöztettek volna a fény és árnyék váltakozó csíkjai, amitől jóval nehezebb lenne észrevenni, ha esetleg ott bujkálna valaki.

– Azért jöttem ide, hogy megmondjam neki, menniük kell innen. Még ma. Egy órán belül. Azonnal. Tudja, mit válaszolt?

– Biztosan valami emlékezeteset.

Szürke szeme haragosan felvillant, akár a lecsapni készülő acélpenge.

– Azt mondta, hogy az, amit látni akarok megtörténni, nem következik be, ha maguk ketten most elmennek. És hogy legkorábban reggel indulnak, ha teljesült az, amiért idehoztam magukat.

– Igen, ez rá vall.

– Még sosem volt olyan vendégem, aki ellenkezett, amikor azt mondtam, hogy menjen.

Előreugró homlokára ráncokat vésett a harag, és amikor közelebb hajolt hozzám, acélszürke szemét mintha még jobban kiélezte volna egy ágak között behatoló napsugár. A hangjából csöpögött a rosszindulat, a fenyegetés meg csak úgy ömlött.

– Aki meg akarja mondani a házigazdának, hogy mikor óhajt elmenni, az a végén esetleg *soha* nem megy már sehova!

Nem gondoltam, hogy ezt úgy érti, talán sosem akarunk távozni. Inkább ígéretnek vettem egy helyes kis urnára meg rekeszre a mauzóleumban.

Láthatóan nemigen mondtak még neki ilyesmit. A Vezúvban kezdett emelkedni a nyomás.

– Hát ki az istennek képzeli ez magát?

– Ezt tőle is megkérdezte, uram? – érdeklődtem, mert én is kíváncsi lettem volna a válaszra.

Tekintetéből eltűnt az acélpenge, hangjából meg a rosszindulat, és megint körülnézett az illatozó ligetben; de nem úgy, mintha egy csapat mutáns sertés felbukkanásától tartana, hanem mintha azon tűnődne, hogy került ő ide.

– Nem. Megcsinálta azt a trükkjét a virággal, olyan volt, mint valami vegasi bűvész, vagy mit tudom én.

– Látszott rajta, hogy megrázza a kis varázslat emléke.

– Maga már látta a virágtrükkjét?

Mielőtt felelhettem volna, mondta is tovább:

– Aztán egyszer csak hallom magam, hogy azt mondom, természetesen maradhatnak, ameddig csak kell, hogy ha ő ezt akarja. Azt mondtam, hogy csak aggódom maguk miatt, mert portyáznak a pumák.

Aztán elnézést kértem, hogy ilyen tapintatlan voltam. Azt hiszem, még kezet is csókoltam neki. Életemben nem csókoltam még kezet egy nőnek! Minek csókoltam volna?

Mélyet lélegzett, hosszan, dühösen fújta ki a levegőt, aztán a fejét csóválta, mintha maga sem hinné, mit tett.

– Szóval azt mondta, majd akkor mennek el, ha bekövetkezik, amit én szeretnék látni, hogy megtörténik,

ha teljesül a célom, amiért idehoztam magukat. Na de mi a fene az?

– A maga célja, uram.

– Ne okoskodjon, Thomas.

– Dehogy, uram.

– Nem tudom, miért hoztam ide magukat. Őrültség volt. Óvatlanság. Nem is akarom őt. Paulie-nak azt mondtam, lehet, hogy kell nekem, mert nem tudtam másképp kimagyarázni magam, de ő tudja, hogy nem a zsánerem.

– Mr. Sempiterno fölöttébb éleslátó.

– Fogja már be.

– Befogom, uram. Holnap elmegyünk – ígértem.

Most mintha inkább magában beszélt volna, mint hozzám:

– Nem kell nekem. Undorító, ocsmány, terhes és fel van püffedve, mint egy tehén. Semmi nincs benne, amire egy férfi gerjedne. Semmit nem akarok vele csinálni, és soha nem is fogok akarni.

– Holnap elmegyünk – ismételtem.

Visszafordult hozzám, és viszolyogva biggyesztette le túlságosan kicsi száját, mintha olyasvalami lennék, amit a cipőtalpára ragadva sem szívesen látna, nemhogy még beszélgessen is vele.

– Azt mondta Henry Lolamnek, hogy találkozott valakivel, aki Kennynek nevezi magát. Évek óta nem látta őt senki. Shilshom séfnek meg azt mondta, vörös szemű medvéket látott.

– Nem biztos, hogy medvéket, uram. Csak valamiket.

Újra végigpásztázta tekintetével a ligetet. Kemény, de férfiasán vonzó arca és acélszürke szeme ellenére sem

látszott már olyan erősnek, mint eddig, mivel a szája széle enyhén remegett.

– Fényes nappal is látott ilyet?

– Nem, uram – hazudtam.

– Az éjszaka egy dolog, a nappal már egy egész másik történet. – Megint rám fókuszált. – Maga folyamatosan piszkálja az embereimet, Thomas, mindenfélét megpróbál kiszedni belőlük, csak piszkálódik és piszkálódik.

– Kíváncsi gyerek vagyok, uram. Mindig is az voltam.

– Csönd.

– Igen, uram.

– Rohadtul semmi köze itt semmihez. Hallja, amit mondok, Thomas?

– Igen, uram. És elnézését kérem. Visszaéltem a vendégszeretetével.

Amikor mogorván nézett, az még lehengerlőbb volt, mint amikor haragosan.

– Most viccelődik?

– Dehogy, uram. Nem azért mondom, de ha viccelődnék, nehezen állná meg nevetés nélkül.

– Amikor azt mondtam, fogja be, azt komolyan gondoltam. Kussoljon!

– Igenis, uram.

– Amíg el nem mennek holnap, maradjanak a toronyban.

A puskára való tekintettel bólintottam.

– Maradjanak ott, zárjanak be ajtót-ablakot, húzzák be a függönyt, és várjanak reggelig.

Bólintás.

Látta, hogy a puskát nézem, és kissé megkésve rádöbbent, hogy meg kellene magyaráznia:

– Agyaggalamb-lövészetre készültem.

Azután félrelökött az útjából, és továbbment a kövezett ösvényen. Elindultam a torony ajtaja felé.

– Még valami – szólt vissza.

Hátrafordulva örömmel láttam, hogy a kezében dédelgetett puska csöve még mindig a földre mutat.

– Nincs ugyan a szobájukban telefon, de hátha van maguknál mobil. Szeretném, ha megértené, hogy itt semmi sincs, ami a rendőrséget érdekelhetné. Megértette?

Bólintottam. Nem volt mobiltelefonom, mert sosem éreztem szükségét annak, hogy videojátékokkal játszadozzak, netezzek, vagy pucér fotókat csereberéljek egy képviselővel.

– Jók az összeköttetéseim a helyi hatóságokkal – folytatta Wolflaw. – Közelebbi kapcsolatban vagyunk, mint maga meg a micsodája. Egy páran közülük korábban itt voltak biztonsági őrök. Elég sokat tettem értük. Többet, mint amit maga el tud képzelni, és biztosíthatom, nem örülnének neki, ha valami piti csavargó megrágalmazna engem. Világos?

Bólintás.

– Süketnéma lett hirtelen, vagy mi van?

– Értem, uram. A zsarudolgot. Maradjunk a toronyban, zárkózzunk be, húzzuk be a függönyt, ne hívjuk a zsarukat, de még a tűzoltókat se, ha a torony kigyulladna, csak simán várjunk reggelig, és ha felkel a nap, szedjük a sátorfánkat.

Haragosan meredt rám, megvetően biggyesztve kislányos ajkát, és úgy éreztem, hamarosan nem okoz majd gondot neki, hogy Oddnak szólítson Thomas helyett, mivel ezt mondta:

– Maga egy igazi szarházi.

– Igen, uram. Majd elmesélem Annamáriának, hogy ezt mondta.

Farkasszemet néztünk, ő ellenségesen, én pusztán kíváncsian, míg végül megszólalt:

– Figyeljen csak… inkább mégse.

– Mégse mit?

– Mégse mesélje el neki. Én nem értem, mi bajom van. Ez egy agyrém! Hipnotizál, vagy mi van már? Mi a nyavalyát érdekelne engem, elmondja-e neki, vagy sem, hogy szarházinak neveztem magát?

– Hát akkor elmondom.

– Ne! – kérte újra. – Teszek rá, hogy mit gondol rólam, ő nekem semmi, annyira szimpla, mint egy szimpla kávé üresen. Egy ilyen nőtől én nem akarok semmit, mégis arra kérem, inkább ne mondja el neki, mi szaladt ki a számon.

– Fura hatással van az emberekre – mondtam.

– De még milyen fura.

– Nem mondom el neki.

– Köszönöm.

– Nincs mit.

Néztem, ahogy átvág az eukaliptuszligeten, és a napsütötte pázsiton át a főépület felé indul. Még a nyílt térségen is, ahol semmi nem lopózhatott a közelébe észrevétlenül, idegesen pillantgatott jobbra-balra, és rendszeresen hátrafelé is. Biztos azt figyelte, nem jön-e puma, vagy hallgatózott, meghallja-e a búvármadár kiáltását, netán felkészült, hátha egyszer csak előtte terem a Gruffacsór (a szeme láng), s a bőszhedt Gyilkanyessz[7].

---

[7] GrufFacsór és Gyilkanyessz az angol irodalom legnagyszerűbb nonszensz versének (*Jabberwocky*; magyarul: *A Gruffacsór)* - mely Lewis Cárról *Alice Tükörországban* című művében szerepel - figurái Tótfalusi István fordításában.

HÚSZ

Amikor Stormy Llewellyn és én tizenhat évesek voltunk, egyik este elmentünk egy karneválra. Az egyik sátorban találtunk egy telefonfülke méretű, úgy két méter magas jövendőmondó automatát. Az alsó fele volt a talapzat, amelyen üvegvitrinben – legalábbis a tábla szerint – egy törpe cigányasszony mumifikált maradványai hevertek, aki híres volt a jóstudományáról.

A ráncos, ijesztő figurát – amely inkább tűnt gipszből, papírból, viaszból és latexből összetákolt bábunak, mint egy jól konzervált holttestnek – cigány népviseletbe öltöztették. Negyed dollárért kidobott egy nyomtatott kártyát, amelyen ott állt a válasz az ember kérdésére. Nem tűnik nagy árnak egy sorsfordító jóslatért, de hát a holtak megengedhetik maguknak, hogy olcsón dolgozzanak, mivel sem kajára, sem kábeltévé-előfizetésre nem kell költeniük.

A sorban előttünk álló fiatal pár azt kérdezte a masinától, hosszú és boldog házasság vár-e rájuk. Nyolc negyeddollárost dobáltak be a cigány múmiának, mégsem kaptak egyértelmű választ. Stormyval hallgattuk, ahogy a reménybeli vőlegény, Johnny felolvassa a kártyákat a lánynak, és bár a jövendőmondó homályosan fogalmazott, mi tökéletesen értettük. Az egyik így szólt: „A kiégett gyümölcsösben mérgező gyümölcs terem.” A többi sem volt biztatóbb.

Miután Johnny és jövendőbeli arája dúlva-fúlva távozott, mi is feltettük a cigány múmiának ugyanazt a

kérdést, amit ők. A réztálcára kicsusszanó kártyán ez állt: Az a sorsotok, hogy örökké együtt legyetek.

Stormy bekeretezte a kártyát, és az ágya fölé akasztotta; ott lógott évekig. Most pedig egy kisebb keretben volt, toronybeli szobám éjjeliszekrényének fiókjában.

Miután elveszítettem Stormyt, soha eszembe sem jutott dühömben elpusztítani a kártyát. Eleve nincs bennem düh. Soha nem haragudtam sem emberre, sem Istenre azért, ami történt. Az én örökségem arról a napról a bánat, valamint számtalan hiányosságom megalázó tudata.

Hogy ne győzzön le teljesen a bánat, folyton a világ szépségére koncentrálok, amely mindenhol ott van a maga gazdag változatosságában, a legkisebb vadvirágtól a belőle táplálkozó irizáló kolibrin át a csillagokkal telehintett égboltig.

És mivel látom a kóborló holtakat, azt is tudom, hogy létezik egy hely az időn kívül, ahová ők tartoznak, és ahová egy nap én is eljutok. A cigány múmia jóslata tehát nem volt egészen téves; még teljesülhet, és épp ennek a rég várt beteljesülésnek a reményével tartom kordában a bánatot.

Amióta elhagytam Pico Mundót, mindenhová magammal vittem a jövendőmondó gép kártyáját, ahová csak az ösztönöm sodort. De mivel féltem, hogy valami csetepaté során esetleg elveszítem, nem tartottam mindig magamnál.

A közelmúlt eseményei arra engedtek következtetni, hogy Roselanden idáig soha nem látott méreteket öltött a gonosz. Annamária segítséget jelentett, de védelmet nem, és nem tűntek jónak az esélyeim arra, hogy reggelig életben maradok. Olyan ostobaságot persze nem

képzeltem, hogy amíg nálam van a cigány múmia hétszavas üzenete, addig sérthetetlen volnék. De, talán ugyanolyan ostoba módon, úgy éreztem, hogy ha majd meghalok, és kilépek az időből, a Túloldal erői sokkal inkább kötelezve érzik magukat arra, hogy Stormyhoz irányítsanak, ha ott van nálam a bizonyíték a sorsunkra vonatkozó ígéretre.

Nem zavar, ha bolondnak néznek. Vagyok is olyan bolond, mint bárki más, egyeseknél még őrültebb is, és az, hogy ezt sosem felejtem el, meggátol abban, hogy öntelt legyek. Az önteltségbe bele lehet halni.

Félrehajtottam a rögzítőkapcsokat a keret hátoldalán, levettem a forgácslemezből készült kis téglalapot, és kiszedtem a keretből a kártyát. Beleraktam tárcám egyik átlátszó rekeszébe.

Ezekben a rekeszekben nem volt semmi más. Nem hordtam magamnál Stormy fényképét, mert nem volt rá szükségem. Arca, mosolya, alakja, kecses kezének szépsége elevenen és kitörölhetetlenül élt az agyamban. Az emlékeimben Stormy élt, mozgott és nevetett, egy fénykép csak egy megfagyott pillanatot mutatott volna.

Pulóveremre felvettem egy sportzakót, amelyet szintén a városban szereztem. Nem kicsípni akartam magam. A zakó több zsebet, valamint jobb rejtőszínt jelentett.

Bezártam a keskeny, rácsos ablakokat, és behúztam a függönyt, ahogy Noah Wolflaw utasított. Minden lámpát felkapcsoltam, hogy majd később, éjszaka a fény miatt higgyék azt, itthon vagyok.

Miután bezártam a lakosztályomat, felmásztam a kő csigalépcsőn az emeletre. Be akartam kopogni az ajtón, de az kinyílt, épp mielőtt a kezem elérte volna.

Raphael, a Magic Beachen megmentett golden retriever a padlón hevert, mancsai között jókora kutyacsemegét tartva, melyet élvezettel rágcsált. Köszönésképpen megcsóválta a farkát, de a rágcsa jelen pillanatban jobban érdekelte, mint bármilyen simogatás vagy vakargatás, amit én tudtam volna nyújtani neki.

Boo vagy a lakosztály egy másik részében tartózkodott, vagy kiment felfedezni Roselandet. Szellemkutya lévén képes volt átmenni a falakon, meg minden másra is, amit a szellemek szoktak. Azt viszont már korábban is felfedeztem, hogy az élő kutyákhoz hasonlóan rettentő kíváncsi, és imád új helyeket felderíteni.

Ahogy korábban, a függöny most is be volt húzva, és a szobát csak két festett burájú lámpa világította meg. Annamária is ugyanannál az asztalnál ült. Csak azon most sem előtte, sem nekem kikészítve nem gőzölgött tea.

Állt viszont az asztalon egy körülbelül negyven centi átmérőjű sekély, kék, vízzel teli tál, amelyben hatalmas fehér virágok lebegtek. Hasonlítottak a magnóliára, csak nagyobbak voltak, akkorák, mint egy-egy sárgadinnye, és buják, olyan vastag szirmúak, mintha úgy készültek volna viaszból.

Láttam már ilyen virágokat: egy óriási fán, a Magic Beach-i ház mellett, ahol Annamária egy ideig lakott. Együtt vacsoráztunk egyszer egy olyan asztalnál, amelyen ugyanilyen tálban ugyanilyen virágok voltak.

Ismerni a dolgok nevét az egyik módja annak, hogy kifejezzem tiszteletem a világ szépsége előtt, amely életben tart, és csillapítja bánatomat. Sok fának tudtam a nevét, de annak nem, amelyiken ezek a virágok nőttek.

Odaléptem az asztalhoz, és megkérdeztem:

– Ezeket honnan szerezted?

A lámpafény a virágokra esett, a viaszos szirmok pedig lágyan visszaverték Annamáriára. Ez a közvetett megvilágítás azt az illúziót keltette, mintha az arcára eső fényt valójában ő sugározná belülről.

– A fáról – felelte mosolyogva.

– De hát a fa Magic Beachben van.

– A fa itt van, Oddie.

Én egyetlenegy fát láttam ilyen virágokkal, azt ott Magic Beachben, a szétterülő fekete ágaival és nyolclebenyű leveleivel.

– Itt Roselanden? Bejártam az egész birtokot. Egyetlen olyan fát se láttam.

– Pedig ugyanúgy itt van, ahogy te is.

Még egy hete sem volt, hogy bemutatott egy trükköt az egyik ilyen virággal. Barátomat, egy Blossom nevű hölgyet, egyszemélyes közönségét ámulatba ejtette vele. Valószínűleg ez történt az imént Noah Wolflaw-val is, csak őt valahogyan felzaklatta a dolog, Blossomot pedig nem.

– Magic Beachben megígérted, hogy mutatsz majd valami trükköt egy ilyen virággal.

– Fogok is. Olyat, amit aztán sohasem felejtesz el.

Kihúztam a széket, amelyen korábban ültem. De mielőtt leülhettem volna, Annamária felemelte a kezét.

– De nem most.

– Hanem?

– Mindent a maga idejében, fura fiú.

– Ezt már mondtad.

– És most megint mondom. Úgy hiszem, most van fontosabb dolog is, amire figyelned kell.

– Hát az van. Megtaláltam azt, akinek szüksége van rám. Egy kisfiú, aki nem árulja el a nevét. Azt hiszem, tényleg a nő fia lehet… ha az egyáltalán lehetséges.

Kivirágzott a szemében a fehér szirmok tükörképe.

– Neked időd nincs megmagyarázni, nekem meg szükségem nincs rá. Tedd, amit tenned kell.

Valami megböködte a kezemet. Lenézve azt láttam, hogy Boo testet öltött. Nekem ugyanolyan szilárdnak érződött, akár egy igazi kutya vagy a többi kísértet. A nyelve meleg volt, ahogy az ujjaimat nyalogatta, de a kezem nem lett nedves tőle.

– És emlékezz arra, amit korábban mondtam neked – folytatta Annamária. – Ha kételkedsz tetteid igazságosságában, meg is halhatsz Roselanden. Sose kételkedj szíved szépségében.

Értettem, miért ilyen tanácsot ad. Csupán néhány nappal korábban, még Magic Beachben olyan helyzetbe keveredtem, hogy kénytelen voltam megölni öt embert, akik terrortámadásra készültek, köztük egy gyönyörű fiatal nőt, akinek nagy, tiszta kék szeme volt. Százezrekkel, talán milliókkal is végeztek volna, köztük velem is, ha nem ölöm meg őket. A gyilkolás azonban, különösen a nő meggyilkolása – pedig az önvédelemből történt – sötétséget és önutálatot hagyott hátra bennem.

Ezért is mondtam korábban, hogy mostanában kicsit nehezebben találtam rá a humoromra, mint általában. És egész biztosan emiatt álmodtam Auschwitzról, és féltem attól, hogy kétszer halok meg.

– A fiúnak szüksége van rád – mondta.

Még egy utolsó pillantást vetettem a virágokra, és az ajtóhoz léptem.

– Fiatalember!

Amikor visszanéztem, így folytatta:

– Bízz tetteid igazságában, és gyere vissza hozzám. Te vagy az egyetlen védelmezőm.

A retriever és a juhászkutya engem nézett. Egyik sem csóválta a farkát. Henry Ward Beecher egyszer azt mondta: „A kutyát kimondottan a gyermekek számára teremtették. Nincs párja a csintalankodásban.” Ezzel teljesen egyet tudok érteni. Néha azonban a kutyák olyan gyászosan tudnak nézni, mint semmilyen más állat vagy ember, mintha csak jósolni tudnának, és olyasmit látnának a jövőnkben, hogy helyettünk is rettegnek tőle.

Kiléptem Annamária lakosztályából, becsuktam az ajtót, előhalásztam zsebemből a kulcsot, és biztonságosan bezártam őt.

HUSZONEGY

A tornyot elhagyva észrevettem, hogy az eukaliptuszligetben, akárcsak a tölgyesben, egyetlenegy lehullott levél sem hever sem a puszta földön, sem a ritkás füvön, sem a kövezett ösvényen.

Ezen és még rengeteg mindenen tépelődve a gondnok háza felé indultam, kerülőúton, nehogy meglásson valaki a főépület ablakából. Gondozott gyepen és vadul burjánzó mezőkön, fák fedezékében kerültem a birtok északi vége felé, éberen figyelve, hogy nem bukkannak-e fel valahol a titokzatos disznók – ha ugyan azok voltak –, valamint a mén és lovasa.

A disznóktól féltem, de Roseland egyetlen lova, hál' istennek, egy szellem volt. Szerintem a lovak gyönyörű, nemes állatok, meg minden, de azért… Egy éjszaka, sok évvel ezelőtt, három lóháton ülő nő hajkurászott a sivatagban Pico Mundo körül. Fel akarták nyitni a koponyámat, hogy kivegyék belőle az agyamat. És a hátasaik sem voltak kevésbé ijesztőek náluk.

Egy olyan szertartás közepén botlottam beléjük, amit férfinak nem lett volna szabad látnia. Azt hittem, wicca-hívők[8], de kiderült, hogy azokat majdnem annyira utálják, mint a józan észt. Úgy gondolták, a sima boszorkányok béna amatőrök.

---

8 Wicca: Újpogány vallás, melyet a brit Gerald Gardner kezdett el népszerűsíteni a múlt század közepén.

Maga a szertartás legnagyobbrészt olyan dögunalmás volt, hogy semmilyen árat nem ért meg, az életemet meg pláne nem. Leginkább egy egyetemi nőegylet gyűlésére emlékeztetett, a jegyzőkönyvek felolvasásával és a pénztáros jelentésével, csak ezek hárman pucéran gyűltek össze, varázsgombából főztek teát, és az egész hacacárét három hizlalt galamb feláldozása köré építették fel. Szegény madarak soha nem ártottak senkinek, csak pechjükre ők a béke szimbólumai, és ezeket a hölgyeket semmi sem dühítette fel annyira, mint a béke gondolata.

Cudar egy trió volt. A lovaik meg mintha követték volna a szagomat, akárha félig vérebek lettek volna. Kitágult orrlikaik, nagy lapátfogaikról hátrahúzott fekete ajkuk, villódzó szemük… na, szóval ennek köszönhetően az én szememben a *Vágta* vagy a *Fekete szépség* ugyanolyan ijesztő filmek, mint *A bárányok hallgatnak.*

A gondnok háza jókora, emeletes kőépítmény volt egy festői, sekély szurdokban, melynek közepén sütött a nap, oldalról pedig csipkés lombozatú borsfák övezték. A fák apró levelei reszkettek a gyermeksóhajnál alig erősebb szellőben.

A földszinti ablakok nagyobbak voltak a toronyéinál, de ugyanúgy berácsozták őket. Az emberek közlekedésére tervezett ajtó be volt csukva. A három garázsajtó mögött nyilván azok a járművek várakoztak, amelyeket a tájrendezők használtak, akárhol is voltak ők. Egy korábbi látogatásom alkalmával Henry Lolamtől az őrházban értesültem róla, hogy Jam Diu lakása az emeleten van, ahogy a tájrendező brigád többi itt lakó tagjának a szobája is, habár Henry azt sosem erősítette meg, hogy ez a brigád ténylegesen létezik.

Veszélyes lehetett ugyan feltételezni, hogy Jam Diu még mindig a ház körül sertepertél, azt az egyetlen gyűlöletes pitypangot keresve, amely tönkreteheti Roseland tökéletességét, mégsem tudtam figyelmen kívül hagyni ennek lehetőségét. Nagy bátran megpróbálkoztam az ajtóval, de zárva volt. A garázsajtókat távirányítóval lehetett felemelni, kilincs a külső oldalukon nem is volt.

Hátul két ajtóra meg egy sor rácsos ablakra bukkantam. Ajtót berúgni elég körülményes lehet, ha mondjuk, rá van fordítva a hevederzár.

Különben is könnyű gumitalpú cipő volt rajtam. Ajtóberúgáshoz bakancs vagy azzal egyenértékű lábbeli szükségeltetik, hogy az ember ne találja magát repedt sarokcsonttal a földön fetrengve és bömbölve, mint egy csecsemő.

Matt Damon, Tom Cruise, Liam Neeson, Bruce Willis és egyéb hasonszőrű férfiak számos ajtót rúgtak már be anélkül, hogy a legkisebb mértékben is sérült volna a calcaneusuk, vagyis a sarokcsontjuk. Néha még mezítláb is megtették. Én azonban sosem állítottam, hogy olyan kemény fából faragtak, mint a nevezett urakat, meg aztán olyan egészségbiztosításom sincsen, mint a filmszínész-szakszervezet tagjainak.

Egész úton idefelé erősen törtem a fejem azon, mennyire értetlenül állt szemben Wolflaw azzal, hogy miért is hívott meg minket Annamáriával – és eszembe jutott, hogy Henry Lolam és Paulie Sempiterno ugyanúgy nem értette a dolgot. Ha ezek az emberek olyan titkot rejtegettek, ami pusztulást hozhatott rájuk, idegeneket meghívni Roselandre öngyilkos lépés volt.

Kétségtelen, hogy Annamária igazán karizmatikus személy volt, a szó legszorosabb értelmében, aki felébreszti

az emberekben a vágyat, hogy támogassák, de azért mégsem volt egy vudupapnő, aki varázslatai segítségével csak úgy bejuthatott bármilyen titkos szentélybe. Azt mondta Wolflaw-nak, hogy valamilyen céllal hozott ide minket, és úgy tűnt, legalább nagy vonalakban azt is tudja, mi ez a cél. Csak hát olyan volt a természete, hogy nem adta ki, amit tudott, és velem ugyanolyan titokzatosan beszélt, mint mindenki mással.

Mivel Pico Mundóban közreműködtem gyilkosságok felderítésében Wyatt Porter rendőrfőnökkel, aki olyan volt nekem, mint az apám, tudtam, hogy egyes megrögzött bűnözők, különösen azok, akik valami perverzitásból kifolyólag követnek el erőszakos tetteket, vágynak arra, hogy elkapják őket. Nem mind. Talán nem is a többség. De páran igen. Nincsenek feltétlenül tudatában annak, hogy el akarják fogatni magukat, de tudat alatt olyan jellegzetes viselkedést tanúsítanak, amely összekapcsolja a tetteiket, valósággal provokálja a rendőrséget, és egyre nagyobb kockázatot vállalnak, aminek következtében előbb-utóbb biztosan lebuknak.

Akármilyen bizarr ügyön munkálkodott is Wolflaw, az a végletekig megviselte, csapdában érezte magát, és már nagyon szerette volna befejezni a dolgot. De mint minden régi rossz szokással, a tébollyal is elég nehéz lehet felhagyni.

Ahogy ott álltam, fontolgatva, hogy betörjem-e valamelyik hátsó ajtót, hirtelen eszembe jutott, hátha Wolflaw, a tudatalatti vágytól vezérelve, hogy leleplezzék és megállítsák, szó szerint a kezembe adta a kulcsot, hogy elvégezzem a munkát.

Megpróbálkoztam a vendégtorony kulcsával, és az elfordult a zárban. Mindkét épület zárja ugyanolyan volt.

A földszintet a garázsok foglalták el. Háromból kettőben állt jármű. Kicsinyített nyitott platójú teherautók voltak, olyasfajták, amilyeneket a tájrendezők szoktak használni, de antik darabok: műszerfalukon fényesített vörösréz kapcsolókkal, az elejükön bogárszem-lámpa ült, és olyan drótküllős kerekeken álltak, amilyeneket ma már senki nem építene bele haszonjárművekbe. Mindamellett úgy festettek, mintha vadonatújak lettek volna.

A garázsból nyíló szerszámoskamrában lapátok, gereblyék, csákányok és sarlók lógtak a falon – mind ragyogó tiszták, akár a sebésszerszámok.

Körbejártam a helyiség közepén álló polcokat. Üres és pormentes volt valamennyi.

A betonpadlóba rézrudakat ágyaztak, tetejükön az elnyújtott nyolcassal.

Sehol nem találtam műtrágyát, rovarirtót, gombaölő szert, sem egyéb, kertészkedéshez szükséges kellékeket.

Átnéztem egy szekrény fiókjait, amelyek jobbára kisebb szerszámokat tartalmaztak. Találtam egy fémfűrészt, amelyet elraktam, meg pár tartalék fűrészlapot, melyeket a zakó egyik belső zsebébe dugtam.

Eltettem egy csavarhúzót is. Annyira nem volt jó, mint egy kés, de azért lehetett vele sérülést okozni. A nyele nem műanyagból, hanem fából készült.

Habár a jobbik Odd Thomas odabent már annak gondolatára is lázadozott, hogy leszúrjon valakit egy csavarhúzóval vagy bármi mással, keserű tapasztalatból tudtam, hogy sarokba szorítva, végső kétség- beesésemben képes vagyok megtenni a gonoszakkal azt, amit ők akarnak tenni velem. Férfiakkal és nőkkel egyaránt. Lakozik bennem sötétség, amely ha a külső sötét rákényszeríti, feltámad, és cselekszik a maga módján. Az

ártatlanok védelmében teszem, amit teszek, de néha eltűnődöm, vajon én magam ártatlan, vagy legalább megváltható leszek-e még különös utam végén.

Ugyancsak a földszinten helyezkedett el Mr. Jam Diu irodája. Az íróasztal fiókjai üresen tátongtak, ahogy az iratszekrény is, amikor kinyitottam. A betonpadlóba itt is rézrudakat ágyaztak.

Belül nem volt lépcső, úgyhogy kívül, az épület keleti végén mentem fel az emeletre. A ház elülső részében öt szoba és egy fürdőszoba nyílt a folyosóról; az itt lakó kertészek szállásául szolgálhattak a múltban, most azonban bútorozatlanul álltak.

A folyosó végén nyílt Mr. Jam Diu szoba-konyhája. Makulátlan tisztaság uralkodott itt is, és majdnem olyan gyéren bútorozott és puritán volt, mint egy buddhista szerzetes cellája.

Televíziója nem volt, de első osztályú zenerendszere igen. Noha a világ már jobban szereti az internetről letölteni a zenéket, Jam Diu megmaradt a CD-inél. Gyűjteménye látszatra kizárólag klasszikusokból állt, zongora- és nagyzenekari darabokból, bár rábukkantam Slim Whitman egyik countryalbumára is, amely bizonyára egy meggondolatlan lélek ajándéka lehetett.

A szoba falán, ahogy azt az ember egy zenekedvelőtől elvárná, egy Beretta puska, valamint egy könnyen kiugrasztható rugós tárral ellátott gépkarabély függött. Mind töltve. Egy állványon vagy száz doboz lőszert is találtam, részben a látható fegyverekhez, de volt köztük pisztolylőszer is.

Mr. Jam Diu szemlátomást a levéltetűnél és a szónál némileg agresszívabb lényektől tartott.

A pisztolyok és revolverek egy fiókos szekrény alsó két fiókjában kaptak helyet. Ennyit a csavarhúzóról. Betettem a legalsó fiók hátuljába, és a hat maroklőfegyver közül kiválasztottam egy Beretta Px4 Stormot. Kilenc milliméteres félautomata, százkét milliméteres csőhossz. Tizenhét lövetű tár.

Volt hozzá egy tartalék tár is. Mindkettőt megtöltöttem rézköpenyes, a visszarúgást csökkentő lövedékekkel. Lelki szemeim előtt megjelent egy magas fűben mászkáló sertésmajom, mire a sportzakó zsebébe még bedugtam egy húsz töltényt tartalmazó dobozt is.

A fiókokban egyszerű, finom bőrből készült, dupla vastagságú, ruha alá rejthető, övre illeszthető pisztolytáskákat is találtam, mindegyik speciálisan egy-egy fegyverre volt szabva. Valamennyit ellátták a tartalék táraknak való zsebbel is. Az övem könnyedén siklott át a pisztolytáska fülein, és a töltött kilenc milliméteres két percen belül a csípőmön lapult, a zakóm alatt.

Szóval hamarosan elkezdődik. Nagyon reméltem, hogy kizárólag disznókra kell majd lőnöm – szigorúan a szó biológiai értelmében.

A hálószoba szekrénye mindenféle textilneműt tartalmazott. Elvettem egy törölközőt és egy párnahuzatot. A fűrészt a törölközőbe bugyoláltam, aztán beledugtam a párnahuzatba, amelyet remekül lehetett zsáknak használni. Igyekeztem mindent megtenni, hogy senki se lásson meg, miközben a feladatomat végzem. De ha mégis rám nyitott volna valaki, a zsákot valahogy csak kimagyarázom – mondjuk, piknikezni megyek a mezőre, és abban van az ebédem –, a fémfűrész jelenlétét ellenben már jóval nehezebb lett volna megindokolni.

És ha mázlim van, nem botlom bele senkibe, amíg eszembe nem jut egy kevésbé béna fedősztori, mint a piknik.

Távozás előtt még megálltam a nappaliban, hogy megvizsgáljam a könyvespolcon álló mintegy ötven kötetet. A legtöbbjük súlyos filozófiai mű volt, leszámítva négy vastag fotóalbumot, amelyek feküdtek a polcon, mert állva nem fértek volna el.

Mind a négy album Hongkongról szólt. Azt dokumentálták, hogyan festett a város a tizenkilencedik századtól kezdve napjainkig.

A Jam Diu számomra vietnami névnek hangzott. De hát én csak egy paranormális szakács vagyok, aki semmivel sem ért jobban az ázsiai kultúrákhoz, mint mondjuk, a mikrobiológiához.

Hongkong valaha brit kolónia volt. Most Kínához tartozik. A gondnok angolul beszélt, de se nem ázsiai, se nem brit akcentussal.

Talán nem is Jam Diu volt az igazi neve. Sőt, ha Roseland valóban a félrevezetések és konspirációk olyan melegágya volt, amilyennek látszott, akkor inkább lehetett a neve Miki egér, mint Jam Diu. De akárhogy is hívták, úgy sejtettem, néha honvágyat érez Hongkong után.

Elhagytam az épületet, mindent bezártam magam mögött, és újra bevettem magam az erdők-mezők fedezékébe.

Erős volt a kísértés, hogy ily módon felfegyverkezve nagyobb biztonságban érezzem magam, de nem engedtem neki. A tapasztalat megtanított arra, hogy az elbizakodottság felhívás a Sorsnak, hogy küldjön az utamba egy-két izompacsirtát hetyke kis kalapban, akik be akarnak zárni egy hűtőkamrába, amíg kopogósra nem

fagyok, esetleg egy nagy betonkeverőbe akarnak belehajítani, és egy új szennyvíz- telep alapjába építeni.

Tapasztalatom szerint az ilyen kis, hetyke kalapot viselő fickók mindig valami rosszban sántikálnak – és még büszkék is rá. Hogy ez a fejfedő tébolyít-e meg eredendően jólelkű embereket, vagy azok vonzódnak hozzá, akik már eleve nem normálisak, az olyan rejtély, amelyre valószínűleg sosem derül fény, habár az igazságügy-minisztérium valószínűleg jó pár kutatást pénzelt már ebben a témában.

Kelet-délkeletre tartottam, így az észak felől gyülekező felhők a hátam mögött tornyosultak. Fölöttem azonban még kék volt az ég, és úgy áradt a napsütés a környékre, hogy más körülmények között vidáman andalogtam volna a mezőn, és *A muzsika hangjából* dalolásztam volna valamit.

Na persze, azt nem szabad elfelejteni, hogy bár *A muzsika hangja* minden idők legjobb filmmusicalje, csak úgy nyüzsögnek benne a nácik.

HUSZONKETTŐ

Az elemózsiának álcázott fémfűrészt a zsákként szolgáló párnahuzatban cipelve délről közelítettem meg a mauzóleumot, először gazos mezőkön, majd úgy tizenöt méternyi nyírt pázsiton át, amely olyan hibátlan és buja volt, akár egy golfpályáról szóló erotikus álomban.

A tizenkétszer tizenkét méteres, ablaktalan, roppant mészkő sírbolt gondosan megmunkált párkánnyal, valamint stilizált napfelkeltéket és paradicsomi tájakat ábrázoló vésetekkel is büszkélkedhetett. Bejárata, a hatalmas oszlopoktól közrefogott, bordázott bronzkapu nem az északi oldalon volt, ahol a ház felé nézett volna, hanem a délin.

Mrs. Tameed szerint ezt az elhelyezést a babona diktálta. Az eredeti tulajdonos úgy gondolta, balszerencsét hozott volna, ha a főépület ablakán kinézve a holtak házába vezető kaput lehet látni.

A bronztömb bármit elbíró zsanérokon mozgott simán és zajtalanul. Becsuktam magam mögött, és felkapcsoltam a világítást: három aranylevelekből formázott csillárt és néhány fali lámpát.

Az óriási, üres kamra ideális bálteremként szolgálhatott volna egy egészen remek Halloween-bulihoz. Aztán felrémlett előttem a kép, ahogy harlekinmaszkos férfiak vörös szemű sertésmajmokkal keringőznek, és úgy döntöttem, azt az ünnepet inkább egyedül töltöm, zárt

ajtók és lehúzott redőnyök mögött, húsig lerágva a körmömet.

A falakon üvegmozaikok teremtettek újra spirituális témájú híres festményeket. Közöttük a falakban mélyedések várták az újabb urnákat.

Csupán három ilyen üreg volt foglalt. Miután Roseland megalapítója, Constantine Cloyce és családja elhunyt, a további tulajdonosok nem óhajtottak az örökkévalóságig kötődni a birtokhoz, és földi maradványaikat inkább másutt helyeztették örök nyugalomra.

A névtelen fiú azt mondta, jöjjek ide. Bölcs ötletnek látszott, hogy mielőtt visszamegyek a főépületbe megmenteni őt, megfogadjam a tanácsát.

Azt mondta: „nyomd meg a mozaikon a pajzsot, amit az őrangyal felemel.” Eddig fel sem tűnt, hogy a kriptában látható mind a tizennégy reprodukción szerepel őrangyal.

A festmények címét nem írták rájuk, de mindnek az alján ott szerepelt a művész neve: Domenichino, Franchi, Bonomi, Berrettini, Zucchi…

Szerencsére pajzsa nem minden angyalnak volt. És ezek közül is csak a Franchi képén szereplő emelte azt a magasba, hogy védelmezzen egy gyermeket, nem a démonoktól, hanem az isteni haragtól.

A pajzs vörösesbarna volt, és rengeteg apró üvegdarabból állt. Némileg izgatottan huzigáltam rajta ide-oda a kezem. Ettől aztán pont nem történt semmi.

Itt-ott meg is kopogtattam, hátha találok valami üreget. De nem találtam.

Már épp kezdtem arra gondolni, hogy hátha nem jó mozaiknál keresgélek, amikor észrevettem, hogy az egyik nagyobb, úgy kétszer két centis üveglap nincs összehabarcsolva a többivel. Megnyomtam, és éreztem,

hogy kicsit mozdul, erősebben nyomtam, aztán még erősebben, míg végül egy kattanás kíséretében besüllyedt a falba vagy három centire.

Valami felszisszent. Aztán a mozaikot tartó, két méter magas és egy méter széles mészkőpanel úgy, ahogy volt, elhátrált előlem. Vagy egyméternyit csúszott, mielőtt megállt.

A fal, amelyből a panel kihátrált, negyvenöt centi vastag volt, így most nagyjából hatvan centinyi hely keletkezett mögötte, amelyben automatikusan kigyulladt a fény. Jobbra és balra is szűk lépcsősor indult lefelé.

Tudhattam volna, hogy ha elég sokáig sikerül túlélnem kalandos életem kihívásait, egyszer csak eljön az én Indiana Jones-pillanatom is.

Feltételezve, hogy úgyis ugyanoda vezetnek, a jobb oldali lépcsőn indultam el. Jó meredek volt. Erősen kapaszkodtam a korlátba, és nagyon is tudatában voltam, milyen ironikus lenne, ha számtalan túlélt gyilkos támadás után most megbotlanék, és kitörném a nyakam.

Igazam volt: mindkét lépcső egy három méter magas pincébe vezetett, amely ugyanakkora volt, mint fölötte a mauzóleum, és a leglenyűgözőbb mechanikus berendezésnek adott otthont, amit valaha is láttam.

A pince középpontja körül hét, majd két méter átmérőjű gömb volt hét-nyolc centi vastag rudakkal vagy csövekkel rögzítve a padlóhoz és a mennyezethez. A csövek nem mozdultak, a gömbök azonban olyan sebességgel forogtak, hogy a felszínük elmosódott aranyszínű folt volt csupán, és bár tudtam, hogy ha üregesek is, azért szilárdak, mégis úgy tetszett, mintha fényes buborékok lennének, amelyek bármikor ellebeghetnek.

Végig a déli falon, és a lépcsők kivételével az északin is, különböző – CD-től kukafedél nagyságúig terjedő – fényes lendkerekek sorakoztak egy sor gépezet harang alakú burkolata fölött, amelyekhez csillogó hajtórudakon, závárzatokon és dugattyúkon keresztül csatlakoztak. A hajtórudak végén lévő csuklók hajtókarokat mozgattak, és a kerekek pörögtek-forogtak: ez gyorsan, az még gyorsabban, egyesek az óramutató járása szerint, mások azzal ellentétesen, mégis valamiféle bonyolult összhang benyomását keltve.

Időnként egyik-másik lendkerék pereméről aranyszínű szikrák röppentek a mennyezet felé. Valójában nem is szikrák voltak, csak jobb híján nevezném így őket, hanem csepp alakú arany fénylüktetések, és nem is olyan gyorsan lövelltek ki, mint a szikrák, hanem csak siklottak felfelé, mígnem elnyelte őket egy csomó rézdrót, amelyek absztrakt mintázata összetettebb volt bármely perzsaszőnyegénél.

Úgy tűnt, hogy a rézborítású mennyezetet és a betonfalakat leszámítva a pincében mindent – a gépezetek minden látható részét is – nemesfémekkel vontak be, volt, amit arannyal, mást meg ezüsttel. Ékszerdobozra emlékeztetett a pince, úgy csillogott-villogott és ragyogott.

Az egésznek a célja meghaladta a felfogóképességemet, de a legelképesztőbb talán az volt, hogy ez a rengeteg mozgó alkatrész semmilyen hangot nem adott ki. Sem zümmögés, sem surrogás, sem kattogás, sem nyikorgás nem hallatszott. Az egyetlen zaj, amelyet a dolgozó gépezettől hallani lehetett, a lendkerekek felkavarta levegő suhogása volt, amelyet a forgó gömbök mintha maguk köré gyűjtöttek volna saját légkörnek.

Sem megtervezni, sem megépíteni nem lehetett volna a gépeket úgy, hogy súrlódás nélkül működjenek, és semmiféle kenőanyag nem oldhatta meg ezt a problémát. Nem is láttam egy zsírfoltot vagy olajcsöppet sem sehol; a szagukat sem éreztem, semmi jele nem mutatkozott annak, hogy a gépeket kenni kellene – mégsem termeltek súrlódás okozta hőt.

Ez a heves, ugyanakkor tökéletesen zajmentes mozgás minden túlzás nélkül hátborzongató volt. Úgy éreztem, mintha valami kozmikus gépezet birodalmába léptem volna be a mi dimenziónk és egy másik között, ahol az univerzum rendjét fenntartó masinák működnek örökkön-örökké, tökéletes egyensúlyban.

Ugyanakkor a helyiségnek nem volt semmilyen futurisztikus jellege. Néhány részletében viktoriánus, másokban art deco ízlésre utalt. Nem a következő évezred alkotásának tűnt, hanem sokkal inkább antiknak, vagy még inkább kortalannak, mintha csak öröktől fogva létezne.

Az érzés, hogy figyelnek – amely soha nem múlt el, amíg Roselanden tartózkodtam –, most csak tovább erősödött bennem.

A sebesen forgó lendkerekek pereméről, mint apró léggömbök raja, egész sereg mézszínű fénycsepp szállingózott fölfele, a mennyezetet borító réztapétáig. Felemelkedésük tökéletes kontrasztot képezett a mindenütt látható forgó mozgással, és hirtelen engem is valami könnyedség töltött el – nem a pozitív értelemben, hanem olyan volt, mintha mindjárt felemelkednék és… eltűnnék.

A mély, testetlen hang, amelyet pirkadat előtt hallottam a fénybe borult mauzóleum felé tartva, megint megszólalt mögöttem:

– Láttalak téged…

Megfordultam, de nem láttam senkit.

– …ott, ahol még nem jártál.

Visszafordulva egy bajuszos férfit pillantottam meg a gombok és lendkerekek közt vezető szervizjárat másik végén. Magas volt és szikár, sötét öltönye csak úgy lógott csontos alakján. Megjelenése és komor viselkedése egy temetkezési vállalkozóra emlékeztetett.

Hangosabban, mint az imént, most is hozzátette: – Tőled függök én is. – Azzal elindult a másik szervizjárat felé, és eltűnt a gömbök mögött.

Utána siettem, és a másik járatban jobbra pillantottam. Nem volt sehol. Körbejártam a pincét, de úgy eltűnt, mintha a falon ment volna át.

A szellemek nem beszélnek. Az élők viszont nem foszlanak csak úgy a semmibe, mint a kísértetek.

Apropó, kísértetek! Ahogy visszafordultam, szemtől szemben találtam magam a fehér ruhás nővel, akinek hosszú szőke haját friss vér csíkozta, és kissé zilált volt, mintha a szél borzolta volna össze azon az éjszakán, amikor utoljára lóhátra ült.

Vér szennyezte a hálóingét is, és most először három bemeneti sebbel a mellkasán jelent meg előttem. Azt, amelyik épp a szíve fölött volt, valamint az alatta lévőt minden bizonnyal közvetlen közelről leadott lövés okozta, mivel a hálóing szövete megperzselődött körülöttük. A szegycsontját összezúzó golyót messzebbről lőtték ki, mint a másik kettőt; valószínűleg ez volt a legelső lövés, és még

valószínűbb, hogy azonnal végzett vele. Az, hogy a gyilkos utána még kettőt belelőtt, rendkívüli dühre vallott.

A fegyver valami erőteljes puska lehetett. A nagy kaliberű és sebességű lövedék valóságos barlangot vájt a mellébe.

Mintha látta volna, mennyire elszomorít az ellene elkövetett erőszak, a vér és a sebek fokozatosan elhalványodtak, majd eltűntek, és a nő immár úgy nézett ki, mint a ravasz meghúzása előtt. Gyönyörű volt. Tartásából és arckifejezéséből erős akarat látszott. Tekintete egyenes volt, és úgy láttam, őszinte is.

Megfordult és elindult; három lépés után megállt és visszanézett.

Rájöttem, hogy el akar vezetni valahová, ezért követtem ezt a szépséget a pince végébe. Az egyik sarokból keskeny csigalépcső vezetett a mauzóleum egy még mélyebb szintjére.

Azt akarta, hogy lemenjek vele oda, a mélységbe.

HUSZONHÁROM

A tekergőző vaslépcső olyanfajta sötétségbe vitt, amely nem a világosság, hanem a reménység hiányát jelentette, mivel odalent ugyanolyan aranyszínű fény világított, mint fent, a lendkerekek és gömbök pincéjében.

Álmodtam Auschwitzról, és abban az álomban attól féltem, hogy kétszer halok meg. Annamária biztosított róla, hogy csak egyszer, egyetlenegyszer fogok meghalni, „és az a halál lesz az, amelyik nem is fog számítani."

Életünkben egyébként is adódnak napok, amikor meghalunk egy kicsit, amikor súlyosan megsebez valami veszteség, kudarc, félelem vagy mások szenvedésének látványa, akiknek csak a sajnálatunkat tudjuk felajánlani, akiknek nem áll hatalmunkban segíteni, akik számára már nincs irgalom.

A csigalépcső fúrófejként mélyed bele a Roseland alatti földrétegekbe. Mikor a kútfúró víz után kutatva áttöri a földet és a sziklát, néha kövületeket vagy azok töredékeit hozza a felszínre. Ezek némelyike bizarr teremtmény, kocsányon lógó szemmel, ostorfarokkal vagy sokízű lábakkal, melyeken a rég eltűnt, ősi tengerek fenekén mászott valaha. Kövek által megőrzött lenyomatuk láttán a Föld inkább tűnik ismeretlennek, mint ismertnek, és az emberen átcikázik a gyanú, hogy idegen egy idegen országban. A mauzóleum mélypincéjében csak a lépteimet lehetett hallani a vas lépcsőfokokon, és a lépcső alján, a csendben olyan mindentől elrugaszkodott, olyan iszonyú

látvány fogadott, hogy egy távoli csillag körül keringő idegen bolygón sem láthattam volna szörnyűségesebbet.

Ez a helyiség magasabb volt az előzőnél, úgy három és fél méter. Később észrevettem a mennyezet alatt párhuzamos sorokban futó aranyozott fogaskerekeket, amelyeket alulról és felülről keskeny, ezüstözött sávok fogtak közre. Nem voltak a sávokhoz rögzítve, nem pusztán továbbították az erőt és a mozgást, hanem ők maguk mozogtak; egy lyukból jöttek elő a helyiség egyik falán, és eltűntek egy másikban a szemköztin. Az első, harmadik és ötödik sor keletről nyugatra haladt, a második, negyedik és hatodik nyugatról keletre. Egymásba illeszkedtek, összeharaptak a fogak, és a kerekek ugyanolyan szakadatlanul és egyetlen hang nélkül mozogtak, mint a lendkerekek a felső pincében. Nem bírtam felfogni, mi a céljuk, és mit irányíthatnak, ha egyáltalán irányítanak valamit saját magukon kívül.

A fogaskerekek rejtélye azonban egyáltalán nem tűnt fontosnak a halott nőkhöz képest, akik háttal a falnak döntve ültek a földön.

Ahogyan ennek a folytatásos memoárnak már legalább egy kötetében említettem, nem mondok el mindent, amit láttam. A látvány a mélypincében ugyanolyan durván szeméremsértő volt, mint amilyen rettenetes. Az ártatlan halottak megérdemlik a méltóságot.

Az álnokságot és gonoszságot nem lehet számokban mérni, hiszen ezek a nők mind egyedi lelkek voltak, ahogy mindenki, aki valaha megszületett. Mindegyikükön olyan szörnyen igazságtalan és bűnös tettet hajtottak végre, hogy az agy felbőszült és a szív összeszorult tőle, és bármelyikük önmagában elegendő lett volna ahhoz, hogy a kivégzését kívánjam annak, aki ezt tette vele. Amikor

később megszámoltam őket, kiderült, hogy harmincnégyen vannak.

A teremben mégsem volt sem szag, sem zaj… és még csak nem is ez volt benne a legmeglepőbb.

Mind meztelenek voltak; egymás mellé ültették őket a padlón, háttal a betonfalnak támasztva. Habár a lelke mindegyiküknek egyedi volt, külsőre nagyon is hasonlítottak egymásra. Valamennyiük hajszíne a szőke valamilyen árnyalata volt, néhányuké rövid, de a többségnek vállig vagy az alá érő. Némelyikük csupán tizenhat lehetett, de a húszas évei végén egyikük sem járt túl. Valaha csodaszépek és finom vonásúak voltak. A szemük kék, kékesszürke vagy kékeszöld volt, és mindannyiuké tágra nyílt – egyeseké azért, mert így érte őket a halál, másoké azért, mert feltűzték a szemhéjukat, nehogy lecsukódjon.

Ahogy a hálóinges lovas csöndes szelleme végigvezetett a mélypincén, miközben a fejem fölött csendben forogtak az arany fogaskerekek, egyre szembetűnőbb lett a hasonlóság közte és a halott nők között.

Először azt feltételeztem, hogy ő lehetett az első áldozat, de a gyilkos nem elégedett meg azzal, hogy egyszer megölje. Pótlékokat keresett, akik őrá emlékeztették, és úgy gyilkolta meg őket, mintha vele végezne újra meg újra.

Ezen nők egyike sem kapaszkodott makacsul ebbe a világba, hiszen nem láttam Roselanden kóborló lelket a lovason és hűséges hátasán kívül. Hálás voltam nekik, amiért ilyen sietve keltek át, mert ha a mélypince tele lett volna elkínzott és könyörgő szellemükkel, azt lehet, hogy el sem bírtam volna viselni.

Ilyen vagy olyan módon megkínozták őket, de hogy hogyan és milyen eszközökkel, azt nem mondom el. A

tettes egyeseknek a kezét vette kezelésbe, másoknak a lábát vagy a mellkasát. Az arcuk azonban, leszámítva a tűket, amelyeket a vér hiányából ítélve már a haláluk után szúrtak a szemhéjukba, érintetlen volt.

A gyilkos mindegyikük arcán a mén lovasának arcát akarta viszontlátni. Talán ide vonult vissza gyönyörködni a gyűjteményében, érezni magán a pillantásukat, az arcukba vágni, hogy íme, él és virul, dacára annak, amit velük tett.

Annál, hogy a hullákkal teli mélypincében sejtésnyi foszlánya sem terjeng a bomlás bűzének, csak a harmincnégy halott nő állapota lepett meg jobban. Valamennyien úgy néztek ki, mintha csak aznap reggel ölték volna meg őket.

HUSZONNÉGY

Egyszerűen képtelenség volt, hogy ilyen hibátlanul épek maradjanak. Nem balzsamozták be, nem mumifikálták őket. Egyébként még a múmiáknak sincs sima bőrük, selymes hajuk és tiszta szemük. És még a balzsamozott testek is bomlanak valamennyire.

Arra gondoltam, hogy biztosan Noah Wolflaw végzett velük. Ő a második tulajdonostól, a remeteéletet élő dél-amerikai bányaörököstől vásárolta Roselandet 1988-ban, huszonnégy évvel ezelőtt. Ha ezt a gyilokgyűjteményt a birtokkal együtt kapja, Wolflaw-nak biztosan első dolga lett volna értesíteni a rendőrséget, és eltávolíttatni a holttesteket.

Figyelembe véve, hogy a lovardában, illetve a gyakorlótéren sokéves gaz burjánzott, és hogy a furcsán makulátlan istállóban semmi jele nem volt annak, hogy ott az elmúlt néhány évtizedben állatokat tartottak volna, azt kellett hinnem, hogy a mént és lovasát még évekkel az előtt ölték meg, hogy Wolflaw megvette a birtokot. Azt Shilshom séf is megerősítette, hogy Roselanden már hosszú évek óta nincsenek lovak.

Csakhogy amikor a lovas szelleme odaért velem a harmincnégy holttest közül az utolsóhoz – aki valószínűleg elsőként halt meg –, kiderült, hogy az az övé. Az állapota arra utalt, hogy a lélek legfeljebb egy órája távozhatott belőle. Ha ez Wolflaw műve volt, akkor kellett lennie

Roselanden legalább egy lónak még azt követően is, hogy a birtok az ő kezébe került.

Ez volt az egyetlen olyan holttest, amelyik ruhát viselt: ugyanazt a hosszú, fehér, csipkés selyem hálóinget, amelyikben a szelleme is alakot öltött. Ezenkívül ő volt a harmincnégy áldozat közül az egyetlen, akit nem kínoztak meg, ami szintén azt támasztotta alá, hogy vele végeztek elsőnek, és a gyilkos abban az egy esetben hirtelen felindulásból cselekedett; utána viszont alapos megfontolást követően választotta ki az áldozatait, majd szexuálisan és fizikailag is bántalmazta őket, már-már egyfajta rituálé keretében, mielőtt elvette az életüket.

A felfedezés okozta sokk már múlóban volt, az iszonyat viszont nőttön-nőtt bennem. Rövidke életem során láttam, sőt tettem is már jó néhány visszataszító dolgot, amelyek egy időre összetörtek. De még soha semmi nem nehezedett rám ekkora súllyal, mint az a borzalom, amelyre a mauzóleum mélypincéjében bukkantam.

Egy időre be kellett csuknom a szememet a gonosz létének ilyen bőséges bizonyítéka láttán, mintha engem is megfertőzhetne, ha túl sokáig nézem.

Elgyengült a lábam. Meginogtam a magam teremtette sötétségben. Összezártam a térdemet. Erőt vettem magamon.

A megnyugtatóan a vállamra tett kéz bizonyosan a szellemlovasé volt. Igaz, a kóborló lelkek elég ritkán próbálnak vigasztalni.

Természetfeletti élményekben dús életem még jobban felerősítette születésem óta élénk képzelőerőmet. A lovas keze csupán néhány másodperce pihent a vállamon, amikor már meg voltam róla győződve, hogy ez mégsem ő lesz, hanem valaki sokkal kevésbé rokonszenves.

Kinyitottam a szemem. A kéz mégiscsak az engem kísérő kísértethez tartozott. Egy másodpercig viszonoztam a pillantását, aztán leültetett holtteste szemébe bámultam.

Csodálkozom, hogy még van, amikor jól alszom éjszaka.

A golyó ütötte sebek a hulla mellkasán valami förtelmesek voltak. Nem akartam elidőzni mellettük.

Némi habozás után mégis letérdeltem a holttest mellé, és megérintettem véráztatta hálóingét, megerősítést nyerve így arról, amit egyébként is gyanítottam. Igen. A szövetet átitató vér még mindig ragacsos volt, a sebekben pedig nedvesnek, cseppfolyósnak látszott, ami egyszerűen nem volt lehetséges.

A gyilkos úgy helyezte el obszcén gyűjteménye darabjait, mint holmi babákat, akikkel játszott, aztán amikor rájuk unt, ide suvasztotta őket. Kificamodott lábbal ültek, karcsú karjuk ernyedten lógott a testük mellett, kezük tenyérrel felfelé fordítva, mintha fohászkodnának.

A hálóinges nőt kivéve – aki a térdét behajlítva ült – minden nő csupán elpusztításának eszközeit viselte magán. Néhányukat nyakkendővel fojtották meg, amely még most is úgy belemélyedt torkuk húsába, hogy gyilkosukat biztosan nem pusztán a düh, hanem valami régóta erjedő, engesztelhetetlen, őrjöngő gyűlölet kerítette hatalmába. Egyeseket kétszer-háromszor, másokat többször is megszúrtak, de mindegyikük utoljára ejtett sebéből kiállt még a kés.

A harminchárom meztelen lány széttett lába közt kézzel írt cédula hevert, nyilvánvalóan a gyilkos emlékezetének frissen tartására. Ahogy egy kislány is nevet ad a babáinak, úgy ez a beteg lélek is elnevezte

minden áldozatát, bár azt gyanítottam, hogy már életükben is ez volt a nevük.

Nagy nehezen letérdeltem a második holttest elé, és próbáltam csak a cédulájára fókuszálni. A gyilkos a TAMMY VANALETTI nevet írta rá, és négy csinos kis csillagot is rajzolt mellé – ezek talán azt jelezték, hogy mennyire élvezte a vele töltött időt.

Sem az undorom, sem a sajnálatom nem hagyott alább. Viszont megtörtént az, ami csak igen ritkán: elborított a harag sötét köde, amely mintha a csontvelőmből áradt volna, és egészen szétterjedt bennem.

Mindenki az itt ülő nők közül valakinek a lánya volt, a testvére, a barátja, néhányuk talán valakinek az anyja is. Nem pedig játékszer. Amit művelt velük, az nem valami csillagokkal értékelhető sportteljesítmény volt. Értékesek voltak önmagukban és önmaguktól, akár mindegyikük olyan drága is lehetett valakinek, mint amilyen Stormy volt nekem.

A harag erőszakos érzelem, büntet, éppolyan veszélyes arra, akit hajt, mint arra, aki ellen irányul. Ha személyes és öncélú – mint általában –, elhomályosítja a gondolkodást, és ezért kockázatot jelent. Muszáj volt tiszta fejjel szembenéznem azzal, ami rám várt. Ki kellett hagynom ebből Stormy Llewellynt, és kevésbé személyesnek tekinteni ezt a kegyetlenséget, hogy dühömet jogos felháborodássá alakítsam, amely pusztán gonosz voltuk miatt veti meg a gonosztetteket. Ez nem vörös köd, amelyen át a világot látjuk, hanem maga a tisztaság. A dühös ember túl gyakran lő csípőből, és véti el a célt, vagy talál el valami mást, a felháborodottat azonban nem a rosszakarat, hanem az igazság szomja vezérli.

Tammy Vanaletti neve alá oda volt írva egy dátum is. A születési dátuma nem lehetett, mert csak nyolc évvel ezelőtti volt, és a lány szemre a húszas évei elején járhatott. A leglogikusabban az a következtetés adta magát, hogy ezen a napon gyilkolták meg.

Tammyt leszúrták. Sebei szélén frissnek látszott a vér.

Sejtelmem sem volt, hogy lehetséges ez nyolc évvel a meggyilkolása után. De volt egy olyan érzésem, hogy agyamnak az a része, amelyik sosem alszik vagy pihen, lassan összeszövi Roseland látszólag egymástól független szálait.

Hulláról hullára jártam, és elolvastam minden cédulát, de nem értem hozzá egyikhez sem. Minden halál időpontja közelebb volt a jelenhez, mint az előző. Ginger Harkinnal, a legutóbbi áldozattal alig egy hónapja végeztek.

Azt a harminchárom nőt, akihez elhalálozási dátumot mellékeltek, az elmúlt nyolc évben ölték meg. A gyilkos késztetés kicsit kevesebb mint háromhavonta jelentkezett az elkövetőnél. Minden egyes évben négy áldozat, plusz még itt-ott egy-egy extra.

Ezt nem lehetett hirtelen felindulással vagy pillanatnyi elmezavarral magyarázni. Ennek az embernek ez volt a munkája, a foglalkozása, a *hivatása.*

Megint a névtelen szellemhez fordultam, és megkérdeztem:

– Noah Wolflaw ölt meg?

Némi habozás után bólintott: *Igen.*

– A szeretője voltál?

Újabb tétovázás. *Igen.*

Mielőtt a harmadik kérdést feltehettem volna, felemelte a kezét, hogy lássam a jegygyűrűjét, amely persze nem volt

igazi, csak az ideája az ékszernek, amelyet valaha e világon viselt.

– A felesége?

Igen.

– És azt akarod, hogy megkapja a büntetését.

Hevesen bólogatott, és mindkét kezét a szívére tette, mintha azt akarná mondani, hogy ez a leghőbb vágya.

– Elkapom. És börtönbe juttatom.

Megrázta a fejét, majd egyik mutatóujját elhúzta a torka előtt, mely gesztus egyetemesen azt jelenti: *Öld meg.*

– Valószínűleg úgyis muszáj lesz – mondtam. – Nem fogja egykönnyen megadni magát.

HUSZONÖT

A kóborló holtak nem mindig szolgálnak hasznos információval, és még azokat is, akik segíteni akarnak, ugyanúgy akadályozza saját lélektanuk a halálban, mint életükben. Sőt, mivel eltévedtek e világ és a másik között, józan eszüket gyakran megzavarja a félelem és a tanácstalanság, meg talán olyan érzelmek is, amelyek túl bonyolultak ahhoz, hogy én el tudjam képzelni őket. Ennek folytán aztán hajlamosak ésszerűtlenül viselkedni, és ezzel gátolni engem, amikor segíteni akarnak, elfordulva tőlem, amikor felém kéne fordulniuk.

Igyekeztem minél többet kiszedni Wolflaw meggyilkolt feleségéből, amíg még együttműködő, ezért így folytattam:

– Van egy fiú a házban. Ahogy mondtad.

Buzgón bólogatott. A szeme megtelt könnyel, mert még a szellemek is képesek sírni, bár a könnyeik nem nedvesítenek meg semmit ezen a világon.

Mivel a fiú azt mondta, hogy elhozták valahonnan, és azt akarja, hogy visszavigyék, feltételeztem, hogy nincs kapcsolatban Noah Wolflaw-val, és Roselandhez sincs semmi köze. A nő könnyei azonban arra sarkalltak, hogy átgondoljam ezt a feltételezést.

– A fiad.

Igen.

– Noah Wolflaw az apja?

Némi habozás, majd egy bosszús pillantás után megint igenlően válaszolt.

– Gondolom, nem tudsz rólam sokat, csak azt, hogy látlak téged, és mindenkit, aki még nem kelt át. De szeretném, ha tudnád, hogy a fiad miatt kerültem ide. Az a dolgom, hogy segítsek neki, és én megteszem, ami tőlem telik.

Egyszerre tűnt reménykedőnek és bizonytalannak. Szánakozásra késztetett az anyai aggódás, amelyet a halálba is magával vitt.

– Azt mondja, szeretné, ha visszavinnék, de nem tudom, honnan hozták el. Valahol máshol élt, talán a nagyszüleinél?

Nem.

– Nagynénjénél, nagybátyjánál?

Nem.

– Megígérem, hogy visszaviszem.

Nagy meglepetésemre riadtan és csökönyösen rázta tovább a fejét. *Ne, ne, ne!*

– De hát mindennél jobban szeretne visszamenni, és valahová amúgy is mennie kell, ha ennek itt vége lesz.

A néhai Mrs. Wolflaw kétségbeesetten szorította a kezét a fejéhez, mintha már a gondolattól is szenvedne, hogy a kisfiát elvigyék valahova.

– A sorozatgyilkosság nem minden Roseland történetében. Valami baromira furcsa zajlik itt, aminek nem lesz jó vége. Nem lesz többé Roseland, vagy ha meg is marad, hírhedt lesz, mágnesként vonzza majd a bomlott agyúakat, a szektásokat és a hasonlókat.

A fiúnak vissza kell mennie, ahova akar, bárhol legyen is az.

Félelem torzította el csinos arcát, de az már a düh volt, ami az öklét felém lendítette.

A kóborló lelkek hozzám tudnak érni – és érzem is –, ha jó szándékkal teszik. Ha azonban bántani akarnak, ütéseik keresztülszaladnak rajtam, bizonyítva anyagtalan természetüket.

Hogy ez miért van, arról sejtelmem sincs. Nem én hoztam a szabályokat, és ha módomban állna átírni őket, jó néhányat megváltoztatnék.

Még azt sem tudom, én miért vagyok, csak azt, hogy vagyok, és kész.

Mrs. Wolflaw újra felém sújtott, majd harmadjára is. Annyira elkeserítette a kudarc, hogy szinte görcsbe rándult az arca, és panaszos üvöltés szakadt ki belőle, amit én nem hallottam, a világ pedig nem törődött vele.

De inkább riadt és csalódott volt, mint dühös. Nem gondoltam, hogy elő tudná idézni azt a fehéren izzó haragot, amely egyedül képes az ártalmatlan kísérteteket veszedelmes, bútorhajigáló kopogó szellemmé változtatni.

És valóban, elfordult tőlem, végigrohant a halott nők között, és szertefoszlott, amikor elérte saját golyótépte testét.

Néha olyan, mintha ébren is álmodnék, a velem történő valóság ugyanolyan irreális, mint az álmaimban látott tájak.

Miután a holtak zsinatát leszámítva egyedül maradtam, felnéztem az arany fogaskerekek hat sorára. Csillogó fogak akadtak össze sérülés nélkül, rágtak nyelés nélkül, forogtak egy hang nélkül. Csak haladtak rendületlenül egyik faltól a másikig, mintha valami pokoli gépezetet látnék, amellyel az ördög méri a haladást az örökkévalóság felé.

HUSZONHAT

A gépezetek kriptájának időtlen halottjai némán tanúskodtak arról, mire képes az emberi gonoszság. Ha belenéztem volna üres, semmit sem látó szemükbe, elsírom magam. Most azonban éppúgy nem volt itt az ideje a sírásnak, mint a nevetésnek, így hát visszamásztam a csigalépcsőn, dühösen és felháborodva, de anélkül, hogy eluralkodott volna rajtam a vad indulat.

Ozzie Boone, a Pico Mundóban élő száznyolcvan kilós thrilleríró a mesterem, barátom és pótapám. Fel is bukkant már ennek a memoárnak egynémely kötetében, amelyet teljes egészében az ő tanácsai alapján formáltam meg.

Ő javasolta nekem, hogy vegyem könnyedre a hangvételt, mert a téma gyakran önmagában is épp elég sötét. A humor élesztője nélkül, mondja Ozzie, egy kis csapat nihilistának és depressziósnak írnék csupán, és nem érnék el azokhoz, akiket fellelkesítene a történetem mélyén rejtőző remény.

Írásaim nem jelenhetnek meg, amíg élek, ha másért nem, hát azért, mert azonnal ostromzár alá vennének azok, akik tévesen arra következtetnének belőlük, hogy irányítani tudom a hatodik érzékemet. Azt várnák tőlem, hogy médiumként működjek közre köztük és a Túloldalon lévő szeretteik között. Mások meg még inkább félreértenék a képességemet, és azért járulnának hozzám, hogy

gyógyítsam ki őket a ráktól kezdve a tyúkszemig mindenféléből.

Itt, Pico Mundo határain kívül ráadásul a rendőrséggel és a bírósággal is számolnom kell – vélhetőleg kevés rokonszenvvel hallgatnák a sztorimat az általuk ismert világon belüli másik világról, egy bonyolultabb valóságról, mely túlmutat az anyagi realitáson. Bűnösnek kiáltanának ki engem, azokat a bűnösöket pedig, akik ellen az ártatlanok védelmében fordultam, ártatlan áldozatoknak. A legjobb, amit remélhetnék, a börtön lenne, vagy még inkább a bolondokháza; és az évek alatt, amíg eldöntik, melyik legyen, nem segíthetnék senkinek, mert gúzsba kötve vergődnék a jogászok hálójában.

A lépcsőn felfigyeltem valamire, amit eddig is láttam, csak nem foglalkoztam vele: egy ajtóra a túlsó falon. A lépcsők olyan helyekre vezettek, ahol már jártam, az ajtó azonban valami újhoz.

Az új nem mindig jelent jobbat. Az okostelefonok például jobbak, mint a régi tárcsásak, de nem is olyan régen néhány elmebetegnek meg az a teljesen új ötlete támadt, hogy utasszállító gépekkel felhőkarcolóknak repülnek neki.

Ezzel együtt, kezemben a párnahuzatba csomagolt fémfűrésszel, odamentem az ajtóhoz, és némi habozás után benyitottam. Lejtős alagút kezdődött mögötte, majdnem két méter széles és kicsivel magasabb.

Mivel a mauzóleum északi oldalán voltam, és a főépület szintén északra állt innen, arra tippeltem, hogy az alagút a patakok, a pázsit és a terasz alatt a ház alagsorába vezet.

Mióta elhagytam a tornyot, a végső célom az volt, hogy észrevétlenül besurranjak a házba, aztán tegyem, amit tennem kell annak érdekében, hogy fényt derítsek

Roseland titkaira, és kiszabadítsam a fiút. Ez az alagút minden eddiginél jobb megoldást kínált erre – feltéve, hogy nem futok össze benne Wolflaw-val, Sempiternóval vagy egy emberi járással próbálkozó sertéssel.

Nem egyszerű folyosó volt. Láthatóan más célokat is szolgált: részét képezte annak a bonyolult mechanizmusnak, amelyet a mauzóleum pincéjében és mélypincéjében fedeztem fel.

A padlót, a falakat és a plafont is rézlemezek borították, odafent pedig téglalap alakú lámpák csíkozták fénnyel és árnyékkal az alagutat. Mindkét falba be volt építve egy-egy üvegcső, melyekben a lendkerekekből kiröppenő fénycseppekhez hasonló aranyszínű, lüktető lángok mozogtak lassan.

Az egyik pillanatban mintha a ház felé haladtak volna, a másikban meg távolodtak tőle. Ha néhány másodpercnél tovább néztem őket, elszédültem, és elfogott az a nyugtalanító érzés, hogy itt vagyok, és mégsem, valódi vagyok, és mégsem, egyszerre közeledem a ház felé, és távolodom tőle.

Ezek után vigyáztam, hogy ne nézzek többet az üvegcsövekbe. Tekintetemet a padlóra szegeztem, és úgy haladtam tovább előre.

A folyosó végén kinyitottam egy rézborítású ajtót, és a villanykapcsoló után tapogatóztam. Egy kőfalú borospincébe jutottam, melynek szintén rézrudak végeivel dekorált betonpadlóján több ezer palackot tartalmazó fenyőfa állványok álltak.

Egy olyan szokványos dolog, mint egy borospince, itt teljesen abnormálisnak hatott. Valaki nőket kínoz és öl meg, bebörtönzi a saját fiát, az embereivel együtt állig felfegyverkezik, mintha az Armageddon közeledne, az egész

háza, sőt: talán az egész birtoka, valamiféle gépezet, a telkén disznószerű korcsok kószálnak – aztán esténként leül egy jó kis Cabernet Sauvignonnal, meg egy falatka jóféle sajttal, és musicalközvetítést hallgat a rádióban?

Roselanden semmi sem volt hétköznapi, mint amilyen a musical, a sajt vagy a bor. Lehet, hogy egykor csak egy hétköznapi kúria volt, egy átlagos milliárdossal meg a szokásos perverzióival, de most már biztosan nem az.

Kísértést éreztem, hogy felbontsam az egyik palackot, hogy meggyőződjem, nem vér van-e benne Napa megye aranya helyett.

A két lehangoló külsejű tölgyfa ajtó egyike mögött szűk lépcsősor kezdődött. Úgy sejtettem, a konyhába vezet.

Shilshom séfből mindent kiszedtem, amit csak kiszedhettem anélkül, hogy áramot vezettem volna az intim testtájaiba. Az meg nem az én stílusom. Mellékesen már a gondolatra is, hogy megpillantom a séf intim testtájait, kis híján sikoltozni kezdtem, mint az egyszeri kislány, aki madárpókot talál a vállán.

Mivel sok volt a dolgom, az időm meg talán már most is túl kevés, a másik ajtóhoz léptem, és óvatosan kinyitottam. Hosszú pincefolyosó várt mögötte, csukott ajtókkal mindkét oldalon, meg eggyel a túlsó végén is.

Némi hallgatózás után benyitottam baloldalt az első ajtón. A tágas helyiség tele volt zsúfolva a húszas évekből származó böhöm vaskazánokkal és bojlerekkel. Úgy néztek ki, mintha most kerültek volna ki a gyárból, de azt nem tudtam megállapítani, működnek-e még, mivel csendben voltak.

A jobb oldali első ajtó mögött egy tároló lapult, ahol nem tároltak semmit, a bal oldali második ajtót kinyitva pedig Victoria Morsra, a Mrs. Tameed irányítása alatt

dolgozó szobalányra bukkantam, amint épp a szennyessel bíbelődött.

A mosógépek és a szárítók újabbak voltak a kazánoknál és bojlereknél, de ahogy a borospince, ezek is kiríttak hétköznapiságukkal Roseland különös, torz és egyre titokzatosabb világából.

Victoria Mors éppen ruhákat és ágyneműket válogatott szét, és pakolt egy kocsiról a mosógépekbe. Még egyik gép sem volt bekapcsolva, ezért is nem hallottam semmi zajt, ami figyelmeztetett volna, hogy itt van valaki.

Szemlátomást őt ugyanannyira meglepte az én látványom, mint amennyire engem az övé. Mozdulatlanul álltunk, egymásra meredve, tátott szájjal, mintha egy órajáték figurái lennénk, amely az ajtó kinyitásától hirtelen megállt.

Henry Lolamhez és Paulie Sempiternóhoz hasonlóan Victoria Mors is úgy gondolhatta, hogy Noah Wolflaw érthetetlenül és könnyelműen cselekedett, amikor meghívott ide minket Annamáriával. Míg a szavakat keresgéltem, tudtam, hogy ő meg azon gondolkozik, fújjon-e riadót, mivel csak a földszinti helyiségekbe volt szabad bejárásom.

Mielőtt sikíthatott volna, beléptem a mosókonyhába, elővettem a legidiótább szakácsmosolyomat, és felemeltem a párnahuzatot, amelyben a törölközőbe csomagolt fémfűrész lapult:

– Volna itt egy kis kényes mosnivaló, azt mondták, hozzam ide önnek.

HUSZONHÉT

A karcsú, százhatvan centinél kicsit alacsonyabb Victoria Mors azt az egyenruhát viselte, amit Mrs. Tameed is: bő fekete nadrágot és egyszerű fehér blúzt. Bár valószínűleg a húszas évei vége felé járt, nem nőként, csak lányként gondoltam rá. Csinos volt, a maga tündeszerű módján, nagy, fakókék szemekkel. Vörösesszőke haját csatok szorították le, de most – mint egyébként mindig – néhány tincs kibújt alóluk, és kétoldalt lelógott rózsás arca mellett, amitől úgy nézett ki, mint egy kislány, aki épp ugrókötelezésből vagy ugróiskolázásból érkezett. Bár a teste egy balerináé is lehetett volna, néha bájos, kamaszos esetlenséggel mozgott. Általában vagy oldalvást, vagy a fejét lehajtva, lesütött szempillái alól pillantott rám, amit kislányos szégyenlősségnek vélhettem volna, de valószínűleg inkább gyanakvás volt.

Ott a mosókonyhában viszont egyenesen rám meredt. Nagy, világoskék szeme tágra nyílt az aggodalomtól, mintha egy vámpírdenevér lebegne a fejem fölött, amit én nem vettem észre.

– Jaj, de hát nem kell magának elhozni a szennyest, Mr. Odd – mondta. – Elmentem volna érte a toronyba.

– Tudom én azt, hölgyem, de gondoltam, ne fáradjon. Biztos épp elég fárasztó önnek és Mrs. Tameednak ezt a nagy házat rendben tartani. Az a sok portörlés meg söprögetés meg fényesítés meg rendrakás! Habár persze

biztos van még pár szobalány, csak én nem találkoztam velük.

– Nem? – kérdezte, és hangjával meg arckifejezésével elég sikeresen játszotta a vonzó, de butácska kislányt, aki nem igazán tud hat szónál hosszabb mondatokat követni.

– Régóta dolgozik Roselanden?

– Annyira szeretem ezt a munkát.

– Ki ne szeretné?

– Olyanok vagyunk, mint egy család.

– Érzem a melegséget.

– Meg a hely is olyan gyönyörű.

– Varázslatos – helyeseltem.

– Ezek a kertek meg az öreg tölgyek.

– Az egyikre fel is másztam, és ott töltöttem egy egész éjszakát, igaz, elég rövidet.

Pislogott.

– Mit csinált?

– Felmásztam az egyik pompás öreg tölgyre. Fel egészen a tetejéig, ahol már épp csak elbírtak az ágak.

Zavartnak látszott, talán mert túlléptem a hat szót.

– De hát minek?

– Ó – mondtam –, hát csak mert úgy éreztem, azt kell tennem.

– Fára mászni veszélyes.

– Nem felmászni néha ugyanolyan veszélyes lehet.

– Én soha nem csinálok semmi veszélyeset.

– Vannak napok, amikor felkelni is veszélyes.

Többet inkább nem nézett egyenesen rám. Visszatért a ruhaválogatáshoz.

– Hagyja csak itt a holmiját, Mr. Odd, majd gondoskodom róla.

– A holmimat? – kérdeztem, mert nekem is ugyanolyan jól megy tettetni, hogy kissé nehéz a felfogásom, mint bárki másnak.

– Azt a kényes mosnivalót.

Még nem döntöttem el, szeretném-e, hogy kikeményítse a fémfűrészt, úgyhogy továbbra sem adtam ki a kezemből a párnahuzatot, és megjegyeztem:

– Mr. Wolflaw-nak biztosan magasak az elvárásai. Egy koszfolt nincs az egész házban.

– Gyönyörű ház. Megérdemli, hogy tökéletesen tisztán tartsák.

– Zsarnok ez a Mr. Wolflaw?

Miközben tovább etette a mosógépeket, Victoria a szeme sarkából rám sandított, és őszintén úgy festett, mint akit mélyen megsértettek a munkáltatója nevében is.

– Hogy jut eszébe ilyesmi?

– Előfordul az olyan gazdag embereknél, mint ő.

– Csodálatos főnök – jelentette ki, némi elutasítással az irányomba, amiért kételkedni mertem Roseland urának példás jellemében. – Soha nem akarnék másikat. – Aztán egy szerelmes diáklány gyengédségével a hangjában megismételte: – Soha.

– Gondoltam. Úgy is néz ki, mint valami szent.

Összeráncolta a homlokát.

– Akkor meg miért kérdezte, hogy zsarnok-e?

– A biztonság kedvéért. Munkát akarok kérni tőle.

Most megint a szemembe nézett, majd közölte:

– Most nincs üresedés.

– Úgy láttam, nincs elég biztonsági őr.

– Ketten szabadságon vannak.

– Ja igen, Henry Lolam mondta, hogy ő nyolc hetet vehet ki. Nem semmi szabi.

– De nincs üresedés.

– Henry csak három hetet vett ki a nyolcból. Azt mondta, túl gyorsan változik a világ odakint. Meg hogy csak itt érzi magát biztonságban.

– Hát persze. Ki ne érezné itt biztonságban magát?

Én speciel azt gyanítottam, hogy a mauzóleum mélypincéjében ülő harmincnégy halott nő nem érezte magát biztonságban Roselanden, de nem hoztam fel ezt a témát, mert nem akartam bárdolatlanul viselkedni.

Ha valaha is fantáziáltam volna arról, hogy kihallgatótiszt leszek a CIA-nál, azonmód elszállt volna a lelkesedésem, amikor a törvény arra korlátozta a lehetőségeiket, hogy csakis cukorka ígéretével bírhatják szóra a terroristákat. Viszont most büszke voltam magamra, hogy egy árva csokiszelet nélkül is képes voltam ezt-azt kiszedni a szobalányból.

Most, hogy taktikát váltottam, és szurkálni kezdtem egy kicsit, a társalgás könnyen ellenségeskedéssé fajulhatott, mely esetben meg kellett volna oldanom az általa képviselt problémát, még mielőtt a házban bárkit is értesíthet az ittlétemről.

Sajnos a megoldás módját még nem találtam ki, mert lelőni nem akartam, ha nem muszáj.

Már majdnem végzett a szennyes szortírozásával.

– Henry Lolam azt mondta nekem, hogy Roseland egészségtelen hely, de szerintem csak viccelt, hiszen nem képes innen elszakadni.

– Henry túl sokat olvassa a francos verseit, túl sokat gondolkozik, és túl sokat beszél – felelte Victoria Mors, és most már egyáltalán nem olyan volt, mint egy iskolás lány.

– Húha – mondtam. – Tényleg olyanok, mint egy család.

Egy pillanatra olyan gyűlölet költözött a szemébe, mely elárulta, hogy legszívesebben leharapná az orromat, aztán átadna Paulie Sempiternónak, hogy pofán lőhessen.

Victoria Mors azonban valóságos átváltozóművész volt. Amint leraktam a párnahuzatot, visszahúzta a karmait, kipislogta a mérget a szeméből, mézzel mosta ki az epét a hangjából, amely most úgy remegett, mint egy szeretetreméltó kisgyereké, aki az apja becsületét védi.

– Bocsánat, Mr. Odd.

– *De nada.*[9]

– Kérem, bocsásson meg!

– Megbocsátva.

– Csak nem bírom, ha valaki igazságtalan Mr. Wolflawval, amikor ő annyira… hihetetlen.

– Megértem. Én is kiborulok, ha valaki csúnyákat mond Vlagyimir Putyinra.

– Kire?

– Nem érdekes.

Victoria végzett a szennyessel, úgyhogy immár szabadon tördelhette a kezét: tette ezt olyan beleéléssel, mint aki már jó ideje némafilmes melodrámákból tanulgatja a drámai színészetet.

– Henry rendes ember, olyan nekem, mint a testvérem, csak hát olyan… ha a földet neki adnák, akkor is boldogtalan lenne, mert nem kapta meg mellé a holdat is.

– Azt szeretné, ha jönnének a földönkívüliek, és halhatatlanná tennék.

– Mi baja lehet? Miért nem tud örülni annak, amije van?

---

9 „Nem tesz semmit.” (spanyol)

– Tényleg, miért nem? – kontráztam rá, mintha én sem tudnám megérteni Henryt.

– Noah nagyszerű ember, az egyik legnagyszerűbb, aki valaha élt!

– Azt hittem, egy hedge fundja van.

Ahogy kimondtam, nyílt a mosókonyha ajtaja, és belépett rajta a magas, szikár, bajszos férfi, sötét öltönyben, aki azt mondta nekem, hogy látott engem ott, ahol még nem jártam, és hogy ő is tőlem függ. Mélyen ülő szeme is sötét volt, és lázasan fénylett, övé volt a legáthatóbb tekintet, amit valaha láttam, annyira intenzív, hogy azon sem csodálkoztam volna, ha felforralja az agyamat a koponyámban.

Esedezőn nyújtotta felém csontos kezét:

– Én semmi ilyesmit nem akartam.

De nem ragadta meg a kezemet, amit reflexszerűen én is felé nyújtottam, hanem átment rajtam, mintha kísértet volna. A rövidke pillanatig, amíg ugyanazt a térrészt foglaltuk el, mintha elektromos impulzus áradt volna szét testem középpontjából. Nem volt sem fájdalmas, sem ijesztő, csak egyszerre észleltem az idegpályákat, amelyekkel a fájdalmat, az örömöt, a meleget, a hideget, a durvát, a simát, a hangot, a látványt, a szagot és az ízt érzékeltem. Az idegek útja a húsomban olyan tisztán rajzolódott ki lelki szemeim előtt, mintha autóstérképet néznék. Semmilyen kísértet nem okozhatott ilyesmit.

Rajtam áthaladva továbbment, aztán két lépés után szertefoszlott. Bár eltűnt, két szó hangzott fel az ő sajátos akcentusú beszédével:

– A főkapcsolót!

Victoria Mors megfordult, hogy lássa, amint a jelenés a semmibe vész. Aztán a szemembe nézett.

Egyikünk sem szólt semmit, de nem is kellett semmit mondania ahhoz, hogy tudjam, már találkozott a magas férfival. Nekem sem kellett megszólalnom ahhoz, hogy rájöjjön: eleget tudok Roselandről ahhoz, hogy ne rázzon meg túlzottan ez az esemény, vagyis eleget ahhoz, hogy halálos veszedelmet jelentsek mindannyiukra.

Egy jobb felütéssel elkaptam az állán, majd rögtön indítottam a balost is, ami kicsivel a jobb szeme mellett és fölött találta, mire összeesett, mint egy zsák szennyes.

HUSZONNYOLC

Nem voltam büszke magamra. Éppenséggel szégyenkezni sem szégyenkeztem, de mindenesetre nagyon örültem, hogy a mosókonyhában nincsen tükör.

Ezelőtt még sosem ütöttem meg nőt. Ráadásul ő nemcsak nő volt, hanem kisebb is nálam. Valamint nemcsak nő volt, és kisebb nálam, de még csinos is, amolyan helyes, tündés lány, úgyhogy olyan érzésem volt, mintha Gilinggalangot csaptam volna hókon. Jó, tudom, ő tündér, nem tünde, de akkor is így éreztem.

Abból a hitből merítettem vigaszt, hogy ismeri Roseland minden sötét titkát, ennélfogva csakis rossz lány lehet. Nem dolgozhatott itt úgy, hogy ne tudjon a halottnő-gyűjteményről a mauzóleum mélypincéjében, amely könnyedén elérhető volt a főépület alagsorából.

Ennél is rosszabb volt, hogy úgy tűnt, szerelmes Noah Wolflaw-ba, vagy legalábbis csodálja őt. Miféle ember – mosónő, vagy sem – lehet szerelmes valakibe, aki nőket kínoz és gyilkol meg?

Kinyitottam a száját, hogy megnézzem, nem harapta-e el a nyelvét, amikor állon vágtam, de nem láttam vért. Ronda zúzódásokra, meg egy jó kis fejfájásra viszont bizton számíthatott. Ezt azért sajnáltam, habár valószínűleg nem annyira, mint kellett volna.

A mosókonyha egyik sarkában egy varrószekrény állt. A fiókban találtam egy ollót.

Belekotortam az egyik mosógépbe, amelyikben még nem volt víz, és találtam pár göncöt – nem olyat, amiről nem szabad beszélni –, amit felvághattam kötözőanyagnak.

Gyorsan dolgoztam, mert tartottam tőle, hogy magához tér, és mindenféle sértő dolgot vág a fejemhez. Jó erősen összekötöztem a teste előtt a csuklóját, aztán a bokáját. A két béklyót is egymáshoz csomóztam, hogy ne tudjon talpra kecmeregni.

Kinyitottam az ajtót, és körülnéztem a folyosón, aztán a karomban dajkálva a szobalányt, átsiettem a kazánterembe. Vékonyka volt, de azért Gilinggalangnál jelentősen nehezebb.

Letettem egy sarokba, ahol nem lehetett látni az ajtóból, mert eltakarta egy akkora bojler, mint egy űrrakéta. Amikor kisiettem, már elkezdett motyorászni, mintha rosszat álmodna.

A mosókonyhába visszaérve elraktam az ollót. Felkaptam a maradék szövetcsíkokat, amikre még szükségem volt. A megcsonkított ruhákat a kukába dobtam. Aztán fogtam a párnahuzatot, benne a fémfűrésszel.

Amikor visszaértem Victoria Morshoz, már nyögdécselt, de még nem volt eszméleténél. Felültettem és a falnak támasztottam, nagyjából ugyanabban a pozitúrában, amelybe a harmincnégy nőt rendezték a mauzóleum mélypincéjében, csak ő persze még viselt ruhát, nem kínozták meg, életben volt, és továbbra is Noah Wolflaw nagy csodálója maradt.

Egy pamutnadrágból kivágott sárga szalagból hurkot kötöttem a nyakára. A szalag másik végét egy kétcentis vízcsőhöz erősítettem, amely a falból jött ki, és a bojlerbe

csatlakozott. A cső szilárdan állt a falban, akkor is alig adott hangot, amikor egész súlyommal ránehezedve rángattam; a folyosóról tehát biztos nem hallhatta meg senki. Ily módon Victoria nem araszolhatott oda az ajtóhoz, miután én elmentem.

Ahogy letérdeltem mellé, a lány szemhéja megrebbent. Kinyitotta a szemét, és úgy tűnt, először nem ismert fel. Aztán nyilván igen, mivel az arcomba köpött.

– De kedves – mondtam, és letöröltem a nyálat egy még nem használt pólódarabbal.

A köpés nyilván neki sem esett jól, mert elfintorodott, és az állkapcsát mozgatva próbálta felmérni az ütés okozta sérülést.

– Sajnálom, hogy meg kellett ütnöm, hölgyem – mondtam.

A fájdalom dacára megint leköpött.

Ezt is letöröltem, és megkérdeztem:

– Tud a halott nőkről a mauzóleumban?

Azt tanácsolta, hogy vándoroljak el egy intim tájékra.

– Ezek szerint tud.

Felkért, hogy paráználkodjam egy közeli hozzátartozómmal.

Ebben a megvilágításban egyébként kék szeme a mérgező nadragulya virágának halványlilájában játszott. Még mindig nagy volt és tiszta, de többé nem lehetett összetéveszteni egy kedves, szégyenlős kislány szemével.

– Mi ez a hely, és mire való az a furcsa gépezet?

Most áttért a gasztronómiára, és azt javasolta, hogy ebédre fogyasszak emésztési végterméket.

Előhúztam a pisztolyt, az arcának szegeztem, és tovább faggattam:

– Ki volt az az ember a mosókonyhában?

Nem volt hajlandó megijedni, továbbra is nadragulya-tekintetet vetett rám, és határozottan utasított arra, hogy a pisztolyomat testemnek egy olyan részében tároljam, amelyet egyáltalán nem ilyesmire terveztek.

– Ne becsüljön alá – figyelmeztettem. – Veszélyesebb vagyok, mint amilyennek látszom.

Tájékoztatott, hogy a fejem hasonlatos ahhoz a testrészhez, ahová a pisztolyomat kellene dugnom, majd hozzátette:

– Sosem jutsz ki Roselandről élve!

– Talán egyikünk sem fog – feleltem, és a homlokához nyomtam a Beretta csövét. – Megöltem már egypár embert, hölgyem, és úgy sejtem, itt is meg kell majd ölnöm néhányat.

– Nem félek tőled.

– Az lehet – mondtam. – *Én* viszont félek magamtól.

Ez nagyon is igaz volt. Azzal a mentséggel, hogy az ártatlanokat védelmezem, olyan tetteket vittem véghez, amelyek ott tekeregnek az emlékeimben, akár almában a férgek. Alvás közben előmásznak, és ellepik az álmomat, amiből aztán rendszerint verítékben úszva ébredek.

Korábban azt mondta nekem, hogy sosem tesz semmi veszélyeset, még annyira veszélyeset sem, mint a fára mászás. A veszéllyel szembeni alapvető ellenérzése most újra felébredt, mert becsukta a szemét, és megborzongott.

Úgy döntöttem, megpróbálok a szíve mélyén esetleg nyomokban még meglévő tisztességre apellálni, ezért elvettem a fejétől a pisztolyt, és olyan hangon, amely egyszerre fejezett ki undort, valamint a megértés vágyát, megkérdeztem:

– Ez valami szekta, ami behálózta, és most nem találja belőle a kiutat? Noah Wolflaw a vezetője?

– A szektások őrültek – mondta. – Őrültek és tudatlanok. Szekta? Ugyan már! A legépelméjűbb emberek vagyunk, akik valaha éltek.

– Valaha, mi?

– Te, meg a fajtád vagytok az őrültek, és még csak nem is tudtok róla.

– Hát világosítson meg.

Minden arcvonása a lenézés és a hatalom gúnymosolyába torzult.

– Ti tűritek a kor gúnycsapásit, de mi nem, és nem is fogjuk tűrni. Ti tűritek, és titeket megőrjítenek.

– Ja, hát így már minden világos – mondtam, és azon kezdtem tűnődni, hátha valami vudupap, akire nem emlékszem, megátkozott, hogy az életem tele legyen olyanokkal, akik kizárólag rébuszokban hajlandók beszélni.

Az arca sötétvörösre vált a gyűlölettől, és a hangjára olyan vastag rétegben rakódott a megvetés, hogy félő volt, szavai rákötnek a nyelvére, ha nem mondja ki őket:

– A *te* gondolataid egy bohóc rabjai, de a mieink sohasem lesznek azok.

Hiába tagadta, ez nagyon is szektás dumának hangzott, a legfelsőbb vezetőtől kölcsönzött szavaknak, amelyeket mantraként ismételgetnek az őket csupán félig-meddig értő követők, akár passzolnak az adott helyzethez, akár nem.

Most, hogy végre beszélni kezdett, próbáltam visszaterelni a beszélgetést a mauzóleumban tárolt női holttestekre:

– Az egyik legnagyobb embernek nevezte Wolflaw-t, aki valaha élt. Hogy tudja ilyen engedelmesen követni, miután

úgy játszott azokkal a nőkkel, mint a babákkal, aztán kicsinálta és kidobta őket?

Az, hogy ugyanahhoz a nemhez tartozik, mint az áldozatok, nem volt elegendő, hogy a szánalomnak bár egy cseppjét is kifacsarja Victoria Morsból.

– Azok nem olyan nők voltak, mint én. Nem olyanok, mint mi. Olyanok voltak, mint te. Állatok, nem pedig istenek. Tűnő árnyak, szegény ripacsok. Az ő életüknek semmi értelme nem volt.

Minél tovább beszélt, annál eszelősebbnek tűnt, most már a józanság látszatát sem tudta fenntartani.

Mégis volt a szavaiban valami ismerős, mintha valami más helyen és időben már hallottam volna ezeket a kijelentéseket, de ésszerű szövegkörnyezetben, és az egész valami nemesebb célt szolgált.

Úgy éreztem, beszennyez ez a Victoria, aki a mosónő Victoriának mintha a gonosz ikertestvére lett volna, de azért tovább erőltettem:

– Honnan kerültek ide azok a nők? Hogy csalogatta vagy hozta ide őket Wolflaw?

Úgy vigyorgott, mint egy rossz gyerek, aki élvezi, hogy valami mocskos titka van.

– Noah sosem hagyja el Roselandet, legfeljebb a városba megy be néha. Paulie cirkál utánuk. Meg időnként Henry is halászgat, szerte az államban, meg néha Nevadában és máshol is.

– Ők is… közreműködnek utána?

Megrázta a fejét.

– Nem. Őket nem érdekli, mit csinál Noah, bár nekik maguknak nincs gyomruk hozzá. De beleszóltál, mielőtt elmondtam volna a legjobb részt.

– Na, mondja.

– Én még Paulie-nál és Henrynél is ügyesebben vetem ki a horgot, és fogom ki a kicsikéket. Ha találok egyet, aki olyan, amilyet Noah akar, beszédbe elegyedek vele. Mindig örülnek neki. Jól elvagyunk egymással. Könnyen elnyerem a bizalmukat. Olyan vagyok, mint egy kislány. Az arcom, mint egy tündérkének. Ki ne bízna egy tündérkében?

– Én tündét mondtam volna.

Victoria pimaszul, de kedvesen mosolygott, és rám kacsintott. Egy pillanatra olyan tökéletes volt rajta az ártatlan tündér álarca, hogy semmit sem láttam a démonból, pedig jól tudtam, hogy ott lapul mögötte.

– Előbb vagy utóbb – folytatta – elmegyünk együtt ebédelni. Felveszem a munkahelyénél, vagy az otthonánál. De az étterembe sosem jutunk el. Van egy kis altatópisztolyom. Szinte azonnal kiüti őket. Amikor magához tér a kicsike, néha órák, néha napok múlva, attól függ, milyen messziről jövünk, már ki van kötözve Noah ágyához, és megtanulja, micsoda ő, és mik vagyunk mi.

Tündér ide, tünde oda, rosszul lettem, ha csak ránéztem.

– Na és mik maguk?

– Kívülállók – felelte, és hallottam, hogy nagy kezdőbetűvel ejti a szót. – Mi Kívülállók vagyunk, korlátok, szabályok és félelmek nélkül.

Hát lehet, hogy névleg nem voltak szekta, de minden egyéb tekintetben igen.

– Ő nem a maguk Jim Jonesa[10] – mondtam. – Hanem a Charles Mansonjük[11] vagy Ted Bundyjuk[12] apostolokkal.

---

10 A Népek Temploma nevű szekta megalapítója, aki 1978-ban több mint 900 hívével együtt követett el öngyilkosságot.
11 Amerikai pszichopata gyilkos, az egyesült államokbeli folklórban a gonosz egyik megtestesítője.

– Néha én is nézhetem – jelentette be sátáni vigyorral, mert élvezte, hogy felfordul a gyomrom tőle. – Szegény kisfiú, úgysem fogod megérteni. Te is csak egy árny vagy, egy nyomorult bábu. Semmit sem számítasz.

Megint csak ismerősen csengtek ezek a szavak.

Egy részem még mindig meg akarta érteni, magyarázatot akart arra, hogy miért nem tud Victoria szabadulni Wolflaw-tól.

– Valamivel biztos itt tartja önt.

– Szerelemmel – mondta. – Örökké tartó szerelemmel.

A szerelem az ő szóhasználatukban láthatóan azt jelentette, hogy soha nem kell megbánni semmit.

Mintha annak a gondolatára, amit Wolflaw a nőkkel művelt, csorogni kezdett volna a nyála, Victoria szokatlan mennyiséget köpött az arcomba, és nem is akármilyen erővel.

– Egy órán belül a torkodra lépnek.

Megtörölköztem a már elég nedves pólódarabbal.

– Aztán mégis hogy?

– Zajtalan, nem hallható lépéssel.

– Ja, hogy úgy.

Láttam, hogy már semmi használhatót nem fogok kiszedni belőle. Összegyűrtem a szövetdarabot.

– Na, legyen jó kislány. Mondja szépen, hogy „á”!

Összeszorította a száját. Én meg a kis pisze orrát szorítottam össze, és bár visszatartotta a lélegzetét, egy idő után csak muszáj volt kinyitnia a száját, hogy levegőt vegyen, mire gyorsan beletömtem a rongyot.

Nem értettem tisztán, de mintha édesnek nevezett volna, bár fogalmam sincs, hogy ez mitől lenne sértés.

---

12 Az egyik leghírhedtebb amerikai sorozatgyilkos, több mint 30 fiatal nő meggyilkolását ismerte be.

A rongyot is megpróbálta rám köpni, de befogtam a száját. Méghozzá örömmel.

Fogtam az utolsó rongydarabot, és a szája köré tekertem, miközben sikertelenül próbált megharapni, aztán megcsomóztam a tarkóján, hogy ne tudjon megszabadulni a szájába tömött pólódarabtól.

Eltettem a pisztolyt, megkönnyebbülve, hogy nem kellett használnom. Egy nő lelövése, még ha gyilkos hajlamú nő volt is, épp elegendő trauma volt egész hátralevő életemre.

Egyszer, egy kiégett indián kaszinóban, végignéztem, hogyan lopózik egy hetvenkilós puma egy nő mögé, aki nagyon, de nagyon komolyan dolgozott azon, hogy rossz legyen; épp pisztolyt fogott rám, és mivel nem szerettem volna golyót kapni a hasamba és a fejembe, inkább nem figyelmeztettem, csak hagytam, hadd falja fel a nagymacska, mint kiéhezett füves a tripla sajtburgert. Nem nagyon – na jó, egyáltalán nem – voltam ezért büszke magamra, de még ezzel is könnyebb volt együtt élni, mint azzal, amikor én húztam meg a ravaszt.

A kezén-lábán megkötözött, betömött szájú, vízcsőhöz erősített Victoria Mors mérgezett nyilakat lövellt felém nadragulya-szemével.

Visszamentem az ajtóhoz, és résnyire nyitottam, miután leoltottam a lámpát. Meggyőződve, hogy tiszta a levegő, kiléptem a pincefolyosóra.

Azt kívántam, bárcsak én lennék Harry Potter a láthatatlanná tevő köpeny alatt, meg az összes többi szuper cuccal, amit egy ifjú varázsló magával hord. De hát végül is volt egy kilenc milliméteres pisztolyom, csomó tartalék lőszerem meg egy csúcsminőségű fémfűrészem, tehát jobban fel voltam fegyverkezve, mint általában az

ilyen veszélyes kalandok során. Különben is, ha csak annyi volna, hogy felkapok egy olyan köpenyt, és úgy surranok be a sárkány barlangjába, hol marad a móka – számomra, vagy akár a sárkánynak?

Egy pillanatra még megálltam a kazánterem ajtaja előtt, és füleltem egy kicsit. Nem kételkedtem abban, hogy Victoria sikoltozik a szájtömése mögött. Sőt, a fulladást kockáztatva valószínűleg a vízcsövet is rángatta. De nem hallottam semmit.

Visszamentem a mosókonyhába, és meleg vízzel meg folyékony szappannal megmostam az arcom.

Az a nagyon rossz nő, akit hagytam, hogy megegyen a puma, egyszer tele szájjal szembeköpött vörösborral.

A nők nem találnak olyan vonzónak, mint mondjuk, azt a Justin Biebert. Vigasztal viszont az a tudat, hogy Justin Bieber nem tudná, hogyan szökjön meg egy hűtőkamrából, ahová pár nagydarab kalapos fickó zárta láncra verve. Onnan nem tudná kiénekelni magát, hanem szépen Bieber-fagyi lenne belőle.

Reménykedve abban, hogy a magas, szikár férfi újra megjelenik, és elmagyarázza, kicsoda ő, továbbá milyen főkapcsolóról beszélt, tovább nyitogattam az ajtókat. Semmi érdekeset nem találtam, amíg a folyosó végén lévő ajtóhoz nem értem.

HUSZONKILENC

Benyitottam, és akárha egy másik épületbe mentem volna át Noah Wolflaw elegáns udvarházából. A téglalap alakú helyiségnek fehér álfala és álmennyezete volt. A túloldalon négy ablak nyílt, párosával elhelyezve, behúzott viaszosvászon redőnyük régimódi félkörtokból lógott alá.

Az egyik sarokban egy faszekrényke állt, a tetején fém mosdókagylóval. A mosdó egyik oldalán lévő öntöttvas karral lehetett vizet pumpálni egy kútból.

Minden ablak előtt tölgyfa íróasztal állt, valamennyin zöld üvegburájú olvasólámpa. Az irodai székek is tölgyfából készültek, csak a talpuk volt acélból, görgőik pedig keménygumiból. Remek állapotban voltak, de legalább százévesnek néztek ki.

Minden asztalon állt egy-egy régimódi, feketére festett, rézből készült telefon is, az a fajta, amelynek tetején van a mikrofon, oldalán egy villára akasztva a zsinóron lógó fülhallgató, a lapján pedig régi stílusú tárcsa.

A rövidebb falak mentén tölgyfa iratszekrények sorakoztak, és egy széles fiókos szekrény is helyet kapott. A helyiség közepén két rajzasztal állt egymással szembe fordítva, előttük támla nélküli tölgyfa székek, mellettük meg egy olyan magas, szintén tölgyfából készített asztal, amelynél csak állva lehetett volna dolgozni.

Az asztalon tíz centi vastag tervrajzköteg hevert, baloldalt összefűzve. A legfelső oldalon a főépület tollrajza díszelgett, nyugat felől nézve. A remekbe szabott alkotás

alá a Roseland szót írták. A lap alján baloldalt lévő címblokkban pedig ez állt: CONSTANTINE CLOYCE REZIDENCIA.

Ez lehetett az a helyiség, ahol az építészmérnökök dolgozhattak akkor, amikor Roseland épült. Valószínűleg ezt húzták fel először, és az, hogy ilyen kínos gonddal megőrizték, azt sugallta, hogy Constantine Cloyce, a sajtóbáró és némafilmmogul ugyanolyan történelmi jelentőségű ingatlant szeretett volna, mint amilyen a Hearst Castle.[13]

Nem volt más közös ebben a teremben és a ház többi helyiségében, mint a betonpadló, amelyet vésett fekvő nyolcasokkal ékes rézkorongok díszítettek, valamint a teljesen pormentes, kortalan jelleg, amitől az egész egy múzeum benyomását keltette.

Ahogy bejártam a termet, valami arra sarkallt, hogy vizsgáljam meg jobban az ablakokat. Egész pontosan az ütött szöget a fejembe, hogy alagsori helyiségekben nem szoktak ablakok lenni. Letettem a párnahuzatot a fémfűrésszel, ráhajoltam az egyik íróasztalra, és felhúztam a redőnyt.

Annyira nem akartam elhinni azt, amit mögötte láttam, hogy valósággal földbe gyökerezett a lábam. Amikor végre képes voltam megmozdulni, a következő asztalhoz léptem, azon az ablakon is felhúztam a redőnyt, mintha valami más látványban, vagy egyszerűen a puszta falban reménykednék, aminek normálisan ott kellett volna lennie. De ugyanazt láttam itt is.

---

13 William Randolph Hearst sajtómágnás több épületből álló, összesen több mint 8000 m^2 alapterületű otthona, amely ma műemlékként Kalifornia állam tulajdonában van.

Azon az ajtón kívül, amelyen bejöttem, volt még egy a nyugati falon is, az íróasztaloktól közrefogva. Odaléptem, haboztam egy kicsit, majd kinyitottam, és kiléptem rajta.

A főépülettől az országútra vezető hosszú, lejtős felhajtó kavicsos volt, nem pedig macskaköves, mint eddig. A másik végén nem állt őrház, de még kapu sem, hogy megszűrje, ki látogathat el Roselandre.

Kőfal sem övezte a tágas birtokot. Az építkezés céljaihoz még át nem formált földterületet semmi sem választotta el a szomszédos telkektől, csak egy-két fehérre festett jelzőkaró.

Parkszerű tájépítésnek nyoma sem volt. A mezőket derékig érő fű és gaz borította, és jóval kevesebb tölgyfa vetett rá árnyékot, mint ahány között én sétálgattam.

Annyira lekötötte a figyelmemet ez a lehetetlen látvány, hogy vagy tízméternyit haladtam már a kavicsos úton, mire ráeszméltem, hogy eltávolodtam az ajtótól.

Megfordultam, és semmiféle palotát nem láttam – mintha Wolflaw hatalmas otthona egyszerűen köddé vált volna.

Volt ott ellenben két tákolmány: egy kátránypapír tetejű deszkabódé, melynek az ajtaja és négy elülső ablaka nézett felém. Ebből léphettem ki az imént.

A másik, mintegy harminc méterre bal kéz felé álló épület pedig szemlátomást egy budi volt.

A legtöbb ember számára a valóság olyan egyszerű, akár egy festmény, amely ott lóg előttük a keretében: értik, és nem kérdőjelezik meg. Én azonban tudatában vagyok annak, hogy a festmény alatt még számtalan réteg, rengeteg átfestett vázlat található. Bármelyik fizikus, aki konyít a kvantummechanikához vagy a káoszelmélethez, megmondhatja, hogy a valóság titokzatos dimenziók és

lehetőségek zűrzavara, és minél többet tudunk meg róla, annál jobban értjük, mennyi mindent nem tudunk még.

Mivel a valóságnak ez a fajta megértése alakította az életemet, elég ritkán esem hanyatt a megdöbbenéstől. Roseland hiányának láttán ugyan talpon maradtam, de azért úgy éreztem magam, mint a Prérifarkas a rajzfilmben, amikor elüti őt az úthenger.

Korábban már említett érzésem, miszerint az építész mintha valami új geometriát használt volna a ház tervezéséhez, egy ismeretlen dimenzióval, semmi sem volt ahhoz a sokkhoz képest, amelyet ez a legújabb felfedezés váltott ki belőlem. Amikor előzőleg azt tapasztaltam, hogy a helyiségek más sorrendben következnek egymás után, mint amire emlékeztem, és azt éreztem, hogy minden szoba és folyosó mögött több van, mint amit a szem lát, voltaképpen megérzés volt: mintha ezt láttam volna előre.

Távoli motorzajt hallottam nyugatról, és odakaptam a fejem. A leburkolt, de kezdetleges, kétsávos, észak-déli irányban húzódó országúton két fekete, nyitott utasterű Ford T-modell közeledett egymással szemben.

Ahogy elhaladtak egymás mellett, körülbelül ott, ahol Roseland későbbi kapujának a helye volt, észak felől újabb mozgást észleltem. Szénabálákkal megrakott lovasszekér zörgött-kopogott tova.

Reszkettem, nem is annyira a félelemtől, inkább az értetlenségtől. A szívem is úgy dobogott, mint a ló patái, csak sokkal gyorsabban.

Lustán felfeküdve a légáramlatokra, három kacsa húzott el alacsonyan a birtok fölött, éppoly zajtalanul, mint a lendkerekek és forgó gömbök a mauzóleum alatt, ami itt még nem is létezett.

Ha ember alkotta tárgy is hasította volna a levegőt, az bizonyára kétfedeles gép lett volna, nem óriási utasszállító. E korban még nem repülték át az óceánt, és nem díszelgett lábnyom a Hold porában.

Szellő támadt észak felől. Magával hozta a félelmet, hogy ha becsapja a deszkabódé ajtaját, megszakad valamiféle kapcsolat, és nem leszek képes visszatérni Roseland huszonegyedik századi pompájába.

Itt ragadok egy penicillin, gyermekbénulás-oltás, teflonedények, John D. MacDonald-regények, Paul Simon-, Connie Dover- vagy Israel Kamakawiwo'ole-lemezek, kényelmes edzőcipők és tépőzár nélküli világban.

Ugyanakkor viszont itt nem voltak valóságshow-k, meg egyáltalán tévé sem, sem atomfegyverek, sem ámokfutó sofőrök, sem a moziban mobiltelefonon beszélő bunkók, meg tofupulyka sem.

Tulajdonképpen a nyereség nagyjából akkora lett volna, mint a veszteség – kivéve, hogy ebben a távoli múltban a barátaim és szeretteim többsége még meg sem született.

Besiettem, és rácsaptam az ajtót a múltra, amelyben nemcsak én, de még a szüleim sem fogantak meg.

A belső ajtóhoz mentem, és kinyitottam. A pincefolyosó várt mögötte, de amikor visszaléptem az ablakhoz, és kinéztem rajta, még mindig a valótlan Roseland látványa tárult elém.

A deszkabódé a föld felszínén volt, a pincefolyosó alatta. Az egyik akkor létezett, a másik most. Mégis térben és időben összekapcsolódtak valahogy. Ahogy az űrhajó zsilipkamrája átvezető helyiségként szolgál a benti levegő és a kinti vákuum között, ez a helyiség a jelent a nagyjából kilencven évvel ezelőtti múlttal kötötte össze.

Becsuktam a folyosóra vezető ajtót, visszatértem az egyik íróasztalhoz, és leültem elé, hogy kicsit megnyugodjak és tudjak gondolkozni.

Általában, ahogy Sherlock Holmes a pipája és hegedűje segítségével jutott el a megoldáshoz, én is jobban tudok tűnődni egy bonyolult problémán sütögetés közben. Ehhez végül is csak a sütőlap, a spatula meg az étel hiányzott.

Némi üldögélés után átnéztem az asztalfiókokat, de csak annyi újat tudtam meg, hogy aki itt dolgozott, igazi rendmániás lehetett. A másik asztal fiókjaiból is ez derült ki.

Amikor újra megnéztem a tervrajzokat a rajzasztalokon, kicsit többet láttam a fedőlap címblokkjában, mint legutóbb. Az építész dombornyomásos pecsétjét. A nevét – James Lee Brock – és a címét. Alatta pedig két szót és egy nevet: Mechanikai berendezések: Nikola Tesla.

Nikola Tesláról csupán annyit tudtam, hogy úgy hívják: „a zseni, aki fényt gyújtott a világban”, és a tizenkilencedik-huszadik század fordulóján majdnem annyi része volt a civilizáció elektromosításában és az ebből következő ipari forradalomban, mint Thomas Edisonnak.

Első roselandi napomon Henry Lolamtől megtudtam, hogy Constantine Cloyce élénken érdeklődött a tudomány és a természetfeletti iránt is, aminek következtében igen széles volt baráti köre palettája; beletartozott többek között a látnok és médium, Madame Helena Petrovna Blavatsky is, a skála túlsó végéről pedig a fizikus és feltaláló Nikola Tesla.

Elég fura lett volna, ha Madame Blavatsky híres nevére is rábukkanok a tervrajzokon, és nem is bukkantam. Úgy

sejtettem, akármi folyik is Roselanden, annak nem a természetfelettihez, hanem a tudományhoz van köze. Elég furcsa tudományhoz, de mindenesetre valamilyen tudományhoz.

A fiókos szekrényben megtaláltam a mechanikai rendszer terveit, valamennyit Nikola Tesla írta alá. Köztük voltak azoknak a gömböknek, harang alakú gépezeteken álló lendkerekeknek és bonyolult fogaskerék-rendszereknek a rajzai – a hozzájuk kapcsolódó számításokkal egyetemben amelyeket a mauzóleum pincéiben láttam, és még sok minden másé.

Nagyjából már biztos voltam abban, hogy tudom, ki az a magas, szikár, bajuszos férfi, aki háromszor is megszólított. Mr. Nikola Tesla. Figyelembe véve azonban, hogy ő évtizedekkel ezelőtt meghalt, mégsem volt olyan kóborló lélek, amilyenekkel eddig találkoztam, csak azt tudtam, kicsoda ő – azt nem, hogy micsoda.

HARMINC

Sem a rajzok, sem a számítások nem világosítottak fel az egész gépezet funkcióját illetően. A gimiben a baseballcsapat tagja voltam, nem a tudósklubé.

Mivel megint csak azt éreztem, hogy fogytán az idő, felkaptam a párnahuzatot a fémfűrésszel. Visszatértem a pincefolyosóra, és becsuktam magam után az ajtót.

Jobboldalt keskeny szervizlépcső indult. Azt feltételeztem, hogy a borospincéből a konyhába vezet a lépcső, de hogy ez hova vihet, arról sejtelmem sem volt.

Mint minden padló és lépcső ebben a házban, ez is olyan volt, mintha tegnap építették volna. Egyetlen nyikorgás sem árult el, miközben felmásztam a földszintre, azzal a szándékkal, hogy megyek tovább az emeletre, ahol a fiút őrzik.

A földszintre érve azonban súlyos lépteket hallottam közeledni fentről. Riadtan nyitottam ki a lépcsőház ajtaját, besurrantam a tágas hallba, keresztülvágtam rajta, és kinyitottam egy ajtót, amely akár a pleisztocénbe is vezethetett, ahol péppé tapos egy csordányi masztodon.

Egy kabáttartó szekrény volt az.

Méretéből ítélve – volt benne hely és akasztó vagy kétszáz kabát számára – arra jutottam, hogy Constantine Cloyce a társasági élet központjának szánta a házat. Az első időkben talán az is volt, de nem biztos, hogy sokáig.

Odakint a hallban olyan erővel vágódott ki egy ajtó, hogy nagyot dörrenve csapódott neki az ütközőnek. Léptek csattogtak végig a márványpadlón.

Aztán majdnem ugyanilyen erővel kivágódott egy másik ajtó, és újabb léptek dobbantak, miközben Mrs. Tameed ezt mondta:

– Ózonillatot éreztem az emeleten.

Paulie Sempiterno, aki a főbejáraton átjöhetett be, így válaszolt:

– Én akkor kezdtem érezni, amikor félúton voltam az őrháztól.

– Akkor ez nem csak lokális.

– Ezt még nem tudhatjuk biztosan.

– Én tudom – jelentette ki Mrs. Tameed.

– Lehet néhány kisebb örvény is.

– Nem, ez végre egy teljes hullám – ellenkezett Mrs. Tameed, illetve ő még a „teljes” elé beszúrt egy csúnya szót is, amit nem ismételnék meg.

– De hát olyan már évek óta nem volt! – vetette ellen Sempiterno.

Hirtelen én is ózonillatot éreztem.

Biztos ők is, mert négy csúnya szót köptek gyors egymásutánban, kettőt-kettőt, felváltva, mintha káromkodóversenyt tartanának.

A lépteik sietve távolodtak, úgy tűnt, különböző irányokba, de ajtócsapódást nem hallottam.

Nem tudtam, mit értenek teljes hullámon, mivel az óceán vagy másfél-két kilométernyire volt. De bármit is jelentett, úgy gondoltam, egy kabátszekrényben próbálni elbújni előle végzetes hiba lenne.

Vártam fél percet, hogy tiszta legyen a levegő, aztán kióvakodtam a hallba. A bejárati ajtóhoz siettem, és

kilestem az egyik oldalablakon, hogy ott ólálkodik-e Sempiterno. Nem ólálkodott ott.

Próbáltam eldönteni, megkockáztassam-e újra a lépcsőházat, amelynek az ajtaja nyitva állt, amikor hallottam, hogy valaki lefelé rohan onnan, és Mrs. Tameed teli torokból, jól hallhatóan pánikba esve azt kiabálja:

– Cario! Cario, gyorsan!

A hallt oszlopokkal szegélyezett boltíves folyosó választotta el a szalontól, és innen hallottam, hogy a pillanatnyilag, de már nem sokáig láthatatlan Sempiterno visszakiabál:

– Itt vagyok! Jövök!

Cario?

Ha ez amolyan angol vígjáték lett volna, amelyben minden a szexről szól, remek poénok hangoztak volna el, amikor mindhárman összefutunk a hallban. A rémület a hangjukban azonban azt sugallta, hogy valami nagy dolog fog történni, olyasmi, ami többet fed fel Roseland titkaiból, mint amit eddig tudtam, és jóval többet annál, amit megengedtek volna, hogy megtudjak.

Úgy határoztam, nem várom ki a végét, inkább kiléptem a bejárati ajtón, és becsuktam.

A kocsifelhajtó kör alakú végén, a tornácnál ott állt egy terepjáró kiskocsi. Ezzel furikázott korábban Paulie Sempiterno a birtokon.

Odamentem a kocsihoz, de elvinni nem akartam, csak úgy tettem, mintha nézegetném, arra az esetre, ha Sempiterno kirontana a házból. Nem akartam, hogy arra gondoljon, esetleg odabent voltam az imént, és kihallgattam a beszélgetését Mrs. Tameeddal.

Az ózon fanyar illata enyhe volt, nem elég erős ahhoz, hogy égesse az orrlyukaimat. De emlékeztem arra, mit jövendölt ez korábban.

Korai alkonyat ugyan nem szállt le, de azért körbenéztem, és észre is vettem egy falkányit a disznószerű lényekből, amiket Mrs. Tameed rémeknek hívott. Messze voltak, többholdnyi pázsit választott el tőlük, de épp a tornác felé tartottak azzal a jellegzetes eltökéltséggel, és szokás szerint rossz hangulatban.

Amint visszaindultam a ház elé, acélpanelek ugrottak ki az ablakok mészkő keretéből, és leereszkedtek a párkányokra. Egy nagyobb acéltömb az ajtó elé siklott, és olyan szorosan simult a küszöbhöz, hogy egy felszólító levelet sem lehetett volna becsúsztatni alatta.

Most már tudtam, mi került a vasrácsok helyére, amikor a házat – ahogy Shilshom séf fogalmazott – kicsit átalakították. Mmmmm? Az bizony. Az lesz az.

Mivel a falkát kissé lelassították torz testű egyedei, képes voltam elfutni előlük. Egy ideig. Habár két lábon jártak, vaddisznóra emlékeztettek, és az sohasem adja fel. És ugyan nem akarok felvágni, de biztos vagyok benne, hogy étvágygerjesztőnek találták a szagomat.

A kocsihoz rohantam, amelynek sem teteje, sem ajtaja nem volt, hogy kirekessze akár a napfényt, akár egy csapat rémet. A kulcs benne volt a gyújtásban. Beültem a volán mögé.

Az elektromos motor annyira csendesen dolgozott, hogy miközben sebességbe tettem a járművet, hallottam a távoli acsargást és szűkölést, pedig a sertésmajmok még mindig egy jó focipályányi távolságra voltak tőlem.

Az elektromos járművek kevésbé alkalmasak gyorshajtásra, mint a robbanómotorosak. Próbálják csak

elképzelni Steve McQueent *A chicagói tanú*-ban, amint egy ilyennel üldözi a zsákmányát. Na ugye.

Nem akartam magam erdőn-mezőn végighajszoltatni a falkával, inkább nyugatnak indultam a felhajtón, az őrház felé. Ott rács volt az ablakokon. Odabent meg Henry Lolam oldalfegyvere, puskája és gépkarabélya. Majd elüldögélünk és verseket olvasunk fel egymásnak, amíg a disznók dühösen verdesik magukat a vasalt tölgyfa ajtóhoz.

A gumik löttyedt *bugya-bugya-bugya* hangot adtak a macskakövön. A rémeket már nem hallottam.

Visszanézve láttam, hogy megálltak. Az északi pázsiton toporogtak, fejüket magasra emelték – kivéve a púposakat, vagy egyéb módon megnyomorodottakat –, és váltakozva hol rám néztek, hol meg a házra, mint akiket összezavart, hogy dönteni kell.

Mintha egy apokaliptikus jelenésből léptek volna ki: nemcsak egyszerűen rettenetes volt a külsejük, hanem megtestesülései voltak azoknak a gonosz és kegyetlen erőknek, amelyek időtlen idők óta kísértik a világot. Sápadtak voltak, vadállatiasak, erőteljesek, úgy néztek ki, mint akiket a pokol egy olyan bugyrából szalajtottak, amely elkerülte Dante figyelmét. Néhányuk mintha szakadozott ruhát is viselt volna, de aztán arra gondoltam, biztos a foszlott irhát nézem öltözéknek.

Bizonytalanságuknak köszönhetően jelentős előnyt szereztem, és egyre biztosabb lettem abban, hogy elérem az őrház viszonylagos biztonságát. Leparkoltam az oszlopok előtt, és kiugrottam a kiskocsiból, de a motort minden eshetőségre készen járva hagytam.

Henry nem ücsörgött verseket olvasgatva a forgószékében. Az egyik rácsos ablak mögött állt, és engem nézett.

Megpróbáltam benyitni az ajtón. Zárva volt. Kopogtattam.

– Henry, engedjen be!

Henry még mindig az ajtótól balra eső ablaknál állt, a hangját tompította és eltorzította az üveg, amikor kiszólt:

– Menj innen.

Kisfiús arcát kísértetiessé tette, hogy semmilyen érzelem nem mutatkozott rajta, noha zöld szeme ugyanolyan elkínzottan nézett, mint máskor.

– A rémek jönnek, Henry! Maga tud róluk! Nyissa ki az ajtót!

Mintha azt mondta volna:

– Te nem vagy közülünk való.

Keletre pillantva láttam, hogy a rémek döntöttek. Az őrház felé igyekeztek a kocsifelhajtón.

– Henry, ne haragudjon, amiért piszkáltam a földönkívüliekkel meg a vastagbéltükrözéssel! Nyitottabbnak kellene lennem. Engedjen be! Megígérem, hogy hinni fogok bennük!

A bezárt ablakon át csak egy-egy szót tudtam kivenni a válaszából:

– Nincsenek… kívüliek. Jó… ha lennének.

– Nagy a világegyetem, Henry! Bármi lehetséges!

– A földön… sem tudnának kiszabad… Roselandről.

– De lehet, hogy ki tudnák szabadítani, Henry! Engedjen be! Megbeszéljük!

Az arcára gyűlölet ült ki, amit még sosem láttam rajta. Mintha valami ilyesmit mondott volna:

– De… szánalmas édes… te.

Emlékeztem, hogy Victoria Mors is mintha édesnek nevezett volna, mikor a száját próbáltam betömni.

A falka még úgy hetvenméternyire lehetett, de egyre gyorsabban közeledett. Néhányuk tényleg viselt valami rongyos ruhát, láthatóan nem a szemérem, nem is a meleg miatt, csak úgy dísznek. Itt egy fejkendő, ott egy karra tekert szövetdarab. Egyikükön több, textilből font nyaklánc. Másikukon hurkokból és rojtokból álló öv.

Ózonillat öntött el mindent, és a levegő megremegett, mint forró nyári délutánokon, amikor az izzó aszfaltról felszáll a hő. A kaliforniai február azonban enyhe, sőt egy kissé hűvös is volt.

Habár elég vadnak látszottak ahhoz, hogy puszta kézzel, karmukkal és fogukkal öljenek, a közeledő teremtmények némelyike fegyvert is viselt. A legnépszerűbb a szíjjal a csuklóhoz erősített méteres csődarab volt, de láttam egy sarlót is. Egy csákányt. Egy bozótkést. Egy szekercét.

A magas, izmoktól duzzadó, itt-ott foltokban drótszerű fehér szőrrel borított lények fejüket előreszegve, most egyszerre morogva, az eddiginél sokkal szervezettebben közelítettek, mint egy rémálombeli hadsereg, mint Mordor orkjai, és velem nem volt ott egy varázsló, hogy segítsen védekezni ellenük. Legtöbbjüknek farkasszerűen vicsorgó disznópofája volt. Másoké meg teljesen aszimmetrikus, a szemük nem állt egy szinten, a koponyájukat mindenféle csontkinövések torzították el, végtagjaik csámpásak és esetlenül hosszúak voltak. Ott volt előttem az erőszak összes ideológiája, letisztulva és testet öltve: állatiasak voltak ugyan, mégsem tekinthettem pusztán állatoknak őket, mert olyan engesztelhetetlen agresszió érződött rajtuk, ami nyugtalanítóan emberi volt.

Közöttük és köztem, vagyis hát körülöttem mindenütt vonaglott a levegő, mintha hő kínozná, és arra gondoltam, talán a falka is megremeg és eltűnik, akár a délibáb. A meleg légáramlatok – vagy amik voltak – azonban visszabújtak a földbe, a levegő stabilizálódott, és a rémek már olyan közel jártak, hogy a szagukat is éreztem.

Bepattantam a kiskocsiba, kiengedtem a féket, és menekülőre fogtam.

HARMINCEGY

Az elektromos motor alig gyorsult jobban, mint egy karosszékéből feltápászkodó köszvényes nagypapa. Az őrház és a kapu között balra fordultam. Miután vagy ötven métert megtettem déli irányban a pázsiton, visszanéztem. Még mindig jöttek, de nem értek közelebb. Amikor újabb ötven méter múlva megint hátranéztem, már le is maradtak.

A hibátlan pázsit helyét most már átvette a természet. Felgurultam egy nagyjából kétszáz méteres enyhe emelkedőn, miközben mindenféle rovarok ugráltak ki a magas fűből, ahogy halálra rémült gyalogosok vetődnének félre egy részeg sofőr útjából.

A lejtőn felérve keletnek fordultam, mert jobbnak láttam megkerülni egy tölgyfaligetet, mint keresztülhajtani rajta, és közben megint visszanéztem. Láttam, hogy a rémek a mezőre már nem jöttek utánam. A főépület felé tartottak.

Nem álltam meg, hogy kiszálljak és örömtáncot lejtsek a kocsi körül, csak kelet-délkelet felé fordultam. Meg akartam kerülni a birtok kiépített részét, és visszatérni a toronyhoz. Attól tartottam, hogy Annamária ostrom alá kerül.

A nagy gumik és a nyilvánvalóan feltuningolt felfüggesztés miatt a dimbes-dombos tájon nem pattogtam összevissza, inkább olyan érzés volt, mintha csónakban

eveznék hullámra fel, hullámról le, majd tovább a következőre.

Végigdöcögtem egy völgyön, lankásabb utat keresve a következő emelkedőre, amely hol bozótos, hol sziklás volt. Hirtelen megint hullámzani kezdett körülöttem a levegő, mintha hőkígyók emelkednének a földből, noha a levegő hűvös maradt.

Paulie Sempiterno és Mrs. Tameed örvényeket és teljes hullámot említett. Nem a tengerről volt tehát szó, hanem erről a jelenségről.

Ahogy a hányingerrel küszködve hunyorogtam előre, megint megváltozott a fény, bár most nem olyan drámai módon, mint amikor egy perc alatt fordult éjszakába a nappal. A fakó fű sötétebb aranyszínt kapott, az ezüstös gyomok elhomályosodtak. Árnyékok nőttek és enyésztek, dagadtak és apadtak sebesen mindenfelé.

Lassítottam, lefékeztem és nem szívesen, de feltekintettem az égre.

Egy pillanatra megint a sárga égboltot láttam, ami még jobban megrémített, mint a disznóhorda. Ez nem egyszerűen a Föld ege volt az Armageddon gyötrelmei között. Az *apokalipszis* szó felfedést, feltárást jelent, és ez az ég apokaliptikus volt, abban az értelemben, hogy feltárta, mit zúdít magára arroganciájával és megállíthatatlan törtetésével az emberiség.

A remegő légáramlatok, amelyek a félelmetes égboltot előidézték, most eltűntek. Az ég legnagyobb része megint kék lett, csak északon fenyegetett a teljesen hétköznapi viharfelhők armadája, ugyanott, ahol egész reggel állt, mintha lehorgonyzott volna.

Nem a képzeletem szüleménye volt a fenyegető sárga ég, ahogy az sem álom volt, hogy egy ajtón át a Roseland

létezése előtti időbe léptem ki. Mindkét pillanat ugyanolyan valóságos volt, mint a meleg nyál, amelyet Victoria Mors köpött az arcomba.

Ültem a kiskocsiban a két domb közötti völgyben, és vártam, hogy a szívem megnyugodjon egy kissé. Többnyire álló helyzetben, sőt felém dobált tárgyak elől elhajolgatva is össze tudom szőni elméletté a nyomokat, amiket találtam, de most szükségem volt egy kis nyugalomra, hogy biztos legyek benne, nem hagyok ki semmit.

A Roselandet övező masszív fal, amelyben talán valami hasonló különös gépezet dolgozott, mint a mauzóleum pincéjében, nemcsak fizikailag választotta el a birtokot a világtól, hanem valami más módon is. A terület az irracionalitás szigete volt a hétköznapi valóság tengerén.

Akármilyen szándék állt is Roseland megalkotása mögött, ezek a mostani borzalmas események valaminek a mellékhatásai voltak, amelyekre nem számított senki. Miután mégis megtörténtek, intézkedéseket tettek, hogy megvédjék magukat ellenük: ezért voltak a rácsok, az acélredőnyök meg az a rengeteg fegyver és lőszer.

A rémek csupán ritka fenyegetést jelenthettek. Ezzel együtt, ha itt maradtak ebben a tébolydában, az itt élők bizonyára úgy érezték, akármi előnyük származik is a rendszerből, az megéri az éjszakai éberséget, valamint az inkább valamilyen más helyre vagy időbe, mint ide tartozó lények időnkénti totális támadását.

Úgy gondoltam, azt is tudom, miféle előnyről van szó, miért nem húzzák le egyszerűen a főkapcsolót, és szabadulnak meg a rémek jelentette halálos fenyegetéstől.

És azt gyanítottam, hogy ez az előny egyben átok is. Ez vezette őket arra a meggyőződésre, hogy felsőbbrendűek a

nem roselandieknél. Nem is csupán felsőbbrendűek. Önmagukat istennek, a többieket pedig állatnak látták.

Aki isten akar lenni, annak előbb el kell veszítenie emberi mivoltát.

Noah Wolflaw gyilkosságsorozata és a többiek bűnrészessége sem őrült, sem bűnös tett nem volt a szemükben, ahogy én sem tartanám őrültnek vagy bűnözőnek magam, amiért kifogok egy halat, kibelezem és megfőzöm vacsorára. Csillapítom vele az éhségemet. Wolflaw azt mondta volna, hogy ő meg egy kissé különlegesebb étvágyat elégít ki. Az ő szemében a nők, akiket megölt, ugyanannyival lejjebb helyezkedtek el nála a fajok ranglétráján, mint énnálam a hal.

Úgy terveztem, miután megnéztem, biztonságban van-e Annamária, a következő lépésem az lesz, hogy kiderítem, kicsodák is valójában Roseland lakói. Vagy nem azok voltak, akiknek mondták magukat, vagy nem *csak* azok.

Nagyon kíváncsi egy szépfiú vagyok ám én, meg amellett egy szánalmas kis „édes” is.

Jót tett a pihenő. Továbbindultam a völgyben, néztem, hol járhatóbb a domboldal.

Egyszer csak ott állt előttem, tíz-tizenkét méternyire. Egyenesen neki is hajthattam volna, de lefékeztem.

Háromrészes öltönyben és nyakkendőben állt a vad fűben, másfél méterre a kocsi előtt. Azzal a pléhpofával méregetett, amiről korábban híres volt.

Pocakos volt, kerekded arcú és tokás, de nem olyan óriási, mint Shilshom séf. Tőle eltérően ő a genetikának köszönhette az alakját, már gyerekkorától fogva testes volt. Alsó ajka jóval kijjebb nyúlt, mint a felső, mintha azon törné a fejét, hogyan szabaduljon meg egy idegesítő embertől, anélkül hogy megbántaná.

– Nem jó az időzítés – mondtam. – Már így is nagy rajtam a teher. Bocsánat, nem szoktam közhelyeket puffogtatni. És nem is a súlyára céloztam. Csak szét vagyok csúszva. Több bonyodalommal nem bírok el.

A kóborló lelkek között, akik segítségért fordultak hozzám, akadt néhány olyan is, aki híres előadóművész volt életében. Dacára annak, amit esetleg gondolnak, ha követik a bulvárhíreket a tévében és az interneten, a hírességeknek is van lelkűk.

Önéletírásom első három kötetében már beszámoltam meglehetősen hosszú kapcsolatomról Elvis Presley szellemével. Még középiskolás koromban jelent meg, és évekig együtt lógtunk. Olyan okokból, amelyeket csak lassanként fedett fel előttem, a Király vonakodott átkelni a Túloldalra, noha szeretett is volna ott lenni. A probléma messze nem volt olyan egyszerű, mint hogy mondjuk következő életében nem ehet banános-mogyoróvajas melegszendvicset. De aztán végül is átsegítettem őt.

Azután jött Mr. Frank Sinatra. Az ő szelleme csupán néhány hétig kísért utamon. Emlékezetes időszak volt. Kopogó szellem lévén, Mr. Sinatra szükség esetén szellemként is oda tudott sózni néhányat, akárcsak életében.

Nem tudom, miből gondoltam, hogy ha újabb híres ember szelleme kéri segítségemet a világból való elköltözéséhez, az megint csak énekes lehet.

Az öltönyös úriember a kiskocsi utasoldalára sétált. Volt benne valami furcsán tiszteletet parancsoló – azért furcsán, mert sem szigorú, sem fensőbbséges nem volt, viszont szó szerint úgy hatott rám, mint egy rokon lélek.

– Uram, nagy megtiszteltetés, de komolyan, hogy hozzám fordult segítségért. Nagy csodálója vagyok. Ha ezt

túlélem, örömest megteszek önért mindent, amit tudok. De tudja, most annyi minden van itt Roselanden, hogy eldurran a fejem, ha még valamivel foglalkoznom kell.

A fejére tette a kezét, majd szétterpesztett ujjakkal elrántotta onnan, mintha azt mutogatná, milyen egy felrobbanó koponya.

– Igen, pontosan úgy. Sajnálom. Sosem mondok nemet egy rászoruló szellemnek. Ez a mottóm. Hát, nem éppen mottóm, de elvem. Mottóm, az nincsen. Hacsak az nem, hogy „amit megenni érdemes, azt megsütni is”. Összevissza hadoválok, mi? Azért, mert akkora rajongója vagyok. De tényleg. Gondolom, állandóan ezt hallja. Vagyis hát hallotta, amíg élt. Amióta meghalt, talán nem hallja olyan gyakran.

Nem a Roseland-beli zord helyzet volt dadogásom fő oka. Meg az sem, hogy csodáltam a munkáit, bár tényleg így volt. Ezek is okok voltak, de főleg a pléhpofa rémített meg, ami azt sugallta, van türelme kivárni, míg az ellenállásom meggyengül, és emlékeztetett a mögötte rejlő intelligenciára. Elvis? Gyerekjáték. Sinatra? Nem nagy ügy. Ő viszont nem az én súlycsoportom volt, lévén nálam vagy tízszer okosabb.

– Jó sokat várt az átkeléssel – mondtam. – Már vagy harminc évet. Még egy napot kérek. Aztán beszélünk. Vagyis én beszélek, mert ugye ön nem tud. De most, tudja, itt vannak ezek a rossz emberek. Meg hullák. Meg a lovas nő. Meg a bebörtönzött kisfiú. És ketyeg az óra. Ön csak tudja, mit jelent, ha ketyeg az óra! Önnél többet senki sem tud a ketyegő órákról! Na meg itt vannak a disznók! Nagy, gonosz, két lábon járó disznók, uram! Ilyenekkel még nem volt dolga! Most nem tudná hasznomat venni.

Mosolyogva bólogatott, és integetett.

Elfordult, de mielőtt szertefoszlott volna, utánaszóltam:

– Várjon csak, Mr. Hitchcock!

Visszanézett rám.

– Ön ugye… ugye nem… szóval nem itt halt meg, ugye?

Fintorgott, és a fejét rázta. *Nem.*

– Életében járt valaha Roselanden?

Megint megrázta a fejét.

– És annak idején akadt dolga Constantine Cloyce filmstúdiójával?

Bólogatott, olyan dühös arccal, ami egyáltalán nem volt jellemző rá.

– Úgy nézem, nem igazán szeretett vele dolgozni.

Mr. Alfréd Hitchcock a szájába dugta az ujját, mintha meg akarná hánytatni magát.

– De nem miatta van itt.

Nem.

– Csak miattam.

Igen.

– Mintha hájjal kenegetnének.

Vállat vont.

– Csak hadd szabadítsam ki innen a fiút. Aztán tartunk egy meetinget. Ez amolyan hollywoodi poén volt. De nem a legjobb.

Nagypapásan mosolygott rám. Úgy éreztem, kedvelni fogom, ha megérem, hogy jobban megismerjem.

Úgy harminc méter után találtam egy járható helyet a domboldalon. Visszanéztem, de Mr. Hitchcock már eltűnt.

Felnavigáltam a domb tetejére, és elindultam lefelé a túloldalán – majd nagyot fékeztem, amikor észrevettem, hogy a következő domb gerincén négy rém vonul libasorban.

Bár a megjelenésük már nem hatott rám az újdonság erejével, attól még nem lettek kevésbé különösek. Továbbra is úgy festettek, mintha egy egzotikus trópusi betegség okozta lázálomból bújtak volna elő, és sokkal jobban passzoltak a sárga egű világhoz, mint ehhez a néha szintén lázálomba illő Roselandhez.

Mivel az elektromos motor csendesen működött, a sertésszerű lények pedig a szokott eltökéltséggel haladtak mészárolni, vagy mit szoktak csinálni, reméltem, hogy nem vesznek észre. Észrevettek. Megtorpantak, és egyenesen rám meredtek.

Jobbra kaptam a kormányt, azzal a szándékkal, hogy száznyolcvan fokos fordulatot veszek, és eltűzök innen. Csakhogy a kocsi nem mozdult. Lemerült az aksi.

HARMINCKETTŐ

A rémek megláttak, de ettől még nem feltétlenül tartottak elég fontosnak ahhoz, hogy pusztán a fejem letépésének a kedvéért eltérjenek a küldetésüktől. Nincs a fejemen semmi fontos, csak persze nekem, úgy értem, nincs tetkóm, orrkarikám vagy aranyfogam, ami értékes trófeává tenné.

Ez az osztag nem a deformálódott, kifacsart tagú fajtából való volt. Magas, izmos egyedekből állt, valamennyien rémséges fajtájuk díszei voltak, bármelyikük férfi szépségversenyt nyerhetett volna Dr. Moreau szigetén.

Szervezettebbnek és céltudatosabbnak látszottak, mint az eddigi csoportok. Nem összevissza mászkáltak a domboldalon, hanem fegyelmezetten, egysoros vonalban haladtak. Ezenkívül valamennyien ugyanolyan fegyvert tartottak a kezükben: egyélű csatabárdot, melynek a másik éle helyén tompa kalapácsfej volt. Az egyenfegyverzet, valamint az, hogy valamennyiük bal füléről mintegy harminc centis szövetcsík lógott, talán azt jelentette, hogy egy kisebb törzshöz tartoznak a nagyobbon belül.

Vagy felderítésre küldték őket, vagy egy bizonyos célpont ellen, amelyet egy bizonyos időpontban kellett leszedniük. Vagy esetleg ebédidő volt Malacfalván, már kiöntötték a vályúba a moslékot, a nagydarab, ifjú

fenevadak pedig oda akartak érni, mielőtt a többiek felzabálják a legjobb falatokat.

A kiskocsiban ülve próbáltam az optimizmusomat akkorára fújni, mint a terepjáró gumiabroncsok. A hideg veríték a homlokomon és a tenyeremen azonban meghazudtolta magabiztos mosolyomat.

Néztem a völgy túloldalán álló négyest, és próbáltam nem mutatni a félelmemet. Ők visszanéztek rám, és valószínűleg megsértődtek azon, hogy nem mutatok félelmet.

Ha meggondolják, milyen nehéz lehet megérteni egymást, és harmóniában élni egymással két, azonos nemzethez, közösséghez, rasszhoz és valláshoz tartozó embernek is, akkor megérthetik, miért voltak kétségeim azt illetően, hogy a találkozó ölelkezéssel és örök barátsággal fog végződni.

A négy rém egyszerre mozdult, elindultak lefelé a domboldalon a völgy felé, mely elválasztott bennünket. Nem futva, csak lassan haladtak, és most nem is libasorban, hanem egymás mellett.

Ez a mérsékelt reakció, amely annyira különbözött az eddig látott vad, acsargó ámokfutásoktól, arra engedett következtetni, hogy őket nem a gyűlölet vezérli, mint fajuk többi tagját, hogy nem szeretnek erőszakoskodni magának az erőszaknak a kedvéért, esetleg egy visszafogottabb réteghez tartoznak, amelyik nyitott a párbeszédre és a kompromisszumokra.

Kiszálltam a kocsiból, és megálltam mellette.

Amikor félúton jártak lefelé a domboldalon, mind a négyen teljesen egyszerre kezdték lóbálni a bárdjaikat: előre, hátra, előre, hátra, előre, aztán körbeforgatták; előre, hátra, előre, hátra, előre, aztán körbe…

Most már jóval kevésbé reménykedtem abban, hogy közös nevezőre jutunk, inkább előhúztam a pisztolyomat. Habár nem szeretem a lőfegyvereket, most nagyon jólesett volna, ha kilenc milliméteresnél nagyobb kaliberű van nálam.

A Beretta teljesen megfelelő fegyvernek tűnt, amíg ott nem találtam magam jármű nélkül a nyílt terepen, szemben négy sertésmajommal, olyan körülmények között, amelyek közt alaposabban szemügyre vehettem őket, mint korábban. Mindegyikük majd két méter magas volt, és nyomhattak vagy százharminc kilót. Térdük, csípőjük és gerincük majdhogynem emberi formájának köszönhetően semmi komikus nem volt a külsejükben; a legkevésbé sem emlékeztettek Cucu malacra. Hosszú ujjú kezük és lábuk volt hasított paták helyett, bár sötétbarna, szaruszerű karmaik úgy néztek ki, mintha kifejezetten zsigerelésre tervezték volna őket.

Inkább választottam volna a menekülést, mint hogy szembeszálljak velük, de nem voltam biztos abban, hogy le tudom futni őket. Könnyebb és ruganyosabb voltam náluk, tehát gyorsabbnak is kellett lennem. A vaddisznók viszont közel ötven kilométeres óránkénti sebességgel is képesek rohanni. Nem tudtam, elég disznók-e ezek ahhoz, hogy olyan gyorsan fussanak, de azt tudtam, hogy ha igen, akkor viszont én nem vagyok eléggé az, hogy képes legyek elmenekülni.

Amikor leértek a völgybe, lőttem egyet a levegőbe. Hát, így visszatekintve ez körülbelül annyira tűnik okos dolognak, mintha az ujjammal próbáltam volna megfenyegetni egy közelítő grizzlymedvét.

Inkább elijeszteni szerettem volna őket, mint hogy muszáj legyen végeznem velük, még ha ők – ahogy Mrs.

Tameed olyan plasztikusan megfogalmazta a névtelen kisfiúnak – egy kis ungabungát is terveztek, mielőtt lerágják a pofikámat.

Mivel folytatták útjukat a szűk völgyön át, két kézre fogtam a pisztolyt, szabályos lőállást vettem fel, a sor jobb szélén közeledő szörnyre céloztam, és leadtam öt lövést.

Ha jól láttam, három talált célba. A fenevad megtántorodott, elejtette a csatabárdot, és imbolyogni kezdett.

A rézköpenyes, üreges hegyű lőszer gyilkos eszköz. Amikor célba talál, szétnyílik, és rettenetes pusztítást tud véghezvinni a szövetekben.

A becsapódás erejétől a fenevadnak egy pillanatra elakadt a hangja, de aztán visítani kezdett.

Megdöbbenve attól, hogy még mindig talpon van, beleeresztettem még két golyót. A második hatására a sebesült teremtmény a torkához kapott. Aztán hanyatt zuhant.

A maradék három sem felém, sem előlem nem kezdett rohanni. Megálltak elesett bajtársuk mellett, és úgy bámulták, mintha nem értenék, mi döntötte le a lábáról.

Továbbra is lőállásban maradtam, és becéloztam egy másik szörnyet, de vártam, hátha megjön az eszük, és visszavonulnak.

Felém fordultak, és most engem bámultak, egyelőre nem gyűlölettel, inkább döbbenten. Ide-oda forgatták a fejüket köztem meg a halott teremtmény között, mintha azon tanakodnának, hogyan és miért öltem meg. De aztán úgy tűnt, nem is annyira döbbentek voltak – inkább döntésképtelenek. A közönséges disznók között előfordul, hogy felfalják a kicsinyeiket; talán ezek is azon tűnődtek,

engem vegyenek-e üldözőbe, vagy letelepedjenek lakmározni egy jót, amíg még friss a tetem.

Eleget láttam már a fajtájukból ahhoz, hogy észrevegyem, a legtöbb állatfaj egyedeinek viszonylagos egyformaságával ellentétben ezeknek a vonásai között nagy a különbség; nem akkora, mint az embereknél, de elég nagy ahhoz, hogy ne annyira falkának, mint inkább egyének társulásának lássam őket.

Most, hogy hol halott társukra, hol meg rám pillantgattak, groteszk arcuk egyedisége még rémisztőbb volt, mint eddig. Ha nem egy lényként, a vak ösztönnek engedelmeskedve cselekednek, ha mindegyikük maga is ki tudja dolgozni a legmegfelelőbb módját a zsákmány becserkészésének és elejtésének, akkor hosszú távon alig van több esélyem megszökni előlük, mint a fekete csuklyás Halál elől, amikor kopogtat az ajtómon, egyik csontos kezében mindent learató kaszájával, a másikban egy kivégzési végzéssel.

A napfény megcsillant a bárdok pengéjén, és fénybe vonta a csonttörő kalapácsfejeket.

A rémek most nem rám, és nem a hullára figyeltek, hanem egymásra. Széles sakálszájuk résnyire nyílt, de ha kiadtak is valami hangot, én nem hallottam.

Mindhárom kígyószerű, szőrtelen, fehér farok, a végén szürke pamaccsal felemelkedett – egyszer, kétszer, háromszor.

Hegyes fülük megmozdult. Előreszegeződött. Aztán hátralapult a koponyájukra.

Szétszéledtek a lejtő alján, egymástól nagyobb távolságra.

Megint lóbálni kezdték a csatabárdjukat: előre, hátra, előre, hátra, aztán körbe. A fegyverek úgy villogtak a

napfényben, mintha a levegő még élesebbre köszörülte volna őket.

Hét lövés kellett, hogy az első rémet leterítsem. Ezzel az aránnyal számolva a maradék háromhoz még huszonegyre lett volna szükség.

A Beretta tárában tíz töltény maradt. Az övemben lévő tartalék tárban még volt további tizenhét, de kételkedtem benne, hogy lesz időm kicserélni, ha nekem rontanak.

Shakespeare azt mondatja Falstaff-fal, hogy a vitézség legfőbb kelléke az óvatosság,[14] és ott a dombtetőn én is inkább erre hajlottam. Lerohantam a dombról a túloldalon. Tisztában vagyok vele, hogy Falstaff harcos és gyáva alak, tolvaj és sármőr volt egyszerre. Csak azoknak lehet a példaképe, akik azt hiszik, hogy a legfőbb érték az önbecsülés. Az író komikus, de nem csodálnivaló figurának szánta, mivel jól tudta, hogy ha az ilyen emberek nem képesek többé szórakoztatni, rendkívül veszélyessé válnak. Ők korunk Charles Mansonjai és Pol Potjai, és nincs olyan szörnyű bűn, amitől visszarettennének.

Életünk bizonyos szakaszaiban mind gyávák vagyunk, de én legalább vigasztalhattam magam azzal, hogy amikor elfutottam a dombtetőről, nem hagytam hátra bajtársakat. Mivel csak a saját hátsómat fenyegette veszély, mondhattam azt, hogy óvatosságból, nem pedig gyávaságból teszek így. Ezt is mondogattam magamnak, miközben hanyatt-homlok, riadt nyiffanásokat hallatva és erősen küzdve a bevizeléssel, lerohantam a völgybe, ahol korábban a kiskocsival álltam, majd északnak fordultam, reménykedve abban, hogy gyalog is elérem a tornyot. Az

---

14 IV. Henrik, 1. rész. Lévay József fordítása.

ilyen önáltatásoknak köszönhetően maradunk életben – és szintén ilyeneknek köszönhetően tesszük kockára leglényegibb részünket.

HARMINCHÁROM

Roseland domborzatának ez a része meglehetősen összetett volt, a dombok és völgyek olyan mintában váltakoztak rajta, mely az agy tekervényes felszínére emlékeztetett. Én magam mintha az agyon átsuhanó gondolat lettem volna, mégpedig ez a gondolat: „Mozgás, mozgás, élj, élj!”

Igyekeztem az alacsonyabban fekvő részeken maradni, hol a domboldalak, hol a lejtőkön növő indiai fügefák, hol a völgyekben gyökerező kaliforniai babérfák takarásában, ahol mindig egy kicsit nyirkos volt a talaj. A fák között cikázva, az alacsonyabb ágak elől lebukva, a nyílt tereken pedig még jobban rákapcsolva csak a megérzésemre hagyatkozva fordultam erre vagy arra, amikor a felgyűrt tájon elágazott az út.

Arra figyeltem, hogy gyorsan, meg még gyorsabban haladjak, és nem mertem hátranézni, mert féltem, hogy elbotlom. Különben is, jobb volt nem megtudni, követnek-e a rémek, amíg egy karom a sportzakómnál fogva földre nem ránt, vagy egy csatabárd ketté nem szeli a koponyámat, és azonnal megöl, megkímélve azoktól a borzalmaktól, amelyek akkor várnak rám, ha sikerül élve elcsípniük.

Alig pár órája még a főépület konyhájában eszegettem álmosan a lepényt és a túrótortát. Az volt a legnagyobb gondom, hogyan hatoljak át Roseland titkainak páncélján,

és miképp értelmezzem a szavait azoknak, akik minden beszélgetés előtt felvették az érthetetlenné tevő köpenyt.

Ezek a disznószerű teremtmények legalább érthetőek voltak. Nem játszottak a szavakkal, nem tettek úgy, mintha elbambultak volna, és semmilyen egyéb módon sem próbáltak félrevezetni. A rémek szándéka kristálytiszta volt: le akartak ütni, majd feltrancsírozni, bezabálni, utána meg meghitt körben megbeszélni, hogy ízlettem. Ugyanúgy nem titkolták a céljukat, ahogy az adóellenőrök sem szokták.

Annyi elágazásba ütköztem már, hogy fogalmam sem volt, közeledem-e a toronyhoz, vagy éppenséggel távolodom tőle. Azon sem lepődtem volna meg, ha az egyik dombtetőn megpillantom az otthagyott kiskocsit, mellette meg a zsugázó rémeket, akik csak arra várnak, hogy végre körbefussak, egyenesen az ő karmaik közé.

A hűvös levegő párszor megint megremegett, mintha hő áramlana felfelé, és a szemem sarkából olyasmiket láttam, amik már nem voltak ott, amikor odafordultam. Néhányuk talán csak árnyék volt, amelyet csupán a perifférikus látásom mutatott szilárdnak. De akadtak konkrétabbak is: egy nagy kupac emberi koponya képzete, halott rémeken lakmározó prérifarkasoké, csuklyás alakoké, akik fáklyát érintenek egy oszlophoz kötözött meztelen nő alatti máglyához…

Volt azonban egy látomásom, amely akkor sem tűnt el, amikor egyenesen ránéztem. Kiértem egy babérligetből, és úgy hatméternyire előttem az út kétfelől került meg egy nagyobb földhalmot. Az elágazásban egy lombtalan, fekete törzsű fa állt, amelyet valaki háttérnek alkalmazott egy napszítta csontokból álló installációhoz. Az ágakról gyerekek törékeny csontvázai lógtak, némelyik csak

hároméves lehetett, de tíznél idősebb egyikük sem volt, amikor megölték őket, leszaggatták róluk a ruhát, és a kegyetlenség ilyen tébolyult emlékművévé rendezték el őket.

Olyan volt, mint egy útjelző tábla, mely arra figyelmeztet, hogy egy város van erre, amely a határokat nem ismerő, vad erőszak lázában ég.

Vágtám során először botladozni kezdtem, amikor a jelenés nem foszlott szét. Aztán visszanyertem az egyensúlyomat, és továbbrohantam a jobb oldali ösvényen.

Csak azt tudtam elképzelni, hogy egyszerre két Roselanden rohangászom: azon a birtokon, amelyikre pár nappal ezelőtt érkeztem Annamáriával, meg egy másikon, amelyik valami párhuzamos, alternatív valóságban létezik.

Az út, amelyet a csontokkal díszített fekete fánál választottam, rövidnek bizonyult. A dombok egyre közelebb, majd még közelebb kerültek egymáshoz, és meredekebbek is lettek, ahogy a völgy összeszűkült. Hamarosan zsákutcába jutottam, ahol három lejtő ért össze; jobbra-balra gyomok és tüskés szederbokrok, előttem sziklákkal teleszórt föld.

A szederindákba beakadtam volna, és talán annyira beléjük gabalyodom, hogy nem tudok továbbmenni. A köveken botladoztam tovább, melyek némelyike megcsúszott a lábam alatt, úgyhogy hamarosan kénytelen voltam eltenni a pisztolyt, és inkább négykézláb továbbhaladni, kétségbeesetten keresve kapaszkodót, nehogy hátrazuhanjak, ha egy stabilnak tűnő kő csalárdnak bizonyulna, és elgördülne, mikor rálépek.

Lihegésem és kalapáló szívem ellenére is hallottam magam mögött a rémeket – de a szagukat nem éreztem. Olyan volt, mintha közel jártak volna, de valószínűleg csak

a fura domborzat okozta visszhang miatt, mert a rettenetes bűznek is jeleznie kellett volna, ha tényleg a nyomomban vannak.

A lejtő közepe táján értek utol. Egyikük elkapta a farmerom bal szárát. Kezemmel továbbra is kapaszkodva dühödten hátrarúgtam, és el is találtam valamit, talán a helyét. De a szörny csak nem engedett el, sőt rántott rajtam egy nagyot, hogy ledöntsön.

Egy kő meglazult a laza talajban, kicsúszott a jobb kezem alól, és lepattogott a domboldalon. A balommal még mindig kapaszkodva az oldalamra fordultam, és a másik kezemmel keresztbe nyúltam, hogy előhúzzam tokjából a Berettát.

Előttem tornyosult egy rém, tőlem balra egy másik, jobbra pedig egy harmadik, és valamennyien arra készültek, hogy rám vessék magukat. A szemük fehérjét vér festette rózsaszínűre, szembogaruk ugyanolyan sárga volt, mint a különös égbolt, amit korábban láttam.

Hasadékszerű szájuk, csillogó fogaik, hosszú, feketével pettyezett rózsaszín nyelvük nem irgalmas szavakra teremtetett, hanem a préda széttépésére és felfalására, esetleg akkor, amikor az még él és sikoltozik.

Három csatabárd emelkedett, kettő a pengéjével, egy a kalapácsfejjel felém. Ahogy előhúztam a pisztolyomat, tudtam, hogy legfeljebb egyet ölhetek meg közülük, mielőtt a másik kettő lecsap, és felnyitja a koponyámat, mint egy kagylót. Készen álltam a halálra, már csak azért is, mert a Túloldalon semmi sem lehet annyira büdös, mint ezek a disznók.

Mielőtt elővehettem volna a Berettát, az előttem álló lény fölém hajolt ocsmány, síkos bőrű, drótszerű szőrrel foltozott testével – aztán elhátrált, mivel a két szeme között

megjelent egy lyuk. Koponyája hátsó része meg szétrobbant. Ahogy elesett, kikerült a látóteremből. Olyan hirtelen tűnt el, mintha kinyílt volna alatta egy csapóajtó.

A lövést ugyan nem hallottam, de a második és harmadik már közeli volt és hangos. A maradék két rémet is mintha elrántotta volna tőlem valami. Egy csatabárd esett pengve a fejem mellett a kőre, a másik pedig pörögve eltűnt a szemem elől, mintha a parádétörténet legrusnyább mazsorettje kicsit túlságosan nagy lelkesedéssel dobta volna fel a pálcáját.

A kőomladék ki akart csúszni alólam. Próbáltam nem föld- és kőomlást zúdítani a rémek tetemére, amelyek odalent a zsákutcában fetrengtek.

Zihálva és köpködve, mert volt egy olyan érzésem, mintha a rém verítékének egy cseppje a nyitott számba hullott volna, hasra fordultam, és szilárd kapaszkodót kerestem.

Egy pár fekete-vörös bőr cowboycsizma jelent meg mellettem. A felsegítésemre lenyúló óriási mancs mögött pedig jókora felkart és herkulesi bicepszet láttam, kacagó hiénákkal díszítve.

HARMINCNÉGY

Megfogtam a kezét, amely vagy kétszer akkorának látszott, mint az enyém, és a tetovált óriás talpra segített. Aztán felbotladoztunk a domb tetejére.

Nyugat felé a napsütötte tenger úgy ragyogott, akár egy kalóz kincsesládája. Kis híján egy szörnydisznó harapásra tátott fogsora volt az utolsó, amit ezen a földön láttam.

Megmentőm arcán a hegek ugyanolyan vörösek voltak, a fogai sem kevésbé sárgák és rendezetlenek, a herpeszén azonban valami kenőcs csillogott.

– Odd Thomas – mondta. – Emlékszel rám?

– Kenneth Randolph Fitzgerald Mountbatten.

Sugárzott az örömtől, hogy emlékszem a nevére, mintha olyan hétköznapi jelenség lett volna, akit az ember elfelejt, amint már nem látja.

A fejünk fölött egy óceántól messzire elvándorolt, magányos sirály emelkedett fel, majd lecsapott, olyan mozdulatokkal, mintha egy csupán általa hallott zeneművet vezényelne. Mivel csak nemrég néztem szembe a sertés általi halállal, tudtam osztozni az életörömében.

– Köszönöm, hogy megmentette az életemet.

Kenny a vállát vonogatta, és zavartan nézett.

– Á, nem is mentettem meg…

– Dehogyisnem, uram.

Kenny a vállára vetette a gépkarabély szíját, és végignézett a környező dombokon.

– Hát, értek kicsit a stukkerekhez meg a harcoláshoz, ennyi. Ölj, vagy megölnek. Itt ez a kettő van. Mindenki ért valamihez. Te mihez értesz, Odd Thomas?

Eltéve a pisztolyomat, bizonyítékául annak, hogy hiszek barátságunk lehetőségében, így feleltem:

– A sütéshez. Igazi mágus vagyok a sütőlap mellett.

A nyaka majdnem olyan vastag volt, mint a feje. Még a füle is izmosnak tűnt, mintha reggelente a cimpájával súlyzózna.

– Sütés. Az jó – mondta. – A kaja mindennél jobban kell az embernek.

– Hát kell annyira, mint bármi más, de jobban azért nem.

A levegő illata friss volt, egy árnyalatnyi ózonszaggal, ami újra meg újra meg akart szűnni, aztán mégiscsak mindig visszaerősödött, de sohasem annyira, hogy kellemetlen legyen.

Kenny, mintha bocsánatot kérne, úgy mondta:

– Megnéztem a vendégtornyot. Senki sincs ott megszállva.

– Tehát ismét buzeráns kis nyúlbéla vagyok, akit be sem lett volna szabad engedni?

A szemét forgatva megrázta a fejét.

– Jaj, azt nem úgy értettem! Csak úgy mondtam! Így szoktam köszönni.

– Én általában úgy, hogy „örvendek”.

– Na mindegy – mondta. – Megértettem. Te itt meghívott vendég vagy, csak ott nem, amihez nekem semmi közöm, mert nekem ott van dolgom, nem itt, itt igaziból alig vagyok, és amikor vagyok, akkor se értem, miért.

– Szerintem önök ugyanabba az iskolába jártak.

– Milyen iskolába?

– Ahol megtanultak így beszélni.

– Hogy?

– Ilyen zavarosan.

Kenny vállat vont.

– Hát én csak mondtam.

– Uram, meg kéne találnom a kiskocsimat.

– Azt az elektromos rohadást, amiben a bajt kerested?

– Azt bizony.

– Amint megláttalak, azt mondtam magamban: „hát ez a kis hülyegyerek mindjárt belerohan egy falka rohadt malacba”. És nem belerohantál?

– Azt hittem, rémeknek hívják őket.

– Hát, lehet, hogy rémek is, de én ott malacoknak hívom őket, mondjuk én itt is úgy hívom, nekem aztán tök mindegy.

– A következetesség férfierény.

– Azt én nem tudom – mondta Kenny. – De a kocsit, azt pont akkor találtam meg, amikor az a három rohadék utánad futott le a dombról. Meg tudom mutatni, hol van.

– Az nagyszerű lenne, uram. Az akku ugyan lemerült, de az első ülésről nagyon kéne valami.

– Akkor mutatom – mondta, és délnek indult a domb gerincén.

Az ő két lépését csak hárommal tudtam követni. Ahogy ott kocogtam mellette, olyan lehettem, mint egy hobbit, aki a Terminátornak segédkezik.

Miközben a nap melegen sütötte az arcomat, és a kabócák énekét hallgattam, hálás voltam, amiért nem éppen négy rémmalac gyomorsavában oldódom.

– Szóval az én Roselandem itt van, az öné meg ott – mondtam.

– Úgy néz ki.

– Az itt, az itt van – folytattam. – De hol van az ott?

– Ha ezen gondolkozom, megfájdul a fejem, úgyhogy azt nem szoktam.

– Hogy tud rajta *nem* gondolkozni?

– Nagyon jól megy a nem gondolkozás.

– Hát nekem nem – vallottam be.

– De úgyse gyakran kerülök ide, és akkor se tart sokáig. Mindig visszakerülök oda.

– De hova?

– Hát az én Roselandembe.

– De az hol van?

– Lazítsál már, Odd.

– Laza vagyok, majd szétesem.

Kenny megtisztelt egy mosollyal, amely sárga volt, akár egy főútvonaltábla.

– Nem árt, ha időnként hülyére iszod magad. Az segít.

– Hol van az ön Roselandje? – erősködtem, miközben egy völgyből egy újabb dombtetőre másztunk föl.

Sóhajtott.

– Na, most már rohadtul fáj a fejem.

– Akkor akár már gondolkozhat is.

– Megmentettelek a malacoktól, nem elég az?

– Én is megmondtam, mit csináljon a herpeszével.

– De még nem használ.

– Fog, ha féken tartja a nyelvét, és nem nyalogatja le folyton a kenőcsöt.

– Te is olyan vagy, mint valami herpesz – mondta Kenny.

– Hát mondja meg, hol van az ön Roselandje, és nem idegesítem tovább.

– Jól van már, jól van már, na! A csajom, akivel egy ideig együtt voltam, az tudott így buzerálni, mint te. De aztán rájöttem, hogy vessek ennek véget.

Féltem a választól, mégis megkérdeztem:

– Na, és hogy vetett véget neki?

– Hát megtettem, amit az a stikkes spiné kért. Csak így lehetett elhallgattatni.

– Na szóval, hol van az ön Roselandje?

– Lehet, hogy jó messze a jövőben.

– Lehet?

– Hát ez egy ilyen elmélet.

– Szóval mégiscsak gondolkodott rajta.

– De nem érdekel.

– Hát engem meg igen.

– Az van, ami van. Tök mindegy, hogy miért.

– Ön nem is csupán egy gondolkodó, ön valóságos filozófus.

Undorodva morgott.

– Bár jönne pár rohadék malac, hogy ledurranthassam őket.

– Szóval a jövőben? Ezt úgy érti, hogy van egy időgépe, uram?

Elmagyarázta, hogy neki aztán semmilyen üzletszerű kéjelgésből élő időgépe nincs, bár ennyire azért nem fogalmazott bonyolultan. Majd így folytatta:

– Csak úgy megesik. De csak Roselanden. Máshol nem. Néha egyszer csak kék lesz az ég egy pár percre, vagy pár órára, és nem olyan trágya minden, mint életem nagy részében. Mert akkor itt vagyok, és nem ott.

– Csak úgy felnéz, és kész?

– Vagy körül. Aztán, hipp-hopp!, megint eltűnik a kék, újra sárga az ég, mint a macskafos, és megint egy kupleráj

az egész. Mintha idehúzna valami, aztán visszalökne oda, ahonnan jöttem. Biztos a malacokkal is ezt csinálja. Idehúzza, visszalöki.

– Tesla biztos nem erre építette a gépet.

– Milyen gépet?

– Ez a huzavona biztos valami mellékhatás. A malacok az ön idejében… csak Roselanden vannak?

– A nyavalyát! Ott vannak azok mindenütt. Rosszabbak, mint a csótányok.

– És az önök ege miért sárga? – kérdeztem.

– A tietek miért kék?

– Olyannak kell neki lenni.

– Ahonnét én jövök, ott nem.

Menet közben lekapta válláról a gépkarabélyt, és készenlétbe helyezte.

– Mi baj? – kérdeztem, és én is pisztolyt rántottam.

– Még semmi. Nyugi.

Egy idő múlva megszólaltam:

– Ha sárga az ég, és mindenütt nyüzsögnek a rémmalacok, elég barátságtalan egy hely lehet az.

– Nekem mondod?

– Valaminek történnie kellett a most meg az akkor között.

– Történt, ami történt.

– De mi volt az?

– Ki tudja? Talán a háború.

– Atomháború?

– Ja, volt pár atom is.

– Mármint *pár* atomháború?

– De csak kicsik.

– Hogy lehet egy atomháború kicsi?

– Meg a bio. Az tán még rosszabb volt.

– Biológiai fegyverek?

– Meg a nanorajok, vagy hogy hívták.

– Mik azok a nanorajok?

– Figyelj, én rohadtul nem jártam ám egyetemre. És nem haverkodok buzeráns kockafejűekkel. Akármik is voltak a nanorajok, a végén felzabálták magukat a rohadékok.

– Felzabálták magukat?

– Csak előtte még egy csomó minden mást is. Csendben emésztgettem ezt.

– Ja, meg a professzorok – mondta.

– Milyen professzorok?

– A rohadt kísérleteikkel.

– Miféle kísérletekkel?

– Hát a disznókon.

– Atombombák, vírusok, nanorajok, disznók… – soroltam.

– Meg vámpírdenevérek. Azokról senki sem tudja, honnét jöttek. Van, aki azt mondja, a kínaiak találták ki őket, fegyvernek. Vagy az a csodabogár nebraskai milliárdos. Meg ott volt az a napenergiás izéje a kormánynak.

– Milyen napenergiás izéje?

– Hát egy ilyen izé, ami felrobbant az űrben.

– De hát ha az űrben volt, akkor mit számít?

– Hát mert jó nagy volt.

– Mégis mekkora?

– Büdös nagy.

Úgy egy percig csendben baktattunk, majd Kenny megkérdezte:

– Most jobb, hogy ezeket tudod?

– Nem – ismertem be.

Amikor gúnyosan vigyorgott, egyik csorba foga rálógott az alsó ajkára.

– Na és most, hogy a fejedben van minden, mit fogsz csinálni?

– Hülyére iszom magam.

– Az a legjobb – mondta Kenny.

Megérkeztünk a lemerült kiskocsihoz. Lent a völgyben vagy húsz varjú gyűlt össze a rém holttestén.

Kivettem a kocsiból a párnahuzatot, és megkérdeztem:

– És egyébként mit csinál Roselanden?

– Biztonsági őr vagyok, de a góré egy igazi hibbant állat.

– Mitől hibbant?

– Azt hiszi, Roselanden örökké fog élni.

Némi habozás után megkérdeztem:

– Noah Wolflaw a neve?

– Wolflaw? Nem. Úgy hívja magát, hogy Constantine Cloyce.

Kenny zöld szemében megcsillant a napfény, hamisságnak azonban nyoma sem volt benne.

Egyszer csak megszólalt:

– Sárga az ég.

Felpillantottam, de az ég kék volt.

Mire visszanéztem Kennyre, már nem volt ott, csak a levegő remegett meg egy pillanatig a hűlt helyén.

HARMINCÖT

Amíg ott álltam a működésképtelen kiskocsi mellett, kicseréltem a Beretta félig üres tárát a telire, majd elővettem hét golyót a tartalékból, és megtöltöttem az első tárat is, végig azon a felfedezésen törtem a fejem, hogy Roseland titkának valami köze van az időhöz. Ha valami lokális időzavar a mellékhatása annak, ami itt folyik, akkor a megérzésem, hogy fogytán az idő, olyan módon lehet helyes, amit fel sem tudok fogni.

Mielőtt összefutottam volna a malacokkal, a vendégházba igyekeztem, hogy megnézzem, biztonságban van-e Annamária. Eszembe jutott egy eset, ami még Magic Beachen történt: akkor egy falka prérifarkassal találtuk magunkat szemben, amelyek merészen követtek minket, és meg akartak támadni. Annamária úgy beszélt hozzájuk, mintha értenék őt – és pusztán a szavai hatására vissza is húzódtak. Akármilyen képességgel bírt is, nem kellett félnie az állatoktól, valószínűleg még a malacoktól sem; ha megöli valaki, azt nem állati ösztönök, hanem a legrosszabb emberi szándékok vezérlik majd. Mivel Roselanden folyt a visszaszámlálás valamiféle robbanás felé, bíznom kellett benne, hogy Annamária tud vigyázni magára.

Egyik kezemben a párnahuzattal, a másikban a pisztollyal vándoroltam dombról dombra, figyelve, nem bukkan-e fel még több sertés. Így jutottam el Enkeladosz, a gigász szobráig. Innen bemerészkedtem a pázsitot

körülvevő tölgyesbe. Ahogy korábban, most sem hevert a fák alatt egyetlen lehullott levél sem.

Letettem a párnahuzatot, és az egyik alacsonyabb ágon kiválasztottam egy háromlevelű gallyat. Letörtem, és a földre dobtam.

Mintha gyorsított felvételt néznék, a törés helyén új gally sarjadt ki a fából, amely egy percen belül teljesen helyreállította magát.

Lenéztem a földre, ahová a gallyat ejtettem, de az nem volt ott.

Végre, majd huszonkét évesen megkaptam a kísértetházamat, amelyre úgy készültem, és vidéki kúria volt, mint Henry James *A csavar fordul egyet*-jében, jó perverz múltja volt, mint Richard Mateson *Hell House*-ában, olyan emberek éltek benne, akiknek már halottaknak kellett volna lenniük, mégsem voltak azok, mint Az *Usher-ház vége*ben Edgar Allan Poe-tól, és veszélyben volt benne egy kisgyerek, mint a *Poltergeistban.* Roseland egyetlen kísértete viszont a szellemló lovasa volt, aki sem gonoszul nem viselkedett, és igazából nem is volt a központja annak a problémának, amelyet nekem, az amatőr ördögűzőnek meg kellett oldanom.

Nem sírból kikelő szellemekkel és fantomokkal kellett szembeszállnom, ami még egész könnyen ment volna, hanem disznószerű szörnyekkel, kozmikus gépezetekkel, egy erősen tébolyodott mozimogullal, no meg a segítőivel, akiket a hatalmával csábított magához, amelyet – talán akaratlanul – a néhai nagyszerű Nikola Tesla adományozott neki, aki bár már rég meghalt, és nem is volt kísértet, anyagtalan flippergolyóként pattogott ki-be a színen, és azt mondta nekem, hogy látott ott, ahol még

nem jártam, továbbá arra biztatott, hogy nyomjam le a főkapcsolót, akárhol legyen is az.

Néha szeretnék csak úgy visszabújni az ágyba, és a fejemre húzni a takarót.

De most inkább újra letörtem a fáról azt a gallyat, amelyet az előbb is, és kinyújtott bal tenyeremen tartottam. Egy percen belül a fa ismét kijavította magát, a gallyacska pedig eltűnt, pedig az utolsó pillanatban az öklömet is köré zártam.

Roselanden nem volt szükség kertészek hadára. A birtok mesterségesen formált részén – szemben a vadon burjánzó mezőkkel – a fák, a bokrok, a virágok és a fű egyfajta sztázisban, valamiféle statikus állapotban voltak: se nem nőttek, se nem pusztultak, megmaradtak pontosan olyannak, amilyenek… talán már a húszas évek eleje óta voltak.

Roseland lakói nem az időn kívül éltek. Az órák továbbra is ketyegtek, és a percek múltak. A nap kelt és nyugodott, mint máshol. Változott az időjárás, változtak az évszakok. Az idő nem állt meg a birtok falai közt.

Csak valamilyen különös energia járt át minden gyökeret, törzset, ágat és levelet, minden fűszálat és minden virágszirmot, amitől minden ugyanolyan maradt, mint volt. A szél mégiscsak leszakította a fák leveleit, csak azonnal új nőtt helyettük, a lehulló levél pedig földet érve menten megszűnt létezni. De az is lehet, hogy az új levél a régi volt, vagy az illető növény – de semmi, ami hozzáért – visszaugrott az időben a levele leszakadta előtti pillanatba, aztán újra csatlakozott a jelenhez.

Ha leások a földbe, szinte biztosan valami fémhálózatra vagy ugyanolyan rézrudakra bukkantam volna, amilyeneket az épületek alapjaiba is beépítettek. Most

jutott csak hirtelen eszembe, mit jelent rajtuk az elnyújtott, fekvő nyolcas: a végtelen szimbóluma volt.

Elszédültem. Hirtelen örültem volna, ha nekem is olyan rosszul megy a gondolkodás, mint Kennynek.

Visszatértem a hibátlan pázsit félszigetére, melyen Enkeladosz emelte öklét az istenek felé, és kisétáltam rajta a főépületet övező füves térre. Messziről is láttam, hogy az ajtókat és ablakokat még mindig acél borítja.

Az egyik sarok mögül egy hordányi rém bukkant elő, őrjöngve, mert nem invitálták be őket ebédre. Borogatták a kerti bútorokat, és dörömböltek az acélon.

Visszavonultam Enkeladosz pázsitjára, ahol eltakartak a ház elől az időbe belefagyott tölgyek. Megálltam a gigász mellett, és próbáltam felfogni, merre is ágazik szét az a gondolat, hogy Roseland nem időgép – nem ám ilyen egyszerű valami –, hanem egy olyan gép, amely *kezelni* képes az időt: visszafordítja vagy gátolja a hatását, és véd az egyébként elkerülhetetlen öregedéstől a természet ellenében.

A főépületben és a vendégtoronyban egyaránt érintetlennek tűnt minden, mintha soha semmi nem romolna vagy használódna el, és port sem csinálna. A parketták és a lépcsők olyan szorosan és nyikorgásmentesen illeszkedtek, mint aznap, amikor készültek. A márványon, mészkövön sehol egy repedés.

A konyhafelszerelés új volt, de valószínűleg nem azért cserélték le, mert a húszas évekbeli eszközök már nem voltak jók, hanem mert az újfajta tűzhelyek és hűtők nagyobb kényelmet biztosítottak, mint a régiek.

Mintha csak úgy odavarázsolták volna őket, a semmiből váratlanul legalább száz, olyan két méter szárnyfesztávolságú denevér jelent meg a hosszú pázsitsáv

fák ölelte végében. Olyan szoros kötelékben repültek felém, hogy egyetlen masszának tűntek, fél méterrel a fű fölött száguldó árhullámnak – ráadásul fényes nappal, amikor a denevérek sosem szoktak repdesni.

A menekülés sürgető vágyát ellensúlyozta a felismerés, hogy az ő sebességüknek én csak a töredékével tudok mozogni. Hátha a napfényben nem látnak jól. Vélhetőleg ők is szag után mennek, mint a legtöbb ragadozó. De az is lehet, hogy természetes, visszhangalapú tájékozódó rendszerük is segíti őket a zsákmány azonosításában, mely esetben a mozdulatlanság bölcsebb ötlet volna, mint a futás. A hatalmas ólomszobor, amelynek az árnyékában állok, talán leárnyékol előlük.

Hátha, vélhetőleg, lehet, talán – ilyen kilátások közepette álldogáltam ott bénultan, és reménykedtem, hogy nem falnak fel élve.

Szárnyaik teljesen egyszerre csapkodtak, olyan sebességgel, hogy a csapkodás már-már egybefüggő zümmögésbe olvadt, és ez az összehangoltság éppoly lenyűgöző volt, mint amilyen félelmetes. Akkora volt a fejük, mint egy grépfrút, tátott szájjal közeledtek, felfedve görbe tépőfogaikat; lapos orruk pedig a levegőt fürkészte a vér, veríték, elhullajtott bőr-, szőr- és tollmaradványok szaga, valamint a félelem illatanyagai után kutatva.

A félelemtől elgémberedett tagokkal kapaszkodtam fel a gránittalapzatra, melyen a hatalmas gigász állt. Hátamat a bal vádlijának döntve leültem, felhúztam a térdemet, talpamat a jobb lábának feszítettem, és ugyan fogalmam sem volt, hogy az ólom, amelyből öntötték, nyújt-e valami védelmet, azért megszokott, kitartó optimizmusommal ücsörögtem ott.

Ahogy a szívverésem újra normálisra lassult, megint Roselanden kezdtem tűnődni. Múlt, jelen és jövő időről…

A birtokon, a házban és a bútorokon uralkodó statikus állapot láthatóan nem terjedt ki a kevésbé helyhez kötött tárgyakra, az ágyneműre, a konyhaedényekre vagy az evőeszközökre például. A ruhák és az ágyneműk nem mosták ki magukat, és a koszos edények sem tértek vissza korábbi tiszta állapotukba. A birtokon átáramló energia – nevezzük Matuzsálem-áramlatnak – még keresztülyfolyt a ház padlóján álló vagy a falain lógó tárgyakon, de a kisebb és kevésbé stabil dolgokat már nem volt képes áthatni.

Na és az itt élő embereket?

Kenny zord és zavaros jövőjében Roseland tulajdonosa Constantine Cloyce-nak nevezi magát, talán azért, mert annak a kornak a káoszában már nem szükséges álnevek mögé rejtenie valódi személyazonosságát. Az akkor élők talán túlságosan el vannak foglalva családjuk táplálásával és védelmezésével ahhoz, hogy a múlttal törődjenek. Ha nincs internet, tévé vagy rádió, és a lakossági nyilvántartások is valamelyik épület üszkös romjai alatt hamvadnak, nem kell időről időre nevet, és bizonyos mértékig külsőt is változtatnia. Nem kell Noah Wolflaw-nak, sem egy dél-amerikai bányabirodalom örökösének kiadnia magát. Névleg is lehet az, aki valójában mindvégig volt: Constantine Cloyce.

Az lett volna logikus, hogy mivel Roseland lakói még kevésbé helyhez kötöttek, mint az evőeszközök és a ruhák, nem lesznek halhatatlanok pusztán attól, hogy a falakon belül élnek. Biztosan normálisan öregszenek, és bizonyos időközönként, mondjuk, pár évtizedenként alá kell vetniük magukat valamiféle eljárásnak, hogy visszakapják a fiatalságukat.

Egyik napról a másikra ledobnak harminc-negyven évet, megszabadulnak az ősz hajtól, a ráncoktól, a túlsúlytól, a hatástól, melyet a gravitáció gyakorol az idők során az arcra, és egészen új emberek lesznek, szinte rájuk sem lehet ismerni. Alig kell több álcázást eszközölniük, mint megváltoztatni a nevüket és a frizurájukat, és máris el tudják adni magukat Roseland új lakóiként, pláne, ha visszahúzódó életet élnek, és nemigen érintkeznek a helybéliekkel.

Eszembe jutott, hogy Victoria Mors azt mondta, sosem csinál semmi veszélyeset, és most már azt is értettem, miért nem. Az öregedés hatásait talán vissza tudták fordítani, és képesek voltak legyőzni a betegségeket, de sebezhetetlenek nem voltak. Ugyanúgy agyon lehetett lőni őket, vagy meghalhattak balesetben.

Henry Lolam is ugyanilyen okokból tért vissza nyolc helyett már három hét után Roselandre. Nagyobb biztonságban érezte magát itt. A halhatatlanság Roseland rabjává tette, és a saját maga börtönőrévé vált.

Bár még mindig töméntelen kérdésem volt, mégis egy kicsit kevesebb, mint egy órával korábban. Azok, amelyekre most legsürgősebben választ akartam kapni, mind a névtelen fiúval álltak kapcsolatban.

Ha Noah Wolflaw valójában Constantine Cloyce, akkor a szellemlovas Madra Cloyce lesz, a felesége a húszas évekből, akit valószínűleg akkor is lőtt le, még amikor lovakat tartottak a birtokon.

Emlékeztem, milyen ideges lett, és hogy késlekedett a válasszal, amikor a mauzóleum mélypincéjében, a holttestek között megkérdeztem, Noah Wolflaw felesége volt-e életében. Mivel csak igent és nemet tudott inteni, azt

nem volt képes elmagyarázni, hogy Wolflaw valójában Cloyce, és így ő tulajdonképpen mindkettőjük felesége volt.

A névtelen fiú sem volt névtelen többé. Madra és Constantine fia volt, akinek halottnak kellett volna lennie. Fiatalon halt meg. A neve – Timothy – kis táblácskán volt olvasható a mauzóleum azon rekesze alatt, melyben az elvileg a hamvait tartalmazó urna állt, de hát ő minden kétséget kizáróan mégis életben volt.

Honnan hozta el őt Noah Wolflaw – Cloyce –, és miért akar a fiú mindennél jobban visszamenni oda? És ha ő a kilencéves Timothy, hogy lehet ennyi évtized múltán még mindig kilencéves? Miért nem hagyták, hogy felnőjön, és ellássa magát úgy, ahogy a többiek? *Megtartották gyereknek majdnem kilencven esztendőn át?*

A válaszokra nem találhattam rá Enkeladosz árnyékában. A főépületben vártak felfedezésre.

Északnyugaton csendben gördültek előre a felhőburák, bár én azért úgy gondoltam, még a nap vége előtt lecsap a zivatar. A közeledő vihar már az ég egy

harmadát elfoglalta, és minden eddiginél gyorsabban haladt afelé, hogy láthatártól láthatárig birtokba vegye a mennyeket.

A felhőszakadást várva valamiért Victor Frankenstein jutott az eszembe, amint nagyban munkálkodik a régi malomban – amely a könyvben ugyan nem, de a filmben a laboratóriumaként szolgált –, és igába fogja az ég villámait, hogy életre keltse teremtményét, a cammogó lényt, amelyben kegyetlen szív és egy bűnöző agya lakozik.

Az elbarikádozott házba csupán a mauzóleumon keresztül térhettem vissza, a Franchi festményét utánzó, őrangyalt és gyermeket ábrázoló mozaikon át.

A denevérszárnyak suhogásától és a görbe tépőfogak emlékétől gyorsabb mozgásra ösztökélve keresztülrohantam a füvön, át az időben megrekedt tölgyesen, majd a mezőkön, ahol még úgy nőttek és enyésztek a növények, ahogy azt a természet akarta.

Útközben megint az eszembe villant Frankenstein régi malma. Először nem is értettem, miért nem hagy engem nyugton ez a kép.

Ahogy dél felől közelítettem meg a mauzóleumot, a lelki szemem pislogott egyet, és a vén malomból a viharban egyszerre a roselandi eukaliptuszliget közepén álló torony lett. A kőépület bronz kupolájának szokatlan tetődísze egy zsebóra felhúzóját, fülét és fedelét formázta. Roseland titka pedig az *idővel* volt kapcsolatban…

Annamária meg az én lakosztályom összesen is csak az alsó hat métert foglalta el a húszméteres toronyból. A földszintről az első emeletre vivő csigalépcső tovább is vezetett felfelé. Viszont a tetején lévő ajtót nem nyitották a kulcsaink.

Nem sikerült kiderítenem, mi foglalja el a felső tizennégy métert. Én nem vagyok olyan egészségtelenül kíváncsi szaglász, amilyeneket a Nagy Testvér tízezrével alkalmaz manapság. De azt megtanultam, hogy ha a tehetségem új helyre vonz, ahol szükség van rám, megnőnek az esélyeim a túlélésre, amennyiben megérkezéskor átkutatom a helyet csapóajtók és rejtett kelepcék után.

Most, a mauzóleumtól délre és a főépülettől takarva megálltam, és azt fontolgattam, ne térjek-e vissza mégis a toronyba. Útközben beugorhatnék Jam Diu szállására, és kölcsönvehetnék egy baltát. A nap eseményeinek hatására

olyan hangulatba kerültem, hogy szívesen széthasogattam volna valamit, még ha csak egy ajtót is.

Némi habozást követően aztán mégiscsak inkább a főépületbe vonzott valami. Nyilvánvalóan mindkét helyen kizökkent az idő, de ha az apokalipszis óramutatói valamilyen katasztrófa felé rohantak, akkor minél előbb el kellett hoznom a fiút.

HARMINCHAT

A mauzóleumban a Franchi-képből készült mozaik még mindig hátra volt húzódva a falba, és látni engedte az első pincébe vezető két lépcsőt.

Arra számítottam, hogy egy idő után a titkos világba vezető bejárat magától bezárul. Most félreálltam, és megnyomtam az angyal pajzsán az üveglapot, amellyel kinyitottam, de benyomódva maradt, és a faldarab sem csúszott előre, hogy kitöltse a lyukat, amelybe beleillett.

Átvizsgáltam a falat a két lépcső tetején, de nem találtam másik kapcsolót. A megérzés azt súgta, hogy ne vesztegessek itt több időt. Roselanden az események sebesen közeledtek a csúcspontjuk felé.

Lementem az első pincébe, ahol a terem közepén csendben forgott a rudakon a hét gömb. Hang nélkül pörögtek a lendkerekek is, és külső peremükről arany fénycseppek emelkedtek a mennyezetet borító rézdrótokhoz, melyeknek bonyolult mintái mentén folytatták útjukat, míg elhalványodtak és eltűntek.

Miután nemrég rájöttem, mi a fő célja ennek a gépezetnek – az idő befolyásolása –, azt reméltem, ahhoz is közelebb jutok, hogyan képesek ezek a mindenféle szerkezetek ilyen bámulatos eredményre. De ugyanúgy sejtelmem sem volt róla, mint korábban.

Sem a sütögető, sem a paranormális tehetség nem igényli, hogy az ember zseni legyen. Ismertem más szakácsokat is, és egyikük sem volt esélyes a Nobel-díjra.

És ha az ember kóborló lelkeket meg néha jósálmokat lát, nem nagyon tud arra koncentrálni, hogy nemzetközi sakkmesterré vagy épp szoftverguruvá váljon.

A sarokból induló csigalépcsőn megint lementem a mélypincébe. A hatsornyi arany fogaskerék csendben és akadálytalanul haladt ezüstös útján, a halott nők gyűjteménye pedig ugyanúgy ott várt, feltűzött szemük az örökkévalóságot leste.

Talán itt, a gépezet – vagy annak egy kulcsfontosságú részének – közvetlen közelében erősebb volt a mesterségesen generált sztázis, mint máshol. A padlón, a falnak döntve ülő szörnyű trófeák éppolyan frissek voltak, mint amikor Roseland ura végzett velük.

Az állandóság állapotában tartott hullák is csak hullák. De azért eltűnődtem, vajon az éjszaka csendjében hatalmába keríti-e gyilkosukat a bűntudat, vagy valami morbid félelem, elképzeli-e, hogy ezek a nők egyszer csak szembejönnek vele, vérző sebeik vádlón tátonganak, akár a stigmák, hangjuk rekedt, és félig megakad nyakkendő fojtogatta torkukban.

Amit én tehettem volna vele, az mind kevés volt ahhoz, amit megérdemelt.

Talán mert az időtlen holttesteket nem bántották a dögevő lények, rájöttem, hogy a ház biztosan mentes volt a rovaroktól és rágcsálóktól, amikor Tesla gépezetét először bekapcsolták. Nem láttam örökké tartó hálót szövő halhatatlan pókokat, ahogy antik külsejű házilegyeket, valamint patkányokat sem, amelyeket bölccsé tett az ötvenszeres életkor.

De ha bujkáltak is ilyen ősöreg patkányok a falakban, nem volt okom remélni, hogy bölcsek is. Sok ember sem lesz okosabb egy bizonyos életkor után – vagy egyáltalán.

Constantine Cloyce – jelenleg Noah Wolflaw – hetvenéves volt, amikor 1948-ban minden jel szerint megrendezte a halálát. Most, százharmincnégy éves korára láthatóan még mindig nem tanult elég alázatot és bölcsességet az erkölcsös élethez. A folyamatos elkussoltatásom sem az a kifinomult, szórakoztató társalgás volt, amire az ember egy ilyen korú és ilyen tapasztalattal bíró férfitól számít.

Átvágtam a mélypincén az ajtóhoz, melyen túl a főépületbe vezető, rézzel burkolt folyosó kezdődött. Az üvegcsövekben az aranylángok szokás szerint mintha egyszerre mozogtak volna a ház felé és onnan el, én meg megint csak próbáltam nem nézni oda, hogy megkíméljem magam a szédüléstől és a zavartól, amelyet első alkalommal éreztem.

A borpincében ezúttal kihagytam a pincefolyosót. Inkább felmentem a földszintre a szűk szervizlépcsőn.

Óvatosan lopóztam be a konyhába, hátha Shilshom séf épp egy olyan lakomát készít elő, mint Prospero hercegé Poe-nál *A vörös halál álarcában.* Ebben az elbeszélésben egy apokaliptikus járvány, a „vörös halál” közepette a herceg óriási mulatságot rendez önnön halandóságának tagadásaként. Aminek aztán elég rossz vége lesz. Úgy sejtettem, Roseland lakói között is lesz egynéhány, aki semmivel nem jár majd jobban Prosperónál.

Csak a mosogató fölötti két lámpa szolgáltatott némi fényt. Az ablakot acél fedte.

Pillanatnyilag épp egy rém sem próbált áttörni a védelmen, és a ház csendes volt. Talán Tesla masinája már visszalökte őket a saját idejükbe, de ebben azért kételkedtem. Volt a csendben valami vészjósló.

A konyhából nyílt egy szoba, amely a séf irodájaként szolgált. Beléptem, és csendben becsuktam az ajtót.

Itt állította össze a séf a menüt, írta meg a bevásárlólistát, és nyilván sokat törte a fejét az étlapon olyankor, amikor a ház ura hazahozott egy, a néhai Mrs. Cloyce-ra emlékeztető fiatal nőt, hogy megkínozza és megölje. Különleges alkalmakhoz mindig olyan nehéz megfelelő fogásokat passzintani.

Lehet, hogy Constantine Cloyce volt itt az egyetlen, aki a potenciális halhatatlanság okozta felsőbbrendűségi érzéséből kifolyólag embereket ölt sportból, de a többi sem volt normális. Őrültségüket már az is bizonyította, hogy segédkeztek neki, vagy azért, hogy ők is örökké élhessenek, vagy mert tényleg nem láttak semmi bűnt halandók öldöklésében, akik előbb vagy utóbb amúgy is meghaltak volna.

Egyikük sem élt még olyan rég, hogy pusztán a hosszú időtől megtébolyodjon. Azt el tudtam képzelni, hogy pár száz év alatt az állandó ismétlődésből fakadó unalom már krónikus depresszióhoz vezet, olyan csüggedéshez, amelyet csak az egészen különleges élmények, például a kínzás vagy az ölés tudnak enyhíteni. Cloyce azonban még csak százharmincnégy éves volt, a többiek pedig valószínűleg még fiatalabbak. Nem a hosszú élet volt az, ami miatt az őrület egyik vagy másik bugyrába süllyedt.

Shilshom séf irodai székét gazdája óriási méreteihez tervezték. Az ülőke kétszer olyan széles volt, mint én, a görgői, akár a baseball-labdák. Amikor beleültem, úgy éreztem magam, mint Jancsi a kastélyban, ahová a varázsbab szárán mászott fel.

Az asztalán lévő volt az egyetlen számítógép, amelyet a földszinten láttam, habár a személyzeti lakrészekben még

valószínűleg akadt egy-kettő. Bekapcsoltam, felmentem az internetre, és rákerestem Nikola Teslára.

Úgy tűnt, szerb volt, 1856. július 10-én született Smiljanban, ami vagy Horvátországban, vagy az Osztrák-Magyar Monarchiában, vagy valami Lika nevű helyen, vagy egyszerre mind a háromban volt. Nekem ez elég zavarosnak tűnt, de valószínűleg csak nem volt összhang az életrajzát tárgyaló honlapok között.[15]

1943. január 7-én halt meg egy kétszobás lakosztályban a New Yorker Hotelben, amely New Yorkban volt, és sehol másutt. Kétezren vettek részt a búcsúszertartásán a New York-i Szent János-székesegyházban. Teslát elhamvasztották, és a hamvait azóta egy aranygömbben őrzik a belgrádi Nikola Tesla Múzeumban.

Több online forrás is biztosított arról, hogy az aranygomb Tesla kedvenc formája volt.

Hmmmm. Hát ez érdekes.

1882-ben Tesla megoldotta a forgó mágneses mezők problémáját, és megépítette az első indukciós motort. Nem mintha a leghalványabb gőzöm volna arról, hogy ez mit jelent. A századforduló ipari forradalmát azonban az indukciós motor hajtotta; azóta is használják a nehéziparban és háztartási gépekben egyaránt.

A hátam mögött valami kaparászta az ablakot borító acélt. Kaparászta, tapogatta, aztán megint kaparászta.

A zajok elég mérsékeltek voltak ahhoz a lármához képest, amit a rémek korábban csaptak, én mégis biztos

---

15 Valójában Odd az „egyszerre mind a háromban” tippel eltalálta a helyes megoldást: Tesla Smiljan faluban született, a horvátországi Lika-hegységben, amely akkor az Osztrák-Magyar Monarchiához tartozott.

voltam abban, hogy nem csak egy kíváncsi mosómedve motoszkál odakint.

Miután Amerikába jött, Tesla Thomas Edisonnal dolgozott, de aztán összevesztek, mert Tesla nem tartotta elég hatékonynak Edison egyenáramú átviteli rendszerét. Azt állította, hogy minden energia ciklikus, és a generátorokat úgy is meg lehetne építeni, hogy egyszer az egyik, másszor a másik irányba továbbítsák az elektromosságot, hullámokban, a többfázisú rendszer elve alapján.

Figyelembe véve, hogy majomdisznók hordái grasszáltak Roselanden, és az egész kócerájt egy szociopata gyilkos vezette, úgy döntöttem, nem töltök időt azzal, hogy megkeresem és megértem, mi az a „többfázisú rendszer elve”.

Lényeg, hogy Tesla azután George Westinghouse-zal társult. Hamarosan az egész világon a másodpercenként mintegy hatvanszor irányt változtató, és a nagy távolságú átvitelt minimális energiaveszteség mellett lehetővé tevő váltóáram lett a szabvány.

1895-ben a Niagara-vízesésnél Nikola Tesla megtervezte a világ első vízierőművét.

Még ma is Marconit tartják a rádió feltalálójának, pedig Tesla már 1900-ban, évekkel korábban szabadalmaztatta az ötletet. Marconi szabadalmát végül érvénytelenítették is.

Valami már megint ütögette mögöttem az acélt: kipp-kopp… kipp-kopp… kipp-kopp…

Ijesztően visszafogott volt ez a kopogás. Mintha valami titkos szerető érkezett volna egy korábban megbeszélt légyottra.

Nem kopogtam vissza, mivel nagyon is el tudtam képzelni egy rémlányt, aki Júlia óhajt lenni, miközben én vagyok Rómeó.

Tovább olvastam, és megtudtam, hogy Tesla találmányai között szerepelt a fluoreszkáló izzó és a lézersugár is. A vezeték nélküli kommunikáció. Vezeték nélküli áramátvitel. Távirányítás. Ő készített először röntgenképet az emberi testről, még maga Röntgen előtt.

Volt ám agya a figurának rendesen.

1899-ben, Coloradóban, olyasvalamit alkalmazva, amit ő „földi stacionárius hullámnak" nevezett, kétszáz, negyven kilométeres vonalban felállított lámpát gyújtott meg, vezeték használata nélkül, a levegőn át vezetve beléjük az áramot.

Ha már itt tartunk, van itt egy másik szuper dolog. 1901 és 1905 között épített Long Islanden egy átjátszótornyot, amely majd hatvan méter magas volt, tetején a rézkupola húsz méter átmérőjű, és az egész harminc méter mély alapon állt. Tette ezt azért, mert az egész Földet egyetlen hatalmas dinamóvá akarta alakítani, hogy egy erősítő átjátszó segítségével korlátlan mennyiségű energiát juttathasson el a világon bárhová.

Amikor J. P. Morgan, aki a projektet pénzelte, rájött, hogy nem tudná beszedni az áram díját, hiszen lehetetlen volna megmondani, ki csapolja meg az energiafolyamot, minden támogatást megvont.

Albert Einstein nagy csodálója volt Nikola Teslának. Einstein relativitáselmélete többek között azt is állítja, hogy tér és idő nem abszolút, hanem viszonylagos fogalmak.

Hmmmm.

A zseniális Tesla a legösszetettebb matematikai problémákat is papír és ceruza nélkül, fejben oldotta meg.

Még lenyűgözőbb volt az, hogy olyan komplex találmányokat is, mint az indukciós motor, el tudott képzelni a legapróbb részletekig, és már rajzolta is a sematikus ábráját.

Kapar. Kopog.

– Nem veszünk semmit – morogtam.

Folytattam az olvasást, és megtudtam, hogy Tesla jó barátja volt Mark Twainnek. A *Huckleberry Finn kalandjai* után Twain megírta az *Egy jenki Artúr király udvarában* című művét, amelyet ugyan úgy ad elő, mint egy komoly fejbe verés következtében látott álmot, de valójában gyakorlatilag nem más, mint egy időutazó regény.

Hmmmm.

1997-ben a *Life* magazin beválogatta Nikola Teslát az elmúlt ezer év száz leghíresebb olyan embere közé, akik megváltoztatták a világot.

Hát ez persze még az előtt volt, hogy a valóság-show-k, a Twitter meg az ilyenek a világ népességének nagy részére vonatkozóan két percre csökkentették az emberi figyelem átlagos időtartamát, tizennégy hónapra a hosszú távú memóriát, és meggyőztek, hogy a leginkább csodálatra méltó emberek nem az olyanok, mint George Washington, Albert Einstein, Marie Curie, Jonas Salk, Teréz anya vagy Nikola Tesla, hanem azok, akik megnyerik a *Szombat esti lázat,* vagy legalább tízmillió megtekintést gyűjtenek be a YouTube-on.

Kopog. Kapar. Kipikopp.

– Ki az? – kérdeztem halkan. – Tudotté – feleltem éppoly halk, de azért elég autentikus malachangon. – Na ki? – firtattam tovább őszinte értetlenséggel. Majd így

válaszoltam magamnak: – Tudotte, mennyire szeretnék bemenni, és jól beszalonnázni belőled?

Megtudtam, hogy Teslának is megvolt a különös oldala. Valamikor 1899-ben vagy 1900-ban, Colorado Springs-i laboratóriumában úgy gondolta, jeleket fogott egy másik bolygóról. Komoly emberek vizsgálták meg a bizonyítékait, és egyetértettek vele. Egyszer azt állította, hogy az elektromos áram megfelelő alkalmazásával könnyedén ketté tudná hasítani a Földet. Szerencsére nem hagyott hátra jegyzeteket arra vonatkozóan, hogy hogyan tenné ezt, különben azok a srácok a *Jackassből* már rég megtették volna.

Röviden: nemcsak az átlagemberétől tért el a gondolkodása, hanem az átlagon felüliek átlagos gondolkodásától is. Egy ilyen ember képes is lehetett megoldani azt a problémát, hogyan fogható igába az idő, hogy úgy használja, ahogy neki tetszik.

Mielőtt elcsábultam volna, hogy megnézzem azt a táncoló macskát a YouTube-on, lecsatlakoztam a netről, és kikapcsoltam a számítógépet.

Amint újra felhangzott a kopogás és kaparászás, azt is meghallottam, hogy Shilshom séf a konyhában olyan átéléssel káromkodik, mintha Victoria Morsnak hinné magát. És mintha pont felém tartott volna.

Felugrottam a Jabbára méretezett székből, fogtam a párnahuzatomat, és a kamrába nyíló ajtó felé iramodtam, ahová a konyhából is be lehetett menni. Épp csak résnyire nyitva hagytam az ajtót, és vártam, hogy a lepénykirály belépjen az irodájába.

A séf óriási fehér tömege úgy robbant be, mintha Moby Dick vette volna észre a felé sántikáló Ahab kapitányt.

Nem úgy nézett ki, mint akinek épp főzőcskézni volna kedve.

Egy szekrénykéből, amelynek mindenféle egzotikus fűszert, vagy mondjuk, egy antik tojástartó-gyűjteményt kellett volna tartalmaznia, olyasmit vett elő, ami leginkább egy tizenkettes kaliberű, félautomata taktikai puskának látszott.

HARMINCHÉT

Egy rémült, dühös, száznyolcvan kilós, antiszociális, puskával felszerelt séf nem ígér semmi jót.

Elsurrantam a kamra és Rambo séf irodája közötti ajtótól. Átlopóztam a sötétségen. A vékony fénycsík alapján megtaláltam a másik ajtót. Beléptem a konyhába. Aztán elhagytam a konyhát. Végigosontam a folyosón, ahol bármikor kivágódhatott egy ajtó, és kiléphetett rajta egy roselandi, mely esetben csúnya dorgálást kaptam volna, amiért nem maradtam bezárkózva a toronyban – vagy egy golyót.

Amikor elértem egy oldalfolyosót, majd egy, a szalonba vezető diszkrét szolgálati ajtót, bevetődtem a tágas helyiségbe. Mintha csak egy luxus óceánjáróról került volna ide, egy olyan korból, amikor a filmekben ragyogó estélyiben pompázó gyönyörű nők és frakkos férfiak szerepeltek, meg egy hadseregnyi fehér kabátos pincér, akik ezüsttálcán szolgálták fel az italt. A perzsaszőnyegeken elegendő szék, fotel és dívány állt ahhoz, hogy a felső négyszáz egynegyede helyet foglalhasson.

Az ablakokat itt is acélredőny védte. A Tiffany-lámpák egyike sem világított. Az öt csillár közül is csak a középső adott fényt.

Pontosan a gyertya formájú izzók és kristályfüggők alatt kör alakú talapzat állt, rajta a görög isten, Pán

kétszeres életnagyságú szobra. Pán feje és felsőteste emberi volt, viszont kecskeszarvat és patát viselt.

Fügefalevelet azonban nem, pedig nagy szüksége lett volna rá.

A szoba széleit árnyak függönyözték. A sarkokat teljesen elrejtette a sötétség.

Az volt a szándékom, hogy a sötétbe visszahúzódva, távol tartva magam a szarvas Pántól, odaaraszolok a szemközti, lambériába rejtett másik oldalajtóhoz. Ez egy rövid folyosóra nyílt, ahonnan a könyvtárba is be lehetett jutni, és azt reméltem, onnan a bronz csigalépcsőn fel tudok menni az emeletre.

Még a közelében sem jártam a célnak, amikor sietős lépteket hallottam a márványpadlón. Láttam, hogy a szalont a jobban megvilágított halltól elválasztó folyosón Noah Wolflaw – Cloyce – és Paulie Sempiterno közeledik, puskával a kezükben.

Allergiás vagyok a sörétre, úgyhogy négykézlábra vetettem magam, és elbújtam egy dívány mögé.

Épp, amikor az elmebeteg meg a főnöke megérkezett a szalonba, annak a túlsó végén is nyílt egy ajtó, talán éppen az, amelyiken én is bejöttem. Mások is csatlakoztak Cloyce-hoz és Sempiternóhoz a terem közepén, a csillár alatt, a szégyentelen Pán mellett.

Óvatosan kikukucskáltam a dívány mögül, és egy erdőnyi bútoron túl megpillantottam Jam Diut, valamint Mrs. Tameedet. A kertésznél is puska volt. A nála vagy két fejjel magasabb Mrs. Tameed fegyverövet viselt, mindkét oldalán egy-egy pisztolytáskával, a beléjük való ágyúszerű pisztolyokat pedig a kezében tartotta, a plafonra irányítva.

A pisztolyt forgató svéd amazon egy oroszlánt is fenékbe tudott volna billenteni, hogy az nyávogva

meneküljön, akár egy kiscica. Jam Diu pedig úgy festett, mintha Buddha a gonosz oldalt választotta volna.

Hála a terem kiváló akusztikájának, mindent hallottam, amit beszéltek. Victoria Morsnak nyoma veszett. Nem volt a szobájában, és akkor sem válaszolt, amikor a beszélőjén hívták, ami nyilván afféle walkie-talkie lehetett, amit mindannyian magukkal cipeltek a hatalmas házban. Abban viszont biztosak voltak, hogy a főépületben tartózkodott, amikor azt lezárták.

Paulie Sempiterno egy kicsit sem szégyellte kimondani a nyilvánvalót:

– Valami nem oké.

Ez a valami én voltam.

– Na és hol van az a sunyi, [kifejezés törölve] kis [kifejezés törölve] görény? – kérdezte Mrs. Tameed.

Ez úgyszintén én voltam.

– Henry átszólt az őrházból – mondta Cloyce. – Miután a házat már lezártuk. Azt mondta, Thomas ott dörömbölt nála, hogy engedje be. Üldözték a rémek.

– Akkor halott – jelentette ki Jam Diu.

– Valószínűleg – mondta Mrs. Tameed. – De ne becsüljük alá azt a [kifejezés törölve], [kifejezés törölve], [kifejezés törölve, a helye beszántva és sóval bevetve] tetűt.

Tekintetbe véve, hogy Mrs. Tameed sokkal idősebb volt, mint amennyinek kinézett, azon tűnődtem, hátha valamilyen más néven Nixon mellett is dolgozott a Fehér Házban.

– Ha kint volt, amikor lezártuk a házat – mondta Jam Diu akkor nem juthatott be ide. Ne is foglalkozzunk vele többet. Idióta kis *véges.*

Ja, hogy mégsem *édes,* csak félrehallottam!

– Vak tyúk is talál szemet – ellenkezett Paulie Sempiterno.

– Én inkább amiatt aggódom, hogy rés támadhatott a védelemben – monta Jam Diu.

– Nem támadt rés – nyugtatta meg Cloyce. – Akármi történt vele, nem egy rém kapta el.

Megbeszélték, hogy párokra szakadva átkutatják a házat Victoria Mors után, de mindig ugyanazon a szinten maradnak, és felül kezdik.

– Az én lakosztályomban nincsen – mondta Cloyce. – De még így is van elég hely, ahol megbújhatott. Minden átkozott szekrényt és sarkot meg kell néznünk. Gyerünk!

Mind átvonultak a hallba, majd onnan a lépcsőn fel az emeletre.

Négykézlábról az oldalamra hengeredtem a dívány mellett, majd onnan hanyatt fordultam.

Véges. Végesnek neveztek, mert arra voltam kárhoztatva, hogy megöregedjek és meghaljak, vagyis egyszer véget érjen az életem. Ők viszont, képesek lévén valahogyan visszaállítani a fiatalságukat és az egészségüket, ahogyan Victoria Mors fogalmazott, „Kívülállók” voltak, „korlátok, szabályok és félelmek nélkül”.

Viszont nem téveszmék nélkül. A valóság megszab bizonyos határokat, akár elismerjük ezeket, akár nem. Lehettek ezek a „kívülállók” olyan ragyogók, mint a csillár csiszolt kristályairól a szalon falára verődő fényfoltok, de ugyanúgy körül is voltak véve sötétséggel, mint azok.

Meglehet, hogy ezek az emberek szabályok és korlátok nélkül éltek, abban az értelemben, hogy nem vettek tudomást a természet törvényeiről, de én láttam, hogyan öleli körül életüket a félelem. Victoria Mors semmi

kockázatosat nem volt hajlandó tenni, nehogy meghaljon balesetben. Henry Lolam nem volt képes sokáig a birtok falain kívül tartózkodni, mivel a Tesla gépezetéhez és a Matuzsálem-áramlathoz való közelség volt a legjobb biztosítéka a halhatatlanságra.

Már értettem, miért fantáziál Henry harmadik típusú találkozásról, melynek során az idegenek halhatatlansággal ajándékozzák meg. Örökké akart élni, de úgy, hogy ne legyen idekötve Roselandhez. Mindannyian valamiképpen a rabjai voltak a birtoknak, ha nem fizikailag, hát lelkileg.

Minél tovább éltek, annál tovább akartak élni. És minél tovább éltek, annál inkább összezsugorodott a világuk. Tapasztalataik spektruma évről évre szűkült. Szociopatikus dölyfük, istentudatuk és a végesek iránti megvetésük mérgező elegye folyamatosan érett.

Eltűnődtem, kik lehetnek azok az emberek, akikkel együtt Constantine Cloyce megalapította Roseland eszehagyott közösségét. Mindegyikük a húszas évek óta szolgálja őt? Mi lehetett az eredeti nevük, amit túléltek?

Ha mind abból az időből származnak, gyaníthatóan sokkal őrültebbek, mint amit eddig tudtam. A hurok, amelyből a fiút ki kellett mentenem, még éles pengékkel is ki volt rakva, többel, mint ahány fényfoltot vetített a falra a kristálycsillár.

A halhatatlanság gondolata elkerülhetetlenül eszembe juttatta Stormy Llewellynt, aki olyan fiatalon halt meg. Kénytelen voltam megbékélni a veszteséggel; ürességgel a lelkemben élni, de nem állandó szenvedésben. Most, hogy megint rám nehezedett a mélabús fájdalom, tovább hevertem a padlón, mint eredetileg szándékoztam. Az járt a fejemben, hogy ha Tesla le tudta győzni a halált ennek a

fantasztikus gépezetnek a feltalálásával, nekem is le kellett volna tudnom győzni úgy, hogy okosabb és fürgébb vagyok azon a végzetes napon Pico Mundóban, amikor örök szeretője lettem a nőnek, akit ezen a világon már sosem csókolhatok meg többé.

Miután elég időt adtam a négyfős kutatócsoportnak, hogy felmenjen az emeletre, és eltávolodjon Cloyce lakrészétől, előhúztam a pisztolyomat, felkaptam a párnahuzatot, és akár az árnyék, körbelopakodtam a szalon sötétbe vesző szélén.

Van, ki árnnyal éldeleg, / Árnyat nyer csak érdemed.[16]

Ezek a szavak *A velencei kalmárban* Aragónia hercegére vonatkoznak, miután rossz döntést hoz, aminek következtében minden esélyét elveszíti arra, hogy feleségül vehesse Portiát.

Ozzie Boone barátom, a thrilleríró, sokat csúfolt, amiért középszerű tanuló voltam a suliban, és főleg azért, mert semmit sem tudtam Shakespeare-ről. Amióta elhagytam Pico Mundót, amikor csak időm engedi, el szoktam merülni az avoni bárd műveiben. Eredetileg csak azért olvasgattam a színdarabokat és szonetteket, mert látni akartam, milyen büszke lesz majd rám Ozzie, ha egy nap visszatérek szülővárosomba. Olvasás közben azonban belepillanthattam egy olyan világba, amely annyira rendjén volt Shakespeare korában, és annyira kisiklott a miénkben.

Több mint négyszáz éve leírt szavai gyakran bátorítanak, és tartják bennem a lelket. Olykor azonban sötétebb húrokat is megpendítenek, és úgy hasítanak belém, hogy nem akarom azt a fájdalmat érezni.

---

16 Vas István fordítása.

Van, ki árnnyal éldeleg,/Árnyat nyer csak érdemed.

HARMINCNYOLC

Roseland urának lakrésze a nyugati szárnyban helyezkedett el. Ha nem védte volna acélredőny az ablakokat, majd mindegyikből élvezhettem volna a partig húzódó hegyoldal és a másfél kilométerre lévő tenger látványát.

Cloyce nemcsak egy-két lámpát hagyott égve, hanem az összeset, mintha nem akarna sötétben tapogatózni a villanykapcsoló után, amikor visszatér.

Egyszer azt mondta, kilenc éve nem aludt, de biztos voltam benne, hogy ez erős túlzás, ha ugyan nem szemenszedett hazugság. Az igazság az lehetett, hogy az elmúlt kilenc vagy akár még több esztendőben nem aludt jól, és talán azért hagyta égve a lámpákat, mert nem bírta elviselni, ha egy szoba olyan éjsötét, mint amilyen a saját elméje.

A lakosztály ugyanolyan fényűző berendezéssel hivalkodott, mint a ház többi helyisége. A Tiffany-lámpák, az antik bronzok és a festmények milliókat érhettek.

Nem találtam semmi kirívóan furcsát, amíg be nem nyitottam egy tágas helyiségbe, amelyet a gazdája valószínűleg trófeaszobaként tartott számon. A falakról egy oroszlán, egy tigris, egy hatalmas, gyűrűs szarvakat viselő gazella és egyéb állatok feje meredt rám, amelyeket nyilván Afrikában vadászott le.

A falakon számos bekeretezett, nyolcszor tízes fekete-fehér fénykép lógott. Néhány közülük egy szafarin készült.

Az ifjú, legfeljebb harmincéves Constantine Cloyce korabeli frizurája és dús bajusza ellenére is felismerhető volt. Különböző leterített állatok mellett pózolt puskával a kezében, hol fenségesen és büszkén, hol pedig vigyorogva és büszkén.

Ha ilyen fiatalon is volt ideje és pénze kalandozni, akkor nyilván örökölte az újságbirodalmat és a vagyont, amelyből később filmstúdiót alapított. Ha a lényképeken harmincéves volt, akkor a szafarira 1908-ban utazott el, évekkel azelőtt, hogy belefogott Roseland építtetésébe.

Néhány fotón ott volt mellette egy másik fiatalember is. Jóban lehettek Cloyce-szal, mivel két képen puska nélkül, egymás vállát átkarolva álltak a tetemek mögött. Henry Lolam régen is ugyanúgy festett, mint manapság, habár akkoriban biztosan másképp hívták.

Roseland építését ábrázoló fényképek is lógtak a falon. Néhányukon Cloyce másokkal pózolt.

Először Nikola Teslát pillantottam meg. Négy fotón szerepelt, mindig öltönyben és nyakkendőben, míg a többiek lezserebben öltöztek. Két képen tiszteletet parancsoló, sólyomszerű figuraként tűnt föl, olyan átható pillantással, hogy a körülötte állók hozzá képest nem tűntek elevenebbnek, mint a hírességek kartonból kivágott fotói a kirakatokban. A másik kettőn a többiek már ugyancsak élőnek látszottak – Tesla viszont mintha feszengett volna köztük, mint aki úgy érzi, nem oda tartozik.

Az egyik fényképen Mrs. Tameed pózolt Cloyce mellett. Most negyvennek látszott, a fotón viszont csak huszonvalamennyinek. Ha nagyobb lett volna a korkülönbség, talán rá sem ismerek, hacsak nem a magasságáról. A haját rövidre vágva hordta, harang alakú kalapot viselt, és

egyáltalán, a kor lázadó fiatal nőinek flapper stílusában öltözködött – ujjatlan ruha térdig érő szoknyával és V nyakú, kivágott felsőrésszel –, amivel az a szabad szellemű nemzedék az agybajt hozta a szüleire.

Nehezen tudtam elképzelni, hogy Mrs. Tameed valaha olyan léha és vidám lány volt, akinek a fényképen látszott. Eddig azt hittem, bakancsot hord, amióta csak járni tud, és főleg azért sajnálja, hogy nő, mert nem tud Hitler-bajuszt növeszteni.

Egy másik fényképen is együtt szerepelt Cloyce-szal. Ezen Victoria Morsszal fogták közre a férfit, mindketten flapper ruhában lógtak a vállán. Félvilági és meglehetősen spicces édes hármas benyomását keltették.

Victoria ezen a képen éppolyan fiatal volt, mint most, törékeny, tündérszerű és eleven. Vajon ő jobban tudta állandósítani az ifjúságát, mint a többiek? És ha igen, vajon miért?

Egy másik, talán még a húszas évek előtt készüli fotón a Cloyce mellett álló négy férfi közül csak kettőt ismertem. Paulie Sempiterno kissé oldalt állt, valamivel, de nem sokkal fiatalabbnak látszott, mint amilyen jelenleg volt, és úgy nézett a kamera lencséjébe, mintha nem bízna sem a fotósban, sem általában a fényképezőgépekben. Jam Diu viszont vagy tíz évvel öregebbnek látszott, mint most. Fehér cipőt, fehér öltönyt és szintén fehér panamakalapot viselt; mindehhez pedig öreg kínai bölcsekre emlékeztető bajuszt, amely vagy öt centivel az álla alá lógott.

Most már minden jelenlegi roselandit láttam, kivéve Shilshom séfet. De ha abban az időben normális méretekkel rendelkezett, akkor fel sem ismertem volna.

A falakra erősített állatfejek nem azt a férfiklub-jelleget kölcsönözték a helyiségnek, amire esetleg szánták őket.

Inkább, legalábbis nekem, olyan volt, mintha a Halál rejtette volna állatmaszkok mögé csontarcát, ahogyan Prospero hercegnél is álruhában jelent meg. Nyomasztott a jelenlétük. Úgy éreztem, üvegszemük követ engem a szobában.

Legszívesebben továbbálltam volna, de még át akartam vizsgálni a fekete és fehér intarziákkal díszített, polírozott mahagóni iratszekrény tartalmát. A polcai DVD-kkel voltak telepakolva.

Egy olyan embernek, akinek élete a gyilkolás, még lehet azért filmgyűjteménye, de erősen kételkedtem abban, hogy megtalálok itt akár csak egyetlenegy részt is a Muppet Show-ból. A tokok keskeny gerincére nem írtak címet. Pornóra vagy erőszakra számítva levettem egy lemezt a legfelső polcról, és a borítón a mélypincében látott meztelen nők egyikének fényképét pillantottam meg, ugyanabban a pózban, ahogy abban a másik trófeaszobában elhelyezték.

Megnéztem még egy-két darabot a felső polcról. Ahogy az elsőn, ezeken is az áldozatok fotói voltak, névvel és dátummal ellátva. Csakhogy sokkal több DVD volt itt, mint ahány holttest a mauzóleumban.

Amikor a legalsó polcot is átvizsgáltam, azt találtam, hogy ezek is időrendben sorakoznak balról jobbra. A legkorábbi 1962-ben készült.

Az első áldozatokat még biztos nyolc milliméteres kamerával vette filmre, csak később használt videokamerát. Aztán ahogy fejlődött a technika, átvette a felvételeket videokazettára, majd DVD-re. A filmiparban szerzett tapasztalata, valamint vagyona révén rendelkezett a szükséges tudással és eszközökkel ahhoz, hogy felfejlessze az általa elkövetett förtelmek rögzítésének

módját. Valahol a házban biztosan volt egy jól felszerelt kis stúdió, ahol megvághatta a filmeket, és átvehette őket egyre modernebb hordozókra.

Nem számoltam meg a DVD-ket. Képtelen voltam rá. De biztos, hogy százötvennél is több volt.

Eltűnődtem, vajon hol lehet a többi holttest. És nagyon reméltem, hogy sosem bukkanok rájuk.

Fel akartam gyújtani a szekrényt. Úgy éreztem, tudom, mi van a filmeken: az élő és rettegő nők, meg amit szórakozás címszó alatt művelt velük, aztán az, ahogy megölte őket, esetleg úgy, hogy Victoria is végignézte, hiszen a nő azt állította, hogy néha megengedte neki. És úgy éreztem: senkinek sem szabad látnia ezt a megaláztatást. Még a rendőröknek, az ügyészeknek és az esküdteknek sem.

Halottak voltak már, úgyhogy talán nem is számított, de akkor sem volt helyes. Ezek a tébolyult házimozik mindegyik áldozat életét a kínszenvedés és megpróbáltatás idejére korlátozták, amikor össze volt törve, amikor a legkevésbé volt önmaga. Megtörték őket szellemileg és érzelmileg is, hiszen Cloyce-nak jókora tapasztalata volt a félelemkeltés eszközeit és taktikáját illetően, amit kamatoztatott is rajtuk. Tengernyi ideje volt, hogy megfossza áldozatait mindentől, ami fontos vagy jelentős volt bennük, hogy annyira kiürítse őket, hogy már megváltás legyen számukra a halál. A világ minden ideje az övé volt.

Mindazonáltal a DVD-k bizonyítékok voltak. Amíg szükség volt rájuk az igazságtételhez, nem semmisíthettem meg őket.

Ahogy elfogadtam ezt a tényt, már azt is tudtam, mit jelent. Ha biztos akarok lenni abban, hogy a felvételekre

nem lesz szükség mint bizonyítékokra, nekem kell a végső igazságot osztanom mindenkinek – leszámítva a kisfiút – itt Roselanden, férfiaknak és nőknek egyaránt. Hét halál már biztos volt.

Tudat alatt biztosan már azóta sejtettem, mit kell tennem, hogy megláttam a konzervált holttesteket a mauzóleum mélypincéjében. Most viszont kénytelen voltam tudatosan is ráeszmélni, hogy én itt Isten ostorának a szerepét játszom, és nem elég, ha csak simán kiszabadítom innen a fiút. Nem korlátozhattam többé az ő vagy a magam védelmére a gyilkolást.

Elgyengült a lábam. Lerogytam egy közeli székre.

Mint rendesen, a ház most is csendes volt. Semmilyen zaj nem zökkentett ki gyászos gondolatmenetemből.

Ha meg akarom akadályozni, hogy még több gyalázat érje Cloyce áldozatainak emlékét, ostornak kell lennem. Ha meg akarom akadályozni, hogy másokat is megfertőzzön Cloyce romlottsága, ostornak kell lennem. Ha meg akarom akadályozni, hogy az időt igába hajtó gépezet a hatóságok kezére kerüljön, akiket – ha eddig még nem tette – egész biztos rossz útra térítene, ostornak kell lennem.

És aki ostor, az nem hős.

Sosem képzeltem magam hősnek, de azt aztán végképp nem gondoltam volna, hogy *ez* lesz belőlem.

Aki ostor, az olyan hatalmat vall a magáénak, amellyel valójában nem bír. Én például most feltételeztem, hogy jogomban áll megvédeni a halott nők emlékét a bemocskolódástól, és hatalmamban áll úgy dönteni, hogy az idővel dacoló technológiát biztosan gonosz célra fogják használni, ha nem teszem tönkre, és nem pusztítom el azokat, akik tudnak róla.

Az ostor szembeszegül a társadalmi és a szent renddel. Hamlet királyfi nem a *Hamlet* hőse. Az ő küldetése, hogy az Igazság letéteményese legyen, és talán szintén ostor. Küldetése első felében azonban nem tudott teljes szívvel hinni, míg az ostor szerepét a végére teljesen a magáévá teszi.

Ám az ostornak az a rendeltetése, hogy magán is elcsattan.

Hamlet nem éli túl a *Hamletet.* Mózes, aki háromezer embert ostorozott, nem érhette meg, hogy beléphessen az ígéret földjére.

Az olyan gyilkos, mint Cloyce, rossz okokból, de kényszerből öl.

Az ostor ennél sötétebb tájékokra merészkedik. Nem kényszeríti az ölésre mentális kiegyensúlyozatlanság, érzelmi zavar vagy önző vágy. Az ostor aprólékosan megfontolt döntést hoz, és így öl, többet, mint amennyi az önfenntartáshoz vagy az ártatlanok védelméhez szükséges. Még ha a jó ügy érdekében teszi is, lázad a társadalmi rend és a felsőbb hatóság ellen.

Aki ostoroz, megostoroztatik. Azzal, hogy teljesítem sötét küldetésem Roselanden, a saját halálomat is előidézem.

Mégis tudtam: nem másítom meg a döntésem.

Csak ültem az üvegszemű állatfejek alatt, egyre halogatva, hogy felkeljek, és tegyem a dolgom.

Aztán felkeltem, és továbbindultam. Constantine Cloyce lakosztályának utolsó helyisége a hálószoba volt, különbejáratú fürdőszobával.

HARMINCKILENC

Habár a hálószoba teljesen hétköznapinak látszott, ettől még nyugodtan lehetett az évek hosszú során át véghezvitt kínzások és gyilkosságok helyszíne. Ezt csak akkor tudhattam volna meg, ha megnézek egy-két DVD-t, de az ki volt zárva.

Az ágyon nem volt ágynemű. Biztos épp azt mosta volna ki Victoria Mors, hogyha hagyom neki.

Az ággyal szembeni falon az antik bútorzattól erősen elütő, nagy képernyős plazmatévé lógott. El tudtam képzelni, mit nézett Cloyce éjszakánként, miközben arra várt, hogy elnyomja az álom.

Aztán rájöttem, hogy mielőtt bármit tett volna a legújabb foglyával, vélhetőleg lejátszotta neki egyik-másik kedvenc DVD-jét, hogy ízelítőt adjon neki abból, ami rá vár.

Az a nap Pico Mundóban, amikor elveszítettem Stormy Llewellynt, mindörökre életem legrosszabb napja marad, de ezzel együtt is minden hely, ahová azóta eljutok, valamilyen módon sötétebbnek tűnik az előzőnél.

Borzongani kezdtem, és nem bírtam abbahagyni.

A tágas fürdőszobában egy pulton mindenféle antik gyógyszertári üvegcsék álltak; az üvegdugókat olyan pontosan csiszolták, hogy ugyanúgy illeszkedtek, mintha gumiból lettek volna. Az üvegek némileg különböző finomságú fehér porokat tartalmaztak.

Soha eszembe sem jutott, hogy drogok segítségével meneküljek adottságom elől. Látok elég furcsaságot anélkül is, hogy direkt hallucinációkat kényszerítenék az agyamra. És mások függőségét végignézve bebizonyosodott számomra, hogy a vegyileg előidézett eufóriára hat valami, ami nagyon hasonlít a gravitáció törvényéhez: ami felemelkedik, az előbb-utóbb le is zuhan, és összetöri magát.

Noha sem szag, sem íz alapján nem tudtam volna megállapítani, melyik üvegben van heroin, melyikben kokain, és melyikben valami más, abban egészen biztos voltam, hogy kábítószert tartalmaznak. Például azért is, mert az üvegcsék mellett ezüsttálcán rövid ezüst szívószál hevert, amilyennel a menőbb drogosok a kokót szokták felszippantani. Ezenkívül még egy öblös kanál, egy félig elolvadt gyertya meg néhány bontatlan csomagolású injekciós fecskendő hevert a tálcán.

Cloyce méltóságteljes figura volt, tartása és modora mindig egy arisztokratáé, aki elvárja, hogy észrevegyék és csodálják; válla széles, teste izmos, pillantása éles és összeszedett, így nem gondoltam volna, hogy komoly droghasználó lenne. De persze ha Tesla masinájának segítségével vissza tudta fiatalítani magát, akkor talán a heroin és más effélék hosszú távú romboló hatását is vissza tudta fordítani.

Ha viszont újra meg újra el tudták tüntetni a kábítószer-fogyasztás következményeit, akkor talán mind a heten drogosok voltak. Önmaguk foglyaiként Roselanden, arra ítéltetve, hogy elkerüljék a halált, de nagyjából kikerüljenek az életből is, minden okuk megvolt arra – és semmilyen érvük az ellen hogy tablettákat szedjenek, kokaint szippantsanak, meg mindenfélét

belőjenek az ereikbe. Mivel fizikai utazásra egyre kevésbé bírták rávenni magukat, narkotikumok, stimulánsok és hallucinogének segítségével utazgattak.

A gyógyszeres szekrény is tele volt különféle tablettákkal. Egyik sem úgy nézett ki, mintha valami betegség kezelésére használnák. Sokkal inkább a szórakozást szolgálták.

A jeges borzongás, amelytől nem bírtam szabadulni, egyre erősebb lett, míg végül már valósággal úgy éreztem, mintha jégdarabkák úszkálnának a véremben.

Figyelembe véve azt, hogy ezek az emberek híján voltak minden erkölcsi gátlásnak, hogy évszázadokig óhajtottak élni, hogy eltávolodtak minden emberi érzéstől, hogy úgy hitték, semmi következménye nem lesz a tetteiknek, továbbá azt, hogy brutalitásra való hajlamuk már nem is emberi léptékű volt, hanem azoké a szívtelen isteneké, akiket a primitív ember először elképzelt magának, biztos volt az is, hogy elmondhatatlanul *romlottak,* és fáradhatatlanul hajszolják legsötétebb vágyaikat.

Ha mindehhez hozzávesszük még a drogok hatását, akkor ehhez a társasághoz képest bármelyik könyörtelen vámpírklán szende úrilányok gyülekezetének tűnt volna. A Roselanden élő emberek gonoszabb szörnyetegek voltak, mint a Kenny által malacoknak hívott rémek.

Az, amit én a DVD-k tartalmáról képzeltem, valószínűleg a kanyarban sem volt a szörnyűségekhez képest, amiket valójában felvettek rájuk.

És hirtelen azt is tudtam, hogy Victoria Mors hazudott nekem, amikor azt állította, hogy bár a többiek is segítenek Cloyce-nak nőket szerezni, akiken a kedvét töltheti, ők maguk nem osztoznak a kínzás és gyilkolás iránti érdeklődésében. Ha nem vettek részt Cloyce

rémséges tivornyáin, az csakis azért lehetett, mert másféle iszonyatos vágyaik beteljesítésén fáradoztak.

Azt hittem, végre megismertem Roselandet, de most már láttam, hogy még ennél is több és gonoszabb dolog vár itt leleplezésre. De én nem akartam utánajárni. Nem kellett tudnom róluk. Nem is viseltem volna el, ha tudok. Ha túl közelről és túl sokáig lettem volna tanúja a démoni dolgoknak, még az én szívembe is beköltözött volna az őrület, vagy még rosszabb.

A fürdőszobából kilépve úgy gondoltam, végeztem itt, de éreztem, hogy valami a hálószoba túlsó sarkában lévő íróasztalhoz vonz, amelyen egy számítógép állt. A megérzés kivetette rám a horgát, és orsójával szépen odahúzott az asztalon heverő papírcsomóhoz.

A lapok felfelé néző oldala üres volt: megfordítva őket kiderült, hogy az internetről kinyomtatott újságcikkek. Nem voltak frissek. Egy ifjú szakácsról szóltak, aki több mint tizennyolc hónappal korábban végzett egy bevásárlóközpontban lecsapó tömeggyilkosokkal a kaliforniai Pico Mundóban. Negyvenegyen megsérültek. Tizenkilencen meghaltak. Az úgynevezett hős nem tekintett magára hősként, és nem akart nyilatkozni a médiának. Az egyetlen kép, amely megjelent róla a sajtóban, a középiskolai tablófotója volt: ezen teljesen sötétnek látszott, mint akinek lövése nincs arról, mi történik körülötte.

Cloyce úgy gondolta, meg kell engem ismernie.

Ha pedig már jobban megismert, akkor biztosan gyanította, hogy Victoria eltűnése az én művem.

Most, hogy tudták, ki vagyok, és nyilván ugyanolyan buzgón kerestek engem is, mint Victoriát, az, hogy megmentsem a fiút, és elmeneküljünk Roselandről, már

éppen csak egy paraszthajszállal volt innen a lehetetlen határán.

Egy kéz nehezedett a vállamra, és éreztem, hogy abban a pillanatban megőszülök. De nem Cloyce volt az. Hanem Mr. Hitchcock. Mutatta a kezével, hogy „oké”, vagyis hogy ne parázzak, rendben lesz minden.

– Hát nagyon remélem – mondtam.

Hitchcock feltartotta mindkét hüvelykujját, azzal szép tapintatosan eltűnt.

NEGYVEN

A nyugati szárny sarkában meghúzódva végighallgattam, ahogy a kutatócsoport átvizsgálja a hosszú déli folyosó szobáit. Párokban dolgoztak, de a párok nem távolodtak el egymástól túlságosan.

Ha nem is féltek, azért legalábbis marhára aggódhattak. Feltételezték, hogy Victoria meghalt. Márpedig, ha meggyilkolták, oda a halhatatlansága. És ha őt meg lehet ölni Roseland erődített falai között, akkor a többieket is.

Amikor összegyűltek a déli szárny végében, hallottam, ahogy megbeszélik, hogy együtt lemennek a szervizlépcsőn a földszintre, és a konyhából indulnak el. Miután elült a lefelé tartó léptek dobogása, beléptem a déli szárnyba, és sietve megindultam a kisfiú szobája felé.

A ház nagy volt, és ők óvatosságból lassan haladtak, de akkor is: egyszer csak rá kellett bukkanniuk a kazánszoba bojlerei mögött ülő, megkötözött Victoria Morsra. És akkor tudni fogják, hogy a házban vagyok, hiába mutat minden más jel az ellenkezőjére. Victoria és a séf is csatlakozik majd a vadászathoz. Henry Lolam, aki az őrházba volt zárva, míg a birtokon rémek kóborolnak, maradt az egyetlen, aki nem élhet azzal az örömteli lehetőséggel, hogy golyót eresszen belém.

Kopogás nélkül nyitottam be a fiú szobájába.

Ha szemkifordulós transzban is volt ezelőtt, az apja és a többiek kizökkenthették belőle, mikor átkutatták a

szobáját. A karosszékében ült, körülbástyázva a könyvekkel, amelyeken keresztül élni akart valami életfélét, ha már igazit nem lehetett.

Kicsinek és szánalmasnak hatott. Láthatóan nem győztem meg róla, hogy számíthat a visszatérésemre.

Leültem a széke elé a puffra, és megszólítottam:

– Timothy. Ez a neved. Timothy Cloyce.

– Téged keresnek – mondta.

– Még nem. Egyelőre még Victoriát keresik, de ha megtalálják, akkor elkezdenek engem keresni.

– Sondra.

– Tessék?

– Régen Sondra volt a neve. A vezetéknevére nem emlékszem. Azt hiszem, nem is hallottam soha.

– Ismerted?

– És Glendát is. Aki mostanában Valerie Tameednak hívja magát. A szeretői voltak. Szerették hármasban. Tudod, úgy feküdtek le egymással.

Kicsit zavart, hogy érti a szexuális jellegű témát, pedig tudtam, hogy valójában nem az a kilencéves kisfiú, akinek látszik. A mauzóleumban látott tábla szerint 1916 szeptemberében született. Vagyis kilencvenöt éves volt. Rendelkezett is egy ilyen korú, olvasott ember tudásával, ha a tapasztalatával nem is.

Ahogy előző látogatásomkor, most is szíven ütött világosbarna szeme, amelyben mélységes, kétségbeesett magány ült, örömtelen és sivár, de talán még nem teljesen kihalt belső tájra utalva. Korábban még sosem láttam olyan szempárt, amelynek a puszta pillantása is ilyen szomorúsággal töltött volna el.

Persze ahhoz képest, hogy mióta él így, már az is szép volt, hogy nem őrült meg. Talán elméjének az a része védte

meg ettől, amelyben valahogy megmaradt a gyermeki csodálkozás és a csökönyös remény.

Miközben elővettem a párnahuzatból a törölközőt, és kicsomagoltam belőle a fémfűrészt, vonakodtam Madráról kérdezősködni, de aztán emlékeztettem magam, hogy Timothy nem egy törékeny gyermek – vagy legalábbis nem csak az.

– Apád lelőtte anyádat. Miért?

– Velem együtt a malibui birtokon kellett volna maradnia, ahol apám az ideje felét töltötte. A másik felét meg itt. Ez szigorúan az ő kis menedéke volt, meg a haverjaié. Anyám kedves volt… és túlságosan alázatos. Talán sejtette, hogy apám nőket tart itt, de hagyta, hadd vonuljon vissza ide. Sosem jött ide… amíg apám el nem hozta az egyik kedvenc lovát a malibui istállóból Roselandre.

– Egy nagy, fekete fríz mént – mondtam.

– Black Magic volt a neve, de csak Magicnek szólították. Apám anyámnak vette. Aztán amikor anyámnak ő lett a kedvence, úgy döntött, neki is a kedvence. Mindig ezt csinálta: adott neki mindenfélét, aztán visszavette.

Megfogtam Timothy jobb kezét, és felhúztam pulóvere ujját, hogy előtűnjön a GPS-nyomkövető.

– Anyám bejelentés nélkül ide jött Roselandre, hogy visszakapja a lovát. Engem is magával hozott, mert úgy gondolta, ha neki talán nemet is mond apám, kettőnknek biztosan nem.

A szék karfájára helyeztem a karját, és elmagyaráztam neki, hogyan markolja a huzatot, hogy a karperec ne csúszkáljon el a fűrész alatt.

– Hosszú út volt az akkoriban, négy óra a T-modell-lel, óriási kaland, főleg egy nőnek és egy kisfiúnak. Még mindig emlékszem, milyen izgalmas volt.

A karperec pont elég laza volt ahhoz, hogy a törölköző egyik sarkát be tudjam gyömöszölni Timothy csuklója és a fém közé, így megelőztem, hogy a vérét vegyem, amikor a fűrésszel átvágom az acélt.

– Anyám nem lepődött meg, amikor Paulie Sempiternót találta az őrházban – folytatta Timothy. – Ő már régóta apám testőre volt. Paulie telefonon odaszólt apámnak, mielőtt felküldött minket a főépülethez.

Egész biztosan volt még legalább tizenöt, de inkább húsz percem, talán még több is, mielőtt Cloyce és csapata rátalál Victoria Morsra – az egykori Sondrára.

– Anyám nem hitt a szemeinek Roseland pompáját látva. Azt tudta, hogy apám elsőrangú pihenőhelyet tervez, de azt nem, hogy ennyire lenyűgöző lesz. Apám nem mutatta meg neki a terveket. Hatalmaskodó alak volt. Anyám pedig, ahogy mondtam, alázatos… egy bizonyos pontig.

Megnéztem, mennyire feszes a fűrész pengéje, majd a szárnyas anyát igazítottam meg.

– Sondra és Glenda a vendégszárnyban lakott. Apám azt mondta anyámnak, hogy az a cselédszárny, ők pedig kötelességtudóan játszották a cselédek szerepét addig a rövid ideig, amíg ő itt tartózkodott. Persze nem vendégszárny volt az, és nem is cselédszárny. Hanem szajhaszárny.

Nem bírtam megszokni, hogy ilyesmiket hallok egy látszólag kilencéves valakinek a szájából. Felkeltem a puffról, és odahajoltam a fiúhoz, hogy megkezdjem a kiszabadítását.

– Anyám találkozott a lovászokkal és a trénerrel, akik naponta bejártak a lovakhoz, de nem éltek itt. Azon viszont csodálkozott, hogyan tud két szobalány, egy szakács és néhány biztonsági őr ellátni egy ekkora helyet. Meg azon is, hogy hol vannak a kertészek, akik a gyepet és a virágokat gondozzák.

A karperec három párhuzamos láncsorból állt, akár egy karóra szíja. Ha egyformák lettek volna, egyszerűen átvághatom a vékonyabb részt, ahol a szemek kapcsolódnak. A középső sor azonban el volt tolva a két szélsőhöz képest, így aztán majd fél centi acéllal kellett megbirkóznom.

– Apám azt mondta, hogy az egész kertészbrigádnak szabadnapja van, pedig kedd volt. Azt is mondta, hogy egész csapatnyi háztartási alkalmazott jár ide hetenként háromszor, de csak Sondra és Glenda teljes munkaidős.

Ügyelve arra, hogy a fűrész fogai belemarjanak az acélba, de az éle ne pattanjon el, egy hosszú, laza húzással indítottam.

– Nem tudom, mi mindent mondott még Anyának, de azt hiszem, ő tudta, hogy mind hazugság.

Eleinte csak előrefele toltam a fűrészt, aztán amikor a vájat már elég mély lett ahhoz, hogy megtartsa a pengét, már mindkét irányba mozgattam.

– Aznap délután apám beleegyezett, hogy anyám megtartsa Magicet. De ő ahhoz is ragaszkodott, hogy vele utazhasson vissza Malibuba, azt pedig aznap már késő lett volna megszervezni. Így hát maradtunk vacsorára és éjszakára is.

Az, hogy vájatot alakítsak ki, amiből nem ugrik ki a fűrész, koncentrációt igényelt, és mivel nem igazán néztem közben Timothyra, a hangja ihlette meg a képzeletemet

úgy, hogy szavai nyomán szinte láttam magam előtt kibontakozni a történetét.

Azon a végzetes éjszakán kapott takarót és párnát, majd a kanapén alhatott apja lakosztályának szalonjában. A szülei ugyanezen lakosztály hálószobájában tértek nyugovóra.

Timothy ugyan fáradt volt, de azért izgatott is az új hely miatt – és nyugtalan valami miatt, amit nem bírt megmagyarázni. Nem aludt jól, és fel is ébredt éjszaka, amikor az apja papucsban és hálóköntösben átvágott a szalonon, és kiment a folyosóra.

A kisfiú nagy rajongója volt a bűnügyi rádióműsoroknak, így gyanította, hogy valami készülőben van. Elhatározta, hogy ő játssza a detektív szerepét. Felkelt a kanapéról, az ajtóhoz sietett, csendben kinyitotta, és kisurrant a folyosóra.

Izgatottan, de azért vigyázva követte apját végig a házon, akkora távolságot tartva, hogy kétszer majdnem szem elől is tévesztette – aztán harmadjára már nem csak majdnem. Timothy fel-alá bolyongott a labirintusszerű házban, leginkább a teliholdat követve, amelynek kísérteties fénye beáradt a nagy ablakokon.

Egy idő után véletlenül a vendégszárny földszintjére tévedt, ahol égtek a folyosón a lámpák. Hangokat hallott az egyik szobából: egy nő halk kacaját – és egy másik nyöszörgését.

Az ajtónál hallgatózva, időnként elkapva egy-egy elfojtott szót a kiáltások és nyögések között, amelyek nőtől és férfitól is származtak, és éppúgy lehettek a gyönyör, mint a fájdalom hangjai, az ifjú Timothy egyre inkább meg volt győződve arról, hogy itt valami szörnyen furcsa és rettenetesen fontos dolog történik.

A rádióműsorok csodált hősei okosak, merészek és rettenthetetlenek voltak. Sosem féltek, és sohasem hátráltak meg. És mivel sosem szalasztották el a pillanatot, mindig diadalt arattak.

Összeszedte a bátorságát, és benyitott.

Egy sötét nappali szobába lépett be, amelyet csupán a szomszédos hálószoba nyitott ajtaján beszűrődő fény világított meg kissé.

Mintha mágnes húzná, a kisfiú azon kapta magát, hogy elindul a szoba felé, a két selyemernyős lámpa barackszínű fénye felé.

A küszöb közelébe érve megtorpant, mivel megpillantotta az apját Sondrával és Glendával az ágyban.

Abban az ártatlan korban ő még túl kicsi volt ahhoz, hogy tudja, mit is lát pontosan, de talán megértette volna, ha Sondra nem visel játékból kutyanyakörvet, amely fekete selyemszalaggal az ágy oszlopához volt kötve.

Ugyanilyen különös volt Csiang Pu-ji jelenléte, akit ma Jam Diuként ismerünk. Timothy néhányszor már látta őt Cloyce társaságában az elmúlt pár évben.

Később megtudta, hogy Csiang Pu-ji nagyon gazdag ember, angliai és hongkongi érdekeltségekkel. Londonban találkozott Constantine-nal, ahol mindketten eltöltöttek némi időt Aleister Crowley-val, a mágiahasználóval és szektavezérrel, aki a Jelenések Fenevadjának hívta magát. Mindketten felfedezték a másikban saját tükörképüket, osztoztak a feltartóztathatatlan hatalomvágyban.

Azon az éjszakán, 1925-ben, Csiang Pu-ji egy széken ült az ágynak a nyitott ajtótól távolabbi oldalán, és a hármast figyelte. Különös öltözéket viselt. Timothy nem emlékezett pontosan, hogy mit, annyira megdöbbentette az, hogy a Constantine-nál jóval idősebb férfi sok évvel

fiatalabbnak látszott, mint akkor, amikor legutóbb találkozott vele.

A megrökönyödött Timothy legfeljebb egy percig állingálhatott az árnyékban a küszöb előtt. Egyszerre taszította és vonzotta a látvány, és egyre erősödött a félelme, pedig nem is tudta, mitől fél.

Aztán Csiang pillantása az ágyon fekvő emberekől mintha Timothyra esett volna. Amikor elmosolyodott, a kisfiú biztos volt benne, hogy meglátta őt, és azonnal elmenekült.

Mire visszaért az emeleti hálószobába, ahol az anyja aludt, a vendégszárnyban látott kísérteties jelenettől rátört a rettegés. Noha Sondrán nem látszott, hogy félt volna, a kisfiú azt gondolta, hátha éppen arra készültek, hogy meggyilkolják őt.

Elég nehezen sikerült felébresztenie az anyját, mint később megtudtam, azért, mert az apja vacsora után titokban altatót adott be neki. Ennek még órákkal később is volt némi hatása. De azért csak sikerült felráznia, és a maga gyermeki módján nagyjából előadta neki, mit látott.

Madra rájött, hogy valamilyen drog miatt gondolkozik tompán, és elhatározta, hogy minél előbb el kell menniük innen. Ha a férje ilyesmit képes tenni vele – és része volt annak, amit a fiú látott –, akkor a legenyhébb kifejezés az, hogy képtelen az elköteleződésre. Amióta csak összeházasodtak, látott a férfiban valami nyugtalanító vadságot, amelyet az leplezni próbált. Így hát Madra csak a fiú kabátját kapta fel, és késlekedés nélkül lesiettek a földszintre.

Amikor az ajtón kilépve nem találta a ház előtt a T-modellt, nem is tudta, hol keresse, mivel sehol sem látott

garázst. Arra is rájött, hogy ha az autót meg is lelné, a kulcs biztosan nem volna benne.

Azt azonban tudta, merre vannak az istállók, és hol keresse szeretett fríz lovát, Magicet. És a ménhez kulcs sem kellett.

Noha az ifjú Timothy eddigre már reszketett és elgyengült a félelemtől, az anyja pedig kétségbeesetten próbálta kitisztítani a gondolatait, azzal tisztában voltak, hogy Constantine már biztosan keresi őket. Később a fiú megtudta, hogy Csiang Pu-ji be volt szívva, és bár látta a kis kémet, egy ideig nem jött rá arra, hogy mi következhet ebből; el volt foglalva a beteges fantáziálással arról, hogy milyen szerepe lehet az orgiában egy kilencéves kisfiúnak.

Anya és fia gyalogosan menekült az istálló felé az éjszakában, a telihold alatt. Mivel szőrén is remekül ülte meg a lovat, Madra nem vesződött azzal, hogy felszerszámozza az állatot, csak fellendült a hátára, felhúzta maga elé a kisfiát, és rászólt, hogy kapaszkodjon a mén sörényébe. Ő maga is azt markolta egyik kezével, míg a másikkal átölelte a fiát. Könnyű vágtában indultak a főkapu felé, nem kockáztatva a nagyobb sebességet, nehogy a gyerek leessen. Nagy ívben elkerülték a főépületet.

Az őrházban senki sem volt éjszaka, mikor nem akadt sem látogató, sem munkába jövő lovász, akit ellenőrizni kellett. Madra maga szándékozott kinyitni a kaput, belovagolni a városba, és keresni valakit, akiben megbízik – vagy akár a rendőrséget –, hogy elmondja: a férje bedrogozta, majd valami ocsmány dolgot művelt, amelynek a kisfiuk is szemtanúja volt.

Amikor a fűrész pengéje elpattant, én is kizökkentem a filmből, amelyet a fiú vetített nekem a szavaival.

Amíg előkerestem egy új pengét a csomagból, amit a fűrésszel együtt hoztam el, Timothy így folytatta:

– Ott állt meztelenül a kocsifelhajtón. Olyan sápadt volt a holdfényben, akár egy kísértet. A kelleténél egy pillanattal később vettük észre őt és a puskáját. Akkor nem láttam, ahogy megöli anyámat, mert először engem lőtt agyon.

NEGYVENEGY

Korábban már említettem, milyen sötétnek néztem ki a gimis tablóképemen, mint akinek lövése sincs, mi zajlik körülötte. Timothy legutóbbi kijelentése után úgy éreztem, hogy vonásaim pont ebbe az ismerős helyzetbe rendeződnek.

Mrs. Tameed korábban, amikor nem sejtette, hogy én is itt rejtőzöm a lakosztályban, halott fiúnak nevezte őt. Akkor azt hittem, fenyegetésnek szánja. Nem tudhattam, hogy szó szerint érti.

– Az első lövése lelökött a lóról, és azonnal megölt. A második Magicet érte, de nem végzett vele. Azt mondták nekem, hogy anyám még a térdre rogyó lovon is rajta maradt, aztán a harmadik lövéssel apám őt is megölte. Aztán odalépett a lóhoz, és kivégezte. Utána anyámba is belelőtt még kétszer, pedig ő akkor már halott volt.

Nem engedhettem meg magamnak, hogy bármilyen sokkoló vallomás is elterelje a figyelmemet. A kutatócsapat hamarosan lemegy a pincébe, ha ugyan nincs ott máris, csupán percekre attól, hogy megtalálja Victoria Morst.

Most, a Cloyce-szal játszott játékok ismeretében eszembe villant, hogy Victoria talán perverz élvezetet is lelt abban, amikor megütöttem, megkötöztem és betömtem a száját.

Azt viszont, hogy élvezte, amikor az arcomba köpködött, biztosan tudom.

Kivettem a törött pengét a fűrészből, és remegett a kezem, miközben ezt mondtam:

– Halott. De hát ezt nem értem. Nem lehetsz halott. Itt vagy, és élsz.

A csengő kóristafiúhangot megint gyerektől szokatlan komorság felhőzte:

– Elmentél a mauzóleumba, ahogy mondtam?

– El. És jártam a pincében is… meg a mélypincében.

Még a lámpa meleg fényében is látszott, hogy arca-ajka hamuszürkére sápad.

– Szóval láttad.

– Igen.

– Nikola Tesláról is tudsz?

– Tudok. Az épület alatt és a birtok falában… valami gép működik, ami… befolyásolja az időt.

– Az épületet és a birtokot – mondta Timothy – olyan állapotban tartják, ami… hát, nevezhetjük felfüggesztett mozgásnak, bár nem az.

– Sztázis – segítettem ki.

– De a birtokot éltető áramlat az embereket nem tartja fiatalon. Ha öregebbek lesznek, mint szeretnék, a gép egy másik részét kell használniuk, ami…

– …a vendégtorony tetején van – fejeztem be, miközben a fémfűrészbe illesztettem az új pengét. – Azt nem láttam. Csak kitaláltam.

Kezem remegése még jobban megnehezítette a munkám, és azt sem értettem, mi okozza. Timothy semmi olyat nem mondott, ami rosszabb lett volna, mint amit már magamtól felfedeztem Roselandről.

– A gépnek azt a részét kronoszférának hívják – folytatta. – Ha a múlt az idő mélye, a jelen pedig a felszíne,

akkor ez úgy mozog az időben, mint a búvárgömb az óceánban. Legalábbis egy irányba.

Megigazítottam az új penge feszességét. Kezem most még jobban reszketett, mint addig, mintha engem is elért volna a roselandi időzavar, és hirtelen annyit öregedtem volna, hogy már kiütött rajtam a Parkinson-kór.

– Amikor visszamennek az időben – mesélte tovább a fiú –, lehámlanak róluk az évek. A testük megfiatalodik, mert a test anyagi dolog. És bár az agyukról is eltűnik az öregedés hatása, a személyiségük, tudásuk és emlékezetük érintetlen marad, mivel az elme testetlen.

– És akkor miért nem öregszenek meg újra, amikor visszatérnek a jelenbe?

– Mert nem az időn át térnek vissza. Hanem az időn *kívül.* A kronoszféra nem olyan időgép, amely csak előre-hátra mozog, hanem kitér oldalra is, át a membránon, amely elválasztja az időt attól, ami azon kívül van. Nem teszek úgy, mintha én érteném. Nem hiszem, hogy közülük bárki is érti. Csak Tesla értette, és talán egyedül csak ő lehetett képes megérteni. Meg Einstein.

Elmém hátsó zugaiból egy félig kialakult ötlet kezdett elszivárogni, mintha egy fantom kísértene a szoba túlfelén. Próbáltam rácsukni az ajtót, féltem szabadjára ereszteni, mert éreztem, hogy ha csak fontolóra veszem ezt az ötletet, elkerülhetetlenül követni fogom, amivel pedig elpusztítom magamat és mindent, ami számomra fontos. Már azt is tudtam, mitől remeg a kezem.

– Hátrautaznak a géppel, azután visszatérnek – mondta a kortalan fiú. – Nem tanácsos más időben kiszállni belőle.

– De lehetséges?

– A kronoszféra beállítható úgy, hogy leparkoljon egy másik évben. A múlt bármelyik pontján ki lehet szállni belőle körülnézni. De nem szokták ezt csinálni.

– Miért nem?

– Az időutazás elágazásai nem ismertek. Jobb nem kockáztatni. Abból, amit Nikola Tesla felfedezett, egyértelműnek látszik, hogy megváltoztatni semmit sem lehet a múltban, mert az már adott. Amit ott teszünk, az nem változtathat a jövőnkön. Ami megtörtént, az meg is fog történni.

Legyőztem a remegést, és a vájatba illesztettem az új fűrészpengét.

– De apád pontosan így használta a gépet.

– Engem nem akart megölni, csak anyámat. Miután végzett a lövöldözéssel, egy pillanatra elfogta a bűnbánat.

Tovább fűrészeltem a karperecét.

– Visszament a kronoszférával még a megölésed elé, és leparkolt.

– Nem sokkal az után, hogy megtörtént, visszament az időben. Az istállónál várt, amikor anyámmal odaértünk. Pisztolyt vitt magával, és anyámat a szemem láttára lőtte agyon.

Korábban, mikor arról beszélt, hogy az anyját lovaglás közben lőtték le, ezt mondta: „Akkor nem láttam, ahogyan megöli anyámat.”

Akkor.

– Magicet nem lőtte le, csak őt. De amikor visszavitt engem a jelenbeli Roselandre, a ló még mindig ott feküdt holtan a füvön. És anyám is. És én is.

Felemeltem a fűrészt a karperecről.

Amikor a fiú feneketlen szemébe néztem, mindig mélyen felkavart, milyen sebzett lélek tekint vissza rám a

kortalan test börtönéből. Mégis muszáj volt odanéznem, hogy a tekintetemből lássa, megértem rettenetes szenvedését, anélkül, hogy ki kellene mondanom.

– Ami megtörtént, meg is fog történni – ismételte saját szavait. – Nevezhetjük végzetnek is.

Azzal, hogy kivette a fiát a múlt már összeállt történetéből, azzal, hogy kiemelte az időből, majd visszavitte a jelenbe, Constantine Cloyce paradoxont hozott létre. Mindent tudtam az időparadoxonokról, amit filmekből és könyvekből tudni lehet, de még csak hasonlóról sem hallottam. Aki túl sokat gondolkozik ezen, annak olyan gordiuszi csomóba köti magát az agya, melyet sem kibogozni, sem kettévágni nem lehet.

Timothy tovább mesélt:

– Anyám testét a mauzóleum mélypincéjébe vitték, hogy apám megnézhesse, amikor csak akarja, olyan okokból, amiket csak az ő kicsavarodott agya tud felfogni. Sempiterno és Lolam, akiket akkor Cario

Lucának és James Durnannek hívtak, egész éjjel dolgoztak Csianggal együtt, hogy elvonszolják a lovat a pázsitról, és elkaparják a mezőn.

Újra munkához láttam a fémfűrésszel.

– És a te tested? Mármint… azé a másik Timothyé?

– A golyó nem maradt bent. Lehetetlen volt megállapítani, milyen fegyverrel lőttek… lőtték le. Úgyhogy begyömöszölték a hullát az utasülés elé anyám autójában. Glenda jó messzire elhajtott vele délnek a parti országúton, aztán leparkolt egy pihenőhelyen, amely akkoriban elhagyatott volt. Sondra követte egy másik kocsival. Szétkenték anyám vérét a vezetőülésen és a padlón, aztán nyitott ajtóval otthagyták az autót.

– Rosszul sikerült rablási kísérlet?

– Ezt kellett hinniük a rendőröknek.

– A rosszfiúk elkapták anyádat, de ő jól meghalt, mielőtt váltságdíjat követelhettek volna érte.

– Valami ilyesmi.

– És a zsaruk bevették?

– Apám nagy tiszteletben állt. Meg aztán bizonyos hatósági személyeket akkor is meg lehetett vásárolni, ahogyan most is. És ő tudta, kit és hogyan.

– Biztosan címlapsztori lett belőle.

– Nem akkora, mint gondolnád. Ne felejtsd el, hogy apámnak sok újságja volt. Vissza tudta fogni a szerkesztőit. A konkurenseiről pedig tudott annyi mocskos dolgot, hogy őket is féken tudja tartani. Politikai ellenfelei nem voltak, mint William Hearstnek, és amikor visszavonult Roselandre, látszólag gyászolni, és minden jel szerint a remeteéletet választotta bánatában, békén hagyták.

– A hamvaid… a másik Tim hamvai ott vannak a mauzóleum falában, az urnában.

– Igen.

– És anyád urnájában kinek a hamvai vannak?

– Senkié. Hivatalosan sosem találták meg a holttestét. A temetése csak jelképes volt. És persze az apám urnájában sincsenek hamvak.

A fűrész átvágta az utolsó láncszemet, és a nyomkövető karperec lecsusszant a fiú csuklójáról.

– Évekig bezárva vagy szó szerint pórázon tartottak, amíg odáig nem fejlődött a technika, hogy így tudnak figyelni.

Leejtettem a fémfűrészt, és talpra álltam.

Timothy is felkelt a karosszékből, és így fejezte be:

– Halott vagyok. Mégis élek. Életem fonalát elvágták azon az éjszakán, mégis itt vagyok. Az agyam összetett, érett lett, de testileg sosem változom. A kamaszkort és a felnőttkort is csak könyveken keresztül éltem meg, a kilencedik év után mindent csak olvasásból tudok az életről. Örökre kisfiú maradok, és már így is jóval tovább maradtam kisfiú, mint amit el tudok viselni.

NEGYVENKETTŐ

Most már nagyon elegem volt. Elegem volt a halálból. Elegem volt az őrületből. Elegem volt az olyan meglepetésekből, amelyekhez nem jár torta. Elegem volt a furcsaságokból. És elegem volt Roselandből. Ha valaha panzióvá alakítják ezt a helyet, hát én nem foglalok szobát benne, az fix.

Óvatosan az emelet déli folyosójára vezettem Timothyt. Olyan csendes volt a ház, hogy azt hittem volna, megsüketültem, ha a beleim nem morgolódtak volna Shilshom séf lepényének és túrótortájának feldolgozása közben.

Timothy elmondása szerint Nikola Tesla meglepően csendes masinája nemcsak az időt tudta befolyásolni, hanem az ebből következő termodinamikai eseményeket felhasználva biztosította a birtok teljes áramellátását is. Afféle örökmozgó volt, a zöldenergia tökéletes példája. Na jó, mondjuk a humanoid disznókat leszámítva, amelyek szilárdan eltökélték magukban, hogy mindent megölnek, ami az útjukba kerül.

Szintén Timothy elmondása szerint általában eltelt néhány év az olyan alkalmak között, amikor a fantasztikus gépezet valamiért a jelenbe rántotta a jövő darabkáit, bár előfordult, hogy ennél gyakrabban történt ilyesmi. Amilyen mázlista én vagyok, sikerült pont a szezon csúcsán megérkeznem, ami sokkal izgalmasabb üdülés volt, mint Vermontban lenni, amikor őszi színekbe öltöznek a fák.

Amíg a Kenny Mountbatten ördögi jövőjéből származó látogatók Roseland jelenében grasszáltak, amíg az ajtókat és ablakok előtti acélredőnyt fel nem húzzák, az egyetlen kiút a házból az volt, amelyen át besurrantam.

Miután Constantine Cloyce és emberei rátalálnak a bojlerek mögött Victoria Morsra, többen közülük jogtalan felháborodásukban azonnal felrohannak majd a földszintre szakácsot ölni. Olyan útvonalat kellett kitalálnunk, hogy elkerülhessük őket, és a rézzel burkolt folyosón át kijuthassunk a mauzóleumba.

Nem tetszett a főlépcső nyílt tere. Nem tetszett a könyvtári csigalépcső teljes kitettsége. A szervizlépcsők sem tetszettek, mert elég valószínű volt, hogy a köpködő őrült, Victoria Mors, valamint torzult agyú szövetségesei is ezeket fogják használni.

Igaziból csak az tetszett volna, ha átsugároznak egyik helyről a másikra, mint a *Star Trekben,* de az utazásnak ezt a kényelmes módját sajnos még nem találták fel. Pisztollyal a kezemben végigvezettem hát a fiút a déli folyosón, el a könyvtár galériájának ajtaja előtt, majd a nyugati szárnyon át egészen az elülső szervizlépcsőig.

Lehet, hogy nem tudok egyszerre rágózni és kosarazni, sőt kosarazni még rágózás nélkül sem, viszont elég gyorsan gondolkodom. Muszáj, mert sosem tervezek előre. Nem sok értelme van előre tervezni, amikor bármilyen őrület megtörténhet velem bármelyik pillanatban. Mivel menet közben kell alakítanom a tervet, kénytelen vagyok nagyon gyors döntéseket hozni, ha meleg a helyzet.

Timothynak viszont velem ellentétben volt terve. Ő jó sokat gondolkozott a helyzetén. A kronoszférába akart bejutni, és visszamenni, nem az anyja megölésének az éjjelére, hanem valamikor 1915-be, amikor még egészen

biztosan nem fogant meg. Azt remélte, hogy ha akkor lép be az időbe, amikor még nem létezik, meg is szűnik létezni.

Legcsüggedtebb pillanataiban fontolgatta az öngyilkosságot, de elvetette, mert nem gondolta, hogy az apja ilyen könnyen elengedi. Ha Constantine szerette is valaha a fiát, biztos, hogy nem ennyi évtizeden át. Idősebb Cloyce azonban szenvedélyesen ragaszkodott a vagyonához, a tulajdonához, a játékszereihez, és nem tűrte volna, ha bármit is elvesznek tőle. Márpedig az ő gondolkodása szerint a fiú a tulajdona volt, és egészen biztosan megpróbálta volna semmissé tenni az öngyilkosságot úgy, hogy visszamegy nem sokkal az esemény elé, és elhoz a jelenbe egy olyan Timothyt, aki még nem pusztította el önmagát. Akkor aztán még jobban korlátozta volna a kisfiú mozgásterét, és a lét még elviselhetetlenebb lett volna számára, mint eddig.

Biztos voltam benne, hogy igaza van. Abban viszont már nem, hogy tényleg tudhatja, mi történik, ha visszautazik a fogantatása előtti időbe. A paradoxon, amelyet most képviselt, talán közel sem volt annyira bonyolult, mint az, amelyet terve végrehajtásával teremtett volna.

Egyébként is, még ha az is volt a végzete, hogy kilencévesen, 1925-ben meghaljon, ha az örökös gyerekkor gondolata elviselhetetlen volt is a számára, nem volt ínyemre, hogy segítségére legyek a kronoszféra általi, nos, legjobb esetben is passzív öngyilkosságban. Reményt akartam adni neki, és a remény a szabadságban rejlett, nem a megadásban.

Végig ilyeneken törtem a fejem, míg lefelé tartottunk a szervizlépcsőn; végül arra a döntésre jutottam, hogy

mielőtt felmegyünk a vendégtorony tetőterébe, benézünk az emeleti lakosztályba. Annamária ugyan volt olyan rejtélyes, mint bárki, akivel Alice a tükör túloldalán összefutott, abban biztos voltam, hogy bölcsebben tud majd dönteni Timothyval kapcsolatban, mint én, tekintve, hogy túl nagy bölcsességet azért nem kell überelnie.

Mikor leértünk a földszintre anélkül, hogy lelőttek vagy leköptek volna, úgy döntöttem, megyünk tovább a pincébe, annak ellenére, hogy a kutatócsapat jó eséllyel még mindig ott tartózkodott. A felderítés lényege, hogy felfedezzük, mi vár ránk – a kockázata pedig, hogy az fedez fel előbb, ami ránk vár.

Lefelé menet hátra-hátrapillantottam, hogy lássam, nem maradt-e le a fiú, de ott volt mögöttem. Másodjára már rám is mosolygott, jelezve, hogy látja az aggodalmamat. Ez volt az első mosoly, amit tőle láttam. Kilencvenöt éves volt ugyan, de azért elég kisfiú, és elég sebezhető ahhoz, hogy a mosolyával meglágyítsa a szívemet.

Rögtön tudtam, hogy csalódni fog bennem.

Sokatmondó volt ez a bizakodó mosoly, olyan értelemben, ahogy a rendőrfilmekben szokott sokatmondó lenni az, amikor a második jelenetben a férfi mellékszereplő elmondja a sztárnak, hogy meg fogja kérni a női mellékszereplő kezét. Ezután három jeleneten belül úgy meghal, ahogy a nagykönyvben meg van írva, megadva a főszereplőnek az indítékot, hogy golyózáporon vonuljon keresztül, lemészároljon vagy húsz gengsztert, és könnyezhessen anélkül, hogy puhánynak néznék.

Ezeknek a filmeknek a döntő többsége nem foglalkozik olyasmivel, mint életszerűség, és hasonlók, mivel az életben nem fordulnak elő a nagy bevételt hozó klisék. Az

élet azonban tud filmszerű lenni néhanapján, ami általában pusztító hatással jár, és még pattogatott kukoricát sem adnak hozzá.

A lépcső alján nyitva állt a pincefolyosóra vezető ajtó. Az utolsó lépcsőfokon megálltam, és hallgatóztam.

Nincs itt senki, csak mi, csirkék.[17] Sosem értettem igazán ezt a címet. A csirkék nem is beszélnek, és ha beszélnének is, kinek mondanának ilyet?

A levegőben enyhe ózonillat terjengett, ahogy már néhány órája egyfolytában. Más szagot nem éreztem – és nem is hallottam semmit.

Jeleztem Timothynak, hogy maradjon, ahol van, én meg besurrantam a nyitott ajtón.

A folyosó távolabbi végében félig vagy egészen nyitva álltak az ajtók, mintha a keresgélők túlságosan siettek volna ahhoz, hogy a becsukásukkal vesződjenek.

Jobb kéz felé a folyosó teljesen üres volt, egészen a borospincéig.

Rögtön tőlem balra a jelent 1921-gyel összekötő deszkabódé ajtaja majdnem teljesen nyitva volt, láttam is a rajz- és íróasztalokat meg a régi iratszekrényeket.

Ha még mindig a pincében lettek volna, biztosan csapnak valami zajt. A mélységes csend arra utalt, hogy megtalálták Victoriát, kiszabadították, aztán felmentek, hogy elkapják és agyoncsapják az idióta végest, aki nem képes megérteni, hol a helye.

Visszapillantottam a még mindig a lépcsőn várakozó Timothyra, és intettem neki, hogy jöjjön. Azt akartam, hogy mellettem legyen, és magammal ránthassam, ha úgy

---

17 Alex Kramer és Joan Whitney 1946-os slágerének címe.

hozza a helyzet, hogy hirtelen be kell ugranunk valamelyik ajtón.

A hosszú folyosók veszélyes helyek. Ha fegyveresek kajtatnak az ember után, egy ilyen helyen bárhonnan tüzet nyithatnak rá, és alig van több esélye találat nélkül megúszni, mint egy céltáblának a lőtéren.

A legjobb, amit ilyenkor tehetünk, hogy minél előbb átvágunk a térségen; csak hát nagyon nehéz egyszerre gyorsan és csendesen mozogni. Körülbelül olyan fürgén kell lopakodni, mint Szilveszter macskának, amikor el akarja kapni Csőrikét, amitől elég röhejesen fest az ember, és ami mellesleg Szilveszternek sohasem jön be.

Ujjamat egy bölcs mozdulattal a számra téve utasítottam Timothyt, hogy igyekezzen csöndben maradni, majd egymás mellett maradva, fürgén megindultunk a folyosó nyugati végétől a borospince felé. A mosókonyha az utolsó előtti helyiség volt jobb kéz felé, és amikor elhaladtunk előtte, láttam, hogy az ajtaja nyitva van, pedig én becsuktam, vagyis a rám vadászók már jártak itt.

A kazánterem ajtaja is nyitva volt, de mielőtt elérhettük volna, kilépett rajta Jam Diu, és rám fogta a puskáját.

Az én pisztolyom a földre irányult. Maximum egy olyan kiszámítottan gellert kapó lövéssel sebezhettem volna meg, amire még Annie Oakley[18] sem vállalkozott volna.

– Dobd el! – reccsent rám Jam Diu, ahogy megálltunk.

Világos volt, hogy meg tudja húzni a tizenkettes kaliberű puska ravaszát, és darabokra tud szedni minket söréttel, mielőtt felemelném a Berettát és tüzelnék. Ha viszont eldobom a fegyvert, akkor tutira végünk van. Timothy megy vissza a börtönébe, én meg még jól járok,

---

18 Hires cirkuszi mesterlövésznő a XIX. század végén.

ha Constantine Cloyce csak felnyit engem, ahogy a nőit, és odarakja a hullámat a mauzóleum mélypincéjébe, annak ellenére, hogy nem az általa preferált nemhez tartozom.

– Mondom, dobd el! – emlékeztetett Jam Diu, mintha azt hinné, csak ilyen rövid ideig tudok koncentrálni valamire.

– Aha – mondtam.

Összeráncolta a homlokát.

– Az nem az én Berettám?

Beszélgetni még mindig jobb volt, mint lövöldözni egymásra. Sosem lehet tudni, mikor vesz kedvező irányt akár a legellenségesebb párbeszéd is.

– Hát igen, uram. Bizony az. Ez az ön Berettája.

– Elloptad a Berettámat!

– Dehogy loptam, uram! Nem vagyok én tolvaj. Csak kölcsönvettem.

Nyers hangjából mintha szeretet csendült volna ki:

– Csodálatos ez a pisztoly. Imádom ezt a pisztolyt.

– Hát, az igazat megvallva, én meg egyáltalán nem szeretem a pisztolyokat. De úgy álltak a dolgok, hogy azt gondoltam, szükségem lesz egyre előbb-utóbb. Például most.

– Betörtél a lakásomba! – mondta, hallhatóan vérig sértve attól, hogy ilyen kevéssé tisztelem a magánszféráját.

– Nem én, uram. Kulccsal mentem be.

– Constantine egy istenverte barom!

– Mr. Sempiterno is hasonló véleményen volt nemrég.

– Minek hozott ide Constantine téged, meg… azt a nőt?

Megosztottam vele az egyik kedvenc elméletemet:

– Talán tudat alatt belefáradt már ebbe az egészbe, és szeretné, ha valaki véget vetne neki.

– Ne gyere nekem Freuddal, kicsi szakács! Freud egy kupac lószar!

– Nos, hát ott van még az is, hogy Annamária rendkívüli meggyőzőerővel bír.

– Hát szerintem meg egy kicsivel se bír az a lotyó.

– Minden tiszteletem mellett, uram, ön még nem beszélt vele. Próbálja ki, és majd meglátja.

– Na, tedd le szépen azt a pisztolyt.

Most, hogy ráismert a saját fegyverére, már nem akarta, hogy csak úgy eldobjam. Úgy tűnt, még a kőgazdag halhatatlanok is erősen kötődnek a tárgyaikhoz.

– Aha – mondtam.

– Csiang, engedj oda a kronoszférához! – szólalt meg Timothy. – Hadd menjek vissza oda, ahová tartozom!

Az jutott eszembe, hogy ez az „engedj oda a kronoszférához” akár egy David Bowie-dal címe is lehetne. Az agyam még veszélyes helyzetekben is képes meglepő irányokba kalandozni.

Ahogy ledobta magáról a kertészálcát, úgy foszlott le Csiangról jóindulatú Zen-személyisége. Arca megnyúlt a gyűlölettől, és szemében úgy rezgett a mennyezeti lámpák visszfénye, akár a kígyónyelv.

– Ha rajtam múlik, fiam, felhasítottalak volna, és úgy halsz meg, hogy közben a beleidet próbálod visszatömködni magadba. Aztán visszahoztalak volna tíz perccel korábbról, és kezdtem volna elölről.

– Aha – jegyeztem meg, mivel ez nem olyan ellenséges párbeszédnek tűnt, amelyik kedvező fordulatot vesz majd.

Timothy, mintha felismerte volna, hogy rabsága talán csak előjáték volt azokhoz a rettenetekhez, amelyekben egy ilyen találékony ember részesítheti, közelebb húzódott hozzám.

– Utolsó esély, hogy letedd a pisztolyt, kicsi szakács. Különben szétlőlek, és lehet, hogy mind a kettőtöket visszahozlak.

– Ó, engem éppen elég lesz egyszer megölni, uram. Nem akarok önnek gondot okozni.

Nem jutott semmi más az eszembe, úgyhogy behajlítottam a térdemet, és elkezdtem leengedni a drágalátos Berettát a padlóra, szép lassan, ahogy javasolta, olyan nagyon lassan, hogy talán még a születésnapomat is megérhettem volna, mire leér.

Abban reménykedtem, hogy eszembe jut majd valami zseniális mozdulat, és ugyanúgy meglepem, ahogy Jackie Chan szokta az ellenfeleit azokban a harcművészfilmekben. Csakhogy én nem vagyok Jackie Chan, és végül is a malacok mentették meg a csülkömet.

Hat méterrel Jam Diu háta mögött kivágódott a borospince ajtaja, és berontott rajta az egyik rém. Nem a púpos, torz fejű, hosszú karú fajtából, hanem a rémetalonhoz képest a normálisak közül. Egész disznószerű feje: tépőfogakkal teli, félig nyitott szája, húsos ormányának csöpögő orrlyukai, betegesen sárga szeme valami rémálombeli mocsár mélyén ólálkodó lény haragját tükrözte.

A fenevad nyilván felfedezte a mauzóleum falában az őrangyalos ajtót, amelyet nem tudtam bezárni. Aztán pincén, mélypincén, alagúton keresztül megtalálta az útját ide, a leszámolás pillanatához.

Jam Diu a zajra azonnal az ajtó felé lendült, de a disznólény fürgébb volt, mint amilyennek látszott. Elkapta Diu jobb karját, és úgy roppantotta el, akár egy száraz gallyat. Jam Diu, az idő hercege, az emberek közt járó

isten felsikoltott, a sörét pedig ártalmatlanul csapódott bele a plafonba.

Mindeközben én rákiáltottam Timothyra, hogy fusson, de nem volt szüksége biztatásra. Utána eredtem, hálát adva, amiért nem tettem le a Berettát, bár közelharcban, ilyen fenevadak ellen egy kilenc milliméteres annyit ért volna, mintha dobónyilakkal mentem volna egy T-Rex ellen.

Mielőtt visszaértem volna a lépcsőhöz, amelyről alig három perccel korábban, még békésebb időkben lejöttünk, visszanéztem, és láttam, hogy Jam Diu darabokra esik szét olyan módon, amelyre nem vagyok hajlandó emlékezni. Az első rém mögött bejött a folyosóra egy második, majd utána egy harmadik.

NEGYVENHÁROM

Miután két lépcsősoron felrohantunk, Timothy szemlátomást úgy gondolta, ahogy én is, hogy hiba lenne továbbmenni az emeletre. Kivágta a lépcsőház ajtaját, és kiszaladt a hallba. Megálltunk a közepén és körülnéztünk, nem tudva, mihez is kezdjünk.

Mivel a rémek, valamint a Kívülállók nevet viselő önképzőkör öt felfegyverzett tagja egyaránt a házban vadászott, nem volt túl sok esélyünk egy csendes zugot találni, ahol teázgatunk, és irodalomról diskurálhatunk zavartalanul. És minél előbb megyünk fel az emeletre, annál előbb jutunk el odáig, hogy nem lesz már hová mennünk.

A rémek nem voltak valami nagyeszű banda, tehát nem volt valószínű, hogy sokáig tanácskoznak a fejüket összedugva arról, hogyan tovább. Igaz, teljesen ostobáknak és ösztönlényeknek sem nevezném őket, de azért nem gondoltam, hogy túl sokat tötymörögnének a pincében, amikor idefent annyival több a hús.

Habár a szervizlépcső felől nem hallatszott sem morgás, sem röfögés, sem százharminc kilós léptek dobogása, biztos voltam benne, hogy jönnek. Kirángattam Timothyt a hallból, majd magammal húztam a szalonba.

Az óriási, kecskeszerű Pán még mindig ott állt talapzatán a középső csillár alatt, és tudtam, kinek az oldalára állna, ha csatát vívnék egy ingerült vaddisznóval. Az árnyékban maradva odamentünk a díványhoz, amelyik

mögött nemrég megbújtam. Figyeltünk. Füleltünk. Bár valószínűleg úgyis megéreztük volna a szagukat, mielőtt még meghalljuk őket.

Miután átkutatták a pincét, Cloyce és csapata otthagyta Jam Diut őrködni, arra az esetre, ha a hátukba kerülnék. Abban viszont kételkedtem, hogy a rémek közül bármelyik is olyan fegyelmezett lenne, hogy lent marad, amíg a többiek fent mulatnak. Ha sikerülne életben maradnunk még egy pár percig, és ha az összes rém feltrappolna ide, megint lesurranhatunk, és távozhatunk úgy, ahogyan eredetileg is akartunk, bár nem nagyon dobott fel a gondolat, hogy Mr. Diu maradványaiban tapicskoljak.

Most jöttem csak rá, hogy bár a pincefolyosón ijesztően közel voltunk a betörő rémekhez, mégsem éreztük a szagukat.

– Nem bűzlöttek – suttogtam. – Mindig a szagról lehet tudni, hogy a közelben vannak.

– Csak a torzak bűzlenek – magyarázta Timothy.

Hát *ez* egyáltalán nem volt igazságos. Ha szagot nem árasztottak, talán arra is képesek voltak, ha akartak, hogy teljes csendben maradjanak. Arra nem készültem, hogy bármikor szagtalan, zajtalan rémek bukkanhatnak elő a semmiből.

A ház egy távoli pontján puska dördült. Az ezt követő üvöltés inkább dühöt fejezett ki, mint fájdalmat, és kétségkívül egy sertéstől származott.

A következő kiáltás viszont, közvetlenül az első után a legnyomorultabb emberi sikoly volt, amit csak el lehet képzelni, olyan, amelyről azt reméltem, hogy sosem hallom újra. Fél percen át tartott, kín és iszonyat szólt belőle, olyan vérfagyasztó, hogy Goya szörnyűséges festménye, a

Szaturnusz felfalja gyermekét jutott eszembe róla, ami még rémesebb, mint ahogy a címéből gondolnánk.

Habár Roseland egyetlen lakója sem volt Timothy barátja, még az apja sem, a fájdalmas sikoly olyan mély hatással volt rá, hogy megborzongott, és csendesen zokogni kezdett.

Mivel a sikolyban is felfedezhető az illető szokványos hangjának jellege, biztosra vettem, hogy Shilshom séf végének voltunk a fültanúi.

A valóság által mindnyájunk számára kijelölt korlátok most már azok számára is láthatóak voltak, akik eddig azt hitték, hogy határok, szabályok és félelmek nélkül élnek.

Nem tudtam sajnálni őket, mert a valódi sajnálat magában foglalja a segíteni vágyást is. Nekem viszont egyáltalán nem állt szándékomban magamat és Timothyt veszélybe sodorni egyikük kedvéért sem.

Ennek ellenére váratlanul megindított a kétségbeesett rádöbbenés az elkerülhetetlen ürességre, ami úgyszintén ott visszhangzott a hosszú, kínlódó halálsikolyban. Az emberiség legjobbjai és legrosszabbjai ugyanabban a hideg árnyékban állnak, és engem még a megérdemelt haláltól is a csontom velejéig át tud járni az együttérzés.

A sikolyt követően mélységes csend ült a házra.

Ha csupán a Kívülállókról lett volna szó, megpróbálhattunk volna valami biztos helyre bújni arra a pár percre, amíg felszabadul a pincébe vezető út. A sertéslények viszont akárhol kiszagolhattak volna, kivéve talán a konyhához tartozó, légmentesen záródó hűtőkamrában.

Leszámítva a lehetőséget, hogy oda akár be is szorulhatunk, nem akartam a hűtőbe bújni – ahogy egy

kannibál faluban sem rejtőznék el a nagy közös kondérban.

Odasúgtam Timothynak:

– Bejutottak a rémek, most már semmi okunk itt maradni a házban, kint több irányba is menekülhetünk. Hol van ezeknek a biztonsági redőnyöknek a kapcsolója?

– N-n-nem tudom.

– Tipped sincs?

– N-n-nem – mondta. – N-n-nincs.

Felém nyúlt. Megfogtam a kezét. Kicsi volt, hideg és verítéktől nyirkos.

Életének kilencvenöt éve során ezernyi könyvet olvasott el, ezekből állt össze élettapasztalatának java. Ezernyi könyvben ezernyi élet, közvetett tapasztalatok, meg még a Roseland retteneteinek ismeretében eltöltött zord esztendők, és mégis: nemcsak ép eszét őrizte meg valahogyan, de szíve és elméje részben megmaradt gyermekinek, és ragaszkodott az ártatlansághoz. A lehető legnyomasztóbb és legelkeserítőbb körülmények között is sikerült megóvnia legalább egy részét annak a tisztaságnak, amellyel született.

Én nem lettem volna képes erre az ő helyében, és rettegtem attól, hogy csalódást kell okoznom neki, amiben pedig azóta biztos voltam, amióta csak rám vetette azt a bizakodó mosolyt a szervizlépcsőn.

A hosszas csend egyszerre biztatott indulásra, és óvott az elhamarkodott cselekvéstől.

A tágas terem szemközti sarkában kinyílt a lambériába rejtett ajtó, és megjelent Mrs. Tamedd. Úgy viselkedett, mint egy profi zsaru, aki megtisztítani jött a helyiséget: lebukott, és balról jobbra pásztázott a két kézre fogott pisztollyal.

Hiába voltunk a szalon túlsó végében, mégis észrevett. Szinte még azelőtt megéreztem a dühét, hogy megszólalt:

– Te fassszopó kissz szemét! – sziszegte, talán azért torzítva el a szavakat, mert most, hogy veszélyben forgott az élete, kicsit visszafogta magát, és igyekezett legalább bizonyos mértékig vigyázni a szájára. – Te engedted be őket!

Ahogy Timothynak mutattam a pincében, most is az ajkamra tettem az ujjamat, jelezve, hogy szerintem sokkal üdvösebb volna csendben maradni, függetlenül attól, hogy mennyire nem szíveljük egymást, mivel a kölcsönös sértegetés könnyen Jam Diu és Shilshom sorsára juttathat minket.

Erre fogta magát és rám lőtt.

NEGYVENNÉGY

Csak mert Mrs. Tameed olyan szinten volt megátalkodottan gonosz, mint amennyire kimagasló figurája Albert Einstein a modern fizikának, csak mert ez a némber nem találkozott még olyan bűnnel, amelyet ne fogadott volna szívesen, csak mert fülig fetrengett a fertőben, csak mert eszelős volt – nos, attól még lehetett volna annyi esze, hogy felismerje, milyen viselkedés a megfelelő az adott helyzetben. Az ordibálás és a lövöldözés ránk hozza a rémeket.

A legtöbb gyilkos hajlamú elmebeteg, ha nem is bölcs, de legalább ravasz. Ugyanannyira foglalkoztatja őket a saját túlélésük, mint az, hogy lefejezhető szüzet vagy megfojtható kisgyereket keressenek. Mrs. Tameed zajos viselkedése viszont kifejezetten butaságra vallott. Nagy kedvem lett volna ezt közölni vele.

Megint ránk lőtt. Nagyon jó lövésznek kell lenni ahhoz, hogy valaki húsz méterről eltaláljon egy árnyékban rejtőző célpontot. Ő elvétette.

Én sem tudtam volna húsz méterről lelőni, főleg azért, mert a fegyver számomra mindig az utolsó lehetőség, még ha elég gyakran kell is hozzá folyamodnom.

Harmadik lövése úgy zúgott el a jobb fülem mellett, akár egy darázs, és kábé két centire járt attól, hogy nagyon megcsípjen.

Hátat fordítva az amazonnak, felkészülve arra, hogy mázlija lesz, és a gerincembe lő, magammal vonszoltam

Timothyt ahhoz az ajtóhoz, amelyen át korábban a könyvtárba mentem. Ahogy közeledtünk felé, az ajtó nyílni kezdett, mire rögtön visszarántottam a fiút a nyíló szárny mögé, hogy rejtve legyünk, amikor kitárul.

Bár így nem láthattam azonnal, ki érkezett, a mély hangú morgás segített azonosítani a sárga szemű falka egyik tagját. Kettőt lépett befelé a szalonba, és immár széles, izmos háta fordult felénk.

Az ajtó lassan csukódni kezdett, felfedve engem és a fiút. Mivel úgy tervezték, hogy ne üssön el a lambériától, sem kilincse, sem nyitógombja nem volt, amit elkaphattam volna. A kinyitáshoz egyszerűen csak be kellett tolni, a másik oldalról pedig egy, a díszléc alá rejtett fogantyúval lehetett húzni.

A rém megállt, ahol volt, és Mrs. Tameedre meredt, akit még én is ki tudtam venni a távoli félhomályban. Morogva meglengette felé a baltáját.

Mrs. Tameed leadott két újabb lövést. De mintha még mindig rám célzott volna, nem a szörnyetegre, aki miatt talán jobban kellett volna aggódnia.

A golyók a lambériába csapódtak. Úgy sejtettem, amint a fal sebei megnyílnak, a Matuzsálem-áramlat már meg is kezdi a begyógyításukat.

A korcs félig mekegő, félig bömbölő hangot hallatott.

Mrs. Tameed ordibálni kezdett vele, hülye disznónak nevezte, csak még utána elejtett egy g betűs kifejezést is. Azt is kiáltozta, hogy nézzen a háta mögé, kapja el a rohadékot, és belezze ki.

Nem gondoltam volna, hogy a rémek értenek angolul, és valószínűleg igazam is lehetett, mert ez is csak újra elüvöltötte magát, és felemelte a baltáját.

Hosszúkás koponyáján a távol ülő szemek kiváló perifférikus látást biztosítottak neki. Ha Timothy vagy én csak megmoccanunk, a lény esetleg észrevesz bennünket.

Ez esetben pedig jókora mázlira lett volna szükségem, hogy leszedjem, mielőtt teljesen felénk fordul, és lecsap a baltával. Olyan hosszú volt a karja, hogy ha csak egyet lép, már elér vele.

Lassan, nehogy feltűnjön neki a mozgás, és abban reménykedve, hogy lőhetek, mielőtt érzékel minket, felemeltem a Berettát.

Ekkor a becsukódó ajtó váratlanul újra kicsapódott. Újabb korcs lépett be az első nyomában. Nem mozdult el az ajtóból, így tartotta azt az oldalával.

Az új jövevény annyira közel volt, hogy ki sem kellett volna teljesen nyújtanom a karomat, hogy megérintsem. Teljesen reménytelen volt, hogy mindkettővel végezhetek, még mielőtt valamelyikük megölne minket.

Ha a közelmúltbeli mészárlás izgalma miatt nem röfögtek és morogtak volna egyfolytában, hallhatták volna, ahogy – sikertelenül – próbálok nem lélegezni.

Mrs. Tameed újból tüzelt, ezúttal talán az egyik rémre.

Az elöl haladó szörnyeteg olyan erővel és pontossággal hajította keresztül a baltáját a szalonon, hogy az beleállt a házvezetőnő mellkasába.

Ezennel Mrs. Tameed halhatatlanságra és isteni jogkörre beadott kérelmét elutasították. Olyan hirtelen érte a halál, hogy még egy tiltakozó kiáltásra sem maradt ideje.

Ahogy összerogyott, a baltát elhajító rém feléje iramodott, miközben diadalmasan visítozott. Volt bennük valami majomszerű is, talán azért, mert emberként mozogtak, mégsem voltak emberek, de talán azért is, mert az érzelmeik mindig a felszínen voltak, és mindig

cselekvésben fejeződtek ki, akár az alacsonyabb rendű főemlősökéi. És majomszerű volt a hajlamuk is valami olyan szélsőséges erőszakra, amely mellett Constantine Cloyce egy Agatha Christie-regény jól nevelt gaztevőjének látszott.

Ahogy a Mrs. Tameed holtteste felé szökdécselő lényt figyeltem, eszembe jutott egy kimondhatatlanul bozalmas hír, amit pár éve olvastam az újságban, egy nőről, akire rátámadt barátja hatalmas, felbőszült csimpánza. Mindössze félpercnyi őrjöngés során leharapta az ujjait, kinyomta a szemét, és letépte az arcát is.

A másik rém karnyújtásnyira maradt tőlünk, az ajtót támasztva, amelyik félig eltakarta. Minket elrejtettek az árnyékok, a fenevad rettenetes profilját viszont megvilágította a szervizfolyosóról érkező fény. Ez az arc olyasvalamié volt, amit arra *terveztek,* hogy félelmet keltsen abban, aki megpillantja, hogy terrorizáljon és öljön. Áldozataik testének megcsonkításával és meggyalázásával azt a demoralizáló gondolatot ültették el a túlélőkben, hogy az ember nem több egy darab húsnál, csupán állat egy törvények nélküli világban, ahol mindössze az erő, a hatalom, a vadság és a kegyetlenség számít erénynek.

A hozzám simuló Timothy megállíthatatlanul reszketett. Egyik kezemmel erősen fogtam, attól félve, hogy a rém közelségétől elveszíti az önuralmát és futásnak ered.

Talán valóban vissza akart menni a múltba, hogy ne legyen örök kisfiú, hogy élete véget érjen azon az éjszakán, amikor az apja lelőtte. Annyira azonban nem volt elkeseredve, hogy a rémek markába akarjon kerülni, és belenézni azokba a sárga szemekbe, miközben a karmok feltépik a testét, és a fogak az arcába marnak.

Talán ilyen lehet a kétszeri halál – az első a léleké, amikor megsemmisül a hit, hogy az emberségben létezne bármi egyedi és szent, a második pedig pusztán fizikai jellegű.

Az ajtóban álló rém sziszegve és fogcsikorgatva figyelte, ahogy társa átverekszi magát a bútorokon, leverve egy asztali lámpát és felborítva egy széket.

A szalon túlsó végébe érve a diadalmas szörnyszülött rávetette magát Mrs. Tameed testére. Boldogan visítva szaggatta szét, ahogy egy gyerek tépi darabokra a babáját. Maga az ölés még nem volt elég, újabb és újabb tombolásnak kellett követnie.

Megint Poe területére tévedtünk, ezúttal *A Morgue utcai kettős gyilkossághoz,* melyben a borotvát markoló majom nem találja kielégítőnek a puszta gyilkosságot, és még további megaláztatásban is részesíti áldozatait.

A cafatokra szedés brutális hangjaitól Timothy még erősebben reszketett, mint eddig. Ha megint sírva fakad, mint Shilshom halálsikolyának hallatán, leleplez minket, és akkor mi is Mrs. Tameed sorsára jutunk.

Felkészültem arra, hogy a tizenhét lövetű tár felét a közvetlen közelünkben álló rémbe ürítsem. Majdnem biztos voltam benne, hogy haláltusája közben még képes lesz nekünk odacsapni.

A démoni teremtmény azonban váratlanul elhagyta a helyét, és maga is előrelendült, egy szeghúzó kalapácsot emelve a magasba. Nem bírt ellenállni a kísértésnek, hogy maga is kifejezze gyűlöletét és megvetését, és csatlakozzon bajtársához a halott nő maradványainak gyalázatos megcsonkításában.

A hallból Paulie Sempiterno rontott be egy taktikai puskával, és a két fenevad felé vette az irányt.

Megpillantotta Timothyt és engem, és abból, hogy egy pillanatra megtört ettől a lendülete, gyanítottam: minket éppen annyira szeretne levadászni, mint a rémeket. De azért tudta, mire kell tartogatnia a lőszert, és Pán mellett továbbhaladt a vérben dagonyázó páros felé.

A kisfiúval villámgyorsan kisurrantunk a szűk szervizfolyosóra. Az ajtó becsukódott és a helyére kattant mögöttünk.

Megesküdtem volna, hogy a folyosó csakis előre vezet, egy púderszoba meg valami szertár mellett a könyvtárba. Ezzel szemben egy kereszteződésbe léptünk ki: egy rövidebb folyosó indult előre, egy hosszabb pedig jobb felé.

Megint elfogott az a zavarba ejtő érzés, hogy Roseland építésénél különleges geometriát alkalmaztak, és nem csupán az van előttem, amit látok.

Ha Tesla masinája rá tudta kényszeríteni akaratát az időre, és olyan célokra volt képes használni azt, amelyekről már tudtam, esetleg olyan más hatásai is lehettek, amelyeket el sem tudtam képzelni, olyan homályos hatásai, melyeket akkor sem érthetek meg, ha átélem őket.

Ahogy Sempiterno tüzet nyitott a szalonban, és a sebzett rémek felüvöltöttek, megkérdeztem:

– Tim, hova vezet ez a folyosó itt jobbra?

– Nem ismerek minden helyet a házban.

– De hát mióta itt élsz már!

– Senki nem ismer minden helyet a házban.

– Senki? Apád csak ismeri! Ő építtette!

– A pénzt adta bele. Ő és Jam Diu.

– Hát akkor biztos ismeri.

– Nem érti a házat. Néha még közönséges napokon is mintha… nem olyan volna, mint amilyennek lennie kellene. De egy teljes hullám alatt, mint ez, még furcsább.

Teljes hullám. A jövő hullámai söpörnek végig ezen a múltbeli pillanaton.

Bárcsak Roseland csak sima kísértetház lett volna! A kísértetekkel elbírok.

A tompított fényű mennyezeti lámpák eddig normálisan kijelölték a könyvtárba vezető utat. Most viszont alig volt megvilágítva, ahogy az eddig ismeretlen folyosó is. Azon két ajtót láttam baloldalt, egyet sem jobboldalt, és felfedeztem egyet a túlsó végén.

– Jam Diu azt mondta, *nem is lehet* teljesen megérteni, még Tesla sem volt képes – mesélte Timothy.

A szalonban elhallgattak a korcsok, és elhallgatott a puska is. Ha Sempiterno végzett velük, gyorsan újratölt, és a nyomunkba ered.

– Félek – suttogta Timothy.

– Én is.

Sem a szertár, sem a púderszoba, sem a könyvtár, sem semmi, ahová onnan mehettünk, nem tűnt biztonságosnak.

A hátsó szervizlépcsőhöz akartam eljutni, a konyhába. Azon lemehettünk volna a borospincébe.

Elengedtem a fiút, és mindkét kézzel a Berettát markolva így szóltam hozzá:

– Erre menjünk! Mit veszíthetünk?

NEGYVENÖT

Az első ajtó egy arany ragyogású aknába nyílt. A méreteit nehéz lett volna megállapítani, mert a falai tükrökkel voltak kirakva, melyek becsapták a szemet, akár az Elvarázsolt Kastélyban.

Fényes spirálok forogtak különböző sebességgel, azokhoz a papírdíszekhez hasonlók, amiket a plafonra szoktak aggatni egyesek, hogy ázsiai hangulatot adjanak a bulinak. Ezek azonban nem papírból készültek. Széles fúrófejekként hatoltak mélyre az aknában. A mennyezetet nem láttam; a fúrók valami derengésből jöttek elő, olyan hatméteres magasságból. Aztán újra elnyelte őket a homály, ezúttal hat méter mélyen alattunk. Egyik pillanatban mintha a föld felé tekeregtek volna, aztán a következőben már úgy látszott, hogy felfelé haladnak.

Mint mindenhol másutt, a gép itt is teljes csendben dolgozott. A fúrófejek éle olvadt aranyként ragyogott, a többi részük pedig olyan folyékonynak és ezüstösnek látszott, akár a higany.

Szédítő volt a látvány, ahogy a tükrökben a végtelenbe vesztek a spirális formák. Hipnotikus vonzódást éreztem a tekercsek iránt, és inkább becsuktam az ajtót, mielőtt félig transzba esve átlépem a küszöböt, és belezuhanok a derengő homályba.

Visszapillantottam a kereszteződésbe. Még nem követett senki.

Amikor a második ajtó nyitógombját megfogtam, az olyan hideg volt, hogy majd odafagyott a kezem.

Mögötte olyannyira mély sötétség fogadott, ami sem aknára, sem szobára nem utalt. Tökéletesen fekete üresség húzódott előttem, mintha csak az univerzum széléről pillantottam volna bele a semmibe.

A folyosói világítás fénye nagyon halovány volt, de pár centire még így is be kellett volna hatolnia erre a furcsa helyre. A fény és a legtisztább sötétség között azonban olyan egyenes volt a határ, mintha vonalzóval húzták volna.

Mivel a távoli Pico Mundóban már láttam ilyesmit, ujjhegyeimet a szilárd tömegnek vélt valamihez nyomtam, de az ujjaim eltűntek a sötétségben, mely utána a kezem is elnyelte, egészen csuklóig. Semmit sem láttam belőle, a karom olyan hirtelen ért véget, mintha a többit amputálták volna.

Emlékirataim első kötetében már írtam egy ilyen szobáról, amelyet egy általam Gombafejnek nevezett selejt házában találtam. Az a szoba egyszer normális volt, egyszer ilyen, aztán megint normális.

Most nem fogom újra felidézni, mit produkált az a Pico Mundó-i szoba, mindenesetre nem kértem belőle. Visszahúztam a kezem, becsuktam az ajtót, és a fiúra pillantottam, aki mintha csodálkozott volna azon, hogy kockára tett kezem még mindig megvan.

– Láttad te már ezt? – kérdeztem.

– Nem.

Sempiternónak mostanra már utánunk kellett volna indulnia. Lehet, hogy csak a saját élete árán sikerült végeznie a rémekkel. Ha így volt, nem szándékoztam virágot küldeni a temetésére.

Amikor kinyitottam az utolsó ajtót a hosszú folyosó végén, amelynek a ház hátsó traktusába kellett volna nyílnia, a könyvtárat láttam magam előtt, amelynek az elülső részen lett volna a helye.

Annyira összezavart minket ez a felfedezés, hogy átléptük a küszöböt, mielőtt megpillantottuk Paulie Sempiternót. Háttal állt nekünk, és a könyvekkel teli helyiséget fürkészte. Úgy festett, mintha ő is ugyanezen az ajtón lépett volna be tíz másodperccel ezelőtt.

Meghallott minket, és felénk fordultában már emelte is a puskáját.

Semmi okom nem volt azt remélni, hogy az emberek és szörnyek harcában Sempiterno az emberi nem oldalára áll. Nőket hozott Roselandre, hogy Cloyce eljátszadozhasson velük. Sőt, talán ő maga is eljátszadozott velük. Lehet, hogy a birtok egyik csücskében ráakadok az ő gyűjteményére is, melynek láttán azt kívánom majd, bárcsak vak volnék. Vajon amikor a jövőbe pillantottam, és a megfeketedett fáról lógó gyerekcsontvázakat láttam, az Sempiterno műve volt, amelyet az eljövendő években alkot meg?

Olyan sebességgel tüzeltem rá, amilyen csak tellett a félautomatától, és térdre kényszerítettem a rézköpenyes lövedékekkel. A puska zörögve esett ki a kezéből a padlóra. Sempiterno az oldalára zuhant, magzatpózba rándult, és úgy is maradt. Abban a testhelyzetben hagyta el ezt a világot, amelyikben hónapokig várta, hogy végre megpillanthassa.

Az öléssel nem jár semmilyen kielégülés, függetlenül attól, mennyire érdemelte meg az ellenfél. A könyvekben és filmekben szereplő gyilkológépek, akik humoros benyögések közepette kaszabolják le tucatjával a

gonoszokat, számomra ijesztően hasonlítanak a roselandi rémekre, azzal az előnnyel, hogy ők jóképűek, és mindig bízhatnak a forgatókönyvírókban, akik annyi sármmal árasztják el őket, hogy az eltereli a közönség figyelmét arról a rengeteg kiontott vérről.

Ahogy Sempiterno elesett, és bebújt a Halál méhébe, a fiúra néztem, hogy jól van-e. Egy másodpercre találkozott a pillantásunk. Talán ő is több évet látott az én tekintetemben, mint amennyit az arcom elárult, ahogyan én is az övében.

Aztán elfordultam tőle, és az ajtóhoz léptem, amelyen bejöttünk. A hosszú, gyéren megvilágított folyosó már nem volt ott. Csak az a rövid, amelyik elágazás nélkül vezetett a szalonba, és ahol most rendesen égtek a lámpák.

Akárhány rémség kóborolt is odakint, mindenképpen nagyon hamar ki kellett jutnunk innen, mielőtt maga a ház is akkora fenyegetéssé válik, mint a sárga szemű horda.

NEGYVENHAT

Minden sarok veszélyt rejtett, minden ajtó mögött fenyegetés lapult, veszedelemmel volt terhes a csend. Talán három halott rém volt, talán csak kettő. Talán hárman jöttek be a házba, talán hatan, tizenketten, vagy mit tudom én, huszonnégyen. Jam Diu, Mrs. Tameed és Sempiterno már nem volt ezen a világon, és valószínűleg Shilshom séf is távozott az élők sorából. Henry Lolam csapdába esett az őrházban. Vagyis csak Victoria és Constantine maradt itt, akiknek örökké tartó szerelme – ahogy a lány mondta – a gyilkolás szerelmévé érett.

Megérzésem, amely általában megbízhatóbb volt, mint a józan eszem, azt súgta: bárhová is megyek Timothyval, mielőtt véget ér ez az egész, ahhoz képest a halál árnyékának völgye valóságos üdülőparadicsom. Ölnöm kellett, amolyan ölj, vagy megölnek stílusban, és nem vártam a rémektől azt a szívességet, hogy kiiktatják nekem mind a három maradék roselandit.

Elindultunk a könyvtárból a konyhába, megmaradva a főhelyiségeknél és folyosóknál, mert már nem bíztam abban, hogy a szervizfolyosók oda vezetnek, ahová kellene.

Vissza akartam térni a mauzóleumba, és onnan a vendégtoronyba. Mióta Timothy beszélt nekem a kronoszféráról, egy veszedelmes ötlet nyomakodott egyre előrébb az agyamban. Eleinte csak félig felfogott fantomként lézengett elmém hátsó zugaiban, de

lassanként teljesen kifejlett és előrenyomult, úgyhogy muszáj volt vele párbeszédbe bocsátkoznom.

Ha megteszem, amit fontolgattam, annak nem lehetett volna jó vége. Elpusztítottam volna magam, és elveszítem az egyetlen dolgot, ami reményt adott nekem Pico Mundó-i életem legrosszabb napja óta. De hát egy ötletet nem lehet csak úgy falhoz állítani és kivégezni. Belecsavarni sem lehet a józan ítélőképesség zsebkendőjébe, és kidobni a feledés kukájába. Egy ötlet a világ legveszélyesebb dolga lehet, főleg, ha a legnagyobb és legteljesebb boldogsággal kecsegtet, amely után már olyan régóta sóvárgunk.

Mire Timothyval a konyhába értünk, lélekben már felkészültem arra, hogy a szétszaggatott Shilshom séf látványa fogad majd: belső szervei a konyhagépekről lógnak majd, a feje meg ott áll a mosogató melletti vágódeszkán. A konyhából azonban nem lett mészárszék. A halálsikoly nyilván a háznak egy másik részéből hallatszott.

Amikor kinyitottam a hátsó szervizlépcsőre nyíló ajtót, súlyosan döngő, felfelé tartó lépteket hallottam, és egynél biztosan több rém röfögését és morgását. A lépcsőn ormótlan árnyék közeledett, egy-két lépéssel megelőzve a lényt, amelyik vetette.

Nem volt időnk elmenekülni a konyhából. Belöktem Timothyt a kamrába, és én is követtem, majd behúztam az ajtót, és erősen kapaszkodtam a nyitógombba.

Csakhogy egy pillanattal az előtt, hogy mi bejöttünk a konyhából, a séf irodájából meg Victoria Mors lépett be és csukta be maga mögött az ajtót: immár kötelék és szájpecek, valamint minden józan ész nélkül. Ugyanúgy megdöbbent a láttunkra, mint mi az övére. Viszont amikor

ráemeltem a Berettát, ő a fiút kapta el a pulóverénél, magához rántotta, és a nyakához nyomta a pisztolyát.

Bár két méterről fogtam a fejére a Berettát, nem mertem lőni, mert úgy láttam, félig már meghúzta a ravaszt. Még ha sikerül is végeznem vele, ahogy összerándul a találattól, reflexből esetleg megölheti Timothyt.

Ha viszont leengedem a fegyvert, talán engem próbál meg leszedni, kockáztatva, hogy a rémek is felfigyelhetnek a lövésekre. Patthelyzet.

Timothy szeme tágra nyílt a rémülettől, sápadt ajkait összeszorította. Ügy festett, mint aki eltökélte, hogy bátor lesz, és életben marad. Én viszont féltem attól, hogy esetleg azt gondolja, Victoria valami hasonlót művel vele, mint amit a kronoszférától is remélt: egy lövéssel véget vet természetellenesen hosszú és kétségbeejtő gyerekkorának, megadva neki a halált, a nyugalmat, ami a végzete volt 1925-ben.

Gyanakvó és érdeklődő morgásokat és röfögéseket hallatva, a három medvére emlékeztetve, amelyek üresen találták a zabkásás tányérokat, miután Aranyhaj betört a házukba, a rémek megérkeztek a konyhába. Legalább ketten. Esetleg hárman.

Victoria kezében, amellyel Timothyt ragadta meg, ott himbálózott egy kulcs is rózsaszínű, rugós kulcstartón. *„Vedd el!”* – suttogta. Még most is az a törékeny tündeszépség volt, és világoskék szeme úgy csillogott, mintha tündérlátásának köszönhetően csak ő tudná, hogy nem pusztán egy kulcsot, hanem valami mágikus talizmánt nyújt át, melynek segítségével elrejtett kincsekre bukkanhatunk, és sárkányokat győzhetünk le. *„A kulcslyuk az acéllemezen!”*

Egyetlen másodpercre elengedte a fiút, hogy odadobhassa nekem a kulcsot, majd újra megfogta, mielőtt szökésre gondolhatott volna.

Ahhoz, hogy elkapjam a kulcsot, el kellett engednem az ajtó nyitógombját. De ha valamelyik rém úgy dönt, benéz a kamrába, amúgy sem tudtam volna sokáig csukva tartani az ajtót.

„Negyedfordulat jobbra, vissza függőlegesbe, aztán húzd ki” – suttogta.

A kamra ajtaján nem volt zár. Az acéllemez a kulcslyukkal a falon helyezkedett el, az ajtó mellett.

Csak úgy tehettem, amit mond, ha elfordulok tőle. Ezért aztán meg is kérdeztem:

– Miért?

A konyhában szekrényajtókat téptek fel és csaptak be. Valami a padlóra esett.

Victoria suttogása egyre dühösebb lett: „Az isten verjen meg! Siess már, mielőtt mind megdöglünk!”

Talán a vadállatok a konyhában megtalálják a túrótortát, a mandulás croissant-okat meg a sütis csuprot, hogyha van olyan, és ez eltereli a figyelmüket. Vagy lehet, hogy nem édesszájúak.

Victoria szemlátomást megint le akart köpni, de dühét ezúttal a rettenet és az én tétovázásom váltotta ki. Eltorzult arcvonásain nyoma sem volt hamisságnak.

Elfordultam tőle, és követtem az utasításait. Amint kihúztam a kulcsot, megmozdult a padló a lábam alatt.

Meglepetten kaptam Victoria arca felé a Berettát.

Aztán egy pillanat múlva rájöttem, hogy liftakna van a kamra alatt. Abba süllyedt bele szép csöndben és simán a padló.

Zsebre vágtam a kulcsot, és két kézzel markoltam a pisztolyt.

Kiderült, hogy a kamra jóval magasabb, mint gondoltam. Az ételtel teli polcok elmaradtak fölöttünk, és egyre távolodtak.

Minél lejjebb ereszkedtünk, annál kevésbé láttuk egymást a távolodó mennyezeti lámpák fényében. Elég ésszerűtlenül, de hangulatomból adódóan talán érthető módon azt vártam, végül olyan halvány lesz ez a fény, akár a csillagoké, és ott maradunk szinte láthatatlanul a sötétben, két pisztollyal, úgy, hogy egyikünk nem ismer korlátokat és szabályokat.

Úgy hatméternyi ereszkedés után egy nyílás jelent meg tőlem jobbra a falban, Victoria és Timothy mögött. Másodpercekkel később megálltunk, és a nyílásról kiderült, hogy egy ugyanolyan, két méter széles, kettő tíz magas, rézzel burkolt alagút bejárata, mint amilyen a mauzóleumot köti össze a házzal. Egyenlő távolságban elhelyezett fénycsövek csíkozták fénnyel és árnyékkal a folyosót. A falakba üvegcsöveket ágyaztak, melyekben egyszerre közeledni és távolodni látszó aranyszín lángok lüktettek.

Vagy nyolcméternyire a fejünk fölött, az akna tetején kinyílt a kamra ajtaja. Bekukucskált rajta egy bestia, majd lenézett. Ránk visított, de leugrani nem volt kedve.

Victoria magával vonszolta Timothyt az alagútba. Miután követtem őket, a padló elkezdett emelkedni az aknában, mintha valami hidraulikus bak mozgatta volna, csak annak a sziszegése és zümmögése nélkül. Elhagyta az alagút mennyezetét, eltűnt az aknában, és eltompította a rém visítását odafent.

NEGYVENHÉT

A rémek a konyhában most már tudták, hogy a kamra valójában egy föld alatti birodalomba vivő felvonó, viszont nem volt hozzá kulcsuk. Úgy tűnt, biztonságban vagyunk tőlük.

Victoria Morsszal viszont nem voltunk egymástól biztonságban a rézzel burkolt folyosón, sőt tőle még Timothy sem.

Miközben olyan erővel nyomta a pisztolyt a fiú nyakába, hogy a fegyver csöve egészen belemélyedt a bőrébe, elmesélte, milyen tetvesül utálja a tetves pofámat, és bárcsak a tetves agyam kiloccsanna a tetves koponyámból, és megdöglenék.

Ahhoz képest, hogy egy évszázadnál is többet élt már, sajnálatosan korlátozott volt a szókincse.

Halállal fenyegető helyzetekben, amikor nem látok egyszerű kiutat, inkább beszélek, mint gondolkozom. Felfedeztem, hogy csak úgy, minden szűrő, minden meggondolás nélkül kimondom azt, ami a nyelvemre jön, és gyakran addig pofázom, amíg szembe nem jön valami megoldás, amit addig nem láttam. Nem mintha így nyitnék utat valami hatalmas tudat alatti bölcsességnek. Higgyék el nekem, hogy ilyesmi nem is létezik.

Talán az lehet a dolog mögött, hogy mindenekelőtt volt a szó, és a szó a gyökere mindennek, amit az érzékeink felfognak. Semmit nem tudunk elképzelni, vizualizálni az elménkben, ha nincs rá szavunk. Ezért aztán ha teljesen

szabad folyást engedek a szavaimnak, a kozmosz szívében lakozó kreatív energiát csapolom meg.

Vagy csak marha jól tudok süketelni.

Miközben Victoria arról regélt, hogy mennyire gyűlöl engem, én továbbra is az arcának szegeztem ugyan a Berettát, de közben hallottam magam, amint ezt mondom:

– Én nem gyűlölöm magát. Talán megvetem. Talán irtózom magától. Esetleg undorodom, de gyűlölni nem gyűlölöm.

Tetves hazugságnak titulálta a vallomásom, és hozzátette:

– A gyűlölet mozgatja a világot. Az irigység, a bujaság és a gyűlölet.

– Én felhagytam a gyűlölködéssel, amikor rájöttem, hogy semmit nem hoz vissza, amit elvesztettem.

– Irigység, bujaság, gyűlölet – erősködött. – Kéjvágy, hatalomvágy, bosszúvágy.

– Jó, hát én csak egy kis véges vagyok, és egyszerűen gondolkodom. – Egyszerre eszembe jutott valami, amit két arcul köpés között mondott nekem a kazánnál. – „Ti tűritek a kor gúnycsapásit, de mi nem, és nem is fogjuk tűrni."

– Így is volt, amíg tönkre nem tettél mindent! – kiáltott fel, egyre a fiú nyakába nyomkodva a pisztolyt, hogy az már felsértette a bőrét.

Timothy tiltakozva felvinnyogott, és egy icipici vércsepp gördült le a nyakán.

– Shakespeare – mondtam. – „Mert ki viselné a kor gúny-csapásit".[19] *Hamlet.*

---

19 Arany János fordítása.

– Nem tudsz te semmit! A jó büdös francokat Shakespeare! Ezt Constantine mondta! Az én Constantine-om!

Emlékeztettem még valamire, amit mondott:

– „A te gondolataid egy bohóc rabjai, de a mieink sohasem lesznek azok.” Ez meg a *IV. Henrik* első része lesz. Hogy is van csak? „A gondolat az élet rabja csak, / Az élet pedig az idő bohóca.”[20]

Mintha azt hitte volna, hogy megvető pillantásától ugyanúgy elered a vérem, mint a fiúé a pisztolytól.

– Mit akarsz, te kis húgyagyú, velem akarsz ujjat húzni? Pont te, te ostoba kis véges!

– Meg azt is mondta, hogy a meggyilkolt nők csak állatok voltak. „Tűnő árnyak, szegény ripacsok. Az ő életüknek semmi értelme nem volt.”

– Ahogy a tiednek sincs. Fáj Constantine igazsága, ugye? *Ugye?*

– *Macbeth* – közöltem. – „Az élet csak egy tűnő árny, csak egy / Szegény ripacs, aki egy óra hosszat / Dúl-fúl, és elnémul”.[21]

Constantine, a szektavezér, egyben Victoria sötét lelkének poétája nem is volt poéta, csak egy plagizátor, aki a legjobbtól lopott. Victoria kék szemének csillogása egyre élesebb lett. Ha Cloyce költészete lopott volt, ráadásul álnok céljai érdekében kiforgatta az eredeti jelentéséből, akkor lehet, hogy az egész filozófiája, a földi halhatatlanság eszeveszett evangéliuma ugyanúgy más levetett holmija, és talán hamis is, amibe bele sem mert gondolni Roseland történetének eme kései órájában. Ezért a leleplezésért most még hevesebben gyűlölt.

---

20 Vas István fordítása.

21 Szabó lőrinc fordítása

A képébe vágtam az idézet folytatását is:

– „Egy félkegyelmű / Meséje, zengő tombolás, de semmi / Értelme nincs”.

Ozzie Boone barátom kedvéért elolvastam Shakespeare műveit, nem is egyszer, és néhány sort meg is jegyeztem belőlük. De nem vagyok bölcsész, és fotografikus memóriám sincs. Azért jutottak eszembe az idézetek, mert szabad folyást engedtem a szavaimnak, ahogy a médiumok is néha azon kapják magukat, hogy terjedelmes gondolatokat vetnek papírra, melyek nem a sajátjaik. Én nem kevésbé lepődtem meg, amikor ömleni kezdtek belőlem, mint Victoria.

– Ja, meg azt is mondta, hogy egy órán belül a torkomra lépnek – emlékeztettem. – „Zajtalan, nem hallható lépéssel.” Na, ez meg a *Minden jó, ha a vége jóból* van. „Az időnek zajtalan, s nem hallható / Lépése”.[22]

Felszólított, hogy fogjam be a tetves pofámat.

Ehelyett a számra tolakodott egy olyan Shakespeare-idézet is, amit ott a kazánszobában ő nem is mondott: „S így, óráról órára egyre érünk, / S így, óráról órára rothadunk.”[23]

Megkeményedő pillantásából láttam, hogy Constantine Cloyce is előadott neki valami hasonlót, saját szerzeményeként.

– Nem! – tiltakozott. – Nem így van! Nem is így van! Úgy van, hogy: „S így, óráról órára egyre érünk, / S így, óráról órára rothadnak!” *Ők* rothadnak, ti rothadtok, tudatlan végesek, és nem mi!

---

22 Győry Vilmos fordítása.

23 *Ahogy tetszik.* Szabó Lőrinc fordítása.

Könnyek gyűltek a szemébe, de nem nagyon hatottak meg. Azt gondoltam, hogy az a sós víz van ugyanolyan halálos, mint a vipera mérge.

– Te mocskos kis szardarab! Tönkretettél mindent! – mondta olyan keserűséggel, hogy tudtam, nemcsak a romlott roselandi életüket tettem tönkre, hanem elültettem benne a kétség magját a mítosz és a filozófia iránt, amelyet Constantine Cloyce eszelt ki, hogy igazolja a korlátok, szabályok és félelmek nélküli élet gondolatát. És felfedeztem valami apró szakadást is az örökké tartó szerelem kötelékében, amely Roseland urához láncolta őt.

Úgy nézett ki, mint aki kész kockáztatni, és megöli a fiút, majd megpróbál engem is lelőni, mielőtt tüzelnék, pusztán dühből.

A kedvenc elvei szerint cselekedett volna, ha így tesz. Irigység, bujaság, gyűlölet. Kéjvágy, hatalomvágy, bosszúvágy.

Megint a saját hangomat hallottam:

– Nem tettem tönkre mindent. Még nem. Még mindent helyrehozhatunk, ha együttműködik.

Azt nem tudtam, honnan vettem ezeket a szavakat, de azt igen, hogy többet nem merek Timothyra nézni. Azt Victoria úgy értelmezhetné, hogy még mindig a kisfiú oldalán állok, és az ő ellensége vagyok.

– Nem lehet helyrehozni semmit! – felelte. – Meghaltak! Beengedted a rémeket a házba, és mindenkit megöltek!

– Nem engedtem be őket – mondtam, ami nem is volt egészen hazugság. Nem *szándékosan* engedtem be őket. – Egyébként sem halt meg mindenki. Maga is él még. Henry Lolam kint van az őrházban. Ha jól tudom, Constantine is életben van. Folytathatják, és Roseland is megmaradhat… ha megkapom, amit akarok.

– Megmondom, én mit akarok! – Azzal elmesélte, hogy tetves hullaként akar látni, úgy, hogy a tetves fejem le van vágva, a tetves nemzőszerveim pedig letépve, és beletömve a tetves pofámba.

Noha nem néztem egyenesen az üvegcsövekben egyidejűleg közeledni és távolodni látszó fényekre, azok mégis sokkal inkább megzavarták a fejemet, mint én a nőét. Az volt az érzésem, hogy az alagút valójában egy vagon, amely a föld alatt száguld, enyhén döcögve, ahogy a vonatok szoktak. Ő jobban hozzászokott már ehhez a hatáshoz, így valószínűleg nem zavarta. Én viszont egyre jobban szédültem. Ha a szédülés hányingerré fokozódik, a patthelyzet abban a pillanatban véget ér, amikor észreveszi, hogy elbizonytalanodtam.

Már a K betűs szavaknál járt, amikor hirtelen azon kaptam magam, hogy a rosszfiút játszom, és úgy teszek, mintha az eddigi személyiségem éppoly hamis lett volna, akár a Victoria Mors név.

– Dögös egy csaj vagy, de ostoba ribanc. Hát ugyanazt akarjuk. Mindenki ugyanazt akarja. Te mondtad.

– Ne szórakozz velem!

– Fogsz te még könyörögni azért, hogy így szórakozzak veled! – mondta a Rossz Odd. – Ha legközelebb megkötözlek, te ribanc, az egy ágyon lesz. Na, rázzad ki szépen a hülyeséget a csinos kis fejecskédből, hadd tömjek egy kis észt a helyére. Ha nem dolgozunk össze, egyikünk sem éli túl.

Még gyanakodott, de láttam, hogy a Rossz Oddot inkább megérti, mint azt, akit eddig ismert.

– Tudnom kell egyet-mást, Vicky – mondtam. – Meddig tart ez a teljes hullám, mikor szabadulunk meg a rémektől?

Egy pillanatig haragosan nézett, de aztán válaszolt:

– Még egy óra, legfeljebb kettő-három.

– Milyen gyakran van ilyen?

– Nem lehet tudni. Évente. Háromévente. Van, amikor öt. Kisebb örvényekkel kezdődik pár nappal előbb, éjszakánként. És ózonszaggal. Meg azzal a kiáltozással.

– A búvármadár – mondtam.

Megborzongott.

– Az nem búvármadár.

– Ezek a rémek, vagy disznók, vagy mik, eddig még sose jöttek be a házba?

– Nem. És csatabárdjuk sem volt meg baltájuk. Csak bunkóik. Egyre okosabbak.

A fények ide-oda rohangáltak a csövekben, és valami savanyú íz kezdett felfelé araszolni a torkomban.

Nagyot nyeltem, remélve, hogy nem veszi észre, és megkérdeztem:

– Hova vezet ez az alagút?

Visszaesett a korábbi stílusába, és közölte, hogy ő nem egy tetves idegenvezető. Bal karjával most átfogta Timothy nyakát, és innentől a jobb halántékának szegezte a pisztolyt.

A Rossz Odd nem tűrte a feleselést. Léptem egyet előre, úgy hogy a Beretta csöve már csak félméternyire volt az arcától.

– Ide figyelj, te hülye ribanc, én mindjárt kiloccsantom az agyadat. Ha azt hiszed, érdekel a fiú, akkor nem érted a helyzetet. Én csak magammal foglalkozom. Ha csak én jutok ki innen, nekem úgy is jó. De nem muszáj, hogy így legyen. Hova vezet ez az alagút?

Egy pillanatig vizslatott a tekintetével, aztán beadta a derekát:

– Egy ideig keletnek, aztán elágazik északkeletnek és délnek.

– Északkeletre hova visz?

– A gépterembe, az istállók alá.

– És délre?

– A vendégtoronyba.

– Na, ezt akartam hallani. Szóval, azt mondtad, a másik két biztonsági őr szabadságon van. Nem is léteznek, igaz?

– Vagy talán mégis.

– Ja, meg talán a Télapó is. Na, megmondom, Vickykém, mit csinálunk. Annamáriával itt maradunk Roselanden. Tetszik ez az élet. Meg tudnám szokni a gazdagságot. Meg az örök íróságot is. Úgyis kinyírtam Sempiternót, majd átveszem a helyét. Kicsit felturbózzuk a védelmet. Készen állunk, ha jönnek a rémek, akár jövőre, akár tíz év múlva.

– Ez nem fog megtörténni – mondta.

– Nem, a túrót nem. Már csak hárman vagytok, kelleni fog az erősítés a következő teljes hullámra.

A gyomrom körülbelül úgy viselkedett, mint egy angolna, amely szép komótosan csomót köt magára, úgyhogy erősen Victoria arcára koncentráltam.

– Constantine nem engedi meg, hogy maradjatok – mondta.

– Elfelejted, hogy Constantine volt az, aki *meghívott* minket ide. Egyébként is van számára egy ajándékunk, ami biztos nagyon kell neki.

– Micsoda?

– Annamária gyereke.

Nem szörnyedt el a kijelentésem mögött rejlő horrorisztikus jelentéstől. Tekintetének nem volt mélysége:

olyan volt, mint egy babáé, egy olyané, amelyik a filmekben életre kel, és különös érdeklődést tanúsít a vágóeszközök iránt.

– Az nem Constantine ízlése. Az ilyesmi sokkal inkább Paulie-t érdekli.

Amúgy is sötét kedvem tovább sötétedett, amikor eszembe jutott, mi várhat rám a gépteremben a gépeken kívül. Nem nagyon akartam megtudni.

– Mondtam már, hogy Paulie halott – emlékeztettem. – Constantine meg… nos, az embernek finomodik az ízlése. De ha neked ez nem jön be, kitalálhatunk mi ketten valami újfajta játékot is. Szerintem nagyon jól szórakoznánk, ha elengednéd magad egy kicsit.

– Azt mondtad, megvetsz, meg irtózol és undorodsz tőlem.

– Nem. Azt mondtam, „talán”. De nem érted? Szerinted nem az a legizgalmasabb, ha olyannak adod oda magad, akit megvetsz, akitől irtózol és undorodsz? Micsoda szabadság, mikor nem kell szerelemmel, vonzalommal foglalkozni!

A Rossz Odd már kezdett engem is megijeszteni.

Victoria végignyalta az ajkát.

– Ha itt élsz, valamit tesz veled az, hogy megszabadulsz az idő elnyomása alól.

– Micsodát?

– Mintha lázas lennél, de ez nem betegség, hanem valami elképesztő felszabadultságérzet. Elszakadási láznak nevezzük.

– Mitől szakadtok el?

– A lehetetlentől. Attól, hogy valamit képtelenség megtenni. Minden vágy teljesülhet, amint megfogant. És végül minden vágy átadja a helyét valami még

gyönyörűségesebben megbotránkoztatónak. A lehetőségek végtelenek.

Együtt elértünk az önimádatnak és öngyűlöletnek arra a keresztútjára, amely az őrület legnépszerűbb formája manapság. Azt hitte, ha megértem ezt a helyet a fejemmel és a szívemmel, engem is ugyanúgy rabul ejt, mint őt, és én is készen állok majd olyan életet élni, amely a halál művét építi.

A kockázatkerülés néha a kudarc elfogadása. Én vállaltam azt a kockázatot, hogy elteszem a Berettát.

Ő továbbra is maga előtt tartotta Timothyt; átfogta a nyakát, és a halántékához fogta a pisztolyát.

A kisfiú szemében mintha egyszerre láttam volna félelmet és megkönnyebbülést, és az utóbbi nagyon elszomorított.

Victoria eleresztette őt. Leengedte a fegyverét.

– Amikor a szádra köptem – villantotta rám tündérkés mosolyát –, az biztos nagyon ízlett.

Előhúztam a pisztolyomat, és közvetlen közelről kétszer mellbe lőttem, mielőtt felemelhette volna a magáét.

NEGYVENNYOLC

A sebektől és a vértől eltekintve Victoria a folyosó padlóján fekve is tündeszerű szépség maradt, megfosztva a lélektől, mely nem volt képes felérni porhüvelye gyönyörűségéhez.

– Ne nézz oda! – mondtam a fiúnak.

– Láttam már rosszabbat is.

– Hát én is. De akkor se nézd. Menj egy kicsit tovább a folyosón. Mindjárt megyek én is.

Tette, amit kértem tőle.

A hányingerem alábbhagyott. Nem is a falakban lüktető fények okozták. Hanem a tudat, hogy mit fogok tenni a lánnyal, ha sikerül csalással elnyernem a bizalmát.

Semmi mással nem tartoztam ennek a nőnek, mint amit adtam neki, és annak ellenére, hogy milyen fiatalnak tűnt, a halála egyáltalán nem volt korai. De a halál elsősorban és legfőképpen akkor is halál, még ha néha másnak látszik is, például igazságtételnek.

Akárki volt, és akármit tett is, valaha nagyon rég valaki más volt, aki még nem dobott el magától minden ártatlanságot. A valaha volt jobb lány iránt érzett tiszteletből azt kívántam, bárcsak volna nálam egy takaró, amit ráteríthetnék, és ne kellene itt hagynom a folyosón, kitéve a halál megaláztatásának.

A sportzakóm csak a fejét és a felsőtestét takarta volna el, ami inkább gúnyolódásként hatott volna.

Kilenc milliméteres pisztolya a padlón hevert.

Mivel gyorsan fogyott a lőszerem, felkaptam a fegyvert. Kivettem a tárat – és láttam, hogy üres. A csőben sem volt töltény.

Mindet elhasználta, mielőtt összefutottunk volna, így sem rám, sem Timothyra nem jelentett közvetlen fenyegetést.

Visszatoltam a tárat a pisztolyba, és leraktam a holttest mellé.

Semmi sem lehetett volna másként. Ami történt, csakis így történhetett. Ezzel együtt ez a pillanat biztosan nem vonul be életem csúcspontjai közé.

Hátat fordítottam neki, és feltöltöttem a Beretta tárát.

Amikor csatlakoztam Timothyhoz, megkérdeztem tőle:

– Jól vagy?

– Nem. Utoljára akkor voltam jól, amikor anyám még élt.

A vállára tettem a kezem.

– Azt mondtad, nem lehet a jelenből visszamenni a múltba, és befolyásolni azt, amitől a jelen olyan, amilyen.

– Azt mondták, hogy Tesla ezt állította, és úgy látszik, igaz.

– Apád 1925-ben visszahozott percekkel azelőttről, hogy véletlenül lelőtt, de a holttested ugyanúgy ott hevert a pázsiton anyád és a ló mellett.

– Igen. Az életem véget ért, amikor lelőtt.

– De mégis itt vagy, ami paradoxon. Élsz… de sohasem változol.

– Mert nincs életem. Nincs sorsom, amit betölthetnék.

Féltérdre ereszkedtem, hogy egy magasságba kerüljek vele.

– Ha visszahoznánk anyádat is onnan, ahol még nem lőtte le, ő is olyan lenne, mint te.

– Mint én. Testileg sosem változna. Kísértené a jövő. Nem lenne képes elhagyni Roselandet. – Victoria holttestére pillantott. – Csak ha megint megölnék.

Nekem ez új volt.

– Nem hagyhatod el Roselandet?

– Azt mondják… szerintük megszűnnék létezni, ha megtenném. Én kívül vagyok az időn, legalábbis az én időmön, nem tartozom ebbe az évszázadba. Talán csak Tesla erőtere tart életben, amely körbeveszi Roselandet.

Ha ez igaz, csak azért mentettem meg, hogy így vagy úgy, de halálra ítéljem.

A rémek kiiktatták Jam Diut, Mrs. Tameedot, sőt talán még Constantine Colyce-t is, és megspórolták nekem, hogy annyi embert öljek, ahányat terveztem, netán még attól is megmentettek, hogy ostor legyek, amitől rettegtem. És ha lekapcsolom a gépezetet, és végzek a maradék Kívülállókkal, azaz lehet, hogy csak Henry Lolammel, talán megmentem a nőket és a gyerekeket, akiket ez az elmebeteg szekta az elkövetkező évtizedek során zsákmányul ejtett volna. Nem rossz meló egy nap alatt, pláne egy munkanélküli szakácstól.

Ez az örökös kisgyerek azonban, akit a könyvek tettek bölccsé, és a szenvedések éretté, igazi túlélő típus volt, és elkeserített a gondolat, hogy csak úgy tudok segíteni rajta, ha véget vetek az életének. Azok után, amiket itt elviselt, a rettenetek után, amiket látott és hallott, még mindig őrizte ártatlanságát, legalábbis abban az értelemben, hogy soha nem vétett senkinek, és nem mocskolta be magát. Jobbat érdemelt egy második halálnál.

Ha én lettem volna sorsának kovácsa, életet, reményt és boldogságot adok neki. Sajnos azonban nem bírok efféle isteni hatalommal. Csak amolyan vándor gondnok vagyok,

megyek, ahová mennem kell, feltakarítom, amit fel kell, majd továbbállok a következő kiömlött méreganyaghoz.

Miután felfedte előttem, hogy megszűnik létezni, amint kilép a birtok területéről, nem tudtam, mit mondhatnék neki. Csak annyit tudtam tenni, hogy átkaroltam, és szorosan magamhoz öleltem. Valószínűleg jól tettem, mert ő is megölelt, és egy pillanatig erőt merítettünk egymásból ott, Roseland útvesztőjének mélyén, míg más folyosókon, és odafent a napsütötte felszínen is emberevő rémek kóboroltak, akár az ősi Kréta labirintusában portyázó Minótaurosz.

Ahogy elindultunk az elágazás felé, amelyet Victoria Mors említett, így szóltam hozzá:

– Szeretném, ha találkoznál valakivel.

Megrázta a fejét.

– Én csak vissza akarok menni. Hogy újra Timothy lehessek: nem kettő, csak egy, és hogy meghaljak 1925-ben, ahogy annak lennie kell.

– Lehet, hogy tényleg ez volna a legjobb – ismertem be. – De gyakran *mégsem* az a legjobb, amit a legjobban akarunk. Ott van a barátom a vendégtoronyban. Kedves hölgy. S mielőtt döntenénk, szeretném megtudni, mit gondol ő.

– Kicsoda ő?

– Bármit megadnék, hogy erre válaszolni tudjak, Tim.

Ott, ahol a folyosó, mélyen Roseland tökéletesen nyírt gyepe alatt elágazott, jobbra indultunk, a torony felé.

Annyira elvonta a figyelmemet Timothynak az a kijelentése, hogy megszűnik létezni, ha elhagyja a birtokot, hogy csak most döbbentem rá valami másnak a fontosságára, ami szintén az ő szájából hangzott el.

– Hogy értetted azt, hogy kísért a jövő?

– A múltban én halott vagyok. És mivel itt haltam meg, nem tartozom a jelenhez sem. Mégis élek. Az elmém benne is van az időben, meg nincs is. Talán ezért… látok olyasmiket, amik később megtörténhetnek.

– A jövőt?

– Szerintem igen.

– Amikor bementem a szobádba, ott ültél abban a nagy karosszékben. Egészen kifordult a szemed. Transzban voltál?

– Akkor lépek át oda, amikor akarok. De néha olyankor is rám jön, amikor nem akarom.

– Valami olyasmit is mondtál, hogy valakiknek az arca leolvad a koponyájukról, meg elfújja őket a szél, mint a pernyét… ezt is láttad, és meg fog történni valamikor?

– Fehér fényrobbanások – válaszolta. – Porrá és hamuvá változtatnak mindent.

– Az egyenruhás, térdzoknis iskoláslányok. Akiknek ég a hajuk és a ruhájuk, és tűz jön ki a szájukból. Vagyis… háború.

– Különböző dolgokat szoktam látni. Nem tudom, ezek közül mi az, ami megtörténhet, és mi az, ami *biztosan* megtörténik.

Némi habozás után megkérdeztem:

– Jó dolgokat nem szoktál látni, amiknek örülnénk, ha esetleg megtörténnének?

– Nem sokat.

– De ha a jövő még nem dőlt el… akkor miért térnek újra és újra vissza a rémek? Miért nem szivárog be Roselandre néha valami másik jövő is?

– Talán mert *a legtöbb* lehetséges jövőben, úgy nyolcvan-kilencven százalékban, létrejönnek a rémek, és a világot tönkreteszi a háború.

– De ez nem elkerülhetetlen?

– Nem. Egyik teljes hullámról a másikra meg is változhatnak a dolgok.

– Például mi?

– Például nem mindig voltak óriásdenevérek.

– Hát az elég hátrányos változás.

– Bizony az. De ha hátrányos változás történhet, akkor lehetséges előnyös is.

Az út hátralevő részét csöndben tettük meg.

A folyosó szoros ívben tekeredő acél csigalépcsőnél ért véget. Én mentem előre a talán tizenöt méteres úton. Amikor felértünk, a fejünk felett majd tízméternyire lévő rézborítású mennyezet láttán kitaláltam, hogy a torony tetőterében vagyunk.

Az egész terem – még a padló is – fényes vörösrézzel volt burkolva. A rézlemezekbe ezüstkorongokat ágyaztak, valamennyi magán viselte a végtelen szimbólumát.

A kronoszféra volt a leglátványosabb dolog a teremben, de korántsem a legmegdöbbentőbb. Azonnal éreztem, milyen különös a fény. Sem túl halvány, sem túl erős, és a gyertyák arany ragyogásával ölelt át, de nem remegett. Olyan barátságos nyugalmat kölcsönzött a helynek, amitől az valahogy ismerősnek tűnt, pedig még csak hasonlót sem láttam soha. Majdnem egy percbe telt, mire rájöttem, hogy azért olyan furcsa ez a fény, mert nincs forrása. Sem lámpa, sem fáklya, sem fénycső. A terem faltól falig, padlótól plafonig mindenütt egyenletesen volt megvilágítva, sehol sem jobban vagy kevésbé, mint másutt. A fény mintha ugyanolyan szerves része lett volna a helyiségnek, mint a levegő, és ennél jobban nem is tudom leírni a rám gyakorolt hatását.

Emlékeztem, hogy 1899-ben, Coloradóban Nikola Tesla meggyújtott kétszáz darab izzót egy negyven kilométeres vonalban, vezeték nélkül. A levegőn keresztül vezette beléjük az áramot. De mivel mindig izgatták az új ötletek, hamarosan más problémákkal kezdett foglalkozni, és a technika, amellyel ezt megvalósította, elveszett.

A coloradói kísérlet és a tetőtér között annyi volt a különbség, hogy itt nem voltak izzók. Mintha maga a terem lett volna egyetlen hatalmas villanyégő, habár nem volt benne sem vákuum, sem izzószál. Timothyval tudtunk lélegezni, és az elektromos áramnak sem volt ránk hatása. Nem rázott. Még csak nem is csiklandozott. Kézfejemen a finom szőrszálak sem meredtek fel a sztatikus elektromosságtól.

Timothy és én nem vetettünk árnyékot. Meg a kronoszféra sem, és semmi más sem. Mivel mindenfelől áradt, a fény legyőzte az árnyakat.

A kronoszférát sem lesz kevésbé nehéz leírni.

A külseje óriási kardáncsuklós állvány volt, melynek minden karját meghajlították, és ezüsttel vonták be. Ez körülbelül öt és fél méter átmérőjű, és nyolc méter magas volt, így nagyjából egy-másfél méteres helyet hagyott maga körül.

A nagyobb állvány közepén állt egy kisebb is, arannyal bevonva. Abban pedig egy giroszkóp, csak ez nem kör alakú volt, hanem egy jókora tojásra hasonlított: vagy két és fél méter hosszú volt, legnagyobb szélessége pedig majd két méter. Gondolom, nem is giroszkóp volt, hanem valami más, aminek nincsen neve, legalábbis az én szótáramban nem szerepel.

A belső állvány szemmel nem látható módon össze volt kapcsolva a külsővel, amitől képes volt simán, csendben,

fekvő nyolcasokat leírva forogni. A karok ívei mintha metszették volna egymást, maguk a karok azonban sosem ütköztek össze. Legbelül a tojás a hossztengelye körül forgott, így mindig a legszűkebb része maradt felül.

A belső állvány varázslatosan forgó karjai sem vetettek árnyékot. Éleik mentén azonban meg-megremegett a levegő – vagy éppen maga a fény.

Timothy a tojásra mutatott, és így szólt:

– Az a kapszula. Az mozog az időben, kifele az időből. Legfeljebb ketten férnek el benne. Küldj vissza egyedül, és ha nincs „Parkol”-ra állítva, üresen fog visszajönni.

Rengeteg kérdésem lett volna, de ez most nem a kérdések ideje volt. Felfedeztem a rézfalon egy rézajtót, kézen fogtam Timothyt, és a kijárathoz vezettem.

Az ajtó mögött kanyargott a lépcső, amely az emeleti lakosztályhoz vezetett, ahol Annamária várt ránk.

Nem volt kulcsom ehhez a helyiséghez. Kivettem a tárcámból két egydolláros bankjegyet, összehajtogattam, és a zárólemez nyílásába dugtam, hogy a zár nyelve ne tudjon a helyére ugrani, és visszajöhessünk ide, ha akarunk. Több millió évnyi múlt volt az enyém, mindössze két dollárért.

NEGYVENKILENC

Az ajtó kinyílt, amikor épp bekopogtam volna, Annamária pedig a szoba közepén állt, felénk fordulva, mintha az imént közölte volna vele a hangosbeszélő, hogy „Odd Thomas belépett az épületbe”.

Balján Raphael állt, a golden retriever. Jobbján pedig Boo, a szellemkutya.

Az ablakokat függöny takarta, és nem égtek a lámpák sem. Csak három, zömök üvegvázára emlékeztető üvegedény sugárzott némi fényt. Az egyik színtelen, a másik kettő konyakszínű volt, és egy-egy égő kanóc lebegett bennük olajban.

Annamária előrenyújtotta a jobb kezét, és Timothy rögtön odalépett hozzá, mintha ismerné. Amikor megfogta a felkínált kezet, Annamária lehajolt, és homlokon csókolta.

Annamária már Magic Beachen is, ahol megismertem, jobban szerette az olajlámpákat az elektromosaknál. Azt mondta, a napfény neveli a növényeket, a növények olajat termelnek, és évekkel később ezt égetik a lámpákban, visszahozva „a régi napok fényét”, ami neki sokkal jobban tetszik a villanyfénynél.

Az én lakosztályomban nem volt olajlámpa. Ezeket talán kérte valakitől. Lehet, hogy maga Constantine Cloyce hozta el neki őket.

Annamária a kanapéhoz vezette Timothyt, és mindketten leültek a közepére. Raphael is felugrott,

összegömbölyödött és a fiú ölébe fektette a fejét. Boo Annamária mellett húzta meg magát.

Az egyik lámpa a dohányzóasztalon állt. Fölötte fény- és árnykörök reszkettek a plafonon, az üvegedény fénytörései.

Annamária két kezében tartotta a fiú jobbját. Mosolyogva nézték egymást.

A kis étkezőasztalon is állt egy olajlámpa, mely ugyancsak a mennyezetre vetítette remegő alakját.

Ugyanezen az asztalon, a sekély kék tálban egyetlen hatalmas, viaszos szirmú virág lebegett, pedig legutóbb három volt.

– Kit látsz, amikor rám nézel? – kérdezte a fiútól Annamária.

– Anyámat – felelte ő.

– De nem én vagyok az anyád, igaz?

– Nem – mondta Timothy. – Nem vagy az én anyám. Vagy talán lehetnél az.

– Tényleg lehetnék?

– Az jó lenne – mondta a fiú, és most először inkább hangzott kisfiúnak, mint kisfiútestbe zárt öregembernek.

Annamária gyengéden hátrasimította a haját, majd tenyerét a homlokára helyezte, mintha azt akarná megnézni, nincs-e láza.

Valami fontos zajlott éppen a szemem előtt, de sejtelmem sem volt róla, micsoda.

A harmadik, színtelen olajlámpa a főzőfülke pultján állt. A kanócban lévő szennyeződések miatt a láng néha megrebbent és megnyúlt, annyira, hogy egy pillanatra még az edény hosszú, keskeny nyakába is belenyalt, mielőtt visszaereszkedett az olajba, amely táplálta.

Annamária újra kezébe fogta Timothy egyik kezét, és így szólt:

– Hogyan tudtad megőrizni önmagad ilyen sok éven keresztül?

– A könyvek – felelte a fiú. – Ezernyi könyvet olvastam.

– Biztosan a megfelelő könyvek voltak.

– Volt, ami igen, és volt, ami nem. Rá kell jönni, melyik melyik.

– Hogyan lehet rájönni?

– Először abból, hogy mit érzel.

– És később?

– Elolvasod, ami a lapokra van írva, és azt is, ami nincs.

– A sorok között.

– A sorok alatt.

Olyan kevés közöm volt ehhez a beszélgetéshez, hogy nem is egy kocsi, inkább egy tricikli ötödik kerekének éreztem magam.

Hirtelen azonban el is terelte róla a figyelmemet a kinti lárma, valami dörömbölés és csattogás. Odarohantam az ablakhoz. Széthúztam a függönyt, és az ablaküveghez nyomtam a homlokomat, hogy jobban lelássak.

Egy szinttel lejjebb csak úgy nyüzsögtek a ház körül a disznófejű rémek, a szörnyűséges és a még szörnyűségesebb fajtából egyaránt. Hallottam, hogy morognak és röfögnek, aztán újabb hangos csattanás hallatszott, ahogy egyikük a baltájával rávágott az éppen alattam lévő ablak vasrácsaira.

Még ha szét is verték volna a falat a rácsok körül, és kifeszegették volna azokat, az ablak túl szűk volt ahhoz, hogy átpréseljék rajta magukat. Ezek a fenevadak primitívek voltak, érzelmileg ingatagok, mentálisan

instabilak, és buták, mint a sült oldalas, de annyira azért mégsem, hogy egyre csak az ablakot rohamozzák hiába, mikor ott van nekik az ajtó.

Az ajtó csak vasalt volt, nem teljes egészében vasból készült. Vassal keretezték, vaspántok fogták össze, de a tölgydeszkákat azért csak szét lehetett hasogatni. Különösen vastag volt ugyan, és pont ilyen ostoba izomagyúak ostroma ellen tervezték, de akkor nem készültek arra, hogy fejsze és kalapács is lehet náluk.

Victoria Mors szerint a rémek még sosem voltak ilyen jól felfegyverkezve, és eddig csak bunkóval harcoltak. Azt mondta, egyre okosabbak lesznek.

Az egyik meglátott, és visítva rázta felém az öklét. Dühe megfertőzte a többieket is, és hamarosan mind felém néztek, vérért üvöltve, öklükkel vagy fegyverükkel hadonászva.

Enkeladoszra gondoltam és a gigászokra, akiket sziklák alá temettek, amiért megtámadták a mennyeket, és háborúztak az istenekkel. Csak hát én nem voltam isten, és a torony emelete sem volt égi magasságokban.

Elfordultam az ablaktól, és félbeszakítottam Annamária és a fiú alig érthető párbeszédét:

– Itt vannak a rémek. Miután az ajtóval kezdenek el próbálkozni, talán, ha tíz percünk marad.

– Akkor emiatt majd nyolc perccel azután kezdünk el aggódni – felelte Annamária, mintha a kinti csőcselék csak egy csapat utazó ügynök volna, akik cégük legújabb kollekcióját akarják megmutatni.

– Nem, nem, nem! Te nem tudod, mik azok a rémek! – tiltakoztam. – Nem volt időnk beszélni róluk.

– És most sincs – mondta. – Amit Timmel meg kell beszélnem, az fontosabb.

A fiú és a kutyák láthatólag egyetértettek vele. Mind rám mosolyogtak, jót mulatva azon, hogy ilyen ideges vagyok, amiért mindjárt megérkezik néhány túlsúlyos malac egy kis fordított disznótorra.

– Fel kell mennünk a tetőtérbe – erősködtem. – Csak úgy lehet kijutni innen, ahogy Timmel bejöttünk.

– Menj csak előre, fiatalember. Mi is megyünk utánad, amint itt végeztünk.

Tudtam, hogy nem érdemes tovább vitatkozni vele. Akármivel próbálom sietésre ösztökélni, valami szép, nyugodt, pár szavas választ kaptam volna, amit csak évekkel később értek meg, ha egyáltalán.

– Hát jó – mondtam. – Jól van, oké, rendben, felmegyek, és várok rátok, a rémekre, egy szellemlóra, rezesbandára, hadd jöjjön, aki csak jönni akar, én majd ott várok.

– Helyes – nyugtázta Annamária, és tovább beszélgetett Timothyval.

Kiléptem a lakosztályból, becsuktam az ajtót, de nem felfelé rohantam a lépcsőn, hanem lefelé. Az előcsarnokban hallottam, ahogy odakint hemzsegnek a rémek, mindenféle disznószerű hangokat hallatva, meg néhány olyan emberit is, hogy végigfutott a hátamon a hideg. Mintha egymást spannolták volna fel, ahogy egy csapat játékosai készülnek a nagy meccsre.

Lakosztályomban a hálószobaszekrény legfelső polcáról levettem egy nejlonba csomagolt pénzköteget, melyet az idős színésztől, Hutch Hutchisontól kaptam, mielőtt pár napja eljöttem Magic Beachről. Ha végleg lekapcsolom Roselandet, aztán Annamáriával távozom innen, erre szükségünk lesz.

A Magic Beachen töltött pár hét alatt Mr. Hutchisonnál dolgoztam, és összebarátkoztunk. Én nem akartam a pénzét, de olyan bájosan és kedvesen tukmálta rám, hogy valóságos sértés lett volna, ha visszautasítom.

Mikor Mr. Hutchison kilencéves volt, rengeteg bank ment csődbe a világválságban. Ennek következtében egy fikarcnyit sem bízott ezekben az intézményekben. Pénzét a mélyhűtőben tartotta kötegelve, fehér nejlonba csomagolva és szigetelőszalaggal körültekerve.

Minden csomagot kóddal látott el. Ha a címkén az állt, hogy *Marhanyelv,* a csomag húszdolláros bankjegyeket tartalmazott. Ha *Borjúmirigy,* akkor fele részben húszasokat, fele részben százasokat. Amikor Mr. Hutchison sárga madarakkal díszített rózsaszín zacskóban átadott nekem egy ilyen köteget, nem mondta meg, mennyi pénz van benne, én pedig eddig nem néztem meg.

Azt is elfelejtettem, milyen kód van a csomag címkéjén. Amikor kivettem a szekrényből, láttam, hogy *Sertésbőrke.* Az univerzum középpontjában olyasvalaki üldögél, akinek van humorérzéke.

Mr. Hutchinson ajándékát szorongatva kijöttem a lakosztályból, és becsuktam az ajtót magam után.

A rémek még nem kezdték el szétszedni a bejárati ajtót.

Felsiettem a csigalépcsőn, elhaladtam Annamária lakosztálya előtt, a tetőtérbe nyíló ajtóhoz, ahol két egydollárost tettem a zár nyelvének útjába.

Aztán amikor beléptem, az ajtó mögül előbukkant Constantine Cloyce, és jól pofán vert a pisztolymarkolatú puska tusával.

Ötven

Már megint Auschwitzban voltam, és attól rettegtem, hogy kétszer halok meg. Nem ástam olyan gyorsan, ahogy az őr szerette volna. Belém rúgott egyszer, kétszer, háromszor. Vasalt bakancsa felsértette a bal arcomat. Nem vér folyt belőle, hanem porszerű, szürke hamu, és ahogy ömlött, éreztem, hogy az arcom behorpad, mintha nem is igazi ember volnék, csupán egy felfújható bábu, szalmával kitömve, ami korommá és hamuvá változott anélkül, hogy észrevettem volna. A gödörben pedig, amelyet túlságosan lassan ástam, megjelent egy szék, amelyen T.S. Eliot ült, a költő, és egy könyvből felolvasta nekem egyik verse két sorát: „Ez a módja a világvégének, nem robbanás, csak nyöszörgés."[24]

A tetőtér rézpadlóján ébredtem, és egy pillanatig nem tudtam, hogy kerültem oda. Aztán eszembe jutott Wolflaw… nem, Cloyce. Constantine Cloyce. Szeme a fényesített acél szürkéje volt, dacos filmsztár- állát előreszegte, állkapcsát összeszorította, apró, telt száját megvető mosolyra húzta, miközben az arcomba vágta a puskatust.

Fájt az arcom. Vér ízét éreztem. Homályosan láttam. Amikor szaporán pislogni kezdtem, a látásom ugyan nem javult, viszont a fejem minden egyes pislogásba külön belesajdult.

---

24 *Az üresek.* Stiller Kriszta fordítása.

Hallottam, hogy halkan dúdolgat. Először nem ismertem fel a dalt, de aztán rájöttem, hogy egy régi sláger, Cole Porter *Let's Misbehave-je.*[25]

Nem mertem mozdulni, mert féltem, hogy magamra vonom a figyelmét, mielőtt még elég jól látnék ahhoz, hogy megvédjem magam, úgyhogy hason fekve, arccal jobbra fordulva maradtam még vagy egy percig, amíg a látásom kitisztult.

Úgy félméternyire tőlem ott hevert a padlón a nejlonba csomagolt pénzköteg. Akármekkora összegre is rúgott a kincsem, biztosan nem menthetett meg egy milliárdos gyilkostól.

A pénzkötegen túl pedig ott magasodott a kronoszféra. Sehol sem láttam Cloyce lábát mozogni a fényesen ragyogó alkotmányban, csak a belső állvány lehetetlenül, mégis szakadatlanul mozgó karjai írták a levegőbe a fekvő nyolcasokat. A terem minden köbcentiméterében egyenletesen világító fényben pedig ellenfelem árulkodó árnyékot sem vetett.

A jobb karom alám szorult, ahogy elestem. Ahogy megmozdítottam az ujjaimat, éreztem a pisztolytáska duzzadó bőrét. Lassan, nagyon vigyázva, hogy más mozdulatot ne tegyek, odacsúsztattam a kezem a Berettára – vagyis, mint észrevettem, csak a hűlt helyére.

A pénz és köztem egy fog feküdt a padlón. Végigtapogattam az ínyem a nyelvemmel, de nem egy lyukat találtam, hanem kettőt. A torkomban alvadó vér súlyától és ízétől kezdtem már émelyegni.

A hangjából ítélve Cloyce néhány lépésnyire mögöttem lehetett.

---

25 Kb. „viselkedjünk csúnyán".

Fegyver híján a legjobb esélyem az volt, hogy felpattanok és elrohanok, és megpróbálok végig a kronoszféra mögött maradni, amíg oda nem érek a rézajtóhoz vagy a rozsdamentes acél lépcsőhöz.

Felpattantam, de négykézláb maradtam, mert lelassított a szédülés és a fájdalom. Cloyce kirúgta alólam a bal karomat, úgyhogy megint arcra estem.

Most egy másik Cole Porter-dalt dudorászott: az *I Get a Kick Out ofYou-t.*[26]

Ezzel előre jelezte, mi fog most történni, de nem volt erőm elkerülni. A csípőmbe rúgott, aztán a bal oldalamba, majd megint oda, és éreztem, hogy eltörik egy bordám.

Egyik bakancsával a hátamra taposott, és rám nehezedett, mire a törött borda, mintha tüzet fogott volna, átégette a húsomat.

Már értettem az álmomat:

A nácik is kétszer szerették volna megölni az általuk meggyilkolt zsidókat, cigányokat és katolikusokat. Minden zsarnok ezt akarja; az is, aki egy egész állam felett uralkodik, mint Hitler, és az is, akinek ennél kisebb a hatalma, mint Cloyce. A fizikai pusztítással önmagában nem érik be. Felhasználják a félelmet, hogy elsorvasszák a lelket, propagandával és rágalomhadjárattal összezavarják az elmét, továbbá kínzást és kényszermunkát vetnek be, hogy többet is megtörjenek a puszta testnél. Ha csak tudják, a megrémített állat szintjére akarják degradálni az embert, ahol már minden reményét elveszítette, amely életben tartotta volna, ahol megérdemeltként fogadja a megaláztatást, ahol olyan depresszióba esik, hogy már nem hisz semmilyen igazság vagy értelem létezésében.

---

26 Kb. „nagyon élvezlek”, de a cím hasonlít a „beléd rúgok” értelmű kifejezéshez.

Miután megölték a lelket, már elégedetten pusztítják el a testet is, és ha igazán sikerrel jártak, az áldozat engedelmesen közreműködik saját – második – halálában. Ők a kárhozottak seregének katonái, és ha erősebb a hitük a gonosz igazságában, mint áldozataiké a jó erejében, nem veszíthetnek.

Megátalkodottságukra csak úgy válaszolhatunk, hogy bátran visszavágunk, vagy gyáván behódolunk. Na jó, meg még úgy, hogy úgy teszünk, mintha behódolnánk.

Miközben a törött bordám égette az oldalamat, és a fájdalom hullámai végigsöpörtek bevert arcomon, könyörögtem neki, hogy ne bántson, ne öljön meg. Arcomat a padlóra szorítva könyörögtem, esedeztem és rimánkodtam. Könnyeket elég egyszerű volt produkálni, mert a fájdalom kipréselte őket belőlem, de ő könnyen nézhette őket a félelem és önsajnálat könnyeinek, amiket látni akart.

Megragadta sportzakóm gallérját. Rám parancsolt, hogy álljak fel, és talpra rángatott. Olyan erővel csapott a falhoz, hogy a mellkasi fájdalom mintha tüskét szúrt volna az agyamba, hogy kiszúrja az öntudatot, és megint elöntsön a sötétség. Alig tudtam eszméletemen maradni, de aztán a fekete hullám végül elvonult.

Cloyce most az *Anything Goest*[27] énekelte. Nem is annyira énekelte, inkább csak dúdolta, közvetlenül az arcomba vicsorogva. Magas, izmos, erőteljes férfi volt. Miután a meglepetés és a puskatus erejével harcképtelenné tett, most élvezettel készült arra, hogy a puszta kezével ver agyon. Savanyú, gonosz szag áradt a szájából. Egyik kezével a hajamat, a másikkal az

---

27 Kb. „minden mehet”, ill. „mindent lehet”.

ágyékomat markolta meg, és két sor között azt javasolta, hogy én is vessem magam alá neki szexuálisan, ahogy azok a nők, mielőtt megölte őket.

Jobb kezem kitapogatta útját a sportzakóm zsebébe, bár ott nem volt semmi, csak néhány tartalék lőszer meg a kamra kulcsa a rózsaszín műanyag rugón.

És akkor egyszerre fölénk tornyosult Tesla; keskeny arcát eltorzította a harag. Cloyce felé nyúlt, de aztán átnyúlt, és át is haladt rajta, ahogy rajtam is.

Cloyce talán azt hitte, hogy a megmenekülésben reménykedem, mert így szólt:

– Nem segíthet rajtad. Ez nem ő. Ez csak a képe. Levált róla egy kísérlet során, és most ide-oda pattog az időben, mert nem tartozik sehová.

Cloyce a hajamat és az ágyékomat is megcsavarva nevetett rajtam, jót szórakozott az arcomon lefolyó könnyeken és a reménytelenségen, amit látszólag jelentettek.

Hüvelyk- és mutatóujjam közé fogtam a kulcs fejét, és beledöftem fogazott tollát az álla mögötti lágy szövetbe, amilyen mélyre csak tudtam, talán egész a nyelve aljáig, majd erőteljesen megcsavartam.

Meleg vér öntötte el a kezemet, Cloyce pedig a torkát markolva hátratántorodott, és sírva üvöltött fájdalmában. Valószínűleg meg volt róla győződve, hogy kést vágtam bele.

Mielőtt rájött volna, hogy túlélheti a sérülést, arrébb botladoztam tőle, felkaptam a puskát, megfordultam, csőre töltöttem, és elhoztam rá a második halált.

ÖTVENEGY

A csendből ítélve a rémek még mindig nem láttak hozzá a bejárati ajtó szétszedésének, de már biztos elkezdték vizsgálgatni, és a nyitógombot piszkálni. Nem sok maradt hátra addig, amíg elkezdenek villogni a balták.

Az állkapcsom fültől fülig fájt, a két kitört fogam helye lüktetett, az arcom jobb fele meg kezdett feldagadni, és azzal fenyegetett, hogy az a szemem résnyire szűkül. Folyamatosan nyeldekeltem a számban felgyűlt, de egyébként az orromból is csordogáló friss vért. Az ágyékomban sem érezte jól magát egyetlen porcika sem, de azért képes voltam vinnyogás nélkül járni.

A pszichikai magnetizmus akkor működik a legjobban, amikor egy személyt próbálok megtalálni, és a nevével meg az arcával az agyamban keresgélek. De néha akkor is használható, ha egy tárgyat keresek, és felidézem magamban a képét.

Viszont a Tesla által említett főkapcsolót nem tudtam elképzelni, mert lövésem sem volt, hogy néz ki. Feltételeztem azonban, hogy aki annyira rendmániás és precíz, mint Tesla volt, ellátja azt a fránya izét egy nagy főkapcsoló felirattal. Úgyhogy ezt a szót képzeltem magam elé, remélve, hogy amit keresek, az itt van, az időkezelő gépezet látszólagos főközpontjában.

Egy percig köröztem a kronoszféra körül, de aztán muszáj volt belemásznom, át a nagyobb állványon, a kisebb felé, amelynek a karjai folyamatosan rajzolták a

fekvő nyolcasokat. Közelebb érve sem értettem, hogy tudnak ilyen bonyolult ívben mozogni, és közben megtartani a forgó tojást – az utazókapszulát –, amely végig a középpontban lebegett.

Később elolvastam a giroszkópokról annyit, amennyit az én szakácsagyam elbírt. Sokat nem fogtam fel, csak annyit, hogy megértsem, ez egy elektrosztatikus giroszkóp volt, amelyben a rotort – ebben az esetben a tojást – elektromos vagy mágneses mező tartotta fenn. Csakhogy, ha jól értem, az elektrosztatikus giroszkóp rotorjának vákuumban kell lennie, az pedig itt nem volt.

Amikor már egészen közel jutottam a belső állvány kaszáló karjaihoz, lehetetlennek tűnt megközelíteni a tojást. Biztos voltam benne, hogy ha megpróbálom, agyoncsap.

Csakhogy ekkor, mintha csak megérezték volna, hogy közeledem, az aranyos ívek más ritmust vettek fel. Most is egymás útját keresztezve írták le a fekvő nyolcasokat, és most is olyan volt, mintha ütközés nélkül ugyanazon a helyen lennének egy időben, de út nyílt köztük előttem a tojás felé.

Bízva abban, hogy az arany állkapcsok nem harapnak ketté, félelem és árnyék nélkül elindultam a kapszula felé. Alig egy-két méterre voltam tőle, amikor a forgása egyre inkább lelassult, aztán megállt. A kapszula mintha minden felfüggesztés nélkül lógott volna a levegőben, körülbelül félméternyire a földtől, és a legmagasabb pontja úgy másfél méternyire volt a fejem fölött.

Aztán egy szintén másfél méteres darabja fellendült egy eddig láthatatlan zsanéron. A belsejében két bőr pilótaülés várt, kettejük között egy konzollal.

Amint beléptem, megfordultam és leültem az egyik ülésbe. A fedél lezáródott, és elém tárt valamit, ami szimpla műszerfalnak látszott.

A műszerfal tetejét egy tizennégy ablakos óra foglalta el: első négy ablakában a jelenlegi évet, további kettő-kettőben a hónapot, napot, órát, percet és másodpercet mutatva. A hengerekre festett fekete számok úgy forogtak, mint a citromok és cseresznyék a régi nyerőgépeken. Amennyire meg tudtam állapítani, tökéletesen pontosan jelezte az időt.

Az első óra alatt volt egy másik, üres is. Tizennégy gomb – minden ablak alatt egy-egy – volt a segítségemre abban, hogy beállíthassam az időpontot, ahová utazni akarok.

Az irányítás többi részét öt felcímkézett nyomógomb képezte, akkorák, mint amilyenek a gyerekjátékokon vannak. A bal szélső címkéjén az állt, hogy dátum lezárása.

Mellette volt a csak utazás feliratú kar, utána pedig következett a parkol. A két kar közé a műszerfalra a vagy szót festették. Feltételeztem, hogy a roselandiek, ha le akartak dobni negyven évet a külsejükből, a csak utazás-t nyomták meg. Ha pedig az ismert és ismeretlen kockázatok ellenére ki akartak szállni a kapszulából, a parkol-t választották.

Ezek után jött a kilövés gomb, majd a sort a visszatérés zárta.

Időutazás kezdőknek.

Mielőtt bemásztam volna a kronoszférába, hogy megközelítsem a tojást, anélkül hogy tudtam volna, mit csinálok, elővettem a tárcámból a jövendőmondó cigány

múmiától kapott kártyát. Lenéztem a kezemre: Az a sorsotok, hogy örökké együtt legyetek.

Ha visszamegyek az időben az azt megelőző napra, amikor a terrorcselekmény elvette az életét, leparkolhatom a kapszulát, kislisszanhatok az akkori Roselandről –, amikor itt még nem is ismernek –, és elindulhatok Pico Mundo felé.

Figyelmeztethetem Stormyt, hogy másnap le fogják lőni. Habár a történet tartalmazna fantasztikus elemeket, hinne nekem, két okból is: először is tudta, hogy az életemet áthatják a bizarr és abszurd dolgok, és ő is átélt velem sok ilyen pillanatot; másodszor is, sosem hazudtunk egymásnak, és sosem kételkedtünk egymásban.

Az a sorsotok, hogy örökké együtt legyetek.

De mivel semmit sem változtathattam meg a múltban, ami megváltoztatta volna a jelent, ahonnan visszamentem, egy olyan világba érkeztem volna, ahol Stormy ugyanúgy halott. Viszont az a Stormy, akit elhozok onnan, *ő* lett volna, nem valami klón vagy lélektelen automata, hanem Stormy Llewellyn a maga teljességében. Ahogy Timothy, eleven paradoxon lett volna ő is.

Újra hallhatnám a hangját, a nevetését. Megint a kezembe foghatnám a kezét. És a szeme, az a gyönyörű szeme. És az arca, micsoda arc… A csókja…

Sosem öregedett volna. Viszont ha el tudom foglalni Roselandet, enyém lett volna a gép, és én is megoldhattam volna, hogy sose öregedjek. Beteljesíthettük volna a sorsot, amit a cigány múmia ígért nekünk. Örökké együtt lehettünk volna.

A sérüléseim okozta fájdalom nem csillapodott, és azon kaptam magam, hogy megint könnyezem, de nem feltétlenül emiatt. Lehettek azok örömkönnyek is.

A pszichikai magnetizmus nem a főkapcsolóhoz vonzott, amelyet kerestem, hanem azt hozta el nekem, amit akartam, amire annyira vágytam, amit a szívem követelt.

Beállítottam a második órán a céldátumot. Megnyomtam a lezárás gombját.

Választottam a CSAK UTAZÁS és a PARKOL között is.

Haboztam, felmérve a kiszámíthatatlan kockázatot, valamint a lehetséges következményeket, melyekből sok volt, közöttük több pusztító is. Átgondoltam, mennyire bánnám meg a döntésemet, és emlékeztettem magam arra, hogy az emberekkel nem szabad játékszerként bánni. Figyelmeztettem magam, hogy az emberi szív nagy csaló, mindennél félrevezetőbb. Mégis sírtam.

Aztán megnyomtam a KILÖVÉS-t.

Ha a kapszula újból sebes forgásba kezdett is, én nem érzékeltem. Nem éreztem, hogy fel, le, előre, hátra vagy oldalra mozognék. Valami mozgást viszont éreztem, de nem olyat, amilyet addig valaha is tapasztaltam: befordultam magamba, mintha egy laza órarugó lennék, amelyet újra felhúznak. Ez ugyan nem pontos leírása az érzésnek, de a legpontosabb, amit adhatok.

Mindeközben, ahogy visszafelé haladtam az időben, a fájdalmam alábbhagyott. Éreztem, ahogy összeforrnak a bordáim, és elfogy a vér a számból. A nyelvem minden fogamat a helyén találta, és feldagadt arcom is addig lohadt, amíg már újra kiláttam belőle.

Rögtön tudtam, mikor mozdult el a kapszula oldalirányba, ki az időből. A szívem nem dobogott, a tüdőm nem szívott be levegőt. Ebben az időtlen világban sem a légzés árapályára, sem a véráramra nem volt szükség az élet fenntartásához.

Szerettem volna, ha a kapszulának van ablaka, ha látom, mi vesz körül, de amint ez eszembe jutott, rá is jöttem, milyen helytelen és veszélyes volna ez. Akármit látnék is odakint, elképednék és elámulnék. Félelemmel vegyes áhítat fogna el a csoda láttán, amit fel nem foghatok. Csakhogy ez az érzés annyira felvillanyozó, és egyben annyira mélységesen rémisztő volna, hogy azt, ami ott van, élő ember nem láthatja – vagy ha látja, nem maradhat épelméjű, és nem élhet utána tovább.

A visszatérés az időbe újra beindította szívverésemet, és a légzőizmaim is automatikusan működni kezdtek.

Nem kellett megnyomnom a VISSZATÉRÉS gombját ahhoz, hogy visszajöjjek a jelenbe, mert a PARKOL-t sem nyomtam meg. Nem abba az időbe mentem vissza, amikor Stormy Llewellyn még élt, csak egy napot. Azt sem azért, hogy annyit fiatalodjak, csak hogy begyógyítsam a Constantine Cloyce által okozott sérüléseket, éppúgy, ahogy a roselandiek az öregedési folyamat visszaforgatására használták a gépet.

Stormy hitte, hogy ez az élet kiképzőtábor, amely felkészít bennünket a szolgálattal és kalandokkal teli életre, amely e világ, valamint az egyesek által Mennyországnak nevezett harmadik, egyben utolsó világ között helyezkedik el. Katolikus volt ugyan, de nem vallotta magáénak a hagyományos teológiát. De ha ő most valóban nagyszerű tettek részese volt, a szerelmem, lett légyen bármilyen mély és kitartó is, nem jogosított fel arra, hogy belezavarjak élete menetébe, és valami számomra felfoghatatlan módon esetleg megszüntessem annak a kalandnak az örömét, amelyben ő talán éppen részt vett.

Amikor úgy tűnt, hogy a tojás végre megállt, kíváncsiságból megpróbáltam egy jövőbeli dátumot állítani

be célpontnak. De, ahogy vártam is, a gép ezt nem engedte.

Mivel az akaratunk szabad, a holnapjaink nincsenek eldöntve, úgy alakítjuk őket napról napra. Nem utazhattam a jövőbe, mert nem létezett jövő, csak sok-sok *lehetőség.* A múlt kőbe van zárva, akár egy ősi fosszília, de tetteinkkel folyamatosan változtatunk a jövőn.

Felemelkedett a fedél, mielőtt azonban kiszállhattam volna, döbbenten láttam, hogy ül mellettem valaki. Tesla. Arca sólyomszerű volt, az orra büszke, a tekintete átható, akár a röntgensugár.

– Uram… – mondtam, mert annyira meg voltam illetődve, hogy más nem jutott eszembe.

– Óriási és rettenetes hiba ez az egész – jelentette ki, majd szónoklatba kezdett, igaz, komolyba és méltóságteljesbe: – De J. P. Morgan, Westinghouse meg a többiek támogatták a kutatásokat, *vagyonokat* kerestek rajtuk, aztán egy fillért sem szántak a következő projektre! Egyetlen *látnok* sincs köztük!

– Uram… – ismételtem.

A belső állvány hadonászó karjain túl megjelent a tetőtérben Annamária és Timothy.

– Egyetlen látnok sem! Csakis a hasznot hajszolják, nem keresik a tudást, a csodát, *az Isten titkait!* Cloyce és Csiang látnokként viselkedtek, és tengernyi pénzük is volt. De bűnözők voltak, hazudozók, *szellemi törpék!*

– Uram… – mondtam újra.

Annamária és a fiú háta mögül döngés hallatszott; valaki a rézajtón dörömbölt. A rémek biztosan bejutottak a toronyba. Most utolsó menedékünk ajtaját próbálták lerombolni.

– Szellemi törpék! – ismételte Tesla. – Nem többek babonás bolondoknál! *Perverzek!* Perverzek voltak, igazi ördögök! Le kell húznunk a főkapcsolót!

– Uram, jönnek a disznók.

Próbálta felnyitni a kettőnk közt lévő konzol fedelét, de csak *keresztülnyúlt* rajta.

– *A hatalmas Cézár szellemére!* Csak egy indigózott Tesla vagyok, amit kihúztak az idő írógépéből! Az egyik első kronoszféra-kísérletnél szakadtam le, ide-oda verődöm az évek között, nem tartozom sehová, mindenhol tehetetlen vagyok, hasznavehetetlen!

Felnyitottam a fedelet, és egy kart láttam alatta, amely olyan volt, mint a sportautók sebességváltója, nemcsak egy gombbal, hanem markolattal a végén. Az volt fölé írva, hogy főkapcsoló.

– Húzd meg! – sürgetett Tesla. – Vess véget ennek, és nekem!

Mielőtt meghúztam, még ennyit mondtam:

– Szívesen megismertem volna önt, Mr. Tesla.

– Magam is. Annak alapján, amit láttam belőled, jóravaló fiú vagy, és megvan benned az ész és a mersz ahhoz, hogy nagy dolgokat vigyél véghez.

– Nem igazán, uram. Csak úgy rakosgatom össze a dolgot menet közben.

Vállat vont.

– Ki nem?

Ahogy meghúztam a főkapcsolót, Tesla eltűnt. A kapszula körül az eddig szünet- és zajmentesen mozgó belső állvány nagy csikorgással leállt.

A rémek betörték az ajtót.

ÖTVENKETTŐ

Kikecmeregtem a tojásból, majd csatlakoztam Annamáriához és Timhez a kikapcsolt gép aranyketrece alatt.

A fiú felvette Berettámat a padlóról, ahová Cloyce dobta, miután elvette tőlem. A Victoria Morsszal történt találkozás után feltöltöttem a tárat.

Csakhogy a tetőtérbe négy rém tört be, amik ellen nem feltétlenül volt elég tizenhét golyó. Azt meg nem gondoltam, hogy sportszerűek lesznek, és hagynak újratölteni.

Arra számítottam, hogy a teljes hullám azonnal véget ér, amint meghúzom a főkapcsolót. Nem tudtam, miért nem tűntek el Teslával együtt a bestiák is, és e pillanatban túrót sem látszott érni a tény, hogy van egy remek palacsintareceptem.

Annamáriával és Timmel egymásnak vetettük a hátunkat, hogy szemmel tarthassuk a négy rémet, ahogy óvatosan köröztek a kronoszféra külső állványa körül. Morogtak, acsarogtak, és egyáltalán nem úgy festettek, mintha bíznának a masinában. Röfögtek, fintorogtak, és a fejüket rázták, mintha valami kellemetlen szagot éreznének, kis takonycseppeket fújtak húsos ormányukból a tenyerükbe, amit az oldalukba töröltek, mintha a félelemmel együtt direkt undort is akarnának kelteni bennünk.

Verejtékgyöngyök pöttyözték ki a homlokomat.

– Ha egyszerre támadnak – mondtam –, ti hasra vágjátok magatokat, hogy körbe tudjak fordulni, és a fejetek fölött lőhessek rájuk.

– Nem fognak támadni – biztosított Annamária. – Mindjárt véget ér ez a kellemetlenség.

– Igenis ránk ronthatnak – vitatkoztam vele.

– Túl sokat aggódsz, fura fiú.

– Már elnézést, ha nyersen fogalmazok, de szerintem meg te aggódsz túl keveset.

– Mire vezet az aggodalom, még több aggodalmon kívül?

Bele is bonyolódhattunk volna első, habár szelíd veszekedésünkbe, a legnagyobb rém azonban témát váltott, mert megszólalt, olyan mély és durva hangon, hogy a gerincemen végigrohantak az iszonyat pókjai:

– Nő babával.

Eddig a pillanatig a világon semmi nem utalt arra, hogy ezek a szörnyek nemhogy angolul, de egyáltalán bármilyen nyelven értenének.

– Add ide baba – mondta a lény.

Nagyobb feje volt, mint a többieknek, és kevésbé lapos homloka. Talán csak ez az egy tudott beszélni.

– Add ide baba – ismételte.

Mostanra már erősen verítékeztem. Úgy izzadtam, mint, nos, mint egy disznó.

– Nem követelhetsz tőlem semmit – mondta Annamária a beszélő rémnek. – Itt nincs hatalmad.

– Mi megöl – felelte az. – Mi megesz baba.

– Tűnjetek el innen – parancsolta Annamária. – Tudjátok a helyeteket, oda menjetek.

A négy rém lassan elindult felénk, ugyanúgy nem vetve árnyékot, mint mi. Sápadt bőrük, foltokban növő fehér

szőrzetük ellenére a sötétség teremtményei voltak, mintha az árnyékuk beléjük ivódott, majd légióvá szaporodott volna, hogy megtöltse őket a legfeketébb gyűlölettel. Hármuknál balta volt, egynél pedig kalapács.

Két kézre fogtam a Berettát, és annak a háromnak az egyikére céloztam, akik még nem szólaltak meg.

A beszédesebb kedvű így szólt:

– Én szület arra, hogy megesz baba, tied baba, *az* a baba.

– Ez nem a ti időtök – felelte Annamária nyugodtan. – És nem is jön el annak az ideje, hogy megöljetek, vagy a gyerekemhez nyúljatok. Menjetek. Térjetek vissza nyomorúságos életetekhez.

Lehet, hogy csak az éppen nem túl jó elmeállapotom miatt éreztem így, de mintha több is történt volna itt, mint amit én úgy-ahogy megértettem. Titokzatos útitársam jelenlétében gyakran volt ilyen érzésem, de sosem olyan erős, mint ebben a pillanatban.

– Térjetek vissza – ismételte.

A rémek ránk rontottak – ahogy előre *tudtam* –, roham közben azonban megremegtek, mintha meleg légáramlaton futottak volna keresztül, és eltűntek.

– Kezd itt nagyon meleg lenni – szólalt meg Tim.

Én a lehetséges összecsapás okozta stressznek tulajdonítottam a hőérzetet, de kiderült, hogy nem ilyen szubjektív dologról van szó. A tetőtér rohamosan forrósodott.

Eszembe jutott, amit Timothy mondott korábban, hogy az idővel babráló gépezet másodállásban Roseland erőműve is, amely elsődleges funkciójának termodinamikai következményeit használja fel. Eltűnődtem, vajon volt-e olyan bölcs Tesla, hogy olyan

főkapcsolót szerkesszen, amely nemcsak kikapcsolja a masinát, hanem saját eltárolt hőjével el is pusztítja azt.

– El kéne húznunk innen – mondtam. – Ez itt fel fog robbanni.

– Az aggódás csak aggódást szül – emlékeztetett Annamária.

– Jó, jó, jó, persze – mondtam, miközben körbetereltem őket a kronoszféra körül, távol maradva Cloyce holttestétől, felszedtem a nejlonba csomagolt pénzt, és követtem őket a lépcsőház betört ajtaján át.

A lépcső tövében álló rémek a semmibe vesztek, ahogy a közelükbe értünk, az udvaron állók pedig felénk rázták a fegyverüket, üvöltöttek ránk és talán meg is támadnak, ha nem tünteti el őket is a kizökkent idő visszahúzódó árhulláma.

Raphael és Boo váratlanul elvágtatott mellettünk, fülüket hátralapítva, és farkukat behúzva.

Ahogy keresztülvágtunk az eukaliptuszligeten, hallottam, hogy a torony tetőterében valami összeomlik, olyan hanggal, mint egy seregnyi repedt harang. Visszanézve láttam, hogy az ablaktáblák kirobbannak, és aranypor száll ki a helyükön. A falak megremegtek, és csak úgy záporoztak a kövek a fák ágai között.

Amikor kiértünk az eukaliptuszok közül a főépülethez vezető hosszú emelkedőre, megmerevedve, felborzolt nyakszőrrel találtuk a kutyákat. A hosszú, délnek vezető pázsitcsíkra figyeltek, amelyen Enkeladosz szobra állt. De nem a gigász miatt vicsorogtak.

Valami mozgott a pázsitot nyugatról szegélyező tölgyek árnyékának leple alatt. Először csak valami hatalmas sápadt foltra figyeltünk fel, egy ziháló alaktalan tömegre, amely elszántan hullámzott keresztül a ligeten, letörve

néhány útjába kerülő alacsonyabb ágat, és megrázva a tölgyeket. Vonulás közben kísérteties, ezüstös sikolyt hallatott, melyet bánat és vágyódás szőtt át – ez a hang ébresztett pirkadatkor minden Roselanden töltött éjszaka után, és köze nem volt a búvármadárhoz. Az, hogy ez a szívszaggató hang egy ilyen óriási lénytől származott, még rémisztőbb volt, mint amikor még nem ismertem a forrását. Nem láttam jól, de akár elefánt méretű is lehetett; olyan teremtmény volt, amilyen még nem taposta a földet. Egy pillanatra kijjebb jött a fák közül a betegesen sápadt behemót: vastag, fekélyes húsredői elképesztő torzulásokat tártak fel. Felderengő, gomolygó alakja eléggé disznószerűnek tűnt ahhoz, hogy köze lehessen a rémekhez, de a kisebb szörnyeteg legkificamodottabbjánál is bizarrabb volt. Ha marad még néhány perce, talán egészen kibújik a napra – vagy épp az árnyékban keres menedéket, ahogy rémálmaink legrémisztőbb szörnyei sem fedik fel magukat egészen soha. Ezek az álombéli lények gyakran saját magunk olyan arcai, amelyekkel nem vagyunk képesek szem benézni. Talán ez a leviatán is tisztában volt saját rémséges külsejével annyira, hogy ne bírja elviselni, ha teljesen megmutatja magát, és úgy keresse az árnyékot, ahogy a bűnös lélek keresi a mentségeket.

Ahogy a gépezet elpusztította magát, a teljes hullám visszavonult a mi időnk partjairól. A ligetben bujkáló lény a jövőbe tűnt, ahol koromfolyók szövik át az alacsony, sárga égboltot.

A hatalmas birtok domborzata gyorsan megváltozott, ahogy a föld alatti folyosók és termek beomlottak. Amint a főépület felé siettünk, láttuk, ahogy az ajtókon és

ablakokon felszaladt az acélredőny. Az ablakok kitörtek, és cserepek záporoztak a teraszokra.

A főépülettől külön álló kocsiszínt átalakították 1926-ban, amikor már látszott, milyen gyorsan átveszik az utak feletti uralmat az automobilok. A különböző járművek kulcsai egy deszkalapon lógtak.

Egy Cadillac Escalade-re esett a választásom. Boo átvetette magát a csomagtartó csukott ajtaján, majd amikor kinyitottam, követte őt Raphael is.

– Mi lesz Timmel, ha elhagyja a birtokot? – kérdeztem Annamáriától.

Mielőtt válaszolt volna, a fiú hozzábújt, és átölelte.

– Semmi. Élni fog és virulni.

– De azt mondta…

– Ami volt, az már nincsen, fiatalember. És most lássuk azt, ami lesz.

Most nem volt idő újabb zavarba ejtő beszélgetésbe bocsátkozni vele. Beültem a volán mögé, ő pedig Timmel együtt hátra.

Épp akkor hajtottunk el a ház mellett, amikor az magába roskadt, le az alapokig, le az alattuk rejtőző titkos termekig. Vastag füstfelhők szálltak fel valami földmélyi tűzből.

Talán az önmagát megsemmisítő gépnek köszönhetően Roselandből sem marad majd több, mint az Usher-házból, miután elnyelte a bűzös mocsár.

Amikor a tornác elé értünk, ott állt a kocsifelhajtó mellett Mr. Hitchcock. Intett nekem, én pedig visszaintettem. Majdnem megálltam, hogy szóljak neki, most már készen állok rá, de rájöttem, hogy egyelőre mégsem.

Szélesen mosolygott Roseland romjainak láttán. Cloyce nyilván stúdiótulajdonosnak is épp olyan szemét volt, mint embernek.

Az őrház is összeomlott, nagy valószínűséggel maga alá temetve Henry Lolamet.

Épp kiszálltam volna, hogy kinyissam a kaput, amikor a fal is elkezdett összedőlni, sőt valójában úgy tűnt, mintha önmagába olvadna. A kapuszárnyak kiszakadtak a képlékennyé váló kőből, és az útra zuhantak. Áthajtottam rajtuk, aztán repesztettem, ahogy csak mertem, hogy minél gyorsabban eltűnjek innen, viszont véletlenül se vonjam magamra egy esetleg arra járó rendőr figyelmét.

Még ötven métert sem tettem meg, amikor elvágtatott mellettem Madra a pompás ménen. Fehér hálóinge a ló fekete oldalát verdeste. Még visszanézett, és rám mosolygott, mielőtt a fríz mén átgaloppozott vele ebből a világból a következőbe.

Ősöreg tölgyek szegélyezték a kétsávos utat. A hatalmas fekete ágak résein át egyszerre zúdult alá az eső a reggel óta gyülekező felhőkből. Egy pillanatra megint elfogott a félelem, ahogy a világ elhomályosult a szélvédő mögött – de bekapcsoltam az ablaktörlőt, és a világ újra ott volt.

A dombok között a parti országúira hajtottam, majd délnek fordultam. A köd takarta láthatáron a szürke tenger összevegyült a szürke égbolttal, és egész nap szakadt az ezüst eső, hogy a gumik csak úgy sisteregtek a vizes úttesten.

ÖTVENHÁROM

Egy bolt parkolójában hagytuk az Escalade-et, és kibéreltünk egy három hálószobás házikót az egyik csendes part menti kisvárosban. Sárga bougainvillea futotta be a tető felét, és a veranda a tengerre nézett.

Más bérlőktől a tulaj igazolványt kért volna, de minket Annamária finom mosolya és érintése, na meg a nyers kápé valósággal bevarázsolt új otthonunkba.

Roseland kezdetben címlapsztorinak indult, de gyorsan elenyészett, miután a nemzetbiztonság nagy valószínűséggel alkotmányellenes intézkedéseket foganatosított. A neten terjengő pletykák aljas tervet szövögető terroristák fészkeként bélyegezték meg a birtokot. A romokhoz kiszálló katonai szakértők és tudósok is hihetőnek tartották ezt az elméletet.

Az első hónapban, amelyet új menedékünkön töltöttünk, én külön szobában aludtam, Tim pedig Annamáriával, mert egyedül félt. Nem ugyanaz volt, aki addig. Persze továbbra is kisfiú maradt, akit az elolvasott többezernyi könyv formált olyanná, amilyen volt, de sosem beszélt Roselandről, mintha nem emlékezne rá. Azt néha megemlítette, mennyire hiányzik az anyja, de mintha úgy hitte volna, hogy azért halt meg, mert leesett a lóról. Az apjáról pedig nem tudott semmit.

Nem kérdeztem meg Annamáriát, hogyan következett be ez a változás, mert attól tartottam, hogy részletesen elmagyarázza, és én egy mukkot sem fogok érteni belőle.

Ahogy múlik az idő, egyre kényelmesebbnek találom, ha nem firtatok olyan titkokat, amelyeknek a hajszolására nem kötelez a hatodik érzékem.

Tim nagy izgalommal fedezte fel, hogy nő a haja. Azt mondta, korábban sosem nőtt, bár azt maga is elismerte, hogy ez elég különös állítás. Első útját a fodrászhoz egy kis játéktermezéssel és fagyizással ünnepeltük.

Ettől kezdve egyedül aludt a saját szobájában.

Itt, a tenger mellett, olyan állapotban írtam le ezeket az emlékiratokat, amit a pszichológusok *flow*-nak neveznek. A szavak csak úgy ömlöttek belőlem, mintha diktálná őket valaki.

A kutyák a szokásos kutyadolgokkal foglalkoznak. Mivel Raphael ugyanolyan tisztán látja Boot, mint én, van játszótársa, csak hát a szellemkutya nagy előnnyel indul a játékokban.

Már nem álmodom Auschwitzról, és nem félek a kétszeri haláltól.

Stormyról szoktam álmodni, az együtt töltött, tapasztalatokban bővelkedő évekről, és arról, milyen lesz majd, ha végre újra együtt leszünk, bár ez olyasmi, amit tényleg csak álomban lehet látni.

Utazásom még nem ért véget. Előbb vagy utóbb ismét útra szólít valami. Tanulok úgy, hogy oda megyek, ahová mennem kell.

Annamária azt mondja, tudni fogom, mikor kell útra kelnem, mert a kis ezüst harangocska csilingelésére fogok ébredni éjszaka, amit a nyakamban viselek.

Már a nyolcadik hónapban jár, de nem nőtt meg a hasa. Amikor azon aggodalmaskodom, hogy csak el kéne menni egy szülészorvoshoz, azt mondja, már régóta terhes, és még sokáig az is marad, akármit jelentsen is ez.

Két napja vacsoránál egy olyan nagy, viaszos szirmú virág lebegett egy sekély zöld tálban az asztalon. Azt mondta, egy környékbeli fáról szedte, de én, noha hosszú sétákat tettem, hogy megkeressem, mégsem találtam meg azt a fát.

Megkértem, hogy mutassa meg nekem is a virágos trükköt. Kiderült, hogy Timnek már Roselanden megmutatta. Erre most azt mondta nekem, hogy ez nem is csak puszta trükk, és akkor jön el az ideje, hogy megmutassa, amikor már tudni fogom az igazi nevét. Már meg sem lepődöm.

Blossom barátunk Magic Beachről, aki a Vidám Szörnyecskének nevezi magát, felhívott, és közölte, hogy a jövő héten csatlakozik hozzánk. Gyerekkorában csúnyán eltorzult, amikor az apja felgyújtotta. Miért művelnek ilyesmiket olyan gyakran gyerekekkel? És miért a legtöbbször épp a szüleik? Azt hiszem, egyszerűen ilyen ez a hosszú-hosszú háború. Akárhogy is, alig várom, hogy láthassam a torzultan is gyönyörű Blossomot.

Tegnap reggel, miután Tim lezuhanyozott, elfogta az érzés, hogy még mindig piszkos. Lezuhanyozott újra, aztán harmadszor is. Úgy találtam rá, hogy megállás nélkül sikálta a kezét a konyhai mosogatóban, és nem tudta abbahagyni a sírást.

Fogalma sem volt, mi okozhatja ezt az érzést, én azonban tudtam, hogy a Roselanden töltött éveket nem felejtette el olyan alaposan, mint kellett volna.

Még Annamária sem volt képes megnyugtatni, úgyhogy kiültem vele a verandára egy kis férfias beszélgetésre egy-egy csoki mellett. Ahogy az égen cikázó madarakat figyeltük, elmagyaráztam neki, melyik a csoki legjobb része.

Mert nem a csomagolása, nem igaz? Ahogy a kóla legjobb része sem a doboza. Álmatlan éjszakákon, akár férfiak, akár kisfiúk vagyunk, amikor csak fekszünk az ágyon, magunkon tépelődve, rendre lehámozva magunkról a furcsaság rétegeit, sose feledkezzünk meg arról, és legyünk mindig hálásak érte, hogy bármilyen fájdalmasan tökéletlenek vagyunk mind, tele ellentmondásokkal és méltatlan vágyakkal, nem ez a legjobb részünk, ahogy a csokinak sem a papírja a legjobb része.

Tim azt mondta erre, hogy kábé annyira ért engem, mint én szoktam Annamáriát, de azért jobban érzi magát. És igaziból ez a lényeg: tegyünk olyasmit, amitől a másik jobban érzi magát.

Én például egy darabig nem éreztem valami jól magam, amiatt hogy úgy cserbenhagytam Mr. Hitchcockot abban a roselandi szurdokban. Attól féltem, hogy még egyszer nem kéri a segítségemet.

Ma reggel azonban, amikor a verandán kávéztam, arra sétált a parton háromrészes öltönyében és hegyes orrú cipőjében. Csak odaintett, és továbbment, de úgy sejtem, hogy mostantól minden reggel ott lesz, amikor kimegyek a verandára kávézni.

Kicsit ijesztő belegondolni, mit akarhat rám bízni a *Psycho* rendezője. Ugyanakkor viszont ő rendezte az *Észak-északnyugatot* is, meg még más filmeket, amelyek éppoly szórakoztatóak, mint amilyen izgalmasak. És megalkotott pár remek szerelmi történetet is. Én pedig imádom a szerelmi történeteket, amint már bizonyára tudják.

Várok tehát, hogy megszólaljon a harang. Stormy-ról álmodom, keresem Annamária titokzatos fáját, úszkálok a

sekély vízben Timmel, és várom, hogy a harang megszólaljon.

Az a sorsotok, hogy örökké együtt legyetek.